

LIBRARY

Presented by

ALAN JORDAN

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

VOL. II.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS

Græcæ Linguae

AB H. STEPHANO

CONSTRUCTUS.

EDITIO NOVA AUCTIONIOR ET EMENDATIOR.

VOL. II.

T

Londini:

IN ÆDIBUS VALPIANIS.

PROSTAT ETIAM APUD BIBLIOPOLAS LONDINENSES, OXONIENSES, CANTABRIGIENSES,
EDINENSES, ET DUBLINIENSES.

1819—1821.

483.271

Exit

1816

v. 2

Spec. Coll. R.

Α Γ Ω.

*ΑΓΩ, F. ξω, P. ἤχα, et Attice ἄγηχα, deinde per pleonasmum literæ ο, ἀγήοχα. Sic Aor. 2. ἤγον, Attice ἤγαγον: sed ἀγήοχα potius dicitur quam ἤχα aut ἄγηχα: maxime vero ἤγαγον est in usu. Habet autem varias signiff. hoc verbum pro varia constructione; sed prima et propria videtur esse pro Ducō, cum de animatis dicitur; pro Afferō, de inanimatis; et cum inanimatum est quod ἄγει, tum verbo Vehere redditur. Proximæ sunt signiff. quæ exprimuntur per composita a Ducō, ut Deduco, Adduco, Abduco, Educo. Item Induco s. Impello, ut Lat. Ago. Item pro Traho. Sed et alio sensu usurpatur Gr. ἄγω, itidem ut Lat. Ago. Alicubi et per v. Habeo interpretandum est, vel per Ducō, in phrasibus quibusdam, in quibus Lat. lingua Habere et Ducere indifferenter usurpat. Interdum et pro Ducere, i. e. Existimare, ponitur. Item pro Ducere, i. e. Regere: in qua signif. et Ago Horat. effert. Necnon pro Formare, Instituire, quod Latini tum simplici Ducere, tum composito Educere exprimunt. Quinetiam pro Delectare, quo sensu sæpe pass. Duciponitur. Habet et alia significata, quæ declarabimus, ubi horum exempla ordine protulerimus.

"Αγειν, Ducere, Abducere, de animatis dictum, de quibus proprie dici tradunt Grammatici. Il. Ψ. (596.) Ἡ ῥά, καὶ ἵππον ἄγων: Δ. (238.) καὶ νήπια τέκνα "Αξομεν ἐν νήεσσι: (541.) ἄγοι δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη Χειρὸς ἐλοῦσα, Manu ducat, vel Manu deducat. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρὸς σε, Adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, et ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Xenoph.: Ἐπὶ τὴν ῥάστην ὁδὸν ἄξω σε. Ipsa etiam ὁδὸς, Via,

dicitur ἄγειν εἰς τινὰ τόπον, Ducere aliquo, quo sensu et Ferre usurpatur. Plato Apol. Τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, Cic. interprete, Qui maximas copias duxit ad Trojam, ubi στρατιάν pro re animata habere debemus, quia complectitur στρατιώτας, Milites. Alioqui v. Duxit, locum hic non haberet. Dicitur autem aliquando ἄγειν subaudito accus., ut ἄγειν ἐπὶ φάλλαγγος, Xenoph. (K. Π. 1, 6, 19.) Invenitur ἄγω pro Ducō duobus etiam accusativis junctum ap. Eund. (Cyn. 4, 10.) Ἀγαθὸν ἄγειν τὰς κύνας τὰ τραχέα, (4, 9.) "Αγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολλάκις, nisi forte utrobique deest præpos. "Αγειν de inanimis dictum, Xenoph. Œcon. "Οτε ἦλθεν ἄγων αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν συμμάχων δῶρα, ut Cicero vertit, Cum venisset ad eum eique dona a sociis attulisset: Hellen. 3, (1, 10.) Ἀεὶ ἦγε δῶρα αὐτῷ. Eodem modo Isocr. ad Nicoclem, "Αγειν σοὶ δωρεάς. Idem ad Eund. Ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσιν ἐσθῆτας ἄγειν, ἢ χαλκόν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Sed et ante illos Hom. ita usus est hoc verbo, Od. A. (184.) ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον, et Il. A. (367.) καὶ ἥγομεν ἐνθάδε πάντα. At Latini dona aut vestes aut aurum Adducere non dicerent, sed Afferre aut Advehere. "Αγειν pro invehere, ut Demosth. pro Cor. (275.) Πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, Αἰσχίνη, Bellum in Atticam invehis, quæ tamen signif. metaphoram habet. Tribuitur vero inanimatis ἄγειν et alio modo, i. e. non cum dicimur ἄγειν ea quæ sunt inanimata, sed cum inanimata dicuntur nos ἄγειν, veluti naves aut currus, Xenoph. (K. Π. 6, 3, 11.) Ἀρμάμαξαι ἄγουναι τὰς γυναῖκας.

"Αγειν metaphorice, ut Lat. Adducere. Xenoph. (Mem. 2, 1, 49.) ἀγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Adducere ad felicitatem, Facere ut aliquis perveniat ad felicitatem, Promovere ad felicitatem: (1, 6, 14.) ἀγειν ἐπὶ καλοκραθίαν. Plato de Rep. Ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἀγειν. Sic ἀγειν εἰς ὑποψίαν, ut Cic., Adducere in suspicionem. Idem Plat. Timæo, Εἰς τάξιν αὐτὸν ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας, i. e. interprete Cic., Idque ex inordinato in ordinem adduxit. Ut autem dixit Plato ἀγειν εἰς τάξιν ἐκ τῆς ἀταξίας, sic Philo de Mundo, ἀγειν εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως.

"Αγειν, Abducere, ἀπάγειν. II. I. (594.) Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζῶνους τε γυναῖκας.

"Αγειν, Educere, pro Extrahere, Elicere, Ciere, ut Dioscor., ἀγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, Ciere urinam, menses, lac. Sic ἀγειν κοιλίαν, Ciere alvum, ap. Eund.

"Αγειν, Inducere, Impellere, ut et Lat. Agere usurpatur. II. N. (602.) τὸν δ' ἤγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε: B. (834.) κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accus. et infin., Apollon. R. 1, (236.) Εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεῖρ ἄλα ναυτίλλεσθαι. Significat et quandam violentiam ἀγειν interdum, et veluti Trahere aut Rapere sonat. Æschin. c. Ctesiph. (443.) Καὶ ἄζειν ἐπὶ τὸ βῆμα, καὶ ἀναγκάσειν ἀποκρίνεσθαι.

"Αγειν affinem habet proxime præcedenti significationem in hac phrasi, quæ frequentissima est, ἀγειν καὶ φέρειν, Diripere, s. ut inquit Bud., Populārī et expilare. Demosth. Phil. 3. Ἡ φύσις τῆς ἐκείνου χώρας, ἥς ἀγειν καὶ φέρειν ἐστὶ πολλὴν καὶ κακῶς ποιεῖν. Isocr. Archidamo, "Αγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Liv. 4. Decad. L. 10.: Ab hoc prælio Gracchus duxit ad depopulandum Celtiberiam legiones; et cum ferret passim cuncta atque ageret. Ubi observandum, quod Depopulari dixerat, postea dicere Ferre atque agere. Idem L. 8. de Maced. bello: Tum demum fracta pertinacia est, ut ferri agique res suas viderunt. Ubi Liv. Ferre priore loco posuit, ut et Græci sæpe. Herod. 1. Ἀλλὰ φέρουσι τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, Tua diripiunt. Xenoph. K. Π. 3. Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Virgil. pro ἀγειν dixit Rapere, Æn. 2, (374.) alii rapidant incensa feruntque Pergama. Ceterum metaphorice etiam usurpatur ἀγειν καὶ φέρειν, sumta velicet a bello translatione, pro, Quasi hostili more vexare. Erasmus ἀγει καὶ φέρει ap. Lucian. significare ait, Suo arbitratu quo vult trahit, citans hunc Taciti locum, in quo consimiliter est usus: Nunc principes in Cæsaris amicitia agunt feruntque cuncta, atque ab ipso principe cum quadam reverentia diliguntur. Est autem Luciani locus, quem intellexit Erasmus, hic, ut opinor, in Dial. Junonis et Jovis, Σοῦ μὲν καὶ πάνν οὗτος δεσπότης ἐστί, καὶ ἄγει σε καὶ φέρει, τῆς ῥινόσ φασιν ἔλκων. Quanquam hic aliquantum incommode ἀγει καὶ φέρει veritas, Suo arbitratu quo vult trahit, cum sequatur Naribus s. Naso trahens. Porro dicunt etiam ἀγειν καὶ καίειν. Xenoph. Hell. 3, (2, 4.) Ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. Ac fortasse Virgil. cum dixit, Rapiunt incensa feruntque, ad hoc loquendi genus respexit, vel potius ad utrumque simul.

"Αγειν, cum varia significantibus accusativis jungitur, ubi Latine variis infinitivis reddendum. Nonnunquam verbo Agere, ut ap. Galen. Ἐν παιδίῳ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος ἄγοντι, Quartumdecimum agentī annum, vel, Ducenti ætatis annum, ut Cic. Ducere ætatem dixit. Idem Galen. Ἐβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, Septimam agens noctem. Sic ἀγειν ἡμέραν, Agere diem Cic. vertit, cum hæc Epicuri verba, Τὴν μακαρίαν ἄγοντες ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν, sic interpretatur, Cum ageremus vitæ beatum et eundem supremum diem. Idem pro his illius verbis, Εἰς τὴν εἰδισμένην ἄγεσθαι γενέθλιον ἡμέραν, ista ponit, Ad diem agendum natalem. Alioqui ἀγειν ἡμέραν verti solet, Celebrare diem, ut cum de festo die dicitur. Sed et hic τῷ Agere uti possumus e Cicer. ut ἀγειν ἐορτήν, Diem festum agere, ἀγειν Διονύσια, Agere Bacchanalia. Sic ἀγειν ἀπραξίαν, Ferias agere Plautino dicendi genere vertere possumus pro Feriari.

A Sic εἰρήνην ἀγειν, Pacem agere, ut Sall. loquitur. Cujus dicti exemplo et σπονδὰς s. ἐκεχειρίαν ἀγειν fortasse poterimus interpretari Inducias agere. Bud. vertit, Pactas inducias observare. Interdum vero Agere utimur in interpretatione, sed pro accus. Græco ablativum ponimus cum præpos., ut ἀδειαν ἀγειν, In securitate agere, sicut Tacitus dixit In bona spe agere. Nonnunquam junctum ἀγειν præpositioni διὰ cum genit. itidem verbo Agere reddi potest, ut διὰ φροντίδος ἀγειν, Curam agere. Sic διὰ φυλακῆς ἀγειν, Curam agere. De quibus dicendi generibus paulo post tractabitur.

"Αγειν, accusativo junctum, exprimendum aliquando substantivo verbo Esse, cum nomine adjectivo, aut verbo quod utriusque signif. complectatur: ut ἡσυχίαν ἀγειν, Demosth. Quietum esse, vel Conquiescere; Σχολὴν ἀγειν, Otiosum esse, Feriatum esse, vel Otiari, Feriari, [Thom. M. 829.] Nam Otia agere dicitur quidem a Virg., sed non simpliciter pro Non occupatum esse, sed pro Otiosam et tranquillam vitam agere. "Αγειν ἀπαστίαν, ap. Aristoph. Jejunum esse, Jejunaire. "Αγειν πένθος, Luc. In luctu esse. Ap. Polybium autem ἀγειν φιλίαν pro Colere amicitiam. At illa ἀγειν γέλωτα, ap. Soph., pro Ridere, ἀγειν κτύπον, ap. Eurip., pro Strepitum facere, ut siqua sunt similia, poetica esse judico, ut Ducere somnum s. somnos, Lat. oratoribus non permitteretur.

"Αγειν, cum genitivo, interjecta præpos. διὰ, sæpe vertendum per v. Habere, sed varie constructum: ut διὰ τιμῆς ἀγειν τινά, ap. Synes. Habere honorem alicui, vel, In honore alicquem habere. Sic δι' αἰδοῦς ἀγειν, Gregor. In veneratione habere. "Αγειν διὰ μνήμης, ad verbum, Mentionem habere, quo genere loquendi Fabius utitur, ut ap. Synes. "Αγειν τινά δι' εὐφήμων μνήμης, est Honorificam alicujus mentionem habere. "Αγειν δι' εὐχῆς, Synesio, In votis habere. "Αγειν διὰ φροντίδος, Curæ habere, ut et Græce pro eodem ἔχειν διὰ φροντίδος dicitur. Possunt tamen et aliter exprimi hæc dicendi genera; nam διὰ τιμῆς ἀγειν et δι' αἰδοῦς ἀγειν commode verbo Prosequi redduntur, Honore prosequi, Veneratione prosequi. At vero ἀγειν διὰ φροντίδος, verbo Agere apte interpretabimur, ut ἀγειν τινά διὰ φροντίδος sit Curam agere alicujus, vel de aliquo. Sic διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodiam agere. Liv. enim v. Agere cum utroque horum substantivorum usurpat. Possunt item hæc omnes loquendi formulæ singulæ singulis verbis reddi, ut διὰ τιμῆς ἀγειν, Honorare, [Gl. "Αγω διὰ τιμῆς. Honorifico:] δι' αἰδοῦς ἀγειν, Venerari; δι' εὐχῆς ἀγειν, Optare; διὰ φροντίδος ἀγειν, Curare; διὰ φυλακῆς ἔχειν, Custodire.

"Αγειν, dativo junctum cum præpos. ἐν, itidem verbo Habere reddi potest in quibusdam phrasibus, ut ἀγειν ἐν τιμῇ, Pausaniæ, pro eo, quod modo diximus ἀγειν διὰ τιμῆς, In honore habere, Honorem habere alicui. Sic ἀγειν ἐν ἀδελφαῖς, Synesio, In sororum numero habere, Pro sorore habere, vel elegantius, Sororis loco habere. Sic ap. Arriau. 6. ἐν ἀτίμῳ χώρῳ ἀγειν, Loco nullo habere, vel, ut Bud. vertit, Nullo loco ducere; ut et illud Synesii ἀγειν ἐν ἀδελφαῖς, verti potest, In sororum numero ducere, vel Inter sorores ducere, vel In sororum numero loque ducere. Sic enim locutum Ciceronem comperio.

"Αγειν pro Ducere, in ea signif., in qua Ducere finitimum est verbo Habere, usurpatur et cum alia constructione diversa a proxime præcedente: ut ἄγω σε ἴσον ἐμαντῷ, Duco te æqualem mihi. Arrian. Historicus, Ὅν τινα ἴσον τῇ ἐμαντοῦ κεφαλῇ ἤγον, Bud. interprete, Æqualem mihi ducebam, Æque ac me æstimabam. Illud ἄγω σε ἴσον ἐμαντῷ, videtur et per v. Habeo posse efferri, hoc modo, Eodem loco te habeo quo meipsum. Huc pertinent illæ phrases, ἄγω σεμνότερον ὑμᾶς, Habeo vos honestiore loco, et, ἄγω οὐδαμῶς μείζονας ὑμῶν. Primo loco apud me eritis, Nullos pluris æstimabo vel pluris faciam quam vos. Quanquam illud ἄγω σεμνότερον possit fortasse et aliter accipi.

"Αγειν, Ducere, Existimare, Pendere, Æstimare, ut ἡγοῦμαι, Bud. accipi etiam dicit, citans Aristid.

Panath. Οὓς τινὰς δ' ἂν τροφέας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, οὐ ῥάδιον εὔρειν. Hinc παρ' οὐδὲν ἄγω, Pro nihilo duco. Sic Chrysost., τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν, Hoc pluris aestimemus quam pecunias.

"Αγεῖν, Ducere, i. Regere, Moderari, ut Plautus dixit, Ejus ducuntur nutu, illi obtemperant, ap. Plut. τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppian. ἄγειν τὴν νῆα dixit pro Gubernare navem, H. 2. sed et Horat. Agere navem pro Gubernare itidem dixit. Affinem signif. habet ἄγειν ap. Gal. ad Glauco. 1, cum dicit ἄγειν τοὺς πυρετοὺς μετρίως καὶ πράως, magis apte tamen exponetur Tractare h. l., quo sensu in vernaculo sermone dicimus Regimine uti in aliquo morbo.

"Αγεῖν, Formare, Instituire, quam signif. sæpe et in pass. voce habet, ut infra dicitur. Lucian. Anacharsi, Ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτοὺς. Tamen et in act. voce usurpans Theophr. dixit ἀμπελοουργίαν ἄγειν, inquit Bud., pro Plantas adhuc tenellas formare, ut in modum condecentem et commodum naturæ suæ crescant et expandantur. Sic autem Lat. Ducere pro Formare in propria signif. usurpant interdum, ut cum dicunt Lateres ducere: hinc et Opus ductile ap. Vitruv. Pro Formare autem metaphorice, i. Instituire, Educere, compositum usurpant, unde et Bene eductus, καλῶς ἀχθεῖς, ut Xen. loquitur, [Mem. 4, 1, 3. "ubi oppon. ἀναγώγους. Phavor. "Αγομαὶ τὸ παιδεύομαι, ὡς Ξενοφῶν, Κύνas καλῶς ἀχθείσας: Cyn. 3, 11. ἡγμέναί canes ἀνεπιστημόνως. Vide Heusing. ad Plut. de Liber. Educ. 4, 17." Lex. Xenoph.]

"Αγεῖν, Delectare, Oblectare, vel Ductare et Oblectare, ut ait Bud., citans hæc e Plut. Pol. Præceptis, Τούτων οἷς χαίρειν ὁ δῆμος καὶ ὑφ' ὧν ἄγεσθαι πέφυκε, Ducī natura solet. Et ex Eod. in Antonio, Ὅρων δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυνῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. Subjungit et hunc Cicer. locum Pro Muræna, Si nosmetipsi, qui alias occupationes habemus, ludis tamen oblectamur et ducimur. Hactenus Bud. Dicit autem Cicero alibi Delectatione duci, ut Hominis mens videndi et audiendi delectatione ducitur. Videtur porro ἄγειν aliquando sumi peculiariter pro Allicere s. Pellicere, quæ signif. affinis est ei, quam vv. Ducere et Ductare habent interdum. Herodian. 3, (4, 17.) Πάντας ἡγαγε, δούς ἀμνηστίαν.

"Αγεῖν, Pendere. Demosth. Timocr. (741.), Τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικοὺς. Citat et Suid. locum, in quo id significat hoc verbum, non exponens tamen, ("Αγουσάν * ἰσοσταμοῦσαν. Διόπερ κατασκευάσας νίκην χρυσῆν, ἄγουσάν ὀλκὴν χρυσίων μυρίων, ἐξαπέστειλε πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην τοὺς ταύτην κομιούντας τῷ Δίμῳ.) In eo autem notandum dici ἄγουσάν ὀλκὴν χρυσίων μυρίων, et v. ἔλκω, unde factum est illud ὀλκῇ, pro ἄγειν indifferenter poni, ut ap. Diog. Laert. in Platonis testamento, Φιάλῃ καταλείπω ἀργυρᾶν ἔλκουσαν ρῆε', κυμβέιον ἄγον μέε'.

"Αγεῖν absolute positum, i. e. sine casu, pro Ire, et, ut Plaut. loquitur, Agere se, unde et ἀγνίαν, Vicum s. Viam urbis, dici volunt, sic autem utitur Hom., ut notat Hes. Ita et a Matth. Marco, Joanne usurpatur ἄγωμεν, pro Eamus.

"Αγεῖν Hesychio est etiam μέλπειν, Cantare, Hymno celebrare. || Pausan. ap. Eust. dicit ἄγειν et ὑπάγειν etiam pro πίσειν usurpari, Bibere.

Ab ἄγειν composita nomina mutant a in η, inquit Gaza. Sed hoc tamen de omnibus non intelligendum: nam in στρατηγός, ὁδηγός, mutatur α, at in χειραγωγός, ψυχαγωγός; manet.

"Αγε, Adv. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω, i. q. Lat. Age, Agedum, Agesis, Eja, quando compellatur unus; cum autem plures, dicitur ἄγετε, Agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur, Od. Θ. (250.) Ἄλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, Il. B. (331.) Ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες. Sic ap. Xenoph. (Apol. 14.) Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Lat. Agedum plurali etiam jungitur. Sæpe autem additur particula δὴ, ut in Xenoph. l. c. Il. A. (62.) Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρελομεν. Aristoph. Plut., ἄγε δὴ, ἄγε μοι, pro ἄγε εἶπε μοι. "Αγετε autem cum

plurali, uti dixi. Od. Φ. (73.) ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες. Xenoph. K. Π. 5, (3, 16.) Ἄγετε τοίνυν καταλείπωμεν.

"Αγομαι, F. ἄξομαι, P. ἡγμαι, Ducor, in prima signif., ut ἄγω, nec solum de rebus animatis, sed etiam de inanimatis, ut et illud. Ἄγεσθαι, Ferri, Afferri, Advehi. Xenoph. K. Π. 3. Καὶ τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἔτυχον. Usurpatur et pro Adducor, Abducor, Deducor, ut ἄγω pro Adduco, etc. Ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, Pausan. Rapi vel Trahi ad mortem, potius quam Ducī ad mortem. Subauditur accus. ὁδόν, quod articulus τὴν indicat. Reperio et ἄγεσθαι per se positum in eodem significato, ut ap. Plut. Ὅργισθεῖς ἀνελεῖν προσέταξεν ἐπεὶ δ' ἀγόμενος ὁ ἄνθρωπος ἔλεγε, etc.

"Αγεσθαι in ea signif. in qua et φέρεσθαι, interdum usurpatur, et Lat. Habere, ut Greg. Epit. Basilii, Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, Sic res nostræ sese habeant, Sic nobiscum agatur. Sequitur, Ἄγοιτο δὲ ταῖς ἐκείνου πρεσβείαις ἄμεινον.

"Αγεσθαι καὶ φέρεσθαι, ut ἄγω καὶ φέρω, Diripi, Spoliari, Vexari hostili more. Aristoph. Nub. (241.) Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι. Isocr. ad Phil. Ἄγονται δὲ καὶ φέρονται τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν τῶν σφετέρων αὐτῶν.

"Αγεσθαι φόνον, ap. Plut., Homicidii accersi, s. arcessi.

"Αγεσθαι, Regi, Gubernari, Gregor. Olympio, Οἷς (λογισμοῖς) ἔθνος τοσοῦτον ἄγεται, καὶ ἀχθείη γε πλείω καὶ μείζω, καὶ ἐπὶ μείζουσιν ἀρχαῖς.

"Αγεσθαι, Formari, Institui, Educī, ut Xenoph. Οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, A pueritia bene instituti, quod ad mores potissimum attinet; [v. nos supra.] Aliquando tamen additur ἦθεσι, ut ap. Aristot. Eth. ἦθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Quamvis autem ἄγεσθαι, sicut et ἄγειν, de institutione potissimum dicatur, quæ est in moribus formandis et componendis, usurpatur tamen et de canibus a Xenoph. Mem. 4. (l. c.) Τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας (κύνas) ἀρίστας γίνεσθαι πρὸς τὴν θήραν. Idem ibidem de canibus, Αἱ δὲ ἡγμέναί ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσι.

"Αγεσθαι, Oblectari, Ducī delectatione alicujus rei, Exemplā vide paulo ante inter significationes activi ἄγειν.

"Αγομαι, Deponens, signif. activam habens, pro Ducor, ut Πόσον δὴ ἄγοιτο στράτευμα ὁ Κῦρος, ap. Xenoph. pro ἄγοι στράτευμα, vel στρατίαν, ut e Plat. habuimus in Ἄγω. Item ἄγομαι, inquit Bud., Mecum duco, ut conviva vocatus umbram ducit. Xenoph. K. Π. (2, 2, 16.) Κατανοήσας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπέρδασυν. Item pro Affero, Od. Ζ. (59.) ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα.

"Αγεσθαι ἐν τιμῇ, ap. Herod., i. q. ἄγειν ἐν τιμῇ, Honore prosequi, In honore habere, ut paulo ante dictum est.

"Αγεσθαι, inquit Bud., Vehere, Trajicere. Xenoph. (Econ. 8, 12.) Γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναυκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται.

"Αγεσθαι, In nexum abducere. Vide Bud. Comm. in Ἀγώγιμος.

"Αγεσθαι, Accipere et Admittere, Bud. e Xenoph. K. Π. 1, (6, 11.) Ἰσασί γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κναζάρης αὐτοὺς ἄγεται ἐνυμμάχους, Quibus conditionibus in societatem ascivit.

"Αγεσθαι, Fovere et Protegere, ut gallina pullos suos, inquit Bud. citans hæc Arist. verba ex H. A. 9. Ἀναπαύονται δὲ ὑφ' ἑαυτοὺς ἀγόμενοι τοὺς νεοττοὺς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. In quo tamen loco ἄγονται per se non significat Fovent et Protegunt, sed cum ὑφ' ἑαυτοὺς.

"Αγεσθαι, Accipere mulierem in matrimonium, Matrimonio sibi aliquam conjungere, Ducere in uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ, Plut. Solone, Seni puellam in uxorem ducenti, vel potius sine In, magis Latine. Od. Ζ. (28.) Σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἔνυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἱ κέ σ' ἄγωνται: Il. B. (659.) Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης. Hesiod. Theog. (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε. Ap. Aristoph. νύμφην

ἀγεσθαι. Aliquando additur πρὸς γάμον. Chrysost. de Sacerd. Τὴν θανυμαστὴν ἐρωμένην ἐκείνην μέλλοι πρὸς γάμον ἀγεσθαι. Et ἀγεσθαι γυναῖκα, Matrimonium contrahere, Maritum fieri, et ἡγμένους γυναῖκα, Qui uxorem duxit, Maritatus, Qui est maritus, absolute positum; cui contrarium est ἄγαμος et ἀγύναιος. Arrian. Hist. 6. Καὶ ὅσοι δὲ ἄλλοι ἡγμένοι ἦσαν Μακεδόνες τινὰς γυναῖκας. Nonnunquam dicitur ἀγεσθαι γυναῖκα παρὰ τινος. Hom. cum gen. sine præpos. dixit Od. E. (211.) Ἥγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων. Ceterum videtur esse elliptica phrasis ἀγεσθαι γυναῖκα, Ducere uxorem, pro ἀγεσθαι γυναῖκα εἰς οἶκον, Ducere uxorem domum, quam phrasin integram invenimus ap. vett. scriptt., Hom. Hesiod. Herodot. Hom. Il. Π. (189.) Τὴν μὲν Ἐχέκλῃος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο Ἥγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ, etc. Hes. ("Ε. κ. Ἡ. 693.) Ὀραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἀγεσθαι. Herod. 1. "Αγεσθαι γυναῖκα εἰς τὰ οἶκία. Aliquando tamen ne accusativus quidem γυναῖκα additur, ut ap. Thuc. Οὔτε ἐκδοῦναι, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων οὐδ' ἐς ἐκείνους, οὐδενὶ ἐτι τοῦ δήμου ἐξῆν, Neque illis (filias suas) collocare, s. nuptum dare, aut collocare in matrimonium, neque (illorum filias) in matrimonium accipere, vel ducere. Herod. Ἐδίδοσαν καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων, Invicem vel ultro citroque matrimonia contrahebant, ubi ἐδίδοσαν est pro ἐξεδίδοσαν. Usurpatur ἀγεσθαι non solum de eo, qui accipit uxorem, sed et de eo qui dat, i. e., ut ait Bud., de patre filio suo uxorem stipulante, h. e. μνηστευομένου. Pausan. Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἡγάγετο. Od. Δ. (10.) Ὑιέϊ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἡγετο κοῦρην. Plut. Catone, Τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἡγάγετο πρὸς γάμον, Stipulatus est, Despondit, Despondendam curavit. Hactenus Bud., citans duos Terentii locos, ubi pater dicitur filio puellam despondere. Videtur autem ἀγεσθαι in hac posteriore signif. tam generale esse, quam ἐκδιδόναι, Nuptum dare, Collocare in matrimonium, ut e Thuc. et Herod. locis modo ostendi.

Ἀγόμενος, Participium, Qui ducitur, vel Qui ducit, Qui fert, aut Qui fertur. Item, Qui regitur, etc. ut in ipso verbo. || Ἀγόμενος, teste Hes., pro Servo ap. Archilochum. ["An pro ἄγκονος? Hes. Ἀγκόνους· διακόνους, δούλους." Kuster.]

Ἀκτέον, Adv. positionis, Ducere oportet, Ducendum est, vel Agendum est, ut Ἀκτέον εἰρήνην, Agenda est pax. Xenoph. Hell. 6, (4, 5.) Ἀκτέον ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, Eundem est. Formatur ab ἡκται tertia præteriti τοῦ ἄγομαι, ut a γέγραπται fit γραπτέον.

Ἀγω, de temporibus hujus verbi ad Xenoph. Ephes. 161. Ἀγον, imperf. Ionic., Wessel. ad Herod. 79. 164. 391. De aor. 1. et præter., Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Ἀζασθαι, ad Herod. 388. ubi et de ἡκται. Ἀζετε, Heyn. Hom. 4, 470. 8, 754. ἀζέμεν, Ilgen. Hymn. 555. Θεῶν ἀγόντων, Valck. ad Hippol. p. 319. Ἀγειν θεόν, Wessel. Probab. 89. De act. et med., Toup. Opusc. 2, 167. ad Il. Ω. 139. ad Od. Δ. 82. Ἀγειν, de via, Toup. Opusc. 1, 429. Ὁ ἄγων, pro ἀναβάτης, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 361. Τὴν αἰτίαν τινὸς εἰς τινα, Longus p. 8. Villos. vide Villos. 25. sq. Ἀγ. ἡσυχίαν, Xenoph. K. Π. p. 67. ubi v. Zeun. De canibus instituendis, v. ad Xenoph. Mem. 4, 1, 3. Plut. Mor. 1. p. 8. Jacobs. Anim. 295. Ἀγ. τὸν ἄγωνα, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 195. Ἀγεσθαι, ἀγειν γυναῖκα, Markl. Suppl. 1064. Wakef. Herc. 12. Heyn. Hom. 7, 528. Jacobs. Anth. 6, 191. Kuster. V. M. 36. Brunck. Apollon. R. 68. Villos. ad Long. 244. Pausan. 380. ad Diod. S. 2, 276. Lucian. 3, 421.: actionem habet Herod. 5, 40. Xenoph. Eph. p. 43. 193. Scheller. Præf. ad Ælian. p. xv. Toup. Opusc. 2, 167. Hesiod. Theog. 266. 410. Ἀγω, Casaub. ad Athen. 94. Wyttenb. Sel. 269. Plut. Mor. 1, 374. Charit. 546. Ἀγεσθαι, de præmio, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 6. Ἀγειν, cum gen. omisa præpos. ἐκ, Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 85. Ἀγειν τινὰ ταπεινῶς, ad Anton. Lib. iii. Verh. Ἀγ. ἐορτὴν, ad Phalar. 366. Coray. Theophr. 182. Bast. Lettre 164. Plutarch. Brut. 21. T. H. ad Plut. 202. ad Anton. Lib. 270. 303. Dorv. ad Charit. 208. ad Lucian. 1, 290. a. 429. Ἀγ. ἐν τιμῇ, ad Herod. 573. Ἀγ. i. q. τιμῷ, D. R. ad Timæi Lex. 5. Ἀγω, act. med. Heyn.

Hom. 8, 621. Σεμνότερον αὐτὸν ἦγε, Dionys. H. 3, 1675. Ἀγεσθαι, Probare, Wyttenb. ad Plut. Mor. 1. p. 150. Secum ducere, Zeun. ad Xenoph. K. Π. 654. Εὐνάγουσα, pro συναγαγοῦσα, Heyn. Hom. 5, 198. Ἀχθη ἀγόμενος, ad Herod. 450. Ἀγ. παρ' οὐδέν, ad Herod. 573. Ἀγ. Ὀλύμπια, ad Herod. 631. Ἀγ. sc. εαυτὸν, Albert. Peric. Crit. 94. Ἀγ. αὐτὸν, it. simpliciter ἀγειν, Ire, Heyn. Hom. 5, 245. ad Dionys. H. 2, 981. ad Xenoph. Eph. 288. Ἀγ. de rebus inanimatis, Zeun. ad Xenoph. K. Π. 467. Ἀγ. de præda, Xenoph. K. Π. 68. Ἀγ. καὶ φέρειν, Gronov. Obs. 633. Kuster. Aristoph. 55. a. ad Il. E. 484. ad Od. P. 441. ad Diod. S. 2, 390. ad Herod. 317. 419. 480. Heindorf. ad Plat. Phædr. 222. 356. Fac. ad Pausan. 3. p. 113. Xenoph. Hell. 433. Thiem. Heyn. Hom. 5, 95. 7, 316. 8, 196. 407. 461. 488. 671. 734. 738. ad Dionys. H. 2, 933. Boissonad. in Phil. 444. Toup. Emendd. 4, 497. Quomodo a φέρω differat, Heyn. Hom. 5, 502. 6, 223. ad Herod. 480. Xenoph. K. A. 1, 5, 5. Ἀγ. ἢ φέρειν, Pausan. 3. p. 141. Ἀγ. καὶ φέρειν, de bonis, quæ moveri possunt, Dionys. H. 2, 855. De partic. ἄγων, ad Xenoph. Eph. 141. ad Lucian. 1, 349. Ἀρχειν καὶ ἀγειν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 222. Ἀγω, Fischer. Ind. Palæph. Valck. ad Phœn. p. 289. ad Hippol. p. 319. ad Herod. p. 5. 509. Act. Traj. 2, 318. Abresch. Lectt. Aristæn. 319. Toup. Opusc. 2, 173. Charit. 734. Dawes. 494. Wakef. Phil. 1029. Jacobs. Anth. 9, 228. Brunck. Soph. 3, 513. ad Lucian. 1, 788. Pro ἀπάγω, Wakef. Phil. 613. Ἀγειν, In jus rapere, Heindorf. ad Plat. Hipp. 152. v. Ῥῆσις. Ἀγ. i. q. Cano, Coray. Theophr. 316. Act. med. Kuster. V. M. 36. Ἀγειν, Æstimare, Heindorf. ad Theæt. 384. Ἀγω, pro προσάγω, Jacobs. Anth. 11, 80.: pro ποιῶ, ad Dionys. H. 1, 414.: de sacrificio, 12, 152.: pro παρέχω, 11, 170. Ἀγειν ἱερὸν, Bast. Lettre 164 (=200.) Ἀγον με, Porson. Hec. p. 24. Ed. 2. Ἀγ. τινὰ ἐντίμως, Diod. S. 2, 552. bis. Schmieder. ad Plutarch. Alex. p. 96. Thucyd. T. 2, 426. Bayer. Heindorf. ad Plat. Theæt. 384. Ἀγ. εἰς ταῦτόν, Heindorf. ad Plat. Phædr. 277. Ἀγ. τὴν νομηνίαν, Coray. Theophr. 182. Schæf. Mss.]

["Ἀγ. et λέγειν sæpe a Librariis conf. Fac. ad Pausan. 1. p. 19. Coray. Theophr. 316. ad Dionys. H. 3, 1490. Plut. Mario 26. Demosth. de Cor. 304. Harl., Μηνὸς Ἀῶν, ὡς ἡμεῖς ἄγομεν. Plutarch. T. 4. p. 199. Coray. Crusius ad Sueton. T. 2. p. 204. Schneider. ad Xenoph. Mem. 3, 1, 11. Ἀγ. et ἔχειν, Brunck. Apollon. R. p. 22. 40. ad Diod. S. 1, 544. 2, 267. 309. 328. 540. Kuster. Aristoph. 108. a. ad Dionys. H. 1, 182. 2, 661. Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 131. Heyn. Hom. 4, 512. 6, 116. 229. 8, 140. Ἀγαγὼν et ἄγων, conf. Heindorf. ad Plat. Gorg. 49. Plut. Agesilao 3. Schæf. Mss. "Permutatur in var. lect. cum ἄγασθαι, (K. Π. 3, 3, 5. Hell. 5, 2, 30.) cum ἀπάγειν, (K. Π. 5, 1, 12.) sic K. A. 7, 6, 29. Καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγαγεῖν, all. ἀπαγαγεῖν: cum γίγνεσθαι, (K. A. 4, 2, 20. K. Π. 2, 1, 5.) cum διάγειν, (K. A. 7, 2, 7.) cum δίδόναι, K. Π. 5, 4, 14. Ἐγὼ σοι ἄγω ταῦτα, Margg. δίδωμι: cum ἔχειν, (K. A. 2, 2, 8. 2, 6, 4. 3, 1, 10. 3, 3, 2. K. Π. 1, 4, 18. 2, 1, 2. p. 87. Hell. 2, 4, 4. 3, 4, 7. 5, 3, 1.) sic K. Π. 5, 3, 7. Κλίμακας ὡς τὸ φρούριον ἄζοντες, all. ἔζοντες, in sqq. est κομίζειν: cum ἦκειν, K. A. 4, 8, 21. Ἐθεον ἵπποι, καὶ ἔδει αὐτοὺς—ἐλάσαντας—πρὸς τὸν βωμὸν ἦκειν, all. ἀγειν: 7, 6, 10. Ἦγον ὅθεν ὦμην τάχιστ' ἂν διαβῆναι, all. perperam ἦγον: (K. Π. 7, 2, 5.) cum ἰέναι, K. Π. 5, 3, 4. Ἦει πρὸς Βαβυλῶνα, all. ἀγει: (K. Π. 5, 3, 3. 5, 3, 16. Hell. 3, 1, 16.) cum λέγειν, (Mem. 3, 1, 11.) cum στέγειν, de R. E. 12, 4. Πτέρυγες—τοσαῦται, ὥστε στέγειν τὰ μέλη. Hæc lectio Camerario debetur. In Edd. vett. legitur ἀγειν τὰ μέλη vel βέλη: cum φέρειν, (K. Π. 6, 3, 11. p. 385.) cum εισάγειν, (K. A. 7, 3, 13.) cum ἐπάγειν, K. A. 4, 7, 14.) cum ἀρχεσθαι, (K. A. 5, 7, 19.) Lex. Xenoph.]

["Ἀγω ἀπὸ ῥυτῆρος. Philostr. V. A. 5, 42. Λέοντα ἴμερον ἀπὸ ῥυτῆρος ἡγέ τις, ὥσπερ κύνα· ὁ δὲ οὐ μόνον τὸν ἄγοντα ἡκαλλεν, ἀλλὰ καὶ ὅστις προσέλθοι. "Pro ἴμερον restituendum est ἡμερον. Ælian. N. A. 17, 26.

Καὶ ἡμεροῦνται γε (οἱ λέοντες,) καὶ γίνονται γε ῥᾶστα A
πιθασσοί, ὥς ἄγειν τε ὑπὸ ῥυτῆρος. Magis mihi placet
ἀπὸ ῥ. quod legitur in Cod. Vat. N. 997. Vide quo-
que 12, 34. (Τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ ῥυτῆρος ἀγαγὼν πα-
ραδίδωσι.) Phrasis σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος sæpe signifi-
cat Festinare, Currere effusis habenis, quemadmodum
Wessel. Obs. 131. demonstravit. Phrynich. Σοφ. Προ-
παρ. Ms. (24. Bekker.) Ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχουν ἵππον· οἶον
ἀπὸ χαλινού, ἢ ἀνευ χαλίνου. Bast. Epist. Cr. 210.]

[* Ἀγω λευκὴν ἡμέραν. Firmus in Anecd. Mura-
torii Ep. 34. Ἐδιπλασίασας ἡμῖν τὸν τῆς ἑορτῆς χρόνον,
ἀνανεωσάμενος αὐτὴν τοῖς τῆς φιλίας συμβόλοις, καὶ λευ-
κὴν ἀτεχνῶς ἡγάγομεν ἡμέραν, τῶν τῆς θεοσεβείας σου
γραμμάτων ἐπιτυχόντες. Vide Pierson. ad Herod. 477.]

[Ἀγω καὶ φέρω πάντα, “bono sensu e mente In-
terpretis Plut. Mor. 486. e. et aliquoties Chrysost.”
Abresch. Diluc. Thuc. 584. Suid. Ἀγεῖν καὶ φέ-
ρειν· τὸ ληστεύειν, καὶ ἀρπάζειν. Ἀγεῖν δὲ, καὶ ἀπά-
γειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων, καὶ κομίζειν * ἀδιαφό-
ρως. (Zonar. Ἀγεῖν καὶ φέρειν· τὸ ληστεύειν καὶ ἀρπά-
ζειν. Ἀγεῖν δὲ, καὶ ἀπάγειν χρήματα, καὶ ἐπὶ ἀψύχων,
καὶ κομίζειν ἀδιαφόρως. “Satis hæc confuse dicta, ne-
que melius ap. Suid. (et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.) Ac-
curatiora quæ sequuntur: Ἀγεῖν ἐπὶ ἐμψύχων, φέρειν
ἐπὶ ἀψύχων.” Tittmann.) Ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐπεραιώθη εἰς τὸ
κατ’ ἀντικρὺ τοῦ ρείθρου, παραχρῆμα τὰς τε κώμας ἐνεπι-
πρα τῶν Σκλαβηνῶν, καὶ ἐρίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἡγέ τε
καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδενὸς πω τῶν ἐκέῖσε βαρβάρων
θαρρήσαντός οἱ εἰς χεῖρας ἔλθειν, εἰς τὰ λάσια, καὶ κα-
τηρεφῇ τῆς ὕλης καταπεφυγόντων. Ἀγομένων τῶν ἡμε-
τέρων· ἀντὶ τοῦ ἀρπαζομένων καὶ ληστευομένων. Ἀγον-
τες καὶ φέροντες· διὰ πάσης ιδέας λεηλατοῦντες, καὶ
πορθοῦντες τὴν χώραν. Καὶ αὖθις· Οὐδενὸς ἀμνομέ-
νου, κατὰ πολλὴν ἀδειαν ἄγοντες καὶ φέροντες διετέλε-
σαν. Ἦγε καὶ ἔφερεν· ἀντὶ τοῦ ἡχμαλώτιζε, κατέτρε-
χεν. Ὁ δὲ ἐκέῖθεν ὀρμώμενος ἡγε καὶ ἔφερε τῆς ὑπ’
ἐκείνῳ οὐκ ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἀλώσιμος.
Zonar. Ἦγεν—— καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφερεν, ἢ ἡχμαλώτιζε,
καὶ κατέτρεχεν. Ὁ δὲ ἐκέῖθεν ὀρμώμενος ἡγε καὶ ἔφερε
τοῖς (“I. τῆς, ut ap. Suid.” Tittmann.) ὑπ’ ἐκείνῳ οὐκ
ὀλίγην, καὶ αὐτὸς οὐδαμῇ ἦν αὐτῷ ἀλώσιμος. Bekkeri C
Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Ἀγομένων τῶν ἡμετέρων· ἀντὶ
τοῦ ληστευομένων καὶ ἀρπαζομένων. Hes. Ἀγοντας·
φέροντας. Ἀγεται· φέρεται. Ἀγεῖν καὶ φέρειν· τὸ
ληστεύειν καὶ ἀρπάζειν. “Herod. sæpe hh. vv. eo
junxit sensu, 1, 88. 166. 3, 39. Cf. omnino Salmas.
de Modo Usur. 785. Erasm. Chil. 3, 7, 32. Similiter
Quintilian. s. Auctor de Caus. corrupt. Eloq., ‘Agunt
feruntque omnia.’ Quæ minus intellexisse videtur
Le Moyne ad Var. S. 693.” Albert. Bekkeri Λεξ.
ῥητορ.: Ἀγεῖν καὶ φέρειν· ἀντὶ τοῦ ληστεύειν καὶ ἀρ-
πάζειν. Ἦγετο μὲν τὰ ἐμψυχα, ἐφέρετο δὲ τὰ ἄψυχα.
Ammon. Ἀγεῖν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἀγεται μὲν γὰρ
τὰ ἐμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. Οἱ δ’ ἦγον μὲν μῆλα,
φέρον δ’ εὐήνορα οἶνον, Od. Δ. 622. Eran. Philo:
Ἀγεῖν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἀγεται μὲν γὰρ τὰ ἐμψυ-
χα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα. “Auctores hanc differ-
entiam non observant,” inquit Salmas. de Modo
Usur. (l. c.) Idque Grammatici non ignorant. Hes.
Ἀγω κυρίως (Eust. 435. ὥς ἐπὶ πολλοὶ) μὲν ἐπὶ ἐμψύ-
χων τάσσεται. Οἷδ’ ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ’ εὐήνορα
οἶνον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀψύχων. Ἀγων δ’
αἰθῶνα σίδηρον· ἀντὶ τοῦ φέρων. Hes. lectio in Od.
A. 184. non videtur spernenda.” Valck. Spernit
autem eam, et quidem recte, Albert. qui scribit hæc:
—“Hemistichium Od. A. 184. unde leg. patet ἄγω et
φέρω, pro ἄγων et φέρων. Et sic Phavor. ut in textu
reposit. Aldina etiam ἄγω habet, ut et Florin.” Cod.
Ven. exhibet, Ἀγω δ’ αἰθῶνα σ. ἀντὶ τοῦ φέρων. Etym.
Gud. Ἀγεῖν καὶ φέρειν διάφορα· ἄγεται μὲν γὰρ τὰ
ἐμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα * βαστακτικά. Lucian.
Deor. Dial. 218. Σοῦ μὲν καὶ πάνν οὐτός γε δεσπότης
ἐστὶ, καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ῥίνος φασιν ἔλκων, καὶ
ἔπει αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγήται σοι. “Vix credas Inter-
pretes, quid Lucian. voluerit, assecutos fuisse: sen-
sus est, Te subactum pro arbitratu velut jure belli
depopulatur. Ἀγ. καὶ φέρειν victorum est, qui cæ-
dibus ac rapinis omnia vastant. Polyæn.: Ἀνευ
νόμου καὶ δίκης ἄγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Ad
alia traducitur. Synes. Encom. Calv., Ἀγομένης
καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Rem vidit, et locutionem

vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasm.
Prov. in “Αγουνσι καὶ φέρουσι.” T. H. Cf. Nostrum
supra. “Τῆς ῥίνος φ. ἔλκων, unde ductum, haud
proclive est definire: certe a feris equisque petatum.”
M. du S. “Quibus in locis occurrat ap. Lucian.,
annotavit Erasm. in Naribus trahere.” T. H.]

[Ἀγω πένθος, i. q. φέρω πένθος ap. Phalar. Ep.
97. Lucian. Tim. 135, Ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος.
Strabo 1171. Πένθος αὐτῆς ἄγεται μετὰ τὸν τῆς παλ-
λακείας καιρόν. Vide Bast. Ep. Cr. 109.]

[Ἀγόμενος, Prodiens. Geopon. 2, 6, 27. Ἡ ἵπ-
πουρις ἐκ τοῦ ἐτύμου τὸ ὄνομα ἔσπασεν· ἐστὶ γὰρ ὁμοία
τῇ τοῦ ἵππου οὐρᾷ, ἔχουσα τὰ φύλλα ταῖς θριξίν ὅμοια,
καὶ αὐτὸν τὸν καυλὸν ἀγόμενον ἀπὸ τῆς ῥιζῆς ὥς ἐπὶ τὸ
ἄκρον λεπτότερον.]

“Εἶδ’ ἄγε νῦν, Hes. affert pro ἄγε δὴ ἄρτι: et
“Εἶδε ἄγε pro ἄγε δὴ. Ubi εἶδε ἄγε quidam volunt
“esse εἶα δὴ ἄγε, positus ἐκ παραλλήλου synonymis
“adverbiis εἶα et ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in
“meis in Lib. de Dialectis animadversionibus, in
“artic. s. tmem. 15, p. 24. Vide et t. 1, c. 1101, f.”

[Olim in Hes. legebatur, Εἶδ’ ἄγε· νῦν ἄγε δὴ ἄρτι,
pro quo Noster recte dedit Εἶδ’ ἄγε νῦν. “Con-
junge Εἶδ’ ἄγε νῦν, ex Hom. Il. Π. 667. (Εἶδ’ ἄγε
νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἶμα κάθηρον.) Ita Suid.
(et Zonar. Εἶδ’ ἄγε νῦν· διὰ δὴ,) et Phavor.” Albert.,
Et sic Wakef. ad marg. Hes.: Εἶδ’ ἄγε· ἄγε δὴ, εἶ
δ’ ἄγε δὴ. Εἶδα· ἔδην, ἄγε δὴ. “Cyrill. Εἰαδὴ· ἄγε
δὴ.” Is. Voss. “Hæc sic lego et distinguo: Εἶδ’
ἄγε· ἄγε δὴ. Εἶδ’ ἄγε δὴ· εἶγε δὴ, ἄγε δὴ.” Kuster.
Hes. Εἶγε ἄγε· ἄγε δὴ. “L. Εἶδε ἄγε· ἄγε δὴ, ut
series postulat. Vide Suid. et Hes. paulo ante.” Is.
Voss. “Sic Ed. Hag. Εἶδ’ ἄγε corrigit etiam V. D.
in Misc. Obs. 3, 3. p. 329. allato Hom. Il. A. 524.
(Εἶδ’ ἄγε, τοὶ κεφαλῇ κατανέυσσονται, ὄφρα πεποίθης,)
q. l. adde Indici Seberi. Scribitur autem ibi, Εἶδ’ ἄγε,
ut supra.” Albert. Wakef. ad marg. sic legit, Εἶδ’
ἄγε, ἄγε δὴ, laudato Hom. Il. I. 262. Εἶδ’ ἄγε, εὐ
μεν ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω. “Εἶδ’ ἄγε,
Steph. Dial. 22, 24. Theocr. 2, 95. ubi v. Valck.
Diodor. Zon. 6. et Jacobs. Callim. Ep. 37. ad Cal-
lim. T. 1. p. 107. Gesner. Ind. in Orph. Ruhnck. Ep.
Cr. 145. Clark. ad Il. A. 302. 524. Kæn. ad Greg.
13. ad Il. Z. 376. I. 167. 262. Ψ. 579. 581. Od.
A. 271. B. 178. Heyn. Hom. 4, 91. 5, 268. 414.
533. 587. Brunck. Apollon. R. 81. Jacobs. Anth.
9, 408. (In Fragm. Callim. 121. ap. Schol. Pind.
Nem. 4, 10. Εἶδ’ ἄγε νῦν ἐλέγοισιν * ἐνιψήσασθε λι-
πώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πούλῳ μένωσιν ἔτος, Valck. in
Callim. 276. priorem versum sic, ut scripsimus, egre-
gie restituit; in altero corrigendum suspicor, Χεῖρας,
ἵν’ ἀκμαῖοι πούλῳ μένωσιν ἔτος. Ἀκμαῖον μένειν, i. q.
ἀκμάζειν. Hoc autem poetæ sibi exoptare solent,
ut carmina sua diu floreat, ἀκμάζωσι, et lectoribus
placencia vivant, Horat. Epist. 1, 19.)” Schæf. Mss.
Jacobsii conjecturam satis felicem ignorabat Blom-
field. ad Callim. p. 238. cujus hæc sunt verba:—“Χεῖ-
ρας ἐμὰς supplet (imo ἐμοῖς—μενοῦσιν scribit) Toup.
Emendd. 2, 192. Ἐλλετε pro ἔρρετε in bonam par-
tem sumi posse non ostendit T. H. judice Porsono
Append. ad Toup. 473. cui probatur correctio
Wakefieldii, ἵλατε. Valck. vero ei δ’ ἄγε, quod
melius puto.” Melius distinxis, judicio nostro,
Εἶδ’ ἄγε νῦν, ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας.
Εἶδ’ ἄγε νῦν enim phrasis est Homericæ, quam imita-
tus est Callim. “Εἶα agite Charites, vel, Εἶα, adeste.
Verbo junctum plurali illud εἶα ἄγε, vel, ut scribe-
bant etiam, εἶδ’ ἄγε, sciolos potuit offendere; sed
est e more veteri, (v. Wetsten. N. T. 2, 676.) quin
ipsius Callim. H. in Dian. 81. Κύκλωπες, ἢ μοὶ τι
(κάμοι τι) Κυδώνιον, εἶδ’ ἄγε, τῶρον, Ἡδ’ ἰοὺς, κοίλην
τε κατακληῖδα βελέμνων Τεύχεατε. Citat ibi Clarkium
Ernesti in Hom. Il. Z. 376. Εἶδ’ ἄγε μοι, δμῶαι, νῆ-
μερτέα μυθήσασθε. Orac. ap. Pausan. 840. Ἀλλ’
ἄγε δὴ φράζεσθε. Aristoph. Pac. 507. Ἀγ’, ὦ νῦδες·
Thesm. 785. Ἀγε δὴ πινάκων ξεσθῶν δέλτοιν, Δέξασθε
σμίλης ὀλκοὺς, Κήρυκας ἐμῶν μόχθων. Similiter φέρε
δὴ positum reperitur, raro autem ἄγετε et φέρετε.
Illud autem εἶδ’ ἄγε Grammatici veteres ab Hom.
scriptum putabant, pro εἶα δὴ ἄγε, teste Eust. in Il.
A. p. 80. (=107. Ὅτι τὸ, Εἶδ’ ἄγε μὴν πείρασαι ἵνα

γνώσει καὶ οἶδε, τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψως, οἷον, εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράσθῃ· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασί, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμω κειμένων λέξεων, τοῦ τε εἰ * παρακελευσματοῦ ἐπιρρήματος, καὶ τοῦ ἄγε, ἀντὶ τοῦ, εἰα ἄγε, ὡς εἰάν τις εἴποι, ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δὲ, ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβανομένου, ἵνα λέγῃ ὅτι, εἰα δὴ ἄγε πείρησαι· φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἰ, προσλήψει τοῦ α γίνεταί εἰα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, καὶ δοκεῖ * κρειπτόνως οὕτως ἔχειν· ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς εὐρηθήσονται τοιαῦτα σχήματα· ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν εἰ δὲ βούλει ἄγε ποιήσον τὸδε, οὐκ ἔσται εὐδοκον, τὸ δὲ εἰπεῖν εἰα δὲ ἄγε ποιήσον, πάνυ εὐδοκώσεται.) In Callim. significatur, Eia adeste mihi, quæso, benevolæ, ut in Seneca Hippol. 412. N. Heins. legit ad Ovid. Met. 6, 640. 'Hecate trifornis, eia ades cœptis favens.' Valck. l. c. Hes. 'Ἄγε· ἴθι, ἐπιρρήμα κελευστικόν, ἢ ἡγε. 'Ἄγε δὴ· φέρε δὴ. 'Ἄγε δῆτα· δεῦτε δῆτα, ('Athen. 427.' Wakef. ad marg.) 'Ἄγε μὴν· ἄγε δὴ, ('Il. A. 302.' Wakef. l. c.) 'Ἄγε· ἄγε, φέρε. Suid. et Zonar. (et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.): 'Ἄγε δῆτα· φέρε, κόμιζε δεῦρο. (Vide nos supra in Βάλε, ubi Etym. locum citavimus.) Καὶ 'Ἐπίγραμμα εἰς Διογένην τὸν Κύνα, (vn. Καὶ—Κύνα in Zonara desunt.) Διόγενης, ἄγε λέγε τίς ἐλάβέ σε μόρος 'Ες αἶδος; ἐλάβέ με κυνὸς (ἄγριον) ὁδᾶξ. Τὸ δὲ 'Ἐπίγραμμα, διὰ βραχέων. Vn. Τὸ—βραχέων in Zonara desiderantur. 'Epigr. hoc extat ap. Laert. 6, 79. unde id Suid. (et Zonar.) descripsit, idemque repetitur v. Διογένης et v. 'Οδᾶξ. Male autem in prior. Edd. (atque etiam in Zonara) post κυνὸς omissa est v. ἄγριον, quam Laert. et ipse Suid. infra ll. ll. agnoscunt, et quam ad hiatum versus implendum necessariam esse apparet.' Kuster.]

[* 'Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων μαστιγοῦται. 'Erasm. Adag. 3, 6, 93. Ductus per phratores canis. In Ald. Cod. legitur δι' ἀμφοτέρων, quæ lectio non temere damnanda. Subauditur enim genitivus φτων. Vertes autem, Canis per ambas aures ductus scutica cæditur. Quod de illis dicitur, qui aliquid magno cum suo periculo damnoque faciunt. Metuendum enim ne canis ex eorum manibus per vim elapsus ipsos morsibus dilaniet. Quod proverbium altero simili confirmatur, Auribus lupum teneo.' Portus. 'Διὰ φρατόρων, sic etiam legitur ap. Diogenian. qui proverbium hoc ita exponit: 'Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὐρισκομένον καὶ τιμωρομένον· ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων εὐρεθεὶς τιμωρεῖται, Interprete Andrea Schotto: 'De repertis, ubi non oportet, et punitis; canis enim in phratriis repertus supplicio afficiebatur.' De phratriis vide Suid. in v. In Ed. Mediol. legitur, δι' ἀμφοτέρων, uti etiam in Aldina, ut Portus monuit. Pearson. ad marg. Suidæ sui hic annotaverat: 'Ms. Ro. διαφοτέρων.' Kuster.]

[* Καλὰ δὴ πάντα λέγεις s. ἄγεις, Plato Euthydemo 223. f. ubi Schol. Ruhn. 97. Καλὰ δὴ πάντ' ἄγεις (λέγεις Edd. cum Siebenkeesii apographo,) ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις, ἐπὶ τῶν αἴσια ἀναγγελλόντων (ἀγγελλόντων Siebenk.) πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. 'Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ Πλάτων Εὐθυδήμῳ. In Siebenk. ante 'Ἀριστοφ. legitur ὡς, et vn. καὶ Π. Εὐθ. desunt. De permutatione verborum ἄγω et λέγω jam supra egimus.]

[* 'Ἀγούσιν ἑορτὴν οἱ κλέπτει, Proverbium, Suid. χαριεστάτη ἡ συνταξίς, καὶ ἱκανῶς πεπαιγμένη κατὰ τὴν κωμωδικὴν χάριν, σήμαινει δὲ τοὺς ἀδεῶς κλέπτοντας. Idem artic. extat in Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. ubi legitur πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδιαν.]

[* 'Ἀγω. Harpocr. 'Ἄγει (l. 'Ἄγοι, ut in Grammat. S. Germ.)· τοῦτο πολλὰ σημαίνει. 'Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν (v. h. suspectum habet G. Burges. ad sui libri marg. Lege ἀπάγειν), καὶ ἔλκειν, ἐλαβεῖν ἐν τῷ οὕτως ἐπιγραφόμενῳ, 'Ὑπερ Εὐμαθοῦς εἰς 'Ἐλευθερίαν 'Ἀφαίρεσις, λέγων οὕτως· 'Ἐβλαψέ με Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. (Cf. Dionys. H. Isæo p. 308. in Reisk. Orr. Gr. 'Ἔστι δὴ τις 'Ἰσαίου λόγος ὑπὲρ Εὐμαθοῦς, μετοίκου τινὸς, τῶν τραπεζιτενόντων 'Ἀθηναίων, ὃν εἰς δουλείαν ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ κληρονομήσαντος τὸν ἀπληθευερκότα, τῶν ἀστῶν ἀφαιρεῖται τις, καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται περὶ αὐτοῦ. Deinde

paulo post ex ipsa hac Isæi oratione hæc affert: Καὶ μετὰ ταῦτα ἄγοντος αὐτὸν Διονυσίου, ἐξειλόμην εἰς ἐλευθερίαν, εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ 'Ἐπιγένους.) Καὶ πολλάκις ἐν (addē τούτῳ) τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. 'Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ Περὶ 'Ἀληθείας φησὶ· Τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι· ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο. Τούτου πολλὰ χρῆσις. Vide Jac. Gronov. ad h. l. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Ἄγοι· πολλὰ σημαίνει. 'Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν, καὶ ἐνάγειν (ecce iterum suspectum v. ἐνάγειν,) καὶ ἔλκειν ἐλαβεῖν. 'Ἐβλαψε γάρ μέ φησι Ξενοκλῆς, ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν. 'Ἀντιφῶν δὲ τὸ ἄγοι ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο παρελῆψε· φησὶ γὰρ ἐν τῷ Περὶ 'Ἀληθείας· Τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι. Hes. 'Ἄγει· κομίζει. 'Ἄγειν μυστήρια· μυσταγωγεῖν. ('Sic infra Μυστήριον ἄγει, ubi fallitur T. Faber. Aristoph. Ran. 159. 'Ὀνος ἄγων μυστήρια dixit lepido Proverbio, de quo v. Schol. et infra v. 'Ὀνος.' Albert.) 'Ἄγειν· ἐπάγειν, ('Suid. ἀπαγ. mox ὑπαγ. sed nihil muto: v. plura ap. Varin.' Albert. ἐπάγειν typothetæ est; nam ἀπάγειν dederat Musur. ut in Cod. lecturæ est; nam ἀπάγειν dederat Musur. ut in Cod. legitur,) κομίζειν, τιμᾶν, σέβεσθαι. 'Ἀγεσθαι· ἀγαγεῖν. 'Ἀγούσι· φέρουσιν, ἐπιτελοῦσιν, ἢ ἀξιοῦσιν, ἢ ἡγοῦνται. 'Ἀγω· ἀπάγω, μέλω, ᾄδω, (omnino v. Toup. Emendd. 3, 433.) 'Ἀγων· φέρων, ἐπάγων. 'Ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πείνειν, καὶ τὸ φέρειν, καὶ τὸ ὑφέλκειν, ἔστι δὲ καὶ τιμᾶν, καὶ σέβεσθαι. VV. DD. pro πείνειν conjecerunt πίνειν, recte; nam Cod. exhibet πίνεῖν, sic duplici accentuatione. 'Hes. 'Ὑπάγειν· τὸ ἡσυχῶς πίνειν, ut hic, 'Ἄγειν· τὸ ὑπάγειν, τὸ πίνειν. Similiter infra: 'Συνάγειν· μετ' ἀλλήλων πίνειν. (Grammat. S. Germ. mox citandus ἐπάγειν sensu hoc habet.) Eodemque modo Lat. Ducere usurpant. Horat. Od. 1, 57, 21. 'Hic innocentis pocula Lesbii Duces sub umbra.' Iterum 3, 3, 34. 'Ducere nectaris succos,' et 4, 12, 14. 'Ducere Liberum.' Similiter Obducere ap. Senec. et Cic. observatum est, ut Perducere ap. Arnob. et Scribon. Larg. Educere ap. Plaut. Amphitr. 1, 1, 274. et Stich. 5, 5, 18. Gl. Deducit, Καταφέρει. Et ne dubites, audi Eust. ad Od. A. p. 1399. Φησὶ καὶ Πανσανίας, ὅτι ἄγειν, καὶ ὑπάγειν, καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν λέγεται. Similiter Ulpian., amicorum cuidam præbibens, ἔλκε, 'Trahe, dixit, Athen. 445. ubi ex Antiphane affertur: A. 'Ὀλὴν μύσας ἐκπινε. B. μέγα τὸ φορτίον. A. Οὐχ ὅστις αὐτῆς ἐστὶν ἐμπείρως ἔχων. Πῖθι οὖν, ὦ ἐταῖρε, καὶ . . . A. μὴ μεστὰς αἰεὶ 'Ἐκωμεν. Sic οἶνον ἔλκειν Teleclides, et σπῆν eodem sensu, notante Casaub. in Athen. 11. p. 791. Ita certe Ding. L. Arcesilao sub fin. refert Epigramma in Arcesilaum, qui immodice merum hauserat, ἄκρητον ἀφειδῶς 'Εσπασας. Suid. id explicat, εἰλκυσας, ἐπιες. Eodem modo Horat. Epod. 14, 3. 'Pocula trahere.' Cf. Des. Herald. 218. Anim. ad Arnob. 5, 175. Ita Belg. Teug, quod Haustum notat, est ab antiquo Togen pro Trekken, i. e. Ducere. Et ipsum Trekken pro Evacuare scyphos usurpatur.' Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. 'Ἄγειν· μεγαλύνειν. 'Ὀμῆρος· Καί μεν κλέος ἦγον 'Ἀχαιοί. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, 'Ὑπερίδης. Καὶ ἄγειν ἀντὶ τοῦ ὑποκρίνασθαι. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ τιμᾶν. Καὶ ἄγειν, ἀντὶ τοῦ πίνειν, ὅπερ ἐπάγειν ἔλεγον οἱ 'Ἀττικοί. Δημοσθένης δὲ τὸ ἄγειν ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (l. c.) τὸ τίμημα λέγει, ἢ τὴν ποσότητα τῆς ὀλκῆς, φάσκων· Καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους διρεικοῦντας. Κατὰ Δημάδου· 'Ἦγε δὲ πέντε μνᾶς. Bekkeri Anti-Atticista: 'Ἄγειν· ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ. Δημοσθένης Κατὰ Τιμοκράτους· 'Ὁς ἦγε δαρεικοὺς τριακοσίους, tr. τριακοσίους δαρεικοὺς. Adde Demosth. c. Androt. 617. Οὐκ * ἀμφορίσκοι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες, ἢ τρεῖς, ἀγούσα ἐκάστη μνᾶν: ad Timoth. 1193. Πείθει αὐτὸν ὁ πατήρ ὃ ἐμὸς τὴν τιμὴν ἀπολαβεῖν τῶν φιαλῶν, ὅσον ἦγον αἱ φιάλαι, διακοσίους τριάκοντα ἐπτά. 'De rebus libra examinatis, vel de numis, pondere, vel valore certo cuidam ponderis monetæve modulo æquivalentibus.' Reisk. 'Ἄγειν verbum aliquando fuit τῆς σταθμικῆς proprium. Sic ἄγειν ὀλκὴν aut μνᾶν dicunt, pro ἔλκειν, Pendere. M. Tullius Deprimere hoc solet dicere, ut De Fin. 5. 'Virtutis amplitudinem quasi in altera libræ lance pone: terram mihi crede ea lanx et maria deprimet,' et ita sæpe alibi. Atqui

videmus lancem, ubi pondus est gravius, deprimi ipsam, potius quam alteram deprimere, sed, ut dixi, ita semper loquitur Cicero. Καθέλκειν τὸν ζυγὸν Græci dicunt de ea lance quæ gravior est. Chrysost. in Ep. ad Hebr., Κἂν τὸν κόσμον ἀντιστήσῃς ὄλον, ἐκείνους εὐρίσκω καθέλκοντας τὸν ζυγὸν καὶ τιμιωτέρους ὄντας: de vera virtute præditi loquitur. Quod autem a liberali venditore emerant cumulatione mensura, id dicebant ἄζιον. Inde Quicquid parvo emptum videbatur, ἄζιον appellarunt. Eubulus in iis versibus, quos laudat hic Athen., καὶ γὰρ ἄξιωτέρους Πωλοῦσιν, ὡς εἴκε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ, Minore pretio panes ibi vendunt, non, ut vertunt, Præstantiores." Casaub. ad Athen. 47. "Sed fortasse magis placebit alia ratio, quam indicare Etym. videtur; nam, quemadmodum τὸ ἄζιον inter alia etiam significat Id quod æquum vel justum est, ἀπὸ τῶν σταθμῶν τῶν ἴσην ῥοπὴν ἐχόντων, sic Gr. τὸ ἄζιον pro τὸ εὖνον similimo modo dixerint, atque nos vernaculo sermone *A juste prix* dicimus, pro *A bon marché*." Schweigh.]"

Ἐξάγιον, Hexagium, ponderis nomen ap. Actuar. et recentiores Medicos, pendens quatuor scripula. Sextulam Latine appellant. Alicubi *στάγιον et Stagium reperitur pro hoc ἔξάγιον, errore nato e compendio scripturæ; cum enim hæc nota ς, significet ἔξ, solebant ςάγιον scribere pro ἔξάγιον, e quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον et Stagium." [Geopon. 2, 32. Περὶ σίτου δοκιμασίας, καὶ πῶς χρὴ τὸ ἔξάγιον τῶν ἄρτων ποιῆσθαι. "Du-Fresne in Gloss. ἔξάγιον, Sextula, Ponderis species: ap. Meurs. in Gloss., ἔξάγιον, Pensatio, ubi plura de h. v." Needham. "Male factum, quod pro iisdem habet vocabula diversissima; pejus etiam, quod vero substituit alienum. "Άγιον libræ fuit proprium, et Pendere significavit, unde ἄζιος: v. Casaub. (l. c.) Inde derivatum compos. ἔξάγιον, quod Glossæ interpretantur Pensatio, et hoc est, quod hic habemus, sicque recte legitur in Bas. ideoque revocavi: unde novum verbum in iisdem Glossis, *ἐξαγιαζῶ, Examino, Perpendo. Hoc ἔξάγιον commune est utrique linguæ: ita Sub exagio vendere, idem est, quod Trutinæ examine. Vide omnino Jac. Gothofr. Cod. Theodos. 14, 4. P. V. p. 196. Lips. et Du-Fresne Gloss. Lat. Quod vero ex eodem v. ἄγω, et ἔξ, Sex, formatum est ἔξάγιον, plane aliud est, et nunc Nummum, nunc Pondus certum significat. Scilicet Solidus aureus Constantini M. quatuor erat scriptulorum; vi solidi unciam, lxxii libræ auri efficiebant, ut totius libræ essent cclxxxviii scriptula. Vide Gronov. Pecun. Vet. 4, 13. Inde vero, quod vi solidi in uncia putabantur, nomen traxit ἔξάγιον, Lat. Sextula. Scribitur etiam στάγιον, ubi ς senarii nota est, et pronuntiarī debet ἔξάγιον. Vide Scalig. De Re Numaria 54. Ap. Græcos sequioris ævi Medicos ἔξάγιον Pondus est, quod æquat solidum aureum, vulgo Sesquidrachmæ esse volunt. Cf. Fuchs. ad Nic. Myreps. i. 5. p. 9. Norimb. Quoties igitur Nummum, aut Pondus definitum significat, ε densandum est; in Librationis contra significatu, et ubi pro Pondere quolibet ponitur, ut hic, tenuandum." Niclas. Cf. Cornar. ad Gal. Comp. Med. s. Loc. 438.]

[Suid. "Άγεται μνηστεύεται, ἐπὶ γάμον λαμβάνει. Αἰλιανός. Τὴν δὲ ἀδελφὴν αὐτοῦ Ἰόβας ὁ Μαυρούσιος ἄγεται. In Æliani Fragm. 1004. editum est αὐτῷ, pro αὐτοῦ. Αὐτῷ exhibet mon Ed. Mediol. quod Kuster. in αὐτοῦ, lector non etio. mediavit. "Male Portus, (Ipsi ducit habendam uxorem,) et contra ipsius Suidæ interpretationem. Neque dubito, quin Auctor intellexerit Jubam, Regem ex Africa, qui duxit Cleopatram s. Selenen, M. Antonii et Cleopatრæ Egyptiæ filiam, cui frater, et gemellus quidem, erat Alexander. Vide Cass. Dion. 411. 454. et Sueton. Calig. 26. atque ibi Torrent." Perizon. Thom. M. "Άγεται γυναῖκα· οὐκ ἄγει, ἡγουν λαμβάνει, καὶ ἄγεται δὲ, καὶ ἄγει, ἀντὶ τοῦ φέρει. Πλάτων ἐν τῇ Ἀπολογία Σωκράτους. "Όλκοντο εἰς Σαλαμῖνα, καὶ ἡγοντο Λέοντα. "Dantur quædam ap. Græcos verba, quæ, cum habeant sonum activum et passivum, ac utriusque sensum in suo sono, insuper in passivo sæpe sensum habent activum, qui activo sono non perinde efferri potest, vel saltem a purioribus et Ἀττικωτέροις Gr.

scriptoribus ita efferri non solet. In illis est τὸ ἄγομαι. Docet hic auctor non recte dici, ἄγειν γυναῖκα, sed dicendum ἄγεσθαι γυναῖκα, pro λαμβάνειν, s. λαμβάνειν εἰς γάμον." Bos. Vide Arrian. Pausan. et Hom. ap. Nostrum supra. "Άγεται γυναῖκα notat Secum aliquo ducere uxorem, ut ap. Xenoph. 70. 139. Hinc jocus Eubatæ, qui promiserat Laidi se eam ducturum, dum interim imaginem ejus pictam secum auferret, dicens se ἄγειν Λαῖδα, Ælian. V. H. 10, 2. "Άγεται pro ἄγεσθαι est tamen ap. Æschyl., Misc. Obs. V. 10. p. 350." Oudend. "Sic tamen Joseph. in Vita sua §. 75. bis, sed variant Codd. Misc. Obs. (l. c.) Platonis locus, quem (Thom. M.) laudat, legitur 365. Ed. Lugd. sed non ἡγοντο, verum ἡγαγον editur. Cf. Eust. 954, 35. 1386, 42." Abresch. "Leontem interfecere 30. Tyranni, Xenoph. 274, 8. Epist. Socrat. 7. p. 20. ubi plura Allat. 166. Pater τῷ παιδὶ ἀγόμενος γυναῖκα, Lucian. 3, 421. 71. ὅταν uxorem εἰς δόμους—εἰς οἶκον, Pausan. 362. 380. ἄγῃ πόσις, Theodect. Stob. 422. ἡγάγετο uxorem Isocr. 386. Apud Herod. p. 14, 15. Cræsus ἄγεται τῷ παιδὶ γυναῖκα, ut hic, p. 21, 48. p. 319, 27. ἐδίδουσαν καὶ ἡγοντο ἐξ ἀλλήλων. Contra ap. Thuc. 517, 34. Vide ad Herod. 315, 28. Ἐν τῇ συνηθείᾳ dicitur γυναῖκά τις ἄγεται, Eust. 954, 35. Phalar. p. 10. Plato de LL. 771. Παρ' ὧν τέ τις ἄγεται καὶ ἂ καὶ οἷς ἐκδίδωσι, A quibus ducit uxorem? cur? Kuster. V. M. 22." Valck. in Notis ad Thom. M., a Tittmauno editis ad calcem D. R., Valck. et aliorum ad Ernest. Epistt., p. 142. Schol. Eurip. Orest. 246. (Ἐλένην ἀγόμενος Τρωικῶν ἐκ τειχέων:) "Άγεται τις γυναῖκα, ἀντὶ τοῦ λαμβάνει, ἐπάγεται δὲ δοῦλον ἢ ἑτερόν τι, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγει, καὶ ἐπάγεται τόδε ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑτερον, ἢ μεθ' ἑτερα ἄγεται. Suid. et Zonar. "Άγεν· ἐτέλει. "Ό δὲ Ἰουλιανὸς ἐν Πέρσαις ὧν γυμνικοὺς ἀγῶνας ἡγεν. Eadem leguntur ap. Suid. v. Γυμνικοί. Hes. "Άγέ μιν· ἡγαγεν αὐτόν. "Άγεν· ἔφε-
ren. "Άγεσθ' αἰεὶ· ἐφέρεσθ' αἰεὶ, ("est fragm. senarii," Albert.) "Άγετο· ἤρχεν, ἤρξατο. "Άγοντο· ἐλαύνοντο. "Άγόμεν· διῆγον, Σοφοκλῆς Θυέστη δευτέρῳ. "Άγόμεν· ἡζόμεν. "Άγόμεν, ab *αὔγω antiquo, pro αὔξω, i. e. αὐξάνω." Reisk. "L. "Άζαμεν, ab ἄγω, Frango, nisi aliud sit, v. Εὔηγεσθα." Wakef. ad marg. sui libri. Hes. Suid. Zonar. et Bekkeri Σ. Α. χ. Ἀνηγμένους· ἡζήμενους. Suid. ἡγόμεν· ἐτρεφόμεν, ἐτύγγανον. ἡγόμεν δ' ἀνὴρ Ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη Τοιάδ' ἐπέστη, e Soph. Œd. T. 766. Zonar. ἡγόμεν· ἐφερόμεν, ἢ ἐτρεφόμεν, ἢ ἐτύγγανον. Rectius vertit Valck. ad Scap. marg., Reputabar. Suid. "Άγετε· τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἰεσθε. (Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. : "Άγεται (l. "Άγεσθαι)· τὸ ἡγεῖσθαι καὶ οἰεσθαι. Zonar. "Άγετε· τὸ ἡγεῖσθε καὶ οἰετε. "F. l. ἀγέετε. Hes. "Άγεο· ἡγοῦ, ἄρχου, l. ἄγεο." Tittmann. Photius: ἡγεν· ἐν Τιμαίῳ, ἡγεῖτο.) Ἀγόμενος· θαυμαζόμενος, ἀγόμενος δὲ, (ὁ) φερόμενος. Zonar. Ἀγόμενος· θαυμαζόμενος, ἀγόμενος δὲ, ὁ φερόμενος, μικρόν. Hes. ἡγόμενος· τεθηρευμένος, πειθήνιος. ἡγόμενος· ἀγομένοους. Idem: Ἀφορτος· οὐκ ἡγόμενος τὴν *Λυκουργείαν ἀγωγὴν, Lycurgi disciplinam, ut Is. Voss. vertit. Idem Hes.: ἡχθαί· τεθηρευθῆναι. Eandem gl. habet Phot. Lex. Cf. Ἐπάγω et Ἐπάκτῃρ. Phot.: ἡγόμενος· τεθηρευμένος, καὶ πάντα (B. παντὶ) πειθαρχῶν. Zonar. ἡγόμενος· ἀγομένους, καὶ ἀντὶ τοῦ πεπαιδευμένους, ἀγωγὴ γὰρ ἡ παιδευσίς. Suid. ἡγόμενος· ἀγομένους. "Sibi arripientes, ut Jos. Ant. 11, 5, 3." Wakef. ad Hes. marg. sed locum frustra quæsimus.] "ἡγόμενος, Educatus, vel, Institutus, Eruditus, ut ἀγωγὴ dicitur ἡ παιδευσίς. "Suid.: ἡγόμενος· τεθηρευμένος, καὶ πάντα πειθαρχῶν. "Ό δὲ ἡγάσθη τὸ μεράκιον, ὡς καὶ θυγάτριον ἔχων, ἡγόμενον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, αὐτῷ κατεγγυῆσαι." [Idem v. Ὀλυμπιδωρος: ἡγάσθη δὴ τὸ μεράκιον, ὥστε καὶ θυγάτριον ἔχων ἡγόμενον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Locus hic descriptus est e Marini Proclo p. 7. Boisson. : Τοιοῦτον δὲ καὶ οὗτοι οἱ ἄνδρες τὸ ἦθος τοῦ μερακίου ἡγάσθησαν, ὥστε τὸν μὲν Ὀλυμπιδωρον θυγάτριον ἔχοντα, ἡγόμενον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως, βουληθῆναι αὐτῷ κατεγγυῆσαι. Vide Boisson. ad Eunap. 157. J. Poll. 1, 198. de equis, Λακτίζων, λακτιστής, ἀδάμαστος, φάυλως ἡγόμενος: 3, 44. Καὶ ἀνὴρ, καὶ νυμφίος, καὶ ὁ συνοικῶν, καὶ ὁ πρὸς

γάμον ἡγμένους.] “Unde ADVERB. Ἠγμένως, Eru-
“dite. Suid. Ἠγμένως * πεπαιδευμένως, καὶ ἀγωγή,
“ἡ παιδεύσις.” [Cf. Zonar. l. c.]

[Ἀγω. Etym. M. Ἀγω σημαίνει δ', τὸ πορεύομαι,
ὡς τὸ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην· καὶ
τὸ * κλάνω, ὡς τὸ, Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδου· καὶ τὸ φέρω,
ὡς τὸ, Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον κεχαρηότα νίκη· καὶ
ἀγῶ * περισπωμένως τὸ ἐκπλήττομαι, συζυγίας β',
γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄγῃ, ὃ σημαίνει τὴν ἐκπλήξιν, τὰ γὰρ
τῆς β' συζυγίας τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον
ἀπὸ τῶν εἰς ἡθλυκῶν γίνεται. Etym. Gud. Ἀγω
καὶ ἀγῶ διαφέρει. Τὸ μὲν βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω
τὸ (δὲ, ut infra,) περισπώμενον σημαίνει τὸ θαυμάζω.
Καὶ ἐκ τοῦ μὲν ἄγω γίνεται ἄγῃ, ἡ ἐκπλήξις, ἐκ δὲ τοῦ
ἄγῃ γίνεται τὸ ἀγῶ. Τὰ γὰρ τῆς δευτέρας συζυγίας
τῶν περισπωμένων ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπὸ τῶν εἰς ἡ
θλυκῶν γίνονται. Ἀγω καὶ ἀγῶ διαφέρουσι· τὸ μὲν
βαρύτονον σημαίνει τὸ φέρω, τὸ δὲ περισπώμενον τὸ
θαυμάζω. Ἀγων, μετοχή· ἄγων δὲ, τὸ περικεκτικόν, ὃ
καὶ ὀξύνεται. Ἀγω σημαίνει ε'. Ἀγῶ τὸ πορεύομαι,
ἐξ οὗ καὶ ἀγυιὰ ἡ ὁδός. Ἀγῶ τὸ κλάνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ,
Κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη. Ἀγῶ τὸ φέρω καὶ εορτάζω,
ἐξ οὗ καὶ ἀγόμενος, τὸ φερόμενος, καὶ Ἀγομαι, τὸ
εορτάζομαι. Ἀγῶ, τὸ ἐκπλήττομαι, ἐξ οὗ καὶ ἀγάμαι.
Ἀγῶ, τὸ φθονῶ, ἐξ οὗ καὶ * ἀγός, ὁ φθόνος. Ἀγός
pro ἄγῃ, ὁ φθόνος, ap. Grammaticos veteres vix alibi
reperieris.]

[Ἀγω. Zonar. et Etym. M. Ἠγαγον· δεύτερος
ἀόριστος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἄγον, καὶ
κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ἄγαγον, καὶ ἡγαγον. Il. A.
662. Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἡγαγον ἐκ πολέμοιο.]
“Ἀγες, pro ἄγε dici, Hes. annotat. Alioquin ἄγες
“potest esse etiam imperf. act. augmento carens
“pro ἡγες. Ambo a them. ἄγω.” [Phot. Ἠκται
εἴλκυσται. Apollon. Lex.: Ἀζετε· ἄγετε. Ἀζετε
δὲ Πριάμοιο βίην, Il. Γ. 105. Etym. M.: Ἄξον· ἐκ
τοῦ * ἄσσω, τὸ * κλάνω, ὁ μέλλων, ἄξω, ὁ ἀόριστος,
ἡξα, καὶ τὸ ποστὰκτικόν, ἄξον. Διὰ τὴν περισπᾶται;
διὰ τὴν * συνέπτωσιν· ἔστιν γὰρ ἄξον ἀπὸ τοῦ ἄγω,
τὸ κομίζω, ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἡγον, τὸ παθητικόν,
ἡγην, καὶ τὸ ποιητικόν, ἄγειν. Bekkeri Synag. Λεξ.
χρησ.: Ἀγοχῶς· ἐνέγκας. Etym. M.: Ἀγῆοχα·
ἄγω, ἄξω, ἡχα, ὁ Ἀττικὸς ἄγῃχα, καὶ ἐπειδὴ ἐμελλεν ἐν
τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ ἔχειν τὸ αὐτὰ σύμφωνον,
ἐπλεόνασεν ἡ γο συλλαβή, καὶ ἐγένετο ἀγῆοχα· ὥστε
ἀπὸ τοῦ ἔδω, τὸ ἐσθίω, ἔσω, ἡκα ὁ παρακείμενος, καὶ
Ἀττικῶς, ἔδῃκα, καὶ πλεονασμῶ τῆς δο συλλαβῆς, ἐδή-
δοκα, καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ, ἀγῆοχα. Τὸ μέντοι ἀγείοχα,
Βοιωτῶν ἐστὶ, τροπῇ τοῦ η εἰς τὴν εἰ δίφθογγον. Etym.
Gud.: Ἀγῆοχα· παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἡχα, καὶ τὸ Ἀτ-
τικὸν ἄγῃχα, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ο ἀγῆοχα. Phrynichi
Ecll.: Ἀγῆοχεν, εἰς εἶποι, ὅτι ἐν τῷ συνθέτῳ Ἀσσίας
κέχρηται καταγῆοχαι (Fr. 36. Reisk.) μὴ πάντων πείθον·
ἡχε μὲν γὰρ λέγουσιν, καὶ Δημοσθένους ἡχαςι λέγει,
ἀλλ' οὐκ ἀγῆοχασιν. “Ἠχαςι, ab ἄγω, e Demosth.
recitat Phrynich. Occurrit bis, in De Falsa Leg. et
in prima In Aristog. Cf. Dorv. ad Charit. 481.”
Reisk. Imo non simplex ἡχαςι in illis locis reperit-
tur, sed composita προῆχε, προήχασι. Dorvillii verba
sunt hæc:—“Forte nonnullos offenderit tempus
ἐξῆχε, quia non ita frequenter occurrit, et Moscho-
pulus Περὶ Σχεδῶν 187. affirmat, ἡχα esse ἀχρηστον.
At ut Grammaticum Grammatico opponamus, Thom.
M. ait, Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγῆοχε, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω,
εἰσάξω, εἰσῆχα. Verum et meliore patrono licet uti,
Demosth. Παραπρ. 296. e. (=346.) Εἰς ἃ προήχασι
τὴν πόλιν, ubi προήγαγον forte repositum a quibus-
dam, qui huic temporis non favebant. At rursus in
Or. 1. in Aristog. 828. c. Εἰς ὅσην αἰσχύνην προῆχε
τὴν πόλιν τὰ τοιαῦτα θηρία, ubi tamen Beuenat.
προῆκε.” “Qui scribunt de dialectis, animadver-
tunt pleonasmum esse Atticum ἀγῆοχα.” Nunnes.
“Ἀγῆοχεν, Tobie 12. ἀγῆοχαςι, Gen. 46. προσα-
γῆοχαςι, Levit. 10. προαγῆοχεν, Philo, idque Atticum
esse, Herodian. et alii Grammatici docent.” Hæschel.
“Pausan. 234. (Ὁν βασιλέων ἐς τοσοῦτο τιμῆς προ-
ήχασιν, ubi Facii Cod. uterque ἐς τοσοῦτον τ. προεί-
χασιν:) 372. (Εἰκάσι δὲ αἱ ἀνθρώπειαι τύχαι καὶ
χωρία τέως ἀγνωστα ἐς δάξαν προηχέναι, ubi Cod.
Mosc. προῆχθαι.) Suid. Προῆχεν· ἀντὶ τοῦ, προσῆ-
γεν.” Valck. ad Scap. marg. Phrynichi Ecll.: Ἐάν

ἄξῃς οὐδεὶς ἂν φαίη, ἀλλ' ἐάν ἀγάγῃς. Ἰνα ἄξωσιν οὐ
χρῆ λέγειν, ἀλλ' ἵνα ἀγάγωσιν. Thom. M.: Ἰνα
ἀγάγωσιν, οὐχ ἵνα ἄξωσιν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ὁ μὲν
πρῶτος ἀόριστος, καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, ἀχρηστοὶ (τοῖς λογο-
γράφοις), ὁ δὲ δεύτερος ἀόριστος, καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ χρόνοι,
ἐν χρήσει. “Gl. Antecessit, προῆξε, προῆλθε.” Suid.
v. Ἀπῆξεν, (sic Ed. Mediol. Sed in Kusteri Ed. sic
legitur, Ἀπῆξεν· ἐφώρμυσεν. ‘Cum Porto legere
malim ἐπῆξεν, ab ἐπαίσσω.’ Kuster. Bekkeri Synag.
Λεξ. χρῆσ. Ἀπῆξεν· ἀφώρμυσεν.) Διῆξε, Joseph.
679. c. ἐξάξαντες, Dio 101. a. προσάξασθαι, Herodian.
1, 12, 9. προσῆξαν, Thuc. 166. c. (=162, 28.) ἄξας,
Idem 346. d.” Witter. “Ἐσῆκται, Herod. 147, 9.
ῆκται, 150, 33. προεσάξαντο, 465, 41. ad Herod. 298,
19. ἀνῆκται, Thuc. 419, 93. ἀνῆκτο, Soph. Scyriis,
(ap. Stob. Tit. 125. p. 509. Κάμοι γὰρ ἂν πατὴρ γε
δακρύων χάριν Ἀνῆκτ' ἂν εἰς φῶς,) συνῆξας, Xenoph.
462. Ms. συνῆχας (Memor. 4, 2, 8. Γράμματα συνῆξας
τῶν λεγομένων σοφῶν ἀνδρῶν—καὶ ἐτι συνάγω.
‘Margg. Steph. babent συνῆχας, quod, si sit e libris
scriptis, prætulit Valck. ob hoc Thomæ M. præ-
ceptum, Εἰσῆχε κάλλιον, ἢ εἰσαγῆοχεν.’ Lex. Xenoph.)
Προσῆκται, Isocr. 86. ὑπῆκται, Demosth. 256. (Περὶ
Παραπρ. 423. Εἰς τοιοῦτον ὑπῆκται καιρόν.) Προῆκται,
Demosth. 691. (Κατὰ Κόνωνος, 1264. Εἰ γὰρ οὕτω
τοὺς ἐάντου προῆκται παῖδας.)” Valck. ad Scap. marg.
Idem Demosth. Πρὸς Πανταίν. 970. Ἐπειδὴ δ' ἔδει
ἡμᾶς τὰ χρήματα ἀπολαμβάνειν, καὶ τὸ πρᾶγμ' εἰς
τοῦτο προῆκτο. Mæris: Ἀξομαι, παθητικῶς, Ἀττικῶς
ἄξω, * ἐνεργητικῶς, Ἐλληνικῶς. “Quam recte, os-
tendit Eurip. Iphig. T. 1124. Καὶ σὲ μὲν, πότνι',
Ἀργεῖα Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει, cui exemplo, si res
postularet, possent et alia plura adjungi.” Sallier.
“Eust. 617. f. Ἀξασθε Ἀττικῶς ἐρρέθη κατὰ πάθος.
Vide not. ad Thom. M. (Ἀγνοήσομαι κάλλιον ἢ
ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων
τῶν ἐχόντων μέσους μέλλοντας, ubi T. H. Futurum
medium, elegantius in hisce, quam activum usurpari
docet: v. Ἀπολαύσομαι, Ἀποφοιτήσομαι, Ζητήσομαι,
Mær. in Ἀξομαι, Βοήσεται, Θηράσεται etc.) Damnat
Grammaticorum canonem Dorv. ad Char. 138.
(consuli jubens Xenoph. K. A. 7, 413. d.)” Pierson.
Cf. eund. Dorv. supra in Ἀγοράζω 572. d. citatum.
“Ἠξα, Abresch. Lect. Aristæn. 236.” Schæf. Mss.
Mæris: Ἀχθήσεται, Ἀττικῶς ἀχθεσθήσεται, Ἐλλη-
νικῶς. “Thom. M. Ἀχθήσομαι κάλλιον, ἢ ἀχθεσθή-
σομαι, ubi Oudendorp. e Mss. Leid. restituit ἀχθέ-
σομαι per ε. Atque ita et hic reponendum censeo,
ἀχθέσεται. Aristoph. Nub. 863. Ἡ μὴν σὺ τούτοις
τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει, q. l. citat Suid. v. Ἀχθέση:
Eq. 64., (ex Addendis, sed locum in Eq. frustra
quæisivimus.) Ap. Plat. quidem in Hipp. Maj.
1253. a. legitur ἀχθήση, ut et ap. Themist. Or. 4.
p. 61. c. ἀχθήσεται. Sed et illis in locis η in ε mu-
tari debet. Ἀχθήσομαι enim per η derivatur ab
ἄγομαι, et significat In jus rapiar, ut ap. Plat. Hipp.
Maj. 1252. d. Ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει. Altera
forma ἀχθεσθήσομαι invenitur in Plat. Gorg. 345. c.
et Pol. 10. p. 754. d. Andocid. de Pace cum Laced.
26, 7. Themist. Or. 11. p. 144. Aristid. 1, 524.
D Sed potuerunt Librarii formam sibi notiore pro
Attica reponere, in scriptoribus solutæ orationis
incredibili licentia grassati.” Pierson. Bekkeri Syn-
ag. Λεξ. χρῆσ.: Ἀξῶ· ἄξω καὶ ἐνταῦθα καὶ
ἐκέῖσε, ἀπάξω δὲ τὸ ὀπίσω ἄξω. Technoll. Mss. ap.
Tittmann. ad Zonar. lxxviii.: Τὸ ἄγειν ἐπὶ ἐμψύ-
χων λέγεται, τὸ φέρειν δὲ ἐπὶ ἀψύχων. Ἀγεται δὲ ὁ
ἀνὴρ γυναῖκα, ὅπερ ἐπὶ γυναικὸς οὐ λέγεται. Προσάγι-
ται δὲ τίς τινα, ἡγουν ἔλκει. Ἀγει ἡ θάλασσα γαλή-
νην, ἡγουν ἔχει, καὶ ἄγει ἐορτὴν τὸδε τὸ ἔθνος, ἡγουν
τελεῖ, καὶ, Ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, παρὰ Σοφο-
κλεῖ, (versum hunc in Tragædiis, quæ nostra ad
tempora pervenerunt, frustra quæxivimus,) ἀντὶ τοῦ
διάγειν, ἡγουν διαβιβάζειν. Καὶ ἄγω τινα εἰς δου-
λείαν, ἡγουν καθέλκω, καὶ ἐνάγω, καὶ ἐνάγω τὸ ἐρεθί-
ζω, καὶ τοὺς νόμους μεγάλους ἄγω, ἀντὶ τοῦ ἡγούμαι,
(respicitur Antiphontis locus supra citatus.)—Ἀγω
οὖν, ὁ ἐνεστὴς· ὁ παρατατικὸς, ἡγουν ἄξω, μέλλων·
ἀγῆοχα, παρακείμενος· ἡγαγον, δεύτερος ἀόριστος·
ἄγομαι ὑπὸ τινος, καὶ ἐπὶ παθητικῆς σημειώσεως τοῦ
ἐνεργητικοῦ· ἀχθήσομαι δὲ ἐπὶ πάθους· ἡγάγομεν, δεύ-

τέρος άόριστος ἐπὶ ἐνεργείας· ἤχθην δὲ, ἐπὶ πάθους. Ex his verbis satis patet v. ἐνάγω in Harpocr. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ., "Άγοι πολλά σημαίνει, Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἔλκειν ἔλαβεν, a nobis supra 793. d—794. a. suspectum, recte se habere. Suid. et Zonar. : "Άγωγεύς· ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Vide Ἀγωγεύς.] "Άγάγας, pro ἀγαγών "usurpatum affert Hesyeh. itidemque ἀγαγον pro "ἀγαγε, in imperativo aor. 2. act. a them. ἀγω. "Phrynichus tamen (Eccl. 154.) de his dubitat an "usurpentur; ait enim : Τὸ "Άγαγον, εἰ μὲν ἡ μετοχή εἴη ὁ Ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἂν τινι ᾦν *λεκτέον "οὖν Ἀγαγε· καὶ γὰρ ἡ μετοχή Ἀγαγών, ὡς Ἄνελε, "Ἄνελών." [In Pauwii Ed. sic legitur : "Άγαγον· καὶ τοῦτο εἰ μὲν μετοχὴν εἶχε τὴν ἀγάγας, ἐν λόγῳ ἂν τινι ᾦν. *Λεκτέον οὖν ἀγαγε· καὶ ἡ μετοχή γὰρ ἀγαγών, ὡς Ἄνελε, Ἄνελών. "Pr. Editio, "Άγαγον· καὶ τοῦτο εἰ μὲν τὴν μετοχὴν εἶναι ὁ ἀγάγας : recte ὁ ἀγάγας, sed εἶναι male : scriptura implicita ita expressa perperam non semel. Eadem mox, καὶ γὰρ ἡ μετοχή." Pauw. Cf. Kœn. ad Gregor. 341.] "Hābent autem hæc Atticam reduplicationem duarum "initialium præsens litterarum, ut et infin. ἀγαγεῖν, "et in med. voce ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν, ἀγέσθαι, "ἀγών." "Άγάγης, οὐ, ὁ, Sua sponte subjectus. "Ita VV. LL. sed crasso errore, nato ex eo quod "dicat Suid. ἀγάγης esse αὐθιγότακτον, non aliud "ille quidem intelligens ea voce quam ἀγάγης esse "subiunctivi modi, ideoque subiungens, καὶ ἀγάγωμεν." ["Άγω, Dūco. Recte faciunt, qui aoristum ἤγαγον ab antiqua forma ἀγάγω deducunt, quæ, ut aliæ multæ, duplicatione primarum litterarum orta est. Sed Suid. Ἀγάγης· αὐθιγότακτον, καὶ ἀγάγωμεν. Verbum αὐθιγότακτον autem, quod vocabulum commemoravit, non explicavit H. Steph. (sed v. supra,) significat Coniunctivum aoristi in iis verbis, quæ reliquis temporibus carent. Vide Eust. 684, 18. 983, 42. 1253, 52. Etym. M. 304, 37. Thom. M. in Ei 267. Fischer. Prolus. de Vitiis Lex. N. T. 646. et ad Weller. Spec. 2, 390. Ἀγάγω tamen memorat Etym. M. 54. : "Άγω· βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω, καὶ, Ἐπὴν ἀγάγωμι πόλιν, εἰς μὲν : Etym. Ms. παρὰ τὸ ἄγω βαρύτονον, ἐξ οὗ ἀγάγω καὶ ἀγάγωμι, εἰς μὲν. Locus, quem editus Etym. affert, legitur in Il. 24, 716. ubi nunc ita editum, αὐτὰρ ἔπειτα Ἄσσεσθε κλυαθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε, Schol. Ven. γράφεται, πόλινδε. At ἀγάγοιμι optativum, qui alibi recte cum ἐπὴν coniungitur, ut Il. 19, 208. 24, 227. hic quidem ferri non posse, temporum ratio docet. Quo minus dubitandum, quin vera sit lectio Etymologi ἀγάγωμι, cuius vestigia sunt etiam in Hom. Cod. Lips. qui ἀγάγωμαι habet. Nimirum insolentia formæ adducti fuere Librarii, ut ἀγάγοιμι scriberent. (Ἀγάγωμι edidit F. A. Wolf.) Grammatici enim verborum in μὲν exenuntium tertiam tantum coniunctivi personam singularem ad indicativi regulam formari tradiderunt, ut Gaza 117. : Τὸ δὲ δῶσιν ἐπὶ τοῦ τρίτου καὶ δῶσι ποιητικῶς, πρὸς παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ἐνικῶν. Scripsit, puto, πρὸς τὸ παράδειγμα τοῦ τρίτου τῶν ὀριστικῶν. Sicuti igitur tertiam personam coniunctivi ad indicativi similitudinem veteres flexerunt, ita jam eos etiam primam in μὲν formasse existimabimus. Quam rem non dubito quin aliquando plura exempla comprobatura sint." Hermann. Gr. Gr. 262.] "Άγάγ· γόρτης, pro ἀγόρτης dici testatur Hes. Erit igitur et hic anadiplosiasmus ille Atticus, qui est in "præcedentibus ἀγαγεῖν et ἀγαγέσθαι, pro ἀγεῖν et ἀγέσθαι." ["Latini per apocopen effecerunt Agagam. Petronius Dalmata : 'Agaga est, curabo ut stigma habeat.'" Perger.] [Ἀγόντων. Bekkeri Λεξ. ῥητορ. : Ἀγόντων· ἀντὶ τοῦ ἀγέτωσαν. Mæris : Ἀγόντων, φδόντων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, φδέτωσαν, Ἑλληνικῶς. "De his imperativis notavit H. Steph. App. de D. A. 168. Vim exemplorum dedit Mattair. de Dial. Gr. 66. quibus plurima possent addi. Paucis simus contenti. Παράγοντων, Demosth. adv. Leptin. 378. b. πεμπόντων, Soph. Œd. C. 467. χαίρόντων, Alciph. 2, 1. ἡκόντων, Heliodor. 9. p. 459. καταλείπόντων et οἰκούντων, Clem. Alex. p. 3, 15. προσκυνούντων, Idem p. 28, 24. ἐθιζόντων, ibid. sed ibi reponendum ἐθιζέσθων,

κυρύνων, Æsch. Choeph. 712. φθονούντων, Alciph. 3, 30. ποιούντων, 52. ἐκκοψάντων, Aristoph. Av. 584. ιόντων, Xenoph. K. Π. ubi Ms. ap. Hutchins. λέτωσαν. Hæc in tyronum gratiam. Comparandus Wessel. Obs. 50. cujus docta est observatio :— ("Damnant in Luciani Contempl. 352. Ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαίρεσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι, vocem tertiam, rescribuntque ἐπαίρεσθωσαν, sed non persuadent : est enim hoc Attico more dictum. Ita χρήσθων, ἀντὶ τοῦ χρήσθωσαν, dixit Comicus Nub. 438. et Aristid. 2, 195. Μὴ οὖν ὡς φαιδωτέρους ἀναινέσθων, et seq. Οὕτως εὐρίσκεσθων τὴν σωτηρίαν. Non onerabo librum aliis exemplis, quia Dionys. H. de Homeri Poesi, et Thom. M. hanc Atticorum locutionem jam olim illustrarunt. Id obiter monere debeo, non videri Schol. Aristoph. l. c. dextre in hoc dicendi genere explicando versatum : Ἀττικῇ δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, οἷον, ποιούντων ἐκεῖνοι, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν. Neque enim recte ποιούντων contenditur cum χρήσθων. Illud casus est secundi numeri multitudinis participium, ut nemo ignorat. Utuntur eo Attico more pro imperandi verbo. Sic, ut uno exemplo defungar, Soph. Ajace 981. Οἱ δ' οὖν γελώντων κάπιχαίροντων κακοῖς. At χρήσθων ipsum imperandi verbum est. Forte tamen extra noxam Scholiastes est, et culpa in eos conferenda, qui ejus verba intempestive mutilarunt. Certe Thom. M. et is tamen in Aristophanem multis commentatus est, longe rectius de utroque hoc Atticorum loquendi usu disputavit.) Atticum morem si observasset Murator. Anecd. 322. in Firmi, scriptoris Atticæ elegantissimæ studiosi, Epist. 44. pro λεγόντων οἱ πεπειραμένοι, non conjecisset λεγέτωσαν. Pari acumine Meibom. in Aristide Quintiliano de Musica 3, 164. pro, Καὶ δὴ τοῦτ' ἔλεος ἡμῖν οἱ περὶ μουσικῆς ἐχόντων λόγοι, reponerat ἐχέτωσαν. Nimirum huic mandes si quid recte curatum velis. Eadem forma usi Dorienses, ut in Inserr. ap. Chishull. Mon. Asiat. et ap. Thucyd. 5, 79. κοινανέοντων e pulcherrima Valck. emend. ad Eurip. Phœn. v. (imo p.) 65." Pierson.]

¶ Ἀγωγή, ἤς, ἡ, Ductus, Adductio, ἀπαγωγή, Hes. Item Portatio s. Importatio, Vectio, Vectura, Advectio, ut ἀγωγή σίτου, ἡ οἶνου, ap. Suid. Importatio frumenti aut vini, Advectio frumenti. Plato Polit. 2, Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίους, Advectioes onerum, Ad vehenda onera, uti jumentis. Suidas ait ἀγωγήν significare etiam τὸ ἀγόμενον βάρος, Onus quod vehitur. [Verba sunt hæc, Ἀγωγή· φορὰ τινῶν, ὃ καὶ παρακομιζεῖν λέγεται, ὡς λέγεται σίτου ἀγωγή, ἡ οἶνου, quæ extant et in Zonara. Idem Suid. et Zonar. et Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. : Ἀγωγή· ἡ κομιδὴ, καὶ τὸ ἀγόμενον βάρος. Thom. M. 331., a Schæf. Mss. indicatns : Ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγή, καὶ ἀπαγωγή, καὶ ἐπαγωγή.] || Ἀγωγή τοῦ νόμου, Arist. Rhet. 1, (p. 76. Ed. Oxon. 1805.) Ipsa via et ratio ducendi legem in hanc vel illam partem, i. e. eliciendi ex ejus verbis hunc aut illum sensum, Καὶ εἰ ἀμφίβολος, ὥστε στρέφειν καὶ ὀρᾶν ἐφ' ὁποτέραν τὴν ἀγωγήν ἢ τὸ δίκαιον ἐφαρμόσει, ἢ τὸ συμφέρον, εἴτα τοῦτω χρῆσθαι. || Ἀγωγή, Eductio. Ut ἀγειν ἔμμηνα dicit Dioscor. pro Educere, Elicere et ciere menstrua, ita ἀγωγήν ἐμμήνων Ipsam eductionem menstruorum, Ipsum actum ciendi menstrua. || Ἀγωγή, Mutatio ap. Aristot., cum dicit, Γένεσις ἐστὶν ἀγωγή εἰς οὐσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Top. 6. [Ad h. l. respexerunt Suid. et Zonar. infra citandi.] || Ἀγωγή, Institutio, Educatio, unde ἀγωγή παίδων, ap. Plut. libellus Περὶ Παίδων Ἀγωγῆς. Ex his duobus composita παιδαγωγός et παιδαγωγία. Luc. Nigrino, (28.) Τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι. Suid. e Polybio (1, 32.) Ἦγαγε δὲ ὁ ξενολόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. [In Zonara est : Ἀγωγή· ἡ μεταβολή. Πολύβιος· Ἦγαγε δὲ ὁ λόγος καὶ Λακεδαιμόνιον ἄνδρα τῆς Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετεσχηκότα, καὶ τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. "Verba, ἤγαγε δὲ ὁ λόγος, leg. ut ap. Suid. ξενολόγος, sensus causa addita sunt." Tittmann. In Polybio est : Περὶ δὲ τοῖς καιροῖς τούτους καταπλεῖ τις εἰς τὴν Κάρχηδονα ξενολόγος, τῶν ἀπεσταλμένων εἰς τὴν Ἑλλάδα

πρότερον, εἰς τὴν Καρχηδονίων ἄγων στρατιώτας πλείστοις, ἐν οἷς καὶ Ξάνθιππὸν τινα Λακεδαιμόνιον, ἄνδρα κ. τ. λ. Sic edidit Schweigh. sed melius legeris Λακεδαιμόνιον ἄνδρα.]] Ἀγωγή, Ratio victus, Diæta, unde * ἐμψυκτικὴ ἀγωγή. ap. Galen. ἀναληπτικὴ ἀγωγή. ap. Eund., Ratio victus corporis recreatrix, Bud. Idem alibi exponit, Educatio et nutritio virum refocillatrix. Idem Gal. alibi ἀγωγή προσιότης καὶ παρηγορικωτάτη. Ap. Dioscor. ἀγωγή θεραπευτικὴ.]] Ἀγωγή, pro διαγωγή et διαίτα, inquit Bud., in Aristot. Εὐλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδῶν τὴν ἀγωγήν εἶναι, Suaviorem esse vitam in inquisitione veritatis et commentatione.]] Ἀγωγή, Cultus in herbis et arboribus, s. cultura. Theophr. H. P. 1. Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἀγωγήν ἀλλοιότερα γίνεται, καὶ ἐκβαίνει τὴν φύσιν.]] Ἀγωγή, Contextus ductusque et structura orationis oratoris, inquit Bud., citans Dionys. H. (Jud. Isocr. 15.) Τὸ μὲν οὖν ὑπτιον καὶ ἀναβεβλημένον τῆς ἀγωγῆς, ["Ratio tractandæ orationis extensa et languidior," Ernest. Lex. Rhet.] Item hæc, Τῆς μέντοι ἀγωγῆς τῶν περιόδων τὸ κύκλιον. [Idem de Comp. Verb. 19. p. 260. Ἐν πάσαις δεῖ ταῖς στροφαῖς τε καὶ ἀντιστροφῶσι τὰς αὐτὰς ἀγωγὰς φυλάττειν. "Strabo 959. Παραφθεῖρας τὴν τῶν προτέρων μελοποιῶν ἀγωγήν. Ibidem mox: Ἀπεμμήσατο τὴν ἀγωγήν τῶν παρὰ τοῖς κιναιδαῖς διαλέκτων καὶ τῆς ἡθοποιίας." Schæf. Idem Dionys. l. c. 23. p. 366. "Ὅτι δ' οὐκ ἄλλα τινὰ τούτων ἐστὶν αἰτία, ἢ τὰ προειρημένα ὑπ' ἐμοῦ περὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῶν λόγων, ῥᾶδιον ἰδεῖν. "Mallem τούτων, τούτων τῶν λόγων, sc. τῆς συνθέσεως ταύτης τῆς ἀνθρῶς." Upton. "Cave assentiaris. Ἀγωγή in universum Modus ac ratio, h. l. est i. q. σύνθεσις. Verte, De hac compositione. Mox sequitur eodem sensu, περὶ ταύτης τῆς συνθέσεως." Schæf.]] Ἀγωγή, Via, ὁδός, Hesych. [Vide Misc. Obs. V. 5. T. 1. p. 83. J. Poll. 3, 95. Ὅδοῦ ὑφήγησις, ἐξήγησις, δεῖξις, ἀγωγή, μῆνυσις, ἡγεμονία, καὶ τὰ ὅμοια.] Item, Profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit idem Hes., [πορεία τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα, Ρόδιοι. Idem: Ἀγωγή, τρόπος, ἀναστροφή. Suid. Zonar. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Ἀγωγή, ἀναστροφή, τρόπος. "Ἀγωγή, Vivendi ratio et modus, Mores, Vitæ institutum. Semel legitur in N. T. 2 Tim. 3, 10. Σὺ δὲ παρηκολούθηκάς μου τῇ ἀγωγῇ, Tu autem imitatus es meam vivendi rationem. Theophyl. ad h. l. per βίον καὶ πολιτείαν explicat, (Schol. Ms. Bibl. Medic. ap. Pricæum, quem vide: Τῇ ἀγωγῇ τῇ τοῦ βίου πολιτείᾳ.) Et Neo-Græcus bene vertit ἀναστροφή. 2 Macc. 4, 16. Ὡν ἐζήλουν τὰς ἀγωγὰς: 6, 8, 11, 24. Eodem sensu Hebr. אֲדָרָה Esth. 2, 20. ubi Alex. Ἐσθὴρ οὐ μετήλλαξε τὴν ἀγωγήν αὐτῆς. Cf. Suicer. Thes. Eccl. Wetsten. ad 2 Tim. l. c. Krebs. Obs. Flav. 364." Schleusner. Lex. N. T. Adde Berkel. ad Anton. Lib. 286. Muncker. ad Eund. 48. Albert. ad Hes. Suid.: Ἀγωγή, ἡ διὰ τῶν ἡθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. (ad Plut. librum respiciens, judice Tittmanno,) καὶ ἡ μεταβολή, ἐφ' οὗ σημασινομένου ὁ ὀριζόμενος οὕτω τὴν γένεσιν, κέχρηται τῇ τῆς ἀγωγῆς ὀνόματι, deest exemplum: respicitur ad Aristot. verba, quæ a Nostro supra sunt allata. Zonar. Ἀγωγή, ἡ τῶν ἡθῶν (l. ἡθῶν) τοῦ τρόπου κατακόσμησις, ὡς λέγεται παίδων ἀγωγή. Ἀγωγή, ἡ μεταβολή. Ἀγωγή, ἡ παιδευσίς. "Polyb. 10, 24, 2, et 6. 25, 8, 1. Xenoph. de R. E. 3, 4. Polyb. 6, 2, 13. ἡ ἐκ παίδων ἀγωγή." Tittmann. Dio Chrys. Or. 33. p. 408. Τὸ σῶφρον, καὶ τὸ αὐστηρὸν τῆς τότε ἀγωγῆς. "Ἀγωγή, Plut. Mor. 1, 16. 420. ad Xenoph. Eph. 161. D. R. Epist. Cr. 293. Accusatio, Act. Traj. 1, 127. 137. Secta, Heyn. ad Apoll. 1089. Vide Zeun. ad Xenoph. K. Π. 571. Ἀγωγή, παιδείας, Jacobs. Anth. 8, 191. Diod. S. 1, 63. 168. 470. n. 2, 294. 368. Plur., Diod. S. 2, 568. Dionys. H. 3, 1331. Jacobs. Anim. 268. Spalding. ad Quintil. 3. p. 558. Müller. ad Lycophr. p. 253. b. Ἀγωγή ὑδάτων, Dionys. H. 1, 581." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀγωγή, Judicium, Actio, Disciplina, Secta, Vadimonium, Vectura, Ductus, Ducatus, Elices. Ἡ ἀγωγή, Hoc institutum. Ἀγωγή μαθήσεως, Disciplina. J. Poll. 4, 42. Τὰ δὲ πράγματα, διδασκαλία, παιδευσίς, ἐξήγησις, ὑφήγησις, ἡγεμονία, ἀγωγή, σοφιστική.] Ἀνάγωγος, ὁ, ἡ, ex a priv. et nom. ἀγωγή, ὁ μὴ

τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς τετυχηκώς, Etymologus. Suid. et Hes. pro καθηκούσης ponunt δεούσης, [in illo est ὁ μὴ τυχών, in hoc ὁ μὴ τετυχηκώς, Zonar. ὁ μὴ τυχών τῆς δεούσης ἀναγωγῆς, ubi, notante Tittmanno, l. ἀγωγῆς.] Cui non contigit institutionem habere qualem decebat, vel brevius, Cui non contigit institui ut decebat, vel educari. Proprie tamen ἀνάγωγος dici deberet Qui nullam habuit institutionem, Qui prorsus caruit institutione, Qui institutus non fuit, quasi quis dicat Ineducatus, quod nomen quidam e Gellio proferunt. Quia autem fere fit ut quibus in teneris annis defuit institutio, sint immorigeri, et ad quodlibet vitium sint proclives, moribus etiam sint rudes, ideo ἀνάγωγος appellatus fuit Intractabilis, Contumax, item, Dissolutus, Qui vita est dissoluta, item, Imperitus, Indoctus, Ineptus. Potest tamen intelligi ἀνάγωγος et alio modo, videlicet quasi Qui institui non possit, Cujus ingenium nullam institutionem admittat, In cujus mores s. ingenium aut naturam non cadat ulla institutio, aut educatio et disciplina, et ita uno verbo Ineducabilis, potius quam Ineducatus reddi deberet. Ita Xenoph. (Memor. 4, 1, 3.) ἀναγωγούς vocat canes Qui ad venationem institui nequeunt: ["Verte h. l. possis cum Ernestio Non-dum institutæ; opponuntur enim καλῶς ἀχθεῖσαι." Lex. Xenoph.] Alii malunt pro Male institutus accipere. Dicuntur tamen ἀνάγωγοι παῖδες illo potius quam hoc sensu. Alias significationes hujus nominis sigillatim tractabo. Ἀνάγωγος igitur interpretari possumus Contumax, Intractabilis. Dicitur et equus ἀνάγωγος ap. Xenoph. (l. c. 3, 3, 4.) Indomitus, ut exponit Bud. Potest autem ἀνάγωγος in hac signif., quam primam pono, non a metaphorica nominis ἀγωγή signif. pro Institutione et disciplina, sed a propria, pro Ductu, s. Ipsa ducendi actione, derivari, ut sit ἀνάγωγος quasi Qui duci nequeat, Qui minime sit ductilis, Qui sit inducibilis, si Lat. lingua hoc nomen admitteret.]] Ἀνάγωγος, Dissolutus, Qui est vitæ dissolutæ, Intemperans, Petulans. Hes. enim ἀναγωγούς exponit ἐκλελυμένους. Suid. ἀναγωγῶν explicat φιληδόνων, ἐκλελυμένων. E quibus videtur Bud. hanc interpretationem collegisse, ut sit ἀνάγωγος, Qui suo animo obsequitur intemperanter. Ab Hesychio exponitur etiam ὑβριστής, Injurius, vel Pro-cax. Videtur autem ἀναγωγότατων in hac secunda signif. accipi ap. Plut. Περὶ Πολυπρ. (8, 65.) Ὡς περὶ πόλιν, ἣν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγότατων κτίσας ὁ Φίλιππος, Πονηρόπολιν προσηγόρευσεν.]] Ἀνάγωγος, Imperitus, Indoctus. Eust. (1236.) enim ἀπαιδευτον significare dicit, hunc citans locum, Περιαγόμενος θεράποντας ὠραίους, καὶ παραδρομὴν κολάκων ἀνάγωγον. Reperio autem locum hunc ab Eust. citatum ap. Athen. 12., e Callia Historico, [imo e Posidonio Historico. Verba sunt hæc: Τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας· διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύλους ἀπήνας περιηγόμενος, καὶ ἵππους, καὶ θεράποντας ὠραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον κολάκων τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν.] Timo ap. eundem Athen. 13, (588.) * Γραμμαδιδασκαλίδην ἀναγωγότατον ζῶντων. Additur in Eust. l. c.: Χρησις δὲ τοιαύτης λέξεως καὶ παρὰ Σιμοκάτῳ. Ἡ δὲ οἰνική φράσις, δυσανάγωγον λέγει. Idem p. 1349.: Ὅτι δὲ σκῶμμα στρατιωτικόν ποτε καὶ τὸ λύκος, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος, ἐνθα ἱστορεῖ ὡς Γνάβαινα ἡ ἑταίρις ἐπεὶ δύο τινὲς αὐτὴν ἐμισθώσαντο στρατιώτης καὶ μαστιγίας, ὁμώνυμοι, ὡς εἴκοι, ποταμοῖς, καὶ ὁ στρατιώτης ἀναγωγότερον, ἦγονε ἀπαιδευτότερον, λάκκον αὐτὴν ὠνόμασε κ. τ. λ.]]] Exponitur ἀνάγωγος etiam Ineptus. [Zonar. Ἀνάγωγος ὁ ὑβριστής, ἡ ὁ μὴ τυχών τῆς δεούσης ἀναγωγῆς (l. ἀγωγῆς,) ἡ ὁ φιληδόνος, καὶ ἐκλελυμένος. Idem et Suid.: Ἀναγωγότερον· ἀμαρτηκώτερον, ἀτακτότερον. 2 Macc. 12, 14. Οἱ δὲ ἐνδον ἀναγωγότερον ἐχρῶντο, "Remissius aut contumacius agebant, ('petulantius, vel protervius,' Biel. Thes.) Diog. L. de Epicuro etiam dixit ἀναγωγότατος, notante Meibomio." Albert. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Ἀνάγωγος ὁ μὴ τυχών τῆς δεούσης ἀναγωγῆς, (l. ἀγωγῆς.) Ἀναγωγότερον· ἀμαρτηκώτερον, ἀτακτότερον, (f. l. ἀμαρτηκώτερον, ut in Suida et Zonara, errore e compendio scribendi nato.) Ἀναγωγῶν φιληδόνων, ἐκλελυμένων. Hesych.: Ἀναγωγῶν πῶς· ἀτα-

κτῶ πως. "Mallem ἀναγώγῳ et ἀτάκῳ." Albert. A Codex exhibet, Ἀναγωγὼ πως. Lege, Ἀναγώγως πως ἀτάκως πως, respicitur enim Macho ap. Athen. cujus verba Noster in Ἀναγώγως afferet. Gl. Ἀναγωγὼς. Petulans, Indomitus, Contumax. J. Poll. 1, 112. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις ἦσαν αἱ νῆες, ἀπειθεῖς, δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι, ἀνάγωγοι, ("deest in Ms. τὸ δυσανάγωγοι, et mox est, δυσάγωγοι, ἀναγωγοί." Jungerm.) 197. ἀνάγωγος ἵππος, (ad Xenoph. l. c. respiciens:) 2, 117. φωνὴν ἀνάγωγον, ἀπειθῆ. "Timo Phlias. 30. ad Diod. S. 2, 599. 600. Ind. Xenoph. Memor. et ad 3, 3, 4. Toup. Opusc. 2, 185. Reiz. de Prosodiæ Gr. Accensus Inclinatione 115. ('Ἀναγωγὸς, ὀξύτονον, decompositum ex ἀνάγομαι, Qui vim habet educendi, extrahendi, erigendi, evehendi; ἀνάγωγος, προπαροξύτονον, compositum ex a privativo et ἀγωγή, Qui caruit disciplina, Qui male institutus est, Indoctus, Petulans, Contumax.') D. R. ad Longin. 262. ('Leg. Ἀφατοί τε περὶ αὐτὸν εἰσιν ἀστεῖσμοι, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας *εὐπάλαμ- B στρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, οὐδ' ἀνάγωγα, κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους, ἀλλ' ἐπικεῖ, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδείας εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ, εἰπεῖν, τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον. Σκώμματα ἐπικεῖ, ut emendavimus, τοῖς ἀναγώγους opponuntur, Plut. T. 2. p. 74. d. 855. b. Marcellin. in Hermog. 42.') De joco, Toup. ad Longin. 348. ('Τὰ ἀνάγωγα σκώμματα sunt Joci inurbani, lascivi, atque homine libero minime digni. Athen. 585. Ἀριστοδόμος δὲ ἐν δευτέρῳ Γελοίων Ἀπομνημονευμάτων, Γνάθαιναν, φησὶ, δύο ἐμισθώσαντο, στρατιώτης καὶ μαστιγίας· ἀναγωγώτερον οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος· πῶς; ἔφησεν, ἥ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος;") Schæf. Mss. Ad h. Athen. l. respexit Eust. l. c. Vulgatam lect. ἐπικείμενα, pro qua D. R. ἐπικεῖ conjicit, Ernest. Lex. Rhet. recepit:—"Ἐπικείμενα σκώμματα Longino sunt Joci in vicinia, et ad manum posita, in quibus ergo est naturalis quædam venustas ab ingenio orta. His contraria ponit ἀνάγωγα, Jocos effrenes, quos-petulantia quædam et maligna ars investigavit." Vox Plutarcho satis frequentatur: de Audit. 6, 167. Σύ μοι δοκεῖς ἀνόητος εἶναι, καὶ ἀνάγωγος, Conj. Præc. 6, 529. Ἀκρατὴς δὲ περὶ τὰς ἡδονὰς καὶ ἀνάγωγος, Sept. Sap. Conv. 6, 559. Σύνδειπνος δὲ κεφαλαλγῆς, καὶ βαρὺς, καὶ ἀνάγωγος, Sympos. 8, 415. Τὸ, Μισέω μνά-μονα συμπόταν, ὃ Σόσσιε Σενεκίων, ἐνιοι πρὸς τοὺς ἐπιστάθμους εἰρῆσθαι λέγουσι, φορτικούς ἐπικεῖως καὶ ἀναγώγους ἐν τῷ πίνειν ὄντας, Amator. 9, 75. Ἐκκόφας δὲ τὸ θράσος, καὶ κατακλάσας τὸ σοβαρὸν καὶ ἀνάγωγον, ἐμβάλων αἰδῶ, καὶ σιωπῇ, καὶ ἡσυχίαν, καὶ σχῆμα περιθεὶς κόσμον, ἐνὸς ὑπῆκοον ἐποίησεν, Placione 4, 305. Καὶ τὸν παῖδα Κτήσιππον ἐβούλετο μὴν ἄνδρα ποιεῖν ἀγαθόν, ἔμπληκτον δ' ὄρων καὶ ἀνάγωγον, ὅμως οὐκ ἀπέπειν ἐπινοροθούμενος καὶ ἀποκρύπτων τὰ αἰσχρ. "Philo J. 1, 658. Zosim. 415(=786. Σκυῖος δὲ τις ὢν καὶ ἀνάγωγος.) Clem. Alex. Præd. 147. ("Ἴνα μὴ ἀνάγωγοι καὶ ἁμαρτωλοὶ εἰς τέλος, τῇ καταδίκη ἐμπέσω-μεν.) Stob. 393. (e Chrysippo, Εἰ γὰρ Ἀλεξέτιος ὁ ἀνάγωγος, καὶ Ἐπικούροσ ὁ ἀναισθητος κ. τ. λ.) Dionys. D H. 2, 446." Wakef. Mss.]

Ἀναγώγως, Contumaciter. || Item Petulanter, Injuriose, Contumeliose. (Macho ap.) Athen. 13, (580.) ἀναγώγως δὲ πως τοῦ μειρακίσκου καὶ τυραννικώτερον αὐτῇ συναντήσαντος. || Ἀναγώγως, Imperite, Indocte, Inepte. Athen. 13, (585.) Ἀναγωγώτερον οὖν τοῦ στρατιώτου λάκκον αὐτὴν εἰπόντος. Ubi Eust. (1349.) ἀναγωγώτερον ait significare ἀπαυδυνώτερον. Gell. (7, 3.) Culpavit autem primum hoc, quod Cato inerudite et ἀναγώγως, ut ipse ait, principio nimis insolenti nimisque acri et objurgatorio usus sit.

|| Ἀναγώγως, Citra inductionem et certam quandam coherentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. cum quis per plura singularia progrediens, universale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est. Hæc ad verbum in VV. LL. sine ullo testimonio. Hanc autem annotationem sequendo, hoc adverbium ab ἀγωγή, Inductionem significante, deducendum fuerit.

Ἀναγωγή, ἡ, Defectus disciplinæ, Bud. Item, Dissoluta vita, et Animus juvenis indomitus, ut στρατιὰ ὑπὸ τῆς ἀναγωγίας διεφθαρμένη. Plut. Pol. Præc. (9, 194.) Τί γὰρ δεῖ λέγειν τὸν, [τὸν in Reisk. et Wyttenb. Edd. non legitur.] Ἀλκιβιάδην, ὃν περὶ τὰ κοινὰ πάντων ἐνεργέστατον ὄντα καὶ στρατηγὸν ἀήττητον, ἀπώλεσεν ἡ περὶ τὴν δίαίταν ἀναγωγή καὶ θρασύτης; Idem Περὶ τοῦ Ἀκούειν, de pueris togarum virilem sumentibus, Καὶ λύσαντες τὴν κατασχηματίζουσαν αὐτοὺς περιβολὴν, καὶ ἀποθέμενοι τὸ αἰδέσθαι, εὐθὺς ἐμπύμπλονται τῆς ἀναγωγίας. Quæ exempla citat Bud. Sciendum est autem Plut. de eodem Alcibiade idem vocabulum alibi usurpasse, nimirum in ejus Vita (2, 161.) Πολιτείαν δὲ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυράν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῖον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας. Est igitur hic locus cum illo conferendus. [Suid. Ἀναγωγή. Ὁ δὲ δι' ἀναγωγίαν ταῦτα ἔπασχε, τουτέστιν, ἀπαιδευσίαν. Ἐχων στρατὸν ὑπὸ μέθης καὶ ἀναγωγίας ἡμελημένον καὶ διεφθαρμένον. Idem artic. in Zonara extat, nisi quod ap. eum est, Ἀναγωγή· ἡ ἀπαιδευσία, pro Ἀναγωγή—τουτέστιν ἀπαιδευσίαν. Huc respexit Noster supra, στρατιὰ τamen pro στρατὸς habens. "Suid. v. Γόργος (e Polybio 7, 10, 5. ubi v. Schweigh.): Πλεῖστον μὲν ἀπέχειν δοκῶν τῆς τοῖς ἀθληταῖς παρεπομένης ἀγωνίας, πρακτικώτατος δὲ καὶ νουνεχέστατος εἶναι νομιζόμενος περὶ τὴν πολιτείαν. Scr. ἀναγωγίας, quæ vox significantissima est. Glossæ: Ἀναγωγή· Imperitia, Rusticitas, Petulantia. Demetr. Phal. Περὶ Ἑρμ. 173. Ἡ γὰρ ἀντίθεσις, ἡ περὶ τὰ ὀνόματα, καὶ ἡ φροντίς, ἐμφαίνει τινὰ ψυχρότητα ἡθους καὶ ἀναγωγίαν." Toup. Emendd. 3, 48. "Ruditatem quandam et veluti importunitatem e defectu venustatis et elegantiae." Ernest. Lex. Rhet. "Synes. 64. Schol. Pind." Wakef. Mss.]

Δυσάγωγος, ὁ, ἡ, et Εὐάγωγος, opposita. Εὐάγωγος enim sonat Ductilis, Qui facile duci potest, unde pro Tractabili et docili accipitur. Arist. Pol. 7. "Οτι δεῖ διανοητικούς εἶναι τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. Δυσάγωγος, Qui difficile ducitur et impellitur quo volumus, Intractabilis, Indocilis. Δυσάγωγος ἵππος, Contumax equus, [J. Poll. 1, 197. ἀπειθῆς, δυσήνιος, δυσάγωγος, ἀνάγωγος: 112. Ἔστι δὲ εἰπεῖν, ἀπειθέστεραι τοῖς κυβερνήταις ἦσαν αἱ νῆες, ἀπειθεῖς, δυσπειθεῖς, δυσανάγωγοι, δυσάγωγοι. Cf. Ἀνάγωγος. Zonar. Δυσανάγωγος· ἀπειθῆς, δυσχερής. "Δυσανάγωγος non est ἀπειθῆς, (sed v. J. Poll. l. c.) sed Qui ægre educitur et excreatur, ut e Dioscor. H. Stephanus. Quare malim legere δυσάγωγος, quod de equis dicitur, Lucian. Abdic. 2, 161. Ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθῆς ἐγώ. Cf. Suicer. Thes. ('Lexica habent ex Hes. Δυσάγωγος· δυσχερής. Δυσάγωγοι· δυσκόλως φερόμενοι.' Adde: Δυσήνιοι ἀπειθεῖς, δυσάγωγοι. Cyrill. Alex. in Jes. 56. p. 793. Μὴ καυχάσθω, omnino leg. κατακαυχ., τῶν ἀλλογενῶν ὁ δυσάγωγος Ἰσραὴλ, et in Jes. 65. p. 895. Κατέθορεν ὥσπερ τῆς Ἰουδαίων ἀλαζονείας ὁ τοῦ Κυρίου θυμὸς, μονονουχὶ καταφλέγων τὸν ἀπειθῆ καὶ δυσάγωγον. Basil. Proem. in Ps. T. 1. p. 125. Ἐπειδὴ εἶδε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δυσάγωγον πρὸς ἀρετὴν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ejus contrarium εὐάγωγος.) Sed Suid. habet δυσανάγωγος, (male, judice Albertio.) Puto in hac gl. utrumque latere. Cyrill. Δυσάγωγοι· δυσμεταχείριστοι. Δυσανάγωγος· ἀπειθῆς, δυσχερής. Zonar. infra: Δυσάγωγοι· δυσμεταχείριστοι." Titmann. "Dionys. Hal. A. R. 2, 28. (Ὁ λόγων διδασχὴ παραγίνεσθαι τοῖς πολιτικοῖς πλήθεισι πέφυκεν, ἐν οἷς τὸ πλεῖον ἐστὶ δυσάγωγον:) 9, 8. (Τοῖς δὲ δυσάγωγους ἐπὶ τὸ καλόν.)" Wakef. Mss. Perperam ap. Schneider. Lex. scribitur δυσάγωγος properam ap. Idem tamen εὐάγωγος habet, non εὐαγωγός.]

Εὐάγωγα, ap. Diosc. Quæ facile rejiciuntur et excreantur. Sic VV. LL. Vide Εὐανάγωγος.

[Εὐάγωγος, Habilis, Gl. J. Poll. 1, 195. ἵππος εὐπειθῆς, εὐάγωγος, εὐήνιος, 2, 117. φωνὴν εὐπειθῆ, εὐάγωγον. Hes. Εὐάγωγον· εὐχερὲς, καλῶς, εὐκόλως ἀγόμενον. Εὐήρας ἵππους· εὐάγωγους. "Sublata distinctione malim εὐήρας, ab εὐήρης, sic et Jens. (et sic Cod. nisi quod in eo est εὐήρας, quod in εὐήρας mutaverat Musur. 'In Ald. mendum typ.' Schow.) Phot. Suid. (Zonar.) et Etym. M. Εὐήρες· εὐάγωγον."

Albert. Hesych. *Εὐελίστερος· εὐάγωγος. “Ed. Flor. εὐελήστερος. (Cod. εὐελίστερα.) Cogitabam *εὐελκέστερον, ab ἔλκειν. Comparativum autem per positivum reddit, ut sæpius.” Albert. “L. εὐηπελέστερος. Hes. Εὐηπελεῖς· πῶροι, εὐήνιοι: nisi præferas εὐηρέπτερος, quod Hemsterhusio placebat.” D. R. in Auct. Emendd. Suidas: Εὐάγωγον· εὐχερές. καλῶς ἀναγόμενον. ἢ εὐάγωγον. εὐθίρατον. εὐληπτον. Lege: Εὐάγωγον· εὐχερές, καλῶς ἀναγόμενον, ἢ εὐάγωγον· εὐθίρατον, εὐληπτον. Zonar.: Εὐάγωγον· εὐχερές, καλῶς ἀναγόμενον, ἢ εὐθίρατον, ἢ εὐληπτον. Phot.: Εὐάγωγον· εὐχερές. Εὐάγωγον· εὐθίρατον, εὐληπτον. Lucian. de Merc. cond. 21., Δέχει τοίνυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἰ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνν περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος: Catapl. 4. Καὶ τῷ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν, Schol. εὐχερής: Imag. 6. Καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτόν ἀπολῆγον: Philops. 23. Τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος: “de Hist. Conscr. 55. Εὐαφής καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις, Concinnus et sequentibus accommodatus sit transitus ad narrationem. Sermo est de transitu a proœmio ad narrationem rerum. Vide quæ de simili metaphora in eadem re notata sunt ad v. Βάσις.” Ernest. Lex. Rhet. “Isocr. Epist. 2. p. 409. τὴν πόλιν εὐαγωγότεραν dixit, (Busir. Laud. 392. Auger. Εὐάγωγος δὲ καὶ πρὸς πολλὰ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσι,) ut φύσιν εὐάγωγον, Themist. Or. 8. p. 105. b.” Abresch. Misc. Obs. 7, 2. p. 302. Plut. de Aud. Poet. 6, 51.: Μεταδίδου τῷ Κλεάνδρῳ καὶ προκαταλάμβανε τὴν φύσιν αὐτοῦ διὰ τὸ μηδαμῷ νωθρὸν, ἀλλὰ πανταχῶ σφοδρὸν καὶ δεδορκὸς, εὐαγωγότεραν ὑπὸ τῶν τοιούτων οὖσαν: de Virt. Mor. 7, 755. “Ὡστε μὴ προεκθεῖν τοῦ λογισμοῦ, μηδὲ ὑπενδιδόναι, μηδὲ ἀτακτεῖν, μηδὲ ἀπειθεῖν, ἀλλὰ πᾶσαν ὁρμὴν εὐάγωγον οὖσαν, “Αθῆλον ἵππῳ πᾶλον ὡς ἄμα τρέχειν, (Simonid. 146. p. 399. Gaisf.): Philos. esse cum Princ. 9, 112. Οὐδὲ γὰρ τοὺς καλοὺς τῶν νέων διώκει καὶ ὠραίους, ἀλλὰ τοὺς εὐαγύγους, καὶ κοσμίους, καὶ φιλομαθεῖς. “Εὐάγωγος, Docilis. Econ. 12, 15. Εὐάγωγοι εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Antea opponitur ἀδύνατοι εἰς ἐπιμέλειαν παιδεύεσθαι.” Lex. Xenoph. Ælian. H. A. 2, 11. Οὕτως ἄρα ἡ φύσις μεγέθει μὲν αὐτὸν (τὸν ἐλέφαντα) μέγιστον εἰργάσατο, μαθήσει δὲ πρῶτατον ἀπέφηνε καὶ εὐάγωγον.”

[* Εὐαγύγως, Qua cominodissima ratione poteris. Cic. ad Att. 13, 23. “Quare confice εὐλόγως.” “Edidi lect. vet. ex Ed. Rom. Asc. P. Manut. Vict. Aldus deinde dedit *εὐαγῶς, quem Cratander et Lambinus imitati sunt. Bosius e Ms. suo dedit εὐαγύγως, quem Gruter. Græv. secuti sunt. Id mihi non aptum videtur. Est contrarium τῷ ἀναγύγως, Pertinaciter, (imo, τῷ δυσαγύγως, ut tradiderunt Noster et Suicer. supra, quibus addas Albert. ad Hes. v. Εὐάγωγον,) nec pertinad ad agentem, sed ad eum, quocum agitur. At εὐλόγως est Commoda aliqua ratione, Bono modo, ut in fine dixit.” Ernest.]

[* Εὐαγωγία, Bona educatio. Plut. de Puer. Educ. 6, 44. “Ὡστε, εἰ τῷ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, * ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα. Phot. Εὐαγωγία· εὐπαιδευσία. Alibi ponitur pro Facilis Inductio. Pseudo-Plato Defin. T. 11. p. 292. Εὐγένεια, ἀρετὴ εὐγενεὺς ἦθους, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις. “Credulitas, Philostr. V. A. 6, 13. (Εἰ πρῶτον μὲν ἀλώσσονται ψευδολογίαν τιμῶντες, καὶ ἀξιοῦντες αὐτὴν ὥνπερ τὴν ἀλήθειαν, εἴτα κουφότητα καὶ εὐαγωγίαν.) Aristot.” Wakef. Mss. Themist. Or. 13. p. 175. Τοῖς Γρατιανοῦ δὲ ὑπάρχοις, καὶ τοῖς ἀγχοῦ, καὶ πορρωτέρω, τὸ βασιλικὸν γνῶρισμα ἔπεστιν ἢ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγία: 15. p. 192. Ἀλλὰ ἅπασιν αὐτοῖς ὥσπερ νομίσμασιν ἡ σὴ εἰκὼν σεσήμανται, καὶ εἰ ἐν λάμπει ὁ σὸς χαρακτήρ τῇ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγία. Æschin. π. Παραπρ. 316. Καὶ τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν, τοῦ Φίλωνος ἀδελφοῦ, ἐπανάγεις εἰς ὀνειδῆ. “Παιδείαν καὶ σωφροσύνην,” Wolf. “Mores sedatos et liberales, Pudorem.” Reisk.]

Sunt et quædam verba composita ab ἀγωγή derivata, ut σκληραγωγῶ, unde et σκληραγωγία, quæ suis vide locis. Alia autem, meo iudicio, est ratio hujus verbi et similium, quam τοῦ παιδαγωγῶ, γερωνταγωγῶ,

et similium. Præcedit enim in his ἀγωγὸς, ut παιδαγωγῶ præcedit παιδαγωγός.

Ἀγώγιμος, ὁ, ἡ, Duci aut vehi facilis, Ductilis, s. Vehibilis, si dici posset. Xenoph. K. Π. 6, (1, 28.) Ἐπεὶ δὲ πάντα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πείραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου, Periculum faciebat facilitatis vehendi, vel Rationis vehendi, nam ἀγώγιμον pro substantivo usurpat, h. e. Experiebatur quam facile aut qua ratione vehi ea possent. [Vide notanda in Ἀγώγιον.] || Ap. Plut. Alcibiade (6.) ἀγώγιμος metaphoricè, cum dicit, Ἀλκιβιάδης δ' ἦν μὲν ἀμέλει καὶ πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, Erat is qui facile ad voluptates duci posset, vel adduci h. e. Erat proclivis s. pronus ad voluptates. || Ἀγώγιμον, adj. Quod advehere licet, aut advehi solet, Quod importari potest ex uno loco in alium. Plut. Lycurgo (9.) Τὸ γὰρ σιδηροῦν (νόμισμα) ἀγώγιμον οὐκ ἦν πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. Jul. Epist. (24.) Μόνη δὲ ἡ παρ' ἡμῖν χώρα τίκτει φυτὸν ἀλλαχοῦ φῦναι μὴ δυνάμενον, ὥσπερ τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, καὶ οἱ Περσικοὶ σῆρες. || Ἀγώγιμον, Onus quod vehitur. Ἀγώγιμα Suid. exponit Onera mercatoria, citans hunc locum, Αὐτοὺς μὲν τοὺς [τοὺς, quod exlibet Ed. Mediol., in Kusteri Ed. desideratur.] ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν ἀποσῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσιν ἀνασώσασθαι. Ap. Basil. ἀγώγιμα, Merces quæ navi vehuntur, cum dicit, Οὔτε οἱ πλέοντες ἐκουσίως ἐκβάλλουσι τὰ ἀγώγιμα· ἀλλ' ὥστε διαφυγεῖν τὰ νανάγια, ὑφίστανται τὴν ἐκβολήν. Bud. ἀγώγιμα exponit uno verbo Merces in hoc Demosth. loco (1290.) Τὰ δ' ἄλλα ἀγώγιμα ὡς ὑμᾶς ἀπέστελλον. Idem in Lex. scribit, Ἀγώγιμα, φορτία, Impedimenta, Sarcinæ, Res promercales, Polluci sæpe, ut in nundinis, τὰ ὦνια καὶ πιπρασκόμενα, ἀγώγιμα λέγεται, Mercimonia, Merces, Demostheni. [Idem Demosth. 929. “Ἄλλο δὲ μηδὲν ἀγώγιμον ἄγεσθαι ἐν τῷ πλοίῳ Ἀπολλοδώρον εἰς τὸν Πόντον, Vectabile. J. Poll. 1, 99. Τὰ δὲ ἐντιθέμενα ταῖς ναυσὶ, φόρτος, φορτία, ἀγώγιμα, ῥῶπος, γόμος, παρενθήκαι: 6, 176. Ἐμβολὴ ἀγωγίων, (“Interpr. Reorum introductio, minus bene hoc; nam ἐμβ. ἀγ. est Impositio mercium in navem, Ipsa actio, qua inferuntur navi merces,” Kuhn.) 7, 8. Αὐτὰ δὲ τὰ πιπρασκόμενα, πώλημα, ὦνια, ἀγώγιμα: 9, 34. “Ὡσπερ καὶ τὸ δαῖγμα, τούνομα ἀπὸ τοῦ δαῖγμα τῶν ἀγωγίων τοῖς ὠνητιώσι δεδοσθαι, παρ' Ὑπερίδῃ ἐν τοῖς Ὑπὲρ τοῦ Ταρίχους. Thom. M.: Ἀγώγιμα κάλλιον, ἢ φορτία. Εἰσὶ δὲ καὶ ἀγώγιμα οὐ μόνον τὰ φορτία, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπλῶς κομιζόμενα. Σουέσιος ἐν Ἐπιστολῇ (121. p. 257.) Πολλὰς ὑγῆς γενομένην ἀγώγιμον. Καὶ πάλιν ἐν Ἐπιστολῇ (109. p. 252.) Τινὰ τὰ ἀπὸ Πτολεμαίδος ἀγώγιμα. “Vide Salinas. ad Achill. Tat. 741. (Ἡ δὲ οὐκ ἡσχύνετο τοῦτο ἀπὸ τῆς ξένης ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιμον, ὡς φορτίον κάλλος ἐξωνημένη, ἦλθε μοιχὸν ἐμπεπορευμένη. Ἀγώγιον, ita erat in Editione. Sic etiam est in Anglicano. Alii libri habent, ut edidimus, τὸ ἀγώγιμον. Quod verum est. Sed cur addit, ὡς φορτίον? Putem, esse e glossa. Nam ἀγώγιμον i. q. φορτίον. Et sic passim usurpant τὰ ἀγώγιμα ἀντὶ τῶν φορτίων, pro Mercibus, quæ aliunde advehuntur et importantur, Gr. scriptores. Hes. Ἀγώγιμα· φορτία. Nihil notius. Sed forsitan mutanda interpunctio, ac leg. ut nos supra legimus: ‘Non erubuit hoc mercimonium peregre secum adduxisse, mercium loco pulcritudine emta; venit adulterum mercata. Nihil verius. Leg. τοῦτο τὸ ἀγώγιμον,’ pro τοῦτον, ‘Hoc mercimonium. Perperam legebatur in Editione, ἐνεγκοῦσα τὸ ἀγώγιον ὡς φορτίον, ἀλλ' ὅσον ἡ μὲν, οἶμαι, μοιχὸν ἐμπεπορευμένη. In Anglicano, τὸ ἀγώγιον ὡς φορτίον, ἀλλ' ὅσον ἡ μὲν ἦλθε.’) Φορτία nonnunquam junguntur. Pausan. 3. p. 233. (imo 235.) Οἱ δὲ ἐς τὴν Ἰνδικὴν ἐσπλέοντες φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι, quæ minus accurate Huet. ad Polydori, Lacedæmoniorum regis, cujus mentio ap. Pausan præcesserat, ætatem referenda censuit de Navig. Ant. 6. Τὰ ἐξ Ἰνδῶν ἀγώγιμα, Julian. Ep. 24. p. 393. (l. c.) Vim Gr. vocis expressit Amm. Marcell. 14. p. 15. ‘Alia plurima vehi terra marique consueta.’ Synesius frequenter adhibuit, cujus exemplum prius nihil huc facit.” T. H. “Occurrit tamen (φορτία) ap. Aristoph. Plut. 352. et alibi, ut φορτίον ἐπάγεσθαι ap. Ælian. V. H. 9, 14. Ἀγώγιμα ἐκκομίζουσι,

Merces exportant, Arrian. Indic. 174. H. Steph." A Stæber. Cum Thoma vero cf. Mær.: 'Αγώγιμα, καὶ φόρτον, 'Αττικῶς φορτία, 'Ελληνικῶς. Zonar.: 'Αγωγίμων φορτίων βασταζομένων ἢ ἐμπορικῶν. Αὐτοὺς μὲν τοὺς ἐμπόρους ἀπαθεῖς κακῶν διασῶσαι, τὰ δὲ ἀγώγιμα σφίσι ἀνασῶσθαι. Ubi Tittmann. consuli jubet Cass. Dion. 1253. "Ἦδη δὲ καὶ ἐθέλονταί τινες ἐμποροὶ, ὡς καὶ ἄκοντες, ὑπ' αὐτῶν ἡλίσκοντο, καὶ τὰ ἀγώγιμα μεγάλων χρημάτων πωλήσαντες, ἐξέπλεον ἐκδιδράσκοντες. Suid.: 'Αγώγιμον καὶ ἀγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος, φερόμενος. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Αγώγιμος· ἄγων, ἀγόμενος. Suid. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Αγωγίμων· φορτίων ἐμπορικῶν. Xenoph. K. A. 5, 1, 10. Valck. ad Scap. marg. e Philostr. Her. 740. Ἐρρώσθω λοιπόν ἡ ναῦς, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ· τὰ γὰρ τῆς ψυχῆς ἀγώγιμα, ἥδιώ τέ μοι καὶ κερδαλέωτερα. Basil. 1, 474. Ἐμπόρῳ τινὶ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγιμῶν ἐπαγαλλόμενος κ. τ. λ. Eurip. Cycl. 385. Τρισσῶν ἀμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος. "Αγώγιμα, Waaren, Zeun. ad Cyrop. 571. Boissonad. ad Philostr. (l. c. afferens Vit. Apollon. 3, 35. Synes. Ep. 48. et 70.) Fischer. ad Weller. 2, 46. (' Adjectiva in ius ducuntur vel a substantivis, ut αἰσίμος, Herod. 9, 43. ἀγώγιμος, Vectabilis, unde τὸ ἀγώγιμον dicitur Vectabilitas, Xenoph. K. Π. 6, 1, 28. nam τοῦ ἀγωγιμου, non ἀγωγίου, recte ibi scriptum extat etiam in Cod. Palæoc. κίδιμος, κάλλιμος, σπόριμος, λόγιμος, (Herod. 2, 65.) a nominibus αἶσα, ἀγωγή, κῦδος, κάλλος, σπόρος, λόγος: vel a præsentibus verborum, ut δόκιμος, Herod. 3, 75. προσδόκιμος, (1, 78. 3, 123.) a δοκῶ, προσδοκῶ. Vide Etym. 487. 281.)" Schæf. Mss.]

'Αγώγιμοι, inquit Bud. dicuntur quasi Ductiles οἱ καταδικασμένοι, Judicati, alique in quos jus est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam, Demosth. π. Νικοστρ. (1249.) "Ἰνα μὴ ὃ, τε ἀποδεδῶκα, ἔφη, τὰς χιλίας δραχμὰς, ἀπόλωνται, καὶ αὐτοὺς ἀγώγιμος γένωμαι, Ne addicar cui debeo. Idem in Aristocr. (631.) Ἐάν τις ἀποκτείνῃ Χαρίδημον, ἀγώγιμος ἔστω, φησὶ, πανταχόθεν, Qui Charidemum occiderit, eum in nexum abducere jus esto ex omni loco. ["Αγώγιμος est Is, quem jus et fas est, e vestigio, ubi reperitur, a quocunque, qui velit, actore in iudicium, ad undecim viros, in servitutem, quoquo velit, obtorto collo agi, rapi." Reisk.] Plut. Solone (13.) "Ἡ χρέα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγώγιμοι τοῖς δανειζομένοις ἦσαν, Veruram facientes corporis nexu, duci a creditoribus velut addicti poterant, ut inde nexum inirent. Ducere Latini Græcorum more dicunt. Plura in Comm. Bud. [Idem Plut. l. c. 15. Καὶ τῶν ἀγωγιμῶν πρὸς ὑργύριον γεγονότων πολιτῶν, τοὺς μὲν ἀπὴ γαγεν ἀπὸ ξένης, γλῶσσαν οὐκ Ἀττικὴν ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους. " Etiam absque reliqua fuissent, tamen ἀγώγιμος infinitis locis, ap. Plut. adeo ipsum, ne dicam alios auctores, Eum significat, in quem jus prehensionis est, et qui in vincula abduci ab aliquo impune potest. Ita in Lysandri Vita (27.) lex Spartanorum memoratur, quæ exules Atheniensium ἀγώγιμος esse juberet. Idemque noster Auctor in Catone Minore (18.) de Marcello quæsturæ collega loquens, obnoxio ob verecundiam animi, ita ut quibusvis precibus vinceretur, et petitionem recusare vereretur ullam, ἀγώγιμον ὑπ' αἰδοῦς τοῖς δεομένοις, eleganter dixit. Lapis noster monstrose perspicuum sane l. h. pervertit, nescio quos cives exportandis pecuniis constitutos, ab eoque officio eos, quod Attice loqui nescirent, remotos somnians." Xyland. "Dionys. Hal. A. R. 5, 64. (Τὶ δ' ἡμῖν ἔσται πλέον, ἐὰν νικῆσωμεν τοὺς ἔξωθεν πολεμίους, εἰ τοῖς δανεισταῖς ἀγώγιμοι πρὸς τὰ χρέα γενησόμεθα;) Diod. S. 1, 90. (Τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν * ἐκπραξίν τῶν δανείων ἐκ τῆς οὐσίας μόνον ἐποιήσατο, τὸ δὲ σῶμα κατ' οὐδένα τρόπον εἴασεν ὑπάρχειν ἀγώγιμον:) 643. (Ἐψηφίσαντο γὰρ τοὺς Ἀθηναίων φυγάδας ἐξ ἀπίσης τῆς Ἑλλάδος ἀγώγιμος τοῖς τριάκοντα εἶναι, cf. Plut. supra.) Toup. Emendd. 2, 212. Valck. ad Ammon. 31. (' Qui ap. Romanos creditoribus propter debita addicti, ab iisdem domum ducebantur, tales Athenis olim antierius lege Solonis ἀγώγιμοι τοῖς δανειζομένοις. Verba dedi Theodori Marcilii ad LL. xii. Tab. 70.

Plenam fuisse e Lege Solonis creditori in debitorem potestatem merito credidit Salmas. Obs. ad J. A. et R. 11. p. 324. neque est, quod obnitatur Herald. Clarissimus est Demosth. locus adv. Nicost. 724. ubi Nicost., Istam, inquit, mihi pecuniam suppedita, ne, si ad dictum diem solvendo non sim, αὐτὸς ἀγώγιμος γένωμαι, Ipse in servitutem abducatur. Itaque debitor creditoris fiebat οἰκεὺς, et in ejus domo servitutem serviebat, Hesych. Οἰκεὺς· ὑπὸ χρέως οἰκέτης, Creditori subjectus, ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος.)" Schæf. Mss. De contentione inter Salmas. et Herald. super h. v. oborta v. Taylor. Præf. ad Or. in Aristocr. Hesych.: 'Αγωγιμῶν· ὅτε μὲν φορτίων, (φορτίων βασταζομένων, Vossii Cyrill.) ὅτε δὲ καταδικασμένων. "Damnati enim ad mortem ἀγεσθαι, vel ἀπάγεσθαι dicuntur, uti Lat. Duci." Kuster.]

'Αγώγιμον Hesych. exponit etiam ὠφέλιμον, Utile. [Sic, notante Albertio, idem Hes. * Φόριμος· λυσιτελής. "Vide Plut. 2, 45. in." Wakef. ad Hes. marg.]

Π' Ἀγωγός, οὗ, ὁ, ἡ, Dux viæ, ὁδηγός, inquit Schol. Thucyd. in 2, (12.) Ἐμπέμπουσι τε τῷ Μελησίπῳ ἀγωγούς, ὅπως μηδενὶ ξυγγένηται. Aristid. Panath. idem officium statuit eorum quos vocat ἀγωγούς, cum dicit, Καὶ ἅμα ἀγωγοὶ διὰ τῆς χώρας αὐτὸν ἤγον, ὅπως μήτε τις ἄψηται, μήτε τῷ διαλέξηται. Suid. [Zonar. Phot. Albertii Cyrill. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.] ἀγωγούς dicit esse προπομπούς, et ita malim exponere in utroque locorum horum, quam ὁδηγούς. [Cf. Ἀγώγιμος. Thuc. 4, 78. Τὴν γὰρ Θεσσαλίαν ἄλλως τε οὐκ εὐπόρον ἦν διέναι ἀνευ ἀγωγού, καὶ μετὰ ὅπλων γε δὴ. Iterum eod. cap. Ἀπὸ δὲ τούτου ἤδη μὲν τῶν Θεσσαλῶν ἀγωγοὶ πάλιν ἀπῆλθον.]

Composita autem nomina cum ἀγωγός vide in unoquoque eorum, ut παιδαγωγός, unde παιδαγωγῶ, in Παῖς, sic γερονταγωγός in Γέρων, et ὑδραγωγός in Ὑδωρ.

'Αγωγός, οὗ, ὁ, ἡ, Aquæ ductus. Ἀγωγός δημόσιος, Aquæ ductus publicus. In Pand. pro eodem ἀγωγός et ὑδρεῖον. Ab Hesychio exponitur ρύαξ. ["Moschop. π. Σχ. 128. Ἀγωγός· ὁ ὁδοῦ ἡγεμὼν, καὶ δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἔρχεται. Herodian. 7, 12. Ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγούς ὕδατος." Albert. Suid. et Zonar. Ἀγωγόν· ἐπακτικόν. Καὶ Πισίδης· Πρὸς τοὺς ἀγωγούς ἐτρέπη τοῦ Τίγριδος. Περὶ Χοσρόου ὁ λόγος. In Zonara desunt vv. π. X. ὁ λ.]

'Αγωγός, οὗ, ὁ, ἡ, Adjectivum, Valens ad adducendum, s. attrahendum, aut illiciendum. Max. Tyr. Edit. meæ p. 308. Οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, Nihil ad virtutem magis alliciens, vel, Ad virtutem alliciendi vim majorem habens. Item Ἀγωγός, Educendi vim habens, s. Eliciendi, aut Ciendi, ut ἀγωγός ἐμμήνων, ἀγωγός καταμνηνίων, Dioscor., Vim habens ciendi menstrua, Efficax ad cienda menstrua. Idem, Δύναμιν ἔχει ἐμβρύων ἀγωγόν, Vim extractivam, aut extractivam, ad verbum. Bud. vertit Elicientem et attrahentem. Plut. Lycurgo (5.) δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, Vis illex hominum, Vis illiciendi homines s. pelliciendi, Pellax, Facultas homines oratione adducendi quo volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγός, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν, Homo ad pelliciendum efficax, Pellax, vel, ut Bud. vertit, Dicendi vim illiciendique habens. Hes. ἀγωγόν inter cetera vult esse ἐπίβουλον, Insidiatorem s. Insidiosum, quod fortasse sæpe sub pellacia lateant insidiæ.

'Αγωγόν, οὗ, τὸ, Neutrum substant. positum, pro δύναμις ἀγωγός, Ipsa vis s. facultas pelliciendi, Illecebra, vel Illecebrosus, si dici posset, ut Plaut. dixit Illecebrosus. [Respicitur ad Plut. de Aud. Poet. 6, 54. Τὸ γλυκὺ τοῦ λόγου καὶ ἀγωγόν: 89. Τῆς μιμήσεως ἐν τῷ πιθανῷ τὸ ἀγωγόν ἐχούσης: Reip. ger. Præc. 9, 273. Τὸ κεχαρισμένον καὶ τὸ ἀγωγόν.]

[Ἀγωγός. Suid. Zonar. et Phot. Ἀγωγόν· ἐπακτικόν. Hes. Ἀγωγοῖς· τοῖς ἐπάγουσιν. Plut. Pericle 1. "Α καὶ Ζηλὸν τινα καὶ προθυμίαν ἀγωγόν εἰς μίμησιν ἐμποιεῖ ταῖς ἱστορήσασιν: Coriolano 32. Φαντασίας ὁρμῶν ἀγωγούς: M. Crasso 7. Προσώπου χάριν ἀγωγόν: Philosoph. esse cum Princip. 9, 106. Καὶ κινητικὰς ὁρμὰς ἐντίθησι, καὶ κρίσεις ἀγωγούς ἐπὶ τὰ ὠφέλιμα, καὶ προαιρέσεις φιλοκάλους. Thom. M.: Ἀγωγός·

οἱ ὕστερον ἐπὶ τῶν ὀχετῶν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἡγου-
μένου ὁδὸν τινα ἐκλαμβάνουσι. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ· Οὐκ εὐπορον ἦν διένειναι ἀνευ ἀγωγῶ. Καὶ Ἀρι-
στείδης ἐν τινι τῶν Ἱερῶν, (Serm. Sacr. 2. T. 1. p.
304=537.) Ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἀγωγούς αὐτοὺς ἀνεζή-
τουν, ("hoc præstare videtur illo, quod vulgo in
Aristide editur αὐτὸς," Oudend. "perperam ap.
Thom. legitur αὐτοὺς," Abresch. Diluc. Thuc. 173.)
Εὐρηται δὲ καὶ τὸ ἀγωγὸς ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγὸς, καὶ ἐπὶ
τῶν τριῶν γενῶν. "Eurip. dixit χοῶς νεκρῶν ἀγω-
γούς, Hec. 536. i. e. ut recentior Schol. exponit,
ἀναφερούσας τὰς ψυχάς. ("Ἀγω ῥῆμα τὸ κομίζω καὶ
φέρω· ἀγωγός, ὁ φέρων καὶ ὁ κομίζων, καὶ ἐπὶ ἀρσενι-
κοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ· ἀγώγιμον, τὸ φερόμενον καὶ κομι-
ζόμενον· ἀγωγή δὲ, ἡ τοῦ κομίζειν ἐνέργεια. Matthiæ
Schol. Fl. 33., Νεκρῶν ἀγωγούς· τῶν θετνέωντων τοὺς
προπομπούς.) Dioscor. 5, 148. de magnete, Δύναμιν
ἔχει πάχους ἀγωγόν, atque ita sæpe ap. Medicos,
(Hippocr. π. Χυμ. 116, 15. Ὁσφραινομένοισιν ὅσα
κεφαλῆς ἀγωγή· Ἀφορ. 396, 36. Γυναικείων ἀγωγόν,
ἡ ἐν ἀρώμασι πυρὶν. Geopon. 12, 19. Τῶν δὲ σικύων
τὸ σπέρμα οὖρων δριμέων ἐστὶ κατακεραστικόν καὶ ἀγω-
γόν. Aret. Morb. acut. 1, 1. Τάδε μέντοι καὶ ὕπνου
ἀγωγή· Morb. diut. 2, 1. Ἀγωγότερον δὲ τῶνδε καὶ
βιαιότερον εὐφόρβιον ζῆν τινι τῶνδε μυχθέν.) Ut vete-
rum usum probet, Thucyd. adducit 2, 12. ubi sane re-
peritur, Ξυμπέμπουσί τε τῷ Μελησίππῳ ἀγωγούς, Schol.
ὁδηγούς. Hesych. et Suid. (Phot. et Bekkeri Συναγ.
Λεξ. χρησ.) rectius (etiam Nostro iudice) προπομπούς.
Sed quæ subdit verba e 4, 78. sunt petita. Videtur
ergo Thomas, dum meutem calamus festinantior præ-
vertit, omisisse locum priorem et alterius, quem po-
nebat, indicium. Mirum vero J. Poll. 3, 95. qui pro
ὁδοῦ ἡγέμοσι pluraliter ἀγωγούς et ἀγωγέας æque pro-
bet, fastidiosè singularem ἀγωγέως, ut εὐτελέστερον,
repudiare, (Ὁδοῦ δὲ ἡγέμων, ἀγωγίς· ὁ γὰρ ἀγωγέως,
εὐτελέστερον, πληθυντικῶς δὲ καὶ ἀγωγοί, καὶ ἀγωγεῖς
ῥητέον. Respexit ad Herod. loc. mox citandum.) Hæc
sc. in multis est Atticistarum inverecunda subtilitas.
Mihi satis liquet, formam ἀγωγέως eo significatu vix
ab Atticis usurpārī, raro ab Ionibus; nam paulo
diverse occurrit ap. Herod. 2, 175. (Καὶ τοῦτο ἐκό-
μιζον μὲν ἐπ' ἑτέα τρία, δισχιλίῳ δὲ οἱ προσεττάχατο
ἄνδρες ἀγωγέες, καὶ οὗτοι ἅπαντες ἦσαν κυβερνήται.)
Ceterum Thomas consentit cum Phrynichō: Ἀγωγόν·
τοῦτο τοῦνομα τάττουσιν οἱ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ τινὰ ὁδὸν
ἡγουμένου. Οὕτω καὶ Θουκυδίδης κέχρηται. Νῦν δὲ
οἱ περὶ τὰ δικαστήρια ῥήτορες ἀγωγούς καλοῦσι, τοὺς
ὀχετοὺς τῶν ὑδάτων. (Cum Thuc. Schol. explicat
Phrynichus, et huic esse proprium innuit; id quod
non ita est. Vide Aristid. Panath. p. 250. etiam a
Nostro supra laudatum. Προπομπούς non male
Suid. Duker. ad Thuc. 2, 12. Hesych. hunc ipsum
forsan locum sibi habens propositum, ἀγωγούς expli-
cat per ὁδηγούς, v. infra Ἀγώγιος, ut Schol. Sed
et respicere potuit Herod. 3, 26. Ὁρμηθέντες ἐκ τῶν
Θηβῶν ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς. Ut proinde nec
Thucydidi proprium sit, ut Phrynichum innuere di-
cit Wasse, quod qua ratione ejus e verbis concludat,
me fateor ignorare. Abresch. Diluc. Thuc. l. c.)
Hic quidem usus in Jure Græco celebratur. Hes. in
v. et Ὀχετος. Herodian. 7, 12. ἀγωγούς ὑδάτος, pa-
rique modo Symmachus Jes. 30, 25. διαιρέσεις ἀγω-
γῶν ὑδάτων, (Biel. Thes. per ἀγωγῶν h. l., perperam
gen. plur. ab ἀγωγή intelligit. Dionys. Hal. A. R.
3, 67. Τὰς τε τῶν ὑδάτων ἀγωγὰς τίθεμαι. Ἀγω-
γούς a Dionysio fuisse arbitror, præsertim cum hos
aquæductus composita etiam voce, quam imitari
Latina voluisse videtur, ὑδραγωγούς vocari notum
sit. H. Steph. Cf. Προδιαγωγή. Glossæ: Ἀγωγή·
Elices. Ἀγωγός· Aquæductus.) An alibi ἀγωγέως
ὑδάτος, præterquam in Gloss. Vet. inveniatur, non
affirmaverim. Hinc ὑδραγωγός et ὑδραγωγεία." T. H.
Geopon. 2, 7. Εὐλίνοις δὲ ἀγωγοὶς καθαρὸν τὸ ὕδωρ
εἰς τὰ φρέατα συνάγειν. Etym. M. 622. Λέγεται δὲ
καὶ ὕλκος, ὁδός, συρμός, ἀγωγός, ἡ πόρος ὑδάτος. Etym.
Gud. Ὀλκός· σημαίνει—τὸν ἀγωγὸν τοῦ ὑδάτος.
"Thom. M. 331. (v. Ἐπαγωγός.) Troad. 1131.
Huschk. Anal. 57." Schæf. Mss.]

"Ἀγώγιος, i. q. ἀγωγός, Ductor, Dux viæ. Hes.
"enim ἀγωγίους affert pro ὁδηγούς, si tamen ita scri-

A "psisse putandus est, et non potius ἀγωγούς." [Ἀγωγούς præter Nostrum correxerunt Kuster. Al-
bert. Hemsterh. et Abresch. Vide Ἀγωγός.]

Ἀγωγέως, ἑως, ὁ, Dux viæ, sicut ἀγωγός, ut hic,
Ἀγωγέες ἄνδρες προσεττάχατο, [Herod. 2, 175.
Vide T. H. supra in Ἀγωγός citatus.]

Ἀγωγέως, Qui litem intendit, Actor, ὁ ἐνάγων τὴν
δίκην, ὁ διώκων. Suid. [et Zonar. "Melius forte εἰσά-
γων: nam εἰσάγειν δίκην interdum ap. Græcos signi-
ficat Actionem contra aliquem instituere, ut patet vel
ex ipso Suida v. Ἀγραφίου δίκη." Kuster. Nihil
mutandum. Vide nostra in Ἀγω et mox in Ἐνάγω.]

Ἀγωγέως, Lorum quo trahitur equus, Suid. Habē-
na vel Lorum equi, ait Bud. citans e Xenoph. Ἐπειτα
τῷγε ἀγωγεῖ ἐντείνειν ὡς διάλλεται, Habenam inten-
dere, ut equus transiliat post equitem qui manu trahit:
[de R. E. 8, 3. Τὸν μὲν γὰρ παντάπασιν ἀπειρον τοῦ
διαπηδᾶν λαβόντα δεῖ τοῦ ἀγωγέως καταβεβλημένου
προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, ἔπειτα δ' ἐντείνειν δεῖ
τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλλεται: 6, 5. Τὸ δ' αὖ ἐμπροσθεν
μακρῷ τῷ ἀγωγεῖ προϊόντα διδάσκειν ὑψηγεῖσθαι τὸν ἵπ-
πον. "All. corrupte ἀγωγεῖν, all. ῥυταγωγεῖ, nam
sic quoque dicitur illud lorum." Lex. Xenoph.

"Dorv. ad Char. 219(=35. 'Ille articulus quidem
non vitiosus, nec τῷ placet. Forte tamen reponen-
dum μακρῷ ῥυταγωγεῖ, eadem notione, utroque vo-
cab. Xenoph. utitur, præcipue cum ea lectio compa-
reat in Ed. Bas.')." Schæf. Mss.] Videtur idem si-
gnificare ap. Polyb. 3, (43.) ubi de equis loquens,
scribit, Τρεῖς ἅμα καὶ τέτταρας τοῖς ἀγωγέουσιν ἐνὸς
ἀνδρὸς ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους τῆς πρύμνης οἰακίζοντος.
Dicitur pro eodem ῥυταγωγός a Xenoph. [de Mag.
Eq. 7, 1. Polyb. Fragg. Hist. 13. p. 57. Schweigh.

"Ἄκροι γὰρ τοῖς ἀγωγέουσιν τῶν ἵππων πασσαλίσκους μι-
κροὺς ἔχοντες ἀπηρτημένους. Hes. Ἀγωγέως· ἱμάς. Suid.
Ἀγωγέως· ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ· ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ
ἵππος. Zonar. Ἀγωγέως· ὁ λῶρος, καὶ ἀγωγεῖ· τῷ
ἱμάντι, ἐν ᾧ ἄγεται (ὁ) ἵππος. Phot. et Bekkeri Συναγ.
Λεξ. χρησ.: Ἀγωγεῖ· τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος, ὁ
(Bekk. Σ. Α. χ. ὁς, rectius) καὶ ῥυτὴρ καλεῖται. Ἀγω-
γέως· ὁ ἱμάς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. Οὕτω Σοφοκλῆς.

C "In apographo Photii, quo usus est Albert. post
Σοφοκλῆς additur ὁ καὶ ῥυτὴρ," Schleusner. sed per
Librarii errorem huc e præced. glossa translatum,
atque adeo recte a Brunckio Lex. Sophocleo omis-
sum. Lex. Reg. Ms. ap. Albert.: Ἀγωγέως· τὸ
σχοινίον. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀγωγέως· ὁ ἱμάς
τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν, ᾧ ἐπάγονται ὑπὸ τῶν κυνηγε-
τῶν. Στράττις δὲ τὸν ἵππου ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ
ἐπάγεται, ἀγωγέα λέγει. Glossæ: Ἀγωγέως· Ductor,
Hoc ductarium, Ductarius, Ducale, Habena. Ἀγω-
γέως ὁ τῶν κτηνῶν. Ducale. J. Poll. 10, 55. Τῶν δὲ
ἵππικῶν σκευῶν —, ῥυτὴρ, ῥυταγωγέως, ἀγωγέως· ὁ
γούν Στράττις ἐν Χρυσίππῳ λέγει· προσάγε (πρόσθ'
ἄγε, Produc equum placide, Bentr.) Τὸν πῶλον
ἀτρέμα, προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα Βραχύτερον· οὐχ ὀρᾷς
ὅτι ἄβολός ἐστι; Bentr. corrigit, ὅτ' ἄβολός ἐστ' ἔτι.
"Ἐτι necessarium," inquit Criticus summus, "et
sententiæ et versui: ab ἐστὶ absorptum est." "Πῶ-
λος ἄβολος, Qui necdum dentem ætatis indicem eje-
cerit: βάλλειν ὁδόντας id appellat Plutarch. quamvis
de bove loquatur; utriusque tamen hac in re par est
ratio. Fuit ἀγωγέως Lorum, quo, qui pedes ibant,
equum ducebant: neque equitem hoc usum putem;
nam in Stratridis, qui affertur a Polluce, loco, qui
adducebat equum, jubetur brevis corripere τὸν
ἀγωγέα: quin et nostra tempestate alligatum fræno
lorum sæpe conspicias, quò non utantur equitantes,
sed equum ductantes. Comici Chrysippum citat et
Athen. videturque in ea nescio quid argumenti de
equis et equestri studio pertractatum: paria cum
Casaub. ad Athen. Meursius habet in Attica Bibl."

T. H.]

[* Ἀγωγαῖος, ὁ, ἡ, Quo quis ducitur, epith. colla-
ris canum. Leon. Tarent. 54. Γαυλοὺς τε * γλαγοπή-
γας, ἀγωγαῖόν τε κινάγχαν. In Suida perperam le-
gitur ἀγωαῖος pro ἀγωγαῖος.]

Ἀγωγέιον, ου, τό. J. Poll. (9, 48.) iuter infames
urbis partes ponit ἀγωγεία, si mendo caret is locus,
[Καὶ ταῦτα δὲ, εἰ καὶ αἰσχίῳ, μέρη πόλεως, ἀσωτεία,
πεττεῖα, * κυβεία, κυβεντήρια, σκυραφεῖα, ματρυλεῖα,

ἀγωγεία. "C. A. pro ἀσωτεῖα habet ἀγωγεία, et infra omittit vocem, quod et C. V. facit: est autem ἀγωγείον, Domus lenonia, ubi habitat προαγωγός, Perductor." Kuhn.]

"Ἀγωγή, Hesycho ἀηδία, Insuavitas, Injunctas, Molestia." ["Pro ἀηδία Kuster. leg. conjicit παιδεία, 'ut ἀγωγή,' inquit, 'idem sit, quod παιδαγωγία. Hoc autem infra exponitur παιδεία, Liberatorum institutio.'" Albert. "Lego Ἀναγωγή, ἀναδεία," Toup. Emendd. 4, 328. ut ante eum legerat D. R. in Auct. Emendd.] "Ἀγωγίαι, VV. LL. "afferunt pro Lenocinia, Illecebræ." [Respicitur ad Plut. Sympos. 8, 504. Ἀντιστροφὸν οὖν εἴκοι γένος εἶναι, εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους, ὃ καὶ Σωκράτης ἐχρήσατο, τὸ Ἀντισθένους τὸ φιλοποιὸν καὶ συναγωγὸν ἀνθρώπων εἰς εὐνοίαν, μαστροπείαν καὶ συναγωγίαν καὶ ἀγωγίαν ὀνομάσας. "Ἀγωγή, si quis alterum blanditiis et lenociniis in suas partes trahit." Reisk.]

¶ Ἀγώγιον, ου, τὸ, Onus quod curru vehitur, ap. Xenoph. inquit Suid. [Zonar. Phot. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. :] Ἀγώγιον τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης. Οὕτω Ξενοφῶν. Sentit autem, ut opinor, de hoc Xenoph. loco, K. Π. 6, (1, 28.) Τούτοις ἐγένετο ἐλαττον ἢ πεντεκαίδεκα τάλαντα ἐκάστω ζεύγει τὸ ἀγώγιον. [Paulo ante legitur, Ἐπεὶ δὲ πάντα συνεστήκει αὐτῷ τὰ περὶ τοὺς πύργους, πείραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγώγιου. Vertunt Vecturæ. Hutch. et Zeun. habent ἀγωγίμου.]

Ἀνάγω, Sustollo, Tollo, Subveho, Subduco, Erigo, Sursum veho, quasi ἄνω ἄγω, cum tamen in quibusdam signif. non adverbii ἄνω, sed præpositionis ἀνὰ vim retineat. Isocr. Helene, Οἷς ὁ γεννήσας διὰ τὴν ἀρετὴν εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, Sustulit ad deos i. e. In cælum sustulit, Lat. Inter deos referre, et In numerum deorum referre. Ἀνήγαγον εἰς φάος αὐθις, Hesiod. (Theog. 626.), Subduxerunt ad lucem rursus, vel ad superas auras. Nisi quis pro Reduxerunt accipere malit, vacante adverbio αὐθις, ut sæpe solet. [In Gaisf. Ed. est αὐτῆς, non αὐθις.] Herodian. 2. Μῆτε εἰς τὴν βασιλείαν αὐτὴν ἀναγαγεῖν, In aulam palatinam s. regiam subduxisse. Sunt tamen qui vertant per simplex v. Adduxisse. Verum non frustra Herod. ἀναγαγεῖν, non ἀγαγεῖν dixisse putandus est; sed potius dixisse ἀναγαγεῖν tanquam in editum locum. Plut. Numa, ἀνήγεν εἰς τιμὰς, Ad honores evehebat, s. promovebat. Idem Galba, Περαιτέρω τὸλμης ἀνήγεν ἑαυτὸν, In majorem audaciam se efferebat. Ap. Gregorium, Θεὸς ἡμᾶς ἀνάγων ἐκ τῆς κάτωθεν ταπεινώσεως. Ap. Eund., τὸν λόγον ἀνάγειν, Altius repetere sermonem, ut B. interpr.

¶ Ἀνάγω τὴν ναῦν, Navem subduco vel subveho, vel in altum educo, e portu videlicet, cum Latini contra Subducere in portum s. in terram, dicant, qua de re vide in Κατάγω. Hinc Ἀνάγομαι, pro Solvo, ἐκπλέω, ut infra dicetur. Huic ἀνάγω τὴν ναῦν opponitur κατάγω τὴν ναῦν, Reduco navem in portum, Applico; sed κατάγω dicitur quasi κάτω ἄγω, E loco alio reduco.

Ἀνάγω, Reduco, Refero, ἀναφέρω. Arist. Pol. 5, Πάντα γὰρ ἀναγάγοι τις ἂν τὰ τυραννικά πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. ¶ Exponitur etiam Refero, eo sensu quo dicitur Referre ad Senatum, ut εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν, Ad magistratus referre. Alii, Rejicere. Bud. ait ἀνάγειν accipi pro Rejicere ad majorem potestatem, citans Aristot. Ethic. 4. Αἵτιοι δὲ εἰσιν οἱ δημαγωγοὶ τοῦ εἶναι κύρια τὰ ψηφίσματα, ἀλλὰ μὴ τοὺς νόμους, οὗτοι πάντα ἀνάγοντες εἰς τὸν δῆμον. Subjungit alium Ejusdem locum, in quo ἐπαναγεσθαι eodem modo usurpatur. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, Xenoph. (K. Π. 3, 3, 30.) eo sensu quo Lat. Referre pedem. Vide Pous. Observandum autem, esse in hoc genere loquendi ἀμετάβατον.

Ἀνάγω, Redhibeo, unde ἀναγωγή, Redhibitio. Vide exemplum in Comm. Bud. e prolixo Platonis loco, [qui in Ἀναγωγή afferetur.]

Ἀνάγω, Offero, προσάγω. Act. 7, (41.) Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ. Citatur et e Luciano ἀνάγειν in affini significatione, in Πανηγύρεϊ ἀνάγουσι. Quidam tamen ἀνάγουσιν exponunt Celebrant. [Vide Abresch. infra.]

Ἀνάγω, ap. Xenoph. pro ἀπάγω, Abduco. Suid. [Vide infra.]

Ἀνάγω, Rejicio, Emitto, ut ἀνάγειν αἷμα. Plinius junior dicit Sanguinem rejicere, item Sanguinem reddere. Hinc et ἀναγωγή αἵματος ap. Galen. et Dioscor. item εὐανάγωγος et δυσανάγωγος, ut postea dicetur. Sic et ex Epigr. citatur ἀνάγειν μέλος Emittere cantum.

Ἀνάγω, Educo, Extraho, Ejicio, ap. Dioscor. 2, 29. Ἀνάγει σκόλοπας, Educit aculeos. Sic ἀνάγει τὰ ὀστέα. Citatur ex Eodem 3, 119, Ἀνάγει καὶ πάχος ἐκ θώρακος, E pectore crassam pituitam ejicit: 3. Ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, Extrahit vitia pulmonis, vel Excreabilia facit.

Ἀνάγω, Evado, ut Bud. interpr. in Aristot. de Part. An. 4. "Ὅπως τοῖς ὄντι πλείοσιν οὖσιν ἀντιλαμβάνόμενα ῥᾶον ἀνάγη πρὸς τὸ μετεωρότερον.

Ἀνάγω, Retrocedo, ἀναχωρῶ. Xenoph. K. Π. 3, (3, 30.) Ὁ Κύρος παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἐξω βέλους, pro eo quod alibi dicit ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, Retrocedere paulatim, Paulatim pedem referre, [K. A. 5, 3, 2. Cf. Nostrum supra eundem hunc Xenoph. locum afferentem.]

Ἀνάγω, Institutio, Educo, Doceo. Ἀνάγει τὸν παῖδα ὁ παιδαγωγός, inquit Bud. Instituit, Docet, et ἀνάγειν, Educare, Docere. Xenoph. de canibus, Τὰς μὲν καλῶς ἀναχθεῖσας, ἀρίστας γενέσθαι ἀναγώγους δὲ γινόμενας, ματαίας, [Mem. 4, 1, 3. ubi tamen legitur ἀχθεῖσας. Vide Ἀγω.]

Ἀνάγω, Indico sceleris auctorem et in eum tendo, ut exp. VV. LL. ex Harpocr. [Vide nos infra.] ¶ Exponitur præterea in VV. LL. In memoriam revoco. Hesycho ἀνάγειν est etiam ἀναγινώσκειν, si mendo carent exemplaria, et πείθειν, quam expos. sequendo ἀνάγειν tradunt quidam significare inter alia, Persuadere, Incitare, Stimulare, quæ signif. tamen verbo ἐνάγειν magis convenit. [Vide nos infra.]

Ἀνάγειν τῷ χρόνῳ, Anticipare rem tempore, Bud. e Soph. Schol. ¶ Ap. Eund. ἀνάγειν exponitur αὖξιν in (A). 131.) Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἀπαντα τὰνθρώπεια. Sed malim interpretari evehi, ut κλίνει Deprimat, et ita conveniet cum signif. quæ prima est a nobis posita. [Omnino recte h. l. interpretatus est Noster. Musgr., Exaltat. In Scholiis, ab Erfurdio editis hæc leguntur: Ἡμέρα γὰρ μία ἐλαττοῦ, καὶ πάλιν αὖξει. Κλίνει κατάγει, κἀμπτεῖ ἅπαντα τὰ ἀνθρώπεια πράγματα, καὶ ἀνάγει. Ἀπαντα τὰνθρώπεια ἅπαντὰ φησι τὰ ἀνθρώπινα ἡμέρα ἀνάγει καὶ κατάγει, ὥς ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ὄντα. Triclin.: Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι ἐνταῦθα, καὶ ἀντὶ τοῦ καθὰ νοητέον καὶ τὸ μὲν ἀντὶ τοῦ καθὰ οὕτω νοητέον ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ πίπτει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀναφέρεται, καθάπερ ἡμέρα ἀρχομένη τε καὶ πάλιν λήγουσα, τοῦ μὲν ἡλίου, ὅποτε πρὸς τὰ κάτω χωροῖται, λήγουσαν ταύτην παρασκευάζοντος, ὅποτε δὲ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πάλιν ἀνεισιν, ἀρχομένην δεικνύντος καὶ φαίνουσιν. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἡμέρα, ἢ παρουσία ἡλίου, ὥσπερ καὶ τοῦναντίον ἡ νύξ, ἀπουσία. Εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ὅτι, πρὸς τὸ ἄνω συνάψεις ὅτι ἡμέρα καὶ καιρὸς εἰς ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα κλίνει καὶ μεταβάλλει, καὶ ἀνάγει καὶ ἀνορθοῖ, ὥσπερ καὶ Φίλων φησί. Τυχῆς γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπεια πετρενούσης.]

Ἀνάγω, pro simplici ἄγω ap. Hom. sæpe, quod est Ionicæ linguæ, ut ait Eust. Sic Il. Θ. (203.) Οἱ δέ τι [τοι hodie legitur] εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ ἀνάγουσι.

Ἀνάγομαι, Sustollor, Tollor, Subvehor, etc. Greg. Καὶ τῶν ἄγαν θεωρητικῶν τε καὶ ἀνηγμένων, Ad rerum divinarum contemplationem in sublime erectorum, et qui sensus altissimos e Scriptura eliciunt, Bud. Idem in Matth. 4, (1.) Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνέβη εἰς τὴν ἔρημον, ait ἀνέβη accipiendum pro Sublatus est, Subvectus est, vel ad verbum Subductus est, ut Cæsar 1.: Cæsar suas copias in proximum collem subducit. [Vulg. Ductus est. Ita et Syrus. "Ἀνάγομαι, Ducī jubeor, Me confero, Secedo. Matth. 4, 1. coll. Luc. 4, 1. Ἦγετο εἰς τὴν ἔρημον. 2. Macc. 5, 9. Ἐλιαν. V. H. 12, 1. Ἀνήγαγον αὐτὴν πρὸς Κύρον. Hes. Ἀνάγειν ἄγειν. Ἀνάγεταί ὀδηγεῖται." Schleusner. Lex.] Citatur e Naz. Γῇ εἰς ὧν κορυφὰς ἀνη-

γμένη, Terra in montium cacumina assurgens. [Cf. A Pausan. infra.]

Ἀνάγομαι, Reducor, Referor. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φυσικὰ 4. "Ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἢ ἐτέρα συστοιχία στέρησις, καὶ πάντα ἀνάγεται εἰς τὸ ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν, h. e. ἀναφέρεται, quo etiam ipse utitur Bud.

Ἀνάγομαι, Educor, Extrahor, Elicior. ut ἀνάγεται τὸ πύαλον, ap. Alex. Aphr. [Callim. Epigr. 44. "Ἐλκος ἔχων ὃ ξείνος ἐλάνθανεν" ὡς ἀνιερὸν Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο.]

Ἀνάγομαι, Instituo, Educor, unde καλῶς ἀναχθείσας [hodie legitur ἀχθείσας] κύνas supra citavi e Xen. in Ἀνάγω, Institutio. E Diosc. (p. 2.) citatur, Ἀναγόμενος ἀπὸ παιδείας, Eruditione excultus. E Pandectis, Ποῦ διαιτᾶσθαι καὶ ἀνάγεσθαι δεῖ τοὺς ἀνέηβους, ubi ἀνάγεσθαι, alibi dicitur τρέφεσθαι.

Ἀνάγομαι, absolute positum, Solvo; nam qui solvit, e portu in altum educitur, s. subducitur, aut subvehitur. Il. A. (478.) Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, ubi annotat Eust., quemadmodum ἀναβαίνειν, ita et ἀνάγεσθαι, esse τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλεῖν, E portu solvere. Cui opponi καταπλεῖν et κατάγεσθαι, tanquam aqua supra terram sita sit, et ita consendatur a navigantibus. Xenoph., Ἀνήχθη εὐθὺς Γυθείου, Hell. 1, (4, 5.) Lysias (626.) Τῇ δὲ προτεραίᾳ ἢ ἀνήγετο, εἰσελθὼν, etc. Interdum ἀνάγομαι cum ἀπὸ, ut ἀνήχθη ἀπὸ Βρεντεσίου, A Brundusio solvi. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσί. Xenoph. Hell. 1, Οἱ δὲ ἀνηγάγοντο ἐπ' αὐτὸν εἴκοσι ναυσί. Ap. Eund. ipsas naves dicuntur ἀνάγεσθαι, ut eod. lib., Νῆες ἐξ Ἀβύδου ἀνηγμέναι εἶεν εἰς Κύζικον.

Ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, citatur e Plat. de LL., pro Paro me ad interrogandum, quasi accingor ad interrogandum, quæ significatio videtur esse sumpta per metaphoram a proxime præcedente, videlicet ab iis qui solvunt. [Æschin. Socr. Dial. 2, 2., a Wakef. Mss. indicatus, Ὁρῶν δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀναγόμενον, ὡς ἀδολεσχῆσόντα περὶ τῆς οὐσίας τῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡρόμην. "Ἀνάγεσθαι, Se parare ad garriendum. Similem locum e Plat. de LL. laudavit H. St. Metaphora petita est ab iis, qui solvunt, et in altum provehuntur; nam hi proprie dicuntur ἀνάγεσθαι. Hom. Il. A. 478. Herod. 7, 128. 168. 8, 84. Vita Homeri c. 19. Luc. 8, 22. etc. Sic interpres Cæsaris Græcus B. G. 4, 13, 1. v. Solvit vertit ἀνίγετο. Atque sic legitur nomen ἀναγωγῇ ap. Polyb. 1, 46. Cf. T. H. ad Lucian. 1, 47." Fischer. Cf. Ἀντανάγω.]

Ἀνάγομαι, pro ἄγομαι, ut ἀνάγεσθαι σύνοικον ap. Herod. Annotavi autem paulo ante ex Eust. Homerum Ionum more ἀνάγειν pro simplici ἄγειν sæpe usurpare. Sunt tamen qui ἀνάγεσθαι σύνοικον non pro ἄγεσθαι accipiant, i. e. Ducere, sed pro ἀπάγεσθαι, Abducere. Verum illi viderint.

[“Ἀνάγω, Charito 693. 702. Markl. Iphig. p. 134. Musgr. Troad. 332. Wakef. et Musgr. Herc. 35. Wakef. 1336. Wakef. Trach. 211. Wakef. S. C. 5, 72. Wakef. Georg. p. 26. Philipp. 65. Jacobs. Anth. 9, 265. 10, 280. 11, 386. Diod. S. 2, 105. 213. Heyn. Hom. 4, 460. 5, 598. Lobeck. ad Aj. p. 266. Ἀνάγω τοὺς χρόνους, Brunck. Soph. 3, 518=527. Ἀνάγεσθαι de navi, Coray Theophr. 278. Brunck. Aristoph. 1. p. 9. ad Lucian. 2, 251. 337. Heyn. Hom. 5, 255. 598. 6, 478. Ind. Xenoph. Econ. Heyn. ad Apollodor. p. 183. Kubn. ad Pausan. 47. ad Lucian. 1, 467. Herod. 654. Ἀνάγεσθαι, Impetum facere, Heindorf. ad Charm. p. 61. Simon. Dial. p. 71. Ἀναγε, Brunck. Aristoph. 3, 221. Ἀνάγω χοροὺς, ad Xenoph. Mem. 3, 3, 12. Ruhn. Ep. Crit. 161. Οἱ ἀπὸ παιδείας ἀναγόμενοι, Casaub. Athen. 1, 45. Ἀνάγω pro ἀπάγω, Zeun. ad Cyrop. 643. Ἀνάγω, Fischer. Ind. Palæph. Dorv. ad Char. 232. Abresch. Lect. Aristæn. 336. Toup. Emendd. 2, 221. ad Lucian. 1, 371. ad Od. P. 441. Σ. 88. 277. Diod. S. 1, 231. ad Herod. 540. 647. Musgr. Or. 149. Zurück marschiren, Xenoph. K. Π. 73. Ἀνάγω αἶμα, Argum. Il. Ε. (in Edit. Oxon. αὐβ' est, Ὁ δὲ ἀγαγὼν αἶμα, λειποψυχεῖ. Cf. Ἀναγωγή.) Ἀνάγω ex Orco, Heyn. ad Apollodor. 33. Ἀνάγω, Lucian. Dial. 64. Toup. Opusc. 2, 44. ad Xenoph. Eph. 161. Valck. ad Hippol. p. 303. ad Lucian. 1, 208. ad Charit. 290. Brunck. Or. 608. Ἀνάγω, Portu solvo,

ad Xenoph. Eph. 161. Xenoph. Eph. 22. et 25. ad Lucian. 1, 240. De excreatione, Valck. Diatr. 34." Schæf. Mss. "Ἀνάγομαι ἀπὸ τόπου, Clem. Alex. 686. Nicharch. 14. Leon. Tar. 19. Ἀνάγω, Ascendere facio, Eurip. Herc. F. 25. Ἀνάγομαι, med. Ascendo, Plut. 2, 327. et act. Zosim. 44. in Plut. 3, 417. Ἀνάγω, Tollo vocem, Plut. 1, 374. Pass. To be ascribed, referred to, Schol. Pind. Isthm. 5, 2. To carry up an origin, Diog. L. 3, 1." Wakef. Mss. Ammon. Ἀναγόμενοι καὶ ἀναχθέντες διαφέρουσιν. Ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλείοντες, ἀναγόμεναι τε αἱ νῆες ἀνήχθησαν δὲ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον. Cf. Ptol. Ascal. 147. Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνήχθημεν ἀνεπλεύσαμεν. Idem Suid. et Zonar. Ἀναγαγὼν ἀντὶ τοῦ ἀπαγαγὼν, (Zonar. οὕτως) Ξενοφῶν, (K. Π. 7, 1, 21. Ἡδὴ σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσατο.) Ἀνάγεσθαι τὸ ἐκ Βυζαντίου ἀπαίρειν, ("hæc duæ vv. errore Librarii e sequentibus huc translatae sunt, quæ proinde, tanquam supervacaneæ, delendæ sunt," Kuster.) Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. Zonar. Ἀνάγεσθαι ἀποπλεῖν, ἀνέρχεσθαι, τὸ ἐκ Βυζαντίου, ("non tollenda hæc igitur, ut Kustero visum," Tittmann.) ἢ ἀπὸ ἐτέρας πόλεως ἀπαίρειν. Προκόπιος. Οὐ γὰρ θέμις τινὰ ἐκ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι πρὸς τῶν ἀνδρῶν. "H. I. Suid. (et Zonar.) mutilum repræsentavit, qui ap. Procop. Hist. Arc. 55. p. 72. sic legitur: Οὐ γὰρ θέμις τινὰ Βυζαντίου ἀνάγεσθαι οὐκ ἀφειμένον πρὸς τῶν ἀνδρῶν, οἱ τῇ τοῦ Μαγίστρου καλούμενον ἀρχῇ ὑπουργοῦσιν, interpr. Alemanno, Neque enim Byzantio moliri naves fas est, cui per Magistri Officiorum administros non liceat." Kuster. Suid. Zonar. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνηγμένος, ἡγούμενος. Suid. Ἀνήγον. Οἱ δὲ ἐπὶ μεγίστην ἐορτήν, ἦν τότε ἀνήγον, συνεληλύθεισαν αὐτοῖς ἕκαστος. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρησ.: Ἀνηγάγοντο ἀνήχθησαν. Καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ πάντα ὁμοίως. Μένανδρος Ἀλιεῦσιν ὡς δὲ τὴν ἄκραν Κάμπτοντες ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ Ἀνηγάγοντο. Hes. Ἀνάγειν ἄγειν, πείθειν, ἀναγινώσκειν. Ἀνάγεσθαι ἀνέρχεσθαι. Ἀνάγεται ὁδηγεῖται. Ἀνάγοντο ἀνέπλεον, (Hom. I. c.) Ἀνάγον ἀνάπλευσον. Ἀνήγες ἄνω ἤξας, ἀνῆξας. Ἀνηγμένον, ἡγούμενον, ("Pind. Pyth. 5, 4. ἀνάγειν πλοῦτον, v. Schol." Abresch. Alibi idem Hes. Ἡγομεν, ἡγούμεν.) ἐξεργασμένον, "Eurip. Herc. F. 35." Wakef. ad sui libri marg. Tittmanni Technoll. Mss.: Ἀνάγω τὴν ναῦν ἐπὶ ἀναπλεύσεως, οὐ τὸ ἐναντίον κατάγω, ὅταν τῷ λιμένι προσίσχῃ. Κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγέθους ἀξιωμάτων καὶ καθαίρεσεως, οὐ τὸ ἐναντίον κατάγω (f. I. ἀνάγω, v. Hes. et Pind. suprâ.) Ἀνάγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀναπλεῖν, ἦτοι τὸ ἐκ λιμένος εἰς πέλαγος πλεῖν, οὐ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. Λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι καὶ ἐπὶ τοῦ καταγωγίου, ἀντὶ τοῦ καταλύειν. Harpocr. Ἀνάγειν τὸ μνηύειν (i. e. notante Vales. ἀπογράφειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν αἰτίαν, cf. Ἀναγωγή) τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκείνον ἵνα. Λυσίας, ἐν τῷ Πρὸς Βοιωτὸν, εἰ γνήσιος. Suid. et Zonar. Ἀνάγειν τὸ μνηύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκείνον ἵνα. Οὕτω Λυσίας καὶ Δεινάρχος. "Ex Harpocr. (sed in edito Harpocr. deest Dinarchi nomen. Nos quidem suspicamur vv. καὶ Δεινάρχος non ab Harpocr. manu profectas esse, nec a Suida et Zonara, sed ab eorum Librariis, qui verbum ἀνάγω hoc sensu in oratione Πρὸς Βοιωτὸν, a nonnullis Dinarcho tributa, usurpatum legerant, nescii Suid. et Zonaram post Harpocr. eandem orationem sub Lysiae nomine jam laudasse.) Vide Hes. v. Ἀναγωγή, Harpocr. v. Αὐτομαχεῖν, et ibi Maussac. item Suid. v. Ἐναγωγή οἰκέτου." Kuster. "Vulgaria Lexica πεπραχότα legisse videntur, contra fidem omnium exaratorum et excusorum, ipsiusque Suidæ (et Zonaræ); explicant enim hoc modo, Indicare sceleris auctorem, et in eum tendere. Atqui πεπρακότα constanter retentum est: ergo non Sceleris auctorem indicare est ἀνάγειν, sed Eum qui vendidit. Πεπραχὼς, Qui fecit; πεπρακὼς, Qui vendidit. Vides quam turpiter hic lapsi sint viri eruditi. Ἀνάγειν et ἀναγωγή verba sunt quæ ad Ædilitium edictum pertinent: ἀνάγειν, Venditorem indicare est, et ad illum ire redhibitionis causa scilicet; ἀναγωγή Redhibitio est Platoni de LL. 11. (p. 127.) Jurisconsultis nostris ἀναστροφή, unde divi-

nitus Cujac. conjecit in Paratit. Digest. male ap. Suid. legi ἐναγωγή pro ἀναγωγή), bellissime siquidem confirmat opinionem illam Hesychius: Ἀναγωγή· ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. (Vide Ἀναγωγή. 'In pignoribus quoque locum habebat redhibitio, ut patet e Lysia p. 111.' Vales.) In fine, nolumus mutare inscriptionem orat. Lysianæ, licet manifeste exaratum esset in Cod. Fed. Morelli, Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Βοίωνα, εἰ γνήσιος, forte Δίωνα restituendum est, ut infra v. Φασκώλιον: nam τὸ ἀνάγειν invenire non est in Orat. adv. Bæotum, quæ hodie extat, et inter Demosthenicas numeratur. Criticorum alii Demostheni, alii Lysię hanc orat. assignarunt. Unde recte Harpocr. εἰ γνήσιος dixit, i. e., ut loqueretur D. Hieronym., si inscriptio non mentitur auctorem. Nunquam hæc adduntur, quin longæ præcesserint Criticorum velitationes et digladiationes in arguendo vero et legitimo cujusdam orationis parente. Porro de hac Orat. adv. Bæotum consule Dionys. H. de Vi dicendi Demosth." Maus-sac. "Fortasse Βοίωνα retinendum est, et tum intellige hoc Fragm. aliquid commune habere cum sequenti, (Λυσίας δ' ἐν τῷ Πρὸς τοὺς Ἐπιτρόπους τῶν Βωῶνος Παίδων, ἐπέτρεψεν, εἶπεν, ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν. Cod. Cant. ἐπέγραψεν.) Vel, quandoquidem locus Harpocr. cubat in mendo, allegari potuit Isæus Πρὸς Βοιωτὸν, quem talem orationem scripsisse abunde nobis confirmatum est; et nomina Lysię et Isæi sæpissime confunduntur. Scripsit quoque Demosthenes orat. ὁμῶνυμον, de cuius orationibus privatis difficile erit pronuntiare, teste Dionys. H. πότερον Δημοσθένους εἰσὶν ἢ Λυσίου. Sed in illa orat. quæ hodie extat, et, ut obiter id moneam, Dinarcho refertur a nonnullis, hæc vox non reperitur." Taylor. "Ἀνάγειν in eo sensu usurpat Lysias Or. Πρὸς τοὺς Συνουσιαστὰς Κακολογίων p. 111." Vales. neque aliter Valck. ad Scap. marg. Sed alio spectat locus ille, qui sic legitur p. 156=307. Reisk. Ἀνάγειν με βουλόμενον Διόδωρος οὗτος ἀποτρέπειν ἐπειράτο, "Restituere," Markl. "Reducere e pugna ad dominum equi vel stabulum," Reisk. Idem Lysias Περὶ Δημοσ. Χρημ. 595. Πρῶτον μὲν, τοὺς μεμισθωμένους παρ' ἐμοῦ τὸ Σφηγτοῖ χωρίον, ἔπειτα τῶν Κικυννοῖ τοὺς γειτόνας, οἱ ἴσασιν ἡμᾶς ἥδη τρία ἔτη ἀμφισβητοῦντας, ἐτι δὲ τοὺς τε πέρυσιν ἄρξαντας, (i. e. τοὺς ἐμπόρους, qui litem incepterunt,) πρὸς οὓς αἱ δίκαι ἐλήχθησαν, καὶ τοὺς νῦν ναυτοδίκας. Sic edidit Reisk. post Taylorum, quem vide. Vulgo, ἐλέχθησαν. Valck. ad Scap. marg. corrigit, ἀνήχθησαν. J. Poll. 8, 34. Ἡ δὲ βεβαιώσεως δίκη, ὅπῃ ἂν τις πριάμενος οἰκίαν, ἢ χωρίον, ἀμφισβητοῦντός τινος, ἀνάγη ἐπὶ τὸν πρατήρα. Τὸν δὲ προσήκει βεβαιῶν, ἢ μὴ βεβαιῶντα ὑπεύθυνον εἶναι τῆς βεβαιώσεως. Εἰ δὲ ὁ ἀνάγων ἐπὶ τὸν πρατήρα ἡττηθεῖ, τὸ μὲν ἀμφισβητηθέν τοῦ κρατήσαντος ἐγίγνετο, ὁ δὲ ἡττηθείς, τὴν τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος ἐκομίζετο. "Salmasio refingi placet αὐτὸ πράσαντος, et ita quoque h. l. legi jubet de Modo Usur. 729. Retinetur ab aliis ac commoda juvatur expositione vulgata lectio. Maussac. ad Harpocr. 136. positis his Pollucis verbis, (τιμὴν παρὰ τοῦ συκοφαντήσαντος,) subjicit: Quæ referenda sunt ad venditores fallaces. A quo non ablutit Kuhn., qui etiam apertius, 'Qui per sycophantiam vendiderat rem alienam:' ut e. g. pignus, depositum, aliasve res quovis modo alteri obnoxias. Neque vero ab hac expositione ipse abhorream; siquidem συκοφαντεῖν dicatur, Qui subdole, dolove malo aliquid agit. At vero mendi suspicionem auget Falckenb. Cod. In eo enim est pro συκοφαντήσαντος, συστήσαντος, quod non temere nec immerito meo quidem iudicio contemnas: tu vero, lector erudite, arbitrabere." Lederlin. Vera lectio est ea, quam præbet Cod. Falck. συστήσαντος sc. τὴν δίκην, ut clare evincunt Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Ἀνάγειν εἰς πρᾶτην καὶ ἀνάγειν ὦνήν· δίκης ὄνομα, ὅταν ἀμφισβητῇ τις περὶ οἰκέτου ὡς οὐ δεόντως πραθέντος, ὁ τὸν οἰκέτην διακατέχων παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα, καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας, καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν εἰς πρᾶτην. Glossæ: Ἀνάγω· Refero. J. Poll. 1, 102. Ἀνάγεσθαι, ἐκπλεῦσαι, ἀπάραι, ἐξορμίσασθαι: 123. Ἀναγαγέσθαι, ἀνάγεσθαι, *προ-

σαναπειᾶσθαι, ("Exercere remiges in portu et ad pugnam navalem præparare," Kuhn.) ἐξορμᾶν τὴν ναῦν, καὶ τὸ πλεῖν, καὶ ἐκπλεῖν, περιπλεῖν, διεκπλεῖν, ἀπελάσαι τὴν ναῦν: 164. Καὶ τόξον καθάψαι, ἀνεγκύσαι (l. ἀνεγκύσαι), ἀναγαγεῖν: 5, 168. Συστρέψαι τὸ σῶμα, ἀναγαγεῖν, συνεγκύσαι, συναγαγεῖν, συναθροῖσαι, συστῆλαι, συσπειᾶσαι, συσπείρασθαι, συγκάμψαι. Delendum est ἀναγαγεῖν, quod nullum h. l. sensum habet. "Pro ἀναγ. C. A. melius συναγ. συνεγκύσαι, συναθροῖσαι." Kuhn. "Deest in Ms. ἀναγαγεῖν, dein ordine inverso Ms. συναγ. συνελ." Jungerm. "Ἀνάγεσθαι dicuntur Merces exportari, Vales. ad Harpocr. 105. (qui e Strab. 17. affert, Τελωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων, Quæ importantur et exportantur.) Soph. Trach. 215. Ὁμοῦ δὲ Παιᾶνα, Παιᾶν' Ἀνάγει, ὦ παρθένοι, Schol. ἀνυμνεῖτε: Aj. 131. Ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν Ἀπαντα τὰνθρώπεια. Pausan. 786. Κορυφὴ δὲ οὐκ ἐς ἄγαν ὀξὺ ἀνηγμένη." Valck. ad Scap. marg. Aristoph. Plut. 756. Ὀφρὺς συνήγον. "Τοῦτο δείγμα κατηφέας, ut recte notatur in C. D'O. Talem vultus speciem formant contracta et adducta supercilia. Conjuncti etiam Aristæn. 1, 17. Μὴ σκυθρῶπαζε καλὴ γε οὔσα, μὴδὲ τὰς ὀφρὺς ἀναγε, nisi tamen ibi potius legendum sit σύνναγε: videtur enim Aristophanem imitatus: quasi lect. eam agnovisset, sic prorsus Latine reddidit Mercer. nam συνάγειν τὰς ὀφρὺς est Adducere supercilia, cum ἀνάγειν magis sit Subducere, idemque valeat, quod αἶρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρὺς, Ardua subrigere supercilia, de quibus ad Lucian. dixi p. 373. Schol. tamen ad Acharn. 1068. τὰς ὀφρὺς ἀνεσπακῶς exposuit ἐσκυθρῶπακῶς." T. H. "Aristoph. Eq. 628. Κᾶβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε, ubi v. Schol. (Συνέσπειλε τὰς ὀφρὺς, καὶ τοῦτο δὲ δείγμα ὀργῆς,) et H. Steph. Thes. v. Ἀνασπάω. Pro ἀναγε T. H. ad Aristoph. Plut. 756. ex eo scribendum suspicatur σύνναγε. Quod quoque verbum adhibuit Plut. de Orac. Def. 412. Sed forsitan ἀνάγειν τὰς ὀφρὺς ad ὑπεροψίαν spectat, συνάγειν tristis est ac vultum demittentis." Abresch. ad Aristæn. l. c. "Συναγαγὼν τὰς ὀφρὺς. Tristes, tetrici, severi, curis pleni, irati, συνάγουσι. Noster 2, 10, 37. 5. 4, 2, 66. 17. Ἀνάγουσιν, ἀνασπῶσι, superbi et irati quoque. Videantur T. H. ad Aristoph. Plut. 756. Triller. Obs. 202. ('Ovid. Met. 2, 773. de Invidia: Utque Deam vidit formaque armisque decoram, Ingenuit, vultumque ima ad suspiria duxit. Neminem nescire arbitror, quid sit Vultum adducere s. ducere, nempe idem ac Frontem corrugare, Oculis tetricum esse, et vultu σκυθρῶπιαν referre, prout invidi solent alienis bonis contristati et fortunatis succensentes. Quomodo et pari sensu Græcos dicere constat, τὰς ὀφρὺς ἄγειν, συνάγειν, καὶ ἀνάγειν. Vide Albert. Obs. SS. 55. Bergler. ad Alciph. 1, 34. p. 140. 152.' uterque sine corruptelæ suspitione Aristæneti locum affert. 'Ut alia taceam, mihi jam nuper ad Cæl. Aurel. notata, in Appendice ad Lib. de Pleuritide p. 164. Ita et τὰς ὀφρὺς ἀνασπῶν dixit Theophylact. Simocatta Hist. Mauric. 3, 13. p. 173. et alibi.') Et J. Pricæus ad Apul. Met. 525. Ammian. 20, 1. 'Supercilia erigentem, ut cornua.'" Dorv. ad Char. 48=228.]

[Ἀνάγω, de Nili exundatione. Lucian. Deor. Dial. 3. p. 208. Τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ παλάγου ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἰσιν ποιησὸν, καὶ τολοῖπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας. "Ἀναγέτω, Regat." F. G. "V. ἀνάγειν ap. nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non ap. Plut. de Plac. Phil. 4, 1. aut Herod. de Nili incremento scribentes. Virg. Æn. 9, 31. Cum refluit campis et jam se condidit alveo." M. du S. "Nihil est quærendum præterquam quod Interpret. dederunt, Attollere Nilum, Efficere ut Nilus exundet. Rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguæ Gr. prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin præesse voluerunt Ægyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: Pausan. 881. Καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἔστιν εἰρημένα, ὡς τὰ αἰζόντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδεν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα, δάκρυνά ἐστι τῆς Ἰσίδος." T. H.]

[Ἀνάγω θυσίαν. "Ἀπάγειν et ἀποπέμπειν θύμα

dum lego (in Thuc. 5, 53.) erroris memini quondam commissi in Vind. et Conject. ad Aristid. H. in Jov. p. 3. quando duobus ejus Sophistæ in locis ἀνάγειν substituebam τῷ ἀπάγειν, quod rursus occurrit ap. Eund. 1, 450. et Herod. 5, 82. Ἀνάγειν Thuc. habet 3, 104. Aristid. 1, 587. Charit. 3. p. 48. ubi v. Dorv. ἐορτὴν Herod. 2, 122. 3, 79. et 97. quomodo forsā scripserat quoque Pausan. Phoc. 33. extr. pro ἀπάγουσι Sylb. malebat ἄγουσι. Sæpissime ἀνάγειν θυσίαν habet Philo J. 178. e. 229. d. 447. d. etc. * συνανάγεσθαι 328. a. : 524. b. Θυσίας ἀθύτους ἀνήγαγον, καὶ χόρους ἀχορεύτους ἴστασαν. Sed et simplex v. hac in phrasi usitatum. Vide Paus. Phoc. 807. Philon. J. 185. b. et Anim. ad Æsch. L. 1. p. 212. Interim videndum, num forsā hoc inter ἀπάγειν et ἀνάγειν θυσίαν, etc. intercedat discriminis, ut prius dicatur de Victima e voto rituve solenni debita, ἀνάγειν autem et ἄγειν de Voluntaria oblatione atque consecratione. Ita certe φόρον ἀπάγειν, et φόρον ἀπαγωγὴν, nec non ἀποφέρειν et ἀποπέμπειν, non ἀνάγειν aut ἀναγωγὴν usitata novi. Vide Aristoph. Vesp. 705. Herod. 1, 6. 27. 2, 182. supra c. 31. bis, Aristid. 1, 376. Sed et cum ignorem, quenquam scripsisse ἀνάγεσθαι γυναῖκα, Ducere uxorem, (sed v. Nostrum supra, qui ex Herod. affert ἀνάγεσθαι σύνουκον,) corrigam ἄγεσθαι in Paus. Achaic. 571. ut syllaba ἀν adhæserit e prævio ἐθέλουσαν errore frequenti, de quo mox plura. Abresch. Diluc. Thuc. 533. “Ἀνάγειν θυσίαν, Verheyk. ad Anton. Lib. 303. (ubi citantur Acta 7, 41. Ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ.)” Schæf. Mss.]

[Ἀναχθεῖς et ἀγασθεῖς conf. ad Jambl. V. P. 3. p. 40. Kiessl. Ἀναχθέντες et ἀνενεχθέντες, ad Apollodor. 1, 9. p. 84. Heyn. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 347.]

Ἀναγωγή, ἡ, Subductio, Subvectio, Elatio ap. Gr. Naz. Ἀναγωγὴ peculiari nomine appellatur a Theologis Intellectus nostri veluti subvectio ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum. Ap. Dionys. inquit Bud., ἀναγωγή et θεωρία pro eodem accipiuntur, i. pro Sensu oraculorum mystico et recondito, qui nos in cælum meditando subvehit, propeque Deum cernendum contemplantibus præbet. [Gl. Ἀναγωγή. Almitus, Contemplatio. “Gerasimus Vlachus in Harmonia Definit. 148. ita definit: Ἀναγωγή ἡ τῶν κατωτέρων ὄντων πρὸς τὰ ἀνώτερα ἀγωγή, Inferiorum entium ad superiora traductio. Notat θεωρίαν excelsam, s. Superiorem intelligentiam, vel Sensum oraculorum mysticum et abstrusum, qui nos meditando πρὸς τὸν Θεὸν ἀνάγει, Ad Deum in ipsum cælum evehit. Vel, ἀναγωγή est Allegoriarum et typorum V. T. in Novo explicatio atque applicatio; sic dicta, quia quasi reducto velo, quæ sub involutis illis latitabant, evolvuntur, propiusque et clarius spectanda proponuntur. Frequenter hoc sensu occurrit ap. Dionys. Areop. de Cæl. Hier. 1. p. 3. Ὅπως ἀπὸ τῶν ἱερωτάτων πλάσεων ἐπὶ τὰς ἀπλὰς καὶ ἀτυπώτους ἀναχθῶμεν ἀναγωγὰς καὶ ἀφομοιώσεις. Chrysost. in Ps. 43. Κατ’ ἀναγωγὴν ἐκλαμβάνει τὸν ψαλμόν. Idem in 120. ἱστορίαν et ἀναγωγὴν opponit, ubi, quid sibi velint φῶδι τῶν ἀναβαθμῶν, ita explicat: Ita vocantur μετὰ μὲν τὴν ἱστορίαν, Historiam s. Sensum literalem, ὅτι περὶ τῆς ἀνόδου διαλέγονται τῆς ἐκ Βαβυλῶνος, κατὰ δὲ τὴν ἀναγωγὴν, Sensum mysticum, ὅτι εἰς τὴν κατ’ ἀρετὴν ὁδὸν χειραγωγοῦσι. Eodem modo ἱστορίαν et ἀναγωγὴν opponit Orig. c. Cels. 4. p. 173. Ἐπὰν τὸ προκείμενον ἢ (ἢ) παραστήσῃ καὶ τὰ τῆς κατὰ τὸν τόπον ἱστορίας τίνα ἔχοι λόγον, καὶ τὰ τῆς περὶ αὐτοῦ ἀναγωγῆς. Basil. M. in Jes. 5. p. 948. Δυνατὸν τῷ φιλοπόνῳ κατ’ ἀναγωγὴν ἐπὶ πλεῖον ἄγειν τὸ ἀπὸ τῆς προφητείας χρήσιμον, Potest quivis studii laborisve patiens ex hac prophetia, juxta anagogen enarrata, ampliorem elicere utilitatem.” Suicer. Thes.]

Ἀναγωγή dicitur ἐκπλοῦς, Exitus e portu, vel Abitio e portu, vel, Solutio e portu, si dici posset, quia tum naves e portu in altum subvehuntur. Sic dictum fuit, Περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα, [Lucian. Men. 9.] Legimus in Athen. ap. Erycem Siciliæ tempus quoddam vocari ἀναγωγὰς, quod in eo dicant ipsam deam ἀνάγεσθαι in Libyam: [394. Τῆς δὲ Σι-

α κελίας ἐν Ἐρυκὶ καὶρός τις ἐστίν, ὃν καλοῦσιν Ἀναγωγὰς, ἐν ᾧ φασὶ τὴν θεὸν εἰς Λιβύην ἀνάγεσθαι. Τότε οὖν αἱ περὶ τὸν τόπον περιστεραὶ ἀφανεῖς γίνονται, ὥς δὴ τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι, καὶ μεθ’ ἡμέρας ἐννέα, ἐν τοῖς λεγομένοις * Καταγωγίοις, μιᾶς προπετασθείσης ἐκ τοῦ πελάγους περιστερᾶς, καὶ εἰς τὸν νεῶν εἰσπτάσης, παραγίνονται καὶ αἱ λοιπαί. Ubi Casaub. “Eryx in Sicilia (mons et) oppidum fuit, ubi præcipuo cultu Venus Erycina colebatur, de qua, ut Græcos omnes taceam, multa Cic. c. Verrem. Duæ autem in anno solennitates ab Erycinis et aliis Siculis observabantur, quarum alteri Anagogia, alteri Catagogia nomen e re fecerant. Causam appellationis utriusque festi planissime explicat hic Athen. Anagogia, inquit, dixerunt Illum diem, quo credebant Venerem e Sicilia in Africam ἀνάγεσθαι, Sublatis anchoris enavigare; Illum vero diem, quo redire Venerem et in portum Erycinum ἀνάγεσθαι pro certo habebant, Catagogia. Mendose scriptum in Athenæi libris Ἀναγωγὰς: lege Ἀναγώγια. Ælian. V. H. 1, (15.) Ἐορτὴ ἐστίν, ἣν καλοῦσιν Ἀναγώγια. (Sic et Schweigh. Ed. sed Æliani verba, quæ protulit Casaub. sunt ex H. A. 4, 2. sumta. Verba in V. H. 1, 15. sunt hæc: Ἐν Ἐρυκὶ δὲ τῆς Σικελίας, ἐνθα ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης νεῶς, σεμνός τε καὶ ἅγιος, ἐνθα κατὰ τινὰ καιρὸν θύουσιν οἱ Ἐρυκῖνοι τὰ Ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τοῦ χώρου αἱ περιστεრაὶ γίνονται, ὥσπερ οὖν τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι.)” “Festos dies, qui hic commemorantur, iterum Ἀναγώγια nominavit Ælian. H. A. 4, 2. qui locus cum hoc conferendus: (Ἐν Ἐρυκὶ τῆς Σικελίας ἐορτὴ ἐστίν, ἣν καλοῦσιν Ἀναγώγια Ἐρυκῖνοί τε αὐτοὶ, καὶ μέντοι καὶ οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ πάσῃ. Ἡ δὲ αἰτία τοῦ τῆς ἐορτῆς ὀνόματος, τὴν Ἀφροδίτην λέγουσιν ἐντεῦθεν εἰς Λιβύαν ἀπαίρειν ἐν ταῖς ταῖς ἡμέραις.— Ἐπεταὶ δὲ αὐτῇ τῶν περιστερῶν τὰ νέφη τῶν λοιπῶν, καὶ ἐορτὴ πάλιν Ἐρυκῖνοις, καὶ τὰ Καταγώγια πανήγυρις ἐκ τοῦ ἔργου καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα. ‘Holsten. ad Steph. B. v. Ἐρυξ emendat Ἐρυκί, quod cuique statim in mentem venire debet.’ Schneider. At iterum Ælian. H. A. 10, 50. Ἀκούω λεγόντων ἐν Ἐρυκὶ ἐνθα δὴ πον καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης ὑμνούμενος νεῶς ἐστίν, οὐπὲρ οὖν καὶ ἀνωτέρω τὴν μνήμην ἐποιήσαμην, τῶν ἐκείθι περιστερῶν εἰπὼν τὰ ἴδια εἶναι καὶ χρυσὸν πολλὸν, καὶ ἄργυρον * ἀμφοδριστον, κ. τ. λ. Ceterum non confundendus est Ælian. Variæ Hist. auctor cum eo, qui Hist. Anim. scripsit. ‘Sunt in Phalar. Epistt. permulta, quæ mihi persuaserunt, eorum scriptorem linguam Gr. non a matre, sed e libris veterum didicisse; quod de Var. Hist. scriptore Æliano constat, a quo, me quidem iudice, duo multum diversi sunt, qui scripsere de N. A. et libellum mirificum Περὶ Προνοίας, e quo multo plura Suid. in suam farraginem transcripsit, quam plerique viderunt.’ Valck. ad Lennepii Phalar. p. xviii.) Et habent sane in Gr. sermone istam formam (nominum neutrius generis, pluralis numeri,) omnia fere nomina Festorum: (Hesych. Cod. Ven. Ἀμφιδρομία perperam pro vulg. Ἀμφιδρόμια. Vide nostra supra 151. n. Pausan. 2, 32. Ed. Fac. Καὶ ἐορτὴν ἄγουσι σφισι * Λιθοβολίαν ὀνομάζοντες, perperam pro * Λιθοβόλια.) Et convenit alterius Festi nomen, τὰ Καταγώγια, ab ipso etiam Athen. hac forma commemoratum. Nec vero idcirco opus videtur, ut scripturam Ἀναγώγια continuo obrudamus Athenæo, ap. quem veteres libri omnes, et sigillatim duo nostri probatissimi, in Ἀναγωγὰς consentiunt. Quæ Ælian. V. H. 1, 15. habet, ea omnia quidem ex Athen. desumpta esse, jam sæpius monuimus; sed consulto mutata ab hoc compilatore esse pene cuncta Athen. verba, simul observavimus. Nihil vero prorsus est quod obstat, quo minus idem Festum et τὰ Καταγώγια et αἱ Καταγωγαί, quasi αἱ τῆς Καταγωγῆς ἡμέραι, perinde dici potuisse credamus.” Schweigh. At unus idemque auctor in eodem cap. de eadem re vix posuisset Ἀναγωγὰς—τοῖς λ. Καταγωγίοις. Καταγωγαὶ Ἀναγωγαῖς opponerentur. Amplectenda est igitur Casaub. sententia, Ἀναγώγια respondentis. Ἀναγώγια tacite affert ex Athenæi loco Wessel. ad Diod. S. 1, 333. a Schæf. Mss. citatus. In Festorum nominibus scribendis persæpe sic errarunt Librarii.] Dicitur et ἀναγωγὴ τῶν νεῶν a De-

mosth. [900. Τότε δ' *ἀσχόλως εἶχε περὶ ἀναγωγὴν ὦν; 1150. "Οτι ἤδη περὶ ἀναγωγὴν εἶην: 1186. Περὶ ἀναγωγὴν ἤδη ὦν ἐν τῷ Πειραιεῖ: 1247. "Η οὖν ἀναγωγὴ διὰ ταχέων ἐγίνετό μοι. "Heyn. Hom. 6, 535. 646. Diod. S. 1, 325. 2, 630. Thom. M. 748. (Ἐπὶ δὲ ἀναγωγῆς ἀνέσχον οὐκ εὐρηται.) Lucian. 1, 467. Ad Xenoph. Eph. 161." Schæf. Mss. Eust. 968. Ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους, καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὄρμου ἀναπλέειν, κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι. J. Poll. 1, 102. Τὰ δὲ ὀνόματα, καταίρονσι μὲν, καταγωγὴ, κατάπλους, κάταροις, ἀναγομένοις δὲ, ἀναγωγὴ, ἐκπλους, ἄταροις: 123. Καὶ τὰ ὀνόματα, ἀναγωγὴ, ἀνάπειρα, πλοῦς, ἐπίπλους, περιπλους, διέκπλους. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀναγωγὴ ἐπὶ πλοίου. Zonar. Ἀναγωγὴ ὁ τῶν νηῶν ἐκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νεῶν. Suid. Ἀναγωγὴ ὁ τῶν νηῶν ἐκπλους. Καὶ γίνεται ἀναγωγὴ τῶν νηῶν, οὐ κατὰ τὸ πλῆθος οὕτω τῆς ἐπιβαινούσης αὐτῶ στρατιᾶς, ἢ κατὰ τῶν ὀπλῶν λαμπρότητα, ἢ τὴν ἄλλην ὑπὲρ τὸ ἀναγκαῖον ἐκ κάλλος παρασκευήν. ("Fragm. hoc Polybio tribuunt F. Ursin. et Casaub." Kuster. sed in Schweigh. Ed. frustra id quæsimus.) Καὶ αὐτῶν: Οἱ δὲ κατασκευάμενοι τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἐπὶ Κύπρου, κάκειθεν ἐπὶ Συρίας τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο. "Et hæc Fulv. et Casaub. ad Polyb. trahunt; sed perperam. Sunt enim Diodori in Excerpt. Legat. 32. ut Pearson. recte observavit." Kust. Ἀναγωγὴν ποιεῖσθαι pro ἀνάγεσθαι, Oram solvere, Vela dare, præter Diod. S. 1, 325. dixit Polyb. 1, 46, 10. 5, 95, 4.: 14, 10, 4. Ἐγίγνοντο πρὸς ἀναγωγὴν καὶ τοῖς προκειμένοις: 16, 4, 4. Οἱ δὲ Ῥόδιοι κατὰ μὲν τὰς ἀρχὰς εὐθέως ἐκ τῆς ἀναγωγῆς ἀπεσπίασθησαν τῶν πολεμίων: 16, 4, 6. Τῶν δὲ Ῥοδίων οἱ καθυστεροῦντες ἐκ τῆς ἀναγωγῆς συνήψαν τοῖς περὶ τὸν Θεοφίλισκον. Xenoph. Hist. 1, 6, 20. || "Ita dicta est speciatim Navigatio e Græcia ad Trojam, et vice versa e portu ad Trojam in Græciam, ut Hes. docet, (Ἀναγωγὴ ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους, καὶ ὁ ἐκ τοῦ ναυστάθμου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Ἡϊόδωρος.) Kuhn. ad J. Poll. 1, 123. Hesych. Ἀναβήμεναι "Ομηρος τὸν ἐπὶ τὴν Τροίαν πλοῦν ἀνάβασιν λέγει, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀναχωρήσαι. "Ἀναβήμεναι, alieno loco hoc et seqq." Is. Voss. "Respexit Od. A. 210. notante etiam Kustero." Albert. Locus est hic: Πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἐνθα περ ἄλλοι Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίτης ἐπὶ νηυσίν.]

Ἀναγωγὴ, Reductio, Relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ Φυσ. 4. Πάντα δὲ καὶ τὰλλα ἀναγόμενα φαίνεται εἰς τὸ ἐν καὶ τὸ πλῆθος· εἰλήφθω γὰρ ἡ ἀναγωγὴ ἡμῖν ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀγαθοῦ.

Ἀναγωγὴ, Rejectio, Emissio, ut ἀναγωγὴ αἵματος, Rejectio sanguinis. Galen. Αἰμοθυμοῦσι γὰρ καὶ ἐπὶ γυναικεῖν ῥῶ, καὶ τραύμασιν, αἰμορροῖσι τε καὶ ἀναγωγαῖς αἵματος, καὶ ταῖς διὰ ῥινῶν αἰμορραγίαις. Utitur eodem modo et Dioscor. ["Toup. Opusc. 1, 548." Schæf. Mss. et Emendd. 2, 350.:—"Suid. (et Phot.) Φθόη· φθίσις, ἡ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς. Hæc glossa legitur etiam ap. Timæum Lex. Plat. (Φθόη· φθίσις ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς.) Respexit autem, ut videtur, uterque ad Polyb. 2, (70, 6.) p. 215. Τῇ δὲ παρακλήσει καὶ κραυγῇ, τῇ κατ' αὐτὸν κίνδυνον, ἐκθύμως χρησάμενος, εἰς αἵματος ἀναγωγὴν καὶ τινα τοιαύτην διάθεσιν ἐμπεσὼν, μετ' οὐ πολὺ νόσῳ τὸν βίον μετήλλαξε, (quod Ruhnkenio ad Tim. 271. vix credibile videtur. In Lex. Polyb. ἀναγωγὴ αἵματος vertitur Crachement de sang.) Dioscor. 1, 102. p. 55. Τὰ δὲ σφαιρία (κυπαρίσσου) κοπέντα καὶ σὺν οἴνῳ πινόμενα, ἀρμόζει πρὸς αἵματος ἀναγωγὴν. Kæn. ad Greg. 261. ex Aretæo (Morb. acut. 2, 2. p. 12.): "Ἦν δὲ νέρθεν ἀνίη (τὸ αἶμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῆδε σπλάχνων,— ἢ ἀπὸ τούτων φορῇ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναγωγὴ καλέσεται, τῆς ἄνω ἱξίος τῆς ὁδοῦ τοῦνομα ἔχουσα. Ad h. l. vide Editorem." Zonar. Φθόη· ἡ νῦν φθίσις λεγομένη, ἡ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς 1. ἀναγωγῆς. Etym. M. Φθόη· τὴν νῦν φθίσις λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης, ἡ ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, 1. ἀναγωγῆς. Phot. Φθόη· τὴν νῦν φθίσις λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. "Scr. necessario est φθίσις." Schleusner. Aret. Morb. acut. 2, 1. Ἦν δὲ ἐς τὸν πνεύμονα ὁρμήσῃ τὸ πτύος, εἰσὶν οἱ ἀπεπρί-

νησαν, καὶ ἀθρόη ἐκχύσι, καὶ ἀναγωγῆς ἀπορίη· ὁκόσοι δὲ διαδιδράσκουσι τὴν ἐκ τῆς ἀπορρήξεως πνίγναι, ἔλκος οἶδε πολλὸν ἴσχουσι ἐν πνεύμονι, καὶ ἐς φθόην μεθίστανται: 2, 2. cui titulus, Περὶ Αἵματος Ἀναγωγῆς: Morb. diut. 1, 8. Ἦν ἐντὸς (ἔλκος, Petit.) ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσῃ πύον, πύη, καὶ φθίσις κικλήσκειται. Ἦν δὲ θώρηξ, ἢ πλευρὸν ἐμπύησῃ, ἐπανάγῃται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἦδε τοῦνομα. Ἦν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων ἔλκος ἴσχη, ἀναβρωθεὶς ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πύον, τοῦνομα οὐκέτι ἐμπύη, ἀλλὰ φθόην μεταλαμβάνει. Plura ap. ipsum vide. "Φθόη et φθίσις differunt, quod hæc fiat cum pulmones ex abscessu in ipsis facto exulcerantur; illa vero thoracis et lateris abscessus sequatur, cum ab iis pus prodiens pulmones transitu exulcerat. Testantur id verba Platonis Comici citata a Galeno, Com. 7. Aphorism. 44. Μετὰ ταῦτα δὲ Εὐαγόρου ὁ παῖς ἐκ πλευρίτιδος, Κινησίας, σκελετὸς, ἄπυος, καλάμινα σκέλη φορῶν, φθόης ὑποφύτης, ἐσχάρας κεκαυμένους πλείστας ὑπ' Εὐρυφῶντος ἐν τῷ σώματι. Ubi patet e pleuritide φθόην existere. Galen. tamen sæpe confundit, ut et plerique omnes, in Com. ad 1 Epid. s. 1. Φθινώδεις ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ τῶν ἱατρῶν, ὅσοι καὶ φθινώδη νόσον, ἣν καὶ φθόην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἐπιτῆδειοι παθεῖν." Petit. "Plato Legg. 11. p. 676. Ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόη, ἢ λιθιῶν, ἢ στραγγουριῶν. Lucian. Contempl. 513. Ἀγγελοι δὲ (θανάτου) καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ, ὡς ὄρας, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονία. Aristid. 1, 312. Philostr. V. A. 1. p. 7. (Ælian. H. A. 4, 36.) aliique scriptores Attici sæpe. Phrynich. Ms. (Σοφ. Προπαρ. 71. Bekker.) Φθόη· ἡ φθίσις ἢ ἐν (τῷ Bekk.) σώματι γινομένη. (Bekkeri Λεξ. ῥήτορ.: Φθόη τις ἐστίν; ἢ λεγομένη φθίσις.) Petit. in Aret. (l. c.) Vetustius et magis Atticum est φθόη, quam φθίσις. Vide Harpocr. Φθόην. Δημοσθένης ἐν τῇ Περὶ τῶν Λυκούργου Παίδων Ἐπιστολῇ, (1481. Ἐπειδὴ δ', ἡ κατηγορεῖ τότε τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, εὐποροῦντα μὲν οὕτως, ὥστε δύ' ἔχειν ἐταίρας, αἱ μέχρι φθόης, καλῶς ποιοῦσαι, προπεπόμφασιν αὐτὸν,) καὶ Ἰσοκράτης Αἰγινητικῶν, (280. Auger. Τὸ δὴ τελευταῖον, φθόη ἰσχύμενον αὐτὸν, καὶ πολὺν χρόνον ἀσθενήσαντα,) τὴν νῦν φθίσις λεγομένην, φθόην ἔλεγον. Et Mær. 399. (Φθόην· τὴν φθίσις Ἀττικῶς.) Ruhnck. In Mær. loco olim legebatur Φθίην. "In Cod. Coisl. legitur φθόην recte, præterquam quod enim nomen illud φθίη ne vix quidem inter legendum se obtulit, constat etiam ex Etym. vocem φθόη Atticis inprimis probatam fuisse: Φθόη· τὴν νῦν φθίσις λεγομένην οὕτως ἐκάλουν, ὡς Δημοσθένης. Ibi de Atticis sermo est; verum ne quis dubitandi locus relinquitur, testem dabimus Galen. in Aphor. Hippocr. Comm. 7. s. 16. "Ἦν ἰδίως ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες, καὶ μάλιστα αὐτῶν οἱ Ἀθηναῖοι φθόην, ταύτην νῦν ὁ Ἱπποκράτης ὠνόμασεν· φθίσις ἐπὶ πνεύμονος ἐκλύσεσιν ἀνιάτοις γινομένης ἅπαντος τοῦ σώματος ἰσχύνητος μετὰ πυρετοῦ λεπτοῦ." Sallier. Sed egregie falluntur hi vv. dd. cum Toupio l. c. credentes in glossis istis agi de φθόη tanquam voce vetustiore et Ἀττικωτέρῃ, quam φθίσις, cum Grammaticis illis in mente esset hoc unicum, exponere, quid ap. Atticos sibi velit v. φθόη: iis est, ut aiunt, i. q. ap. ipsos φθίσις, i. e. ὄνομα πάθους ἐξ αἵματος ἀναγωγῆς, et quidem omnino recte sic tradunt: nam secundum Aret. l. c. "Ἦν ἔλκος ἐξ ἀποστάσιος ἐν τῷ πνεύμονι γένηται, ἢ ἐκ βηχὸς χρονίης, ἢ ἀναγωγῆς αἵματος, καὶ ἀναβήσῃ πύον, πύη καὶ φθίσις κικλήσκειται. At φθόη illa recentiori tempestate, de qua loquuntur iidem Grammatici, φθίσει opponebatur: Ἦν δὲ θώρηξ, ἢ πλευρὸν ἐμπύησῃ, ἐπανάγῃται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἦδε τοῦνομα· ἦν δὲ ἐπὶ τοῖσι καὶ ὁ πνεύμων ἔλκος ἴσχη, ἀναβρωθεὶς ὑπὸ τοῦ διενεχθέντος πύον, τοῦνομα οὐκέτι ἐμπύη, ἀλλὰ φθόην μεταλαμβάνει. Hes. Φθόη· φθίσις, φθορὰ, λύμη. * Φθόσις· φθίσις. J. Poll. 4, 187. Φθόη, φθίσις, φθίνειν, τῆξις, φθίνης νόσος, τηκεδών. "Φθίνης νόσος est Morbus tabificus." Kuhn. Lege φθινάς: v. Nostrum in Φθινάς, Toup. l. c. et Schneider. Lex. v. Φθίνα. Aret. Morb. acut. 2, 2, p. 13. Κῆν μὴ ἰηθῇ ἢ γυνῇ, ἐς πολλὰς περιόδους * ἀντιπερίοισι ἢ ἀναγωγῇ: Morb. diut. 1, 8. Βηχὸς

ἀναγωγαί ποικίλαι, Per tussim varia extruduntur. Hippocr. Epid. 1. p. 303. "Ἐμετοὶ χολώδεες, φλεγματούδεες, καὶ σιτίων ἀπέπτων ἀναγωγαί: 6. p. 346. Σιάλου ἀναγωγή: π. Δ. Ὁξέων 374. Πτυέλου μὲν οὖν ἀναγωγήν: 375. "Ἐστὶ δ' ὅτε τὸ κάρτα ὀξὺ οὐκ ἐκράτησε τῆς ἀναγωγῆς τοῦ πτυέλου, ἀλλὰ *προσεγλίσχηρέ τε καὶ ἐβλάψε: Aphor. 396. Ὁκόσοι αἵμα ἀφρώδες ἀναπτύουσι, τουτέοισιν ἐκ τοῦ πλεύμονος ἡ τοιαύτη ἀναγωγή γίνεται: Kwak. Προγν. 434. Μὴ γινομένης αὐτῆς ἀναγωγῆς φλεγματούδεος.]

'Αναγωγή, Redhibitio. Plato (de LL. 11. 916=127. Bipont.) Ὁ δὲ πριάμενος ἴστω τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ ἀποδομένου, τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐγκλημάτων εἰωθῶτων γίγνεσθαι χάριν, καὶ τῶν ἀναγωγῶν τῶν κατὰ νόμους εἵνεκα. Ἡ δὲ κατὰ νόμους ἀναγωγή, καὶ μὴ, τῆδε ἔστω. Ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται κάμνον φθόρῃ, ἢ λιθίῳ, ἢ στραγγουριῳ, ἢ τῇ καλουμένῃ ἱερᾷ νόσῳ, ἢ καὶ ἐτέρῳ τινὶ ἀδύλῳ τοῖς πολλοῖς νοσήματι μακρῷ καὶ δυσίατῳ κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν, ἔαν μὲν ἱατρῷ τις ἢ γυμναστῇ, μὴ ἀναγωγῆς ἔστω τούτῳ πρὸς τὸν τοιοῦτον τυγχάνειν· μὴδ' ἔαν τάληθές τις προειπὼν, ἀποδῶται τῷ. Ἐάν δὲ τις ἰδιώτῃ τι τῶν τοιούτων ἀποδῶται δημιουργός, ὁ πριάμενος ἐντὸς ἐξαμήνου ἀναγέτω, πλὴν τῆς ἱερᾶς. Ταύτης δ' ἐντὸς ἐνιαυτοῦ τὴν ἀναγωγήν ἐξέστω ποιεῖσθαι τῆς νόσου. Διαδικαζέσθω δὲ ἐν τισὶ τῶν ἱατρῶν, οὓς ἂν κοινῇ προβαλλόμενοι ἔλθωνται τὸν δὲ ὄφλων τὴν δίκην, διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς, ἢς ἂν ἀποδῶται. Ἐάν δὲ ἰδιώτῃ τις ἰδιώτης, ἀναγωγήν μὲν εἶναι, καθάπερ καὶ τοῖς πρόσθεν ἐρρήθη, καὶ τὴν διαδικασίαν· ὁ δὲ ὄφλων, τὴν τιμὴν ἀπλήν ἀποτινέτω. Ἐάν δὲ ἀνδροφόνον ἀποδῶται τίς τινα, εἰδότε μὲν εἰδώς, μὴ τυγχάνετω ἀναγωγῆς τοῦ τοιοῦτου τῆς πράσεως· μὴ εἰδότε δὲ τὴν μὲν ἀναγωγήν εἶναι τότε, ὅταν τις αἰσθηται τῶν πριαμένων· ἐν πέντε δὲ τῶν νομοφυλάκων τοῖς νεωτάτοις εἶναι τὴν κρίσιν· εἰδώς δὲ ἂν κριθῇ, τὰς τε οἰκίας τοῦ πριαμένου καθηράτω, κατὰ τὸν τῶν ἐξηγητῶν νόμον, τῆς τιμῆς τε ἀποδότη τῷ πριαμένῳ τριπλάσιον. [Schol. Ruhn. 239. (et Hesych.) Τῶν ἀναγωγῶν· ἀναγωγή ἐστὶν ἡ τῶν πραθέντων ἀνδραπόδων ἀνάδοσις, ἐχόντων αἰτίαν τινά. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: 'Αναγωγή· ἡ ἀπόδοσις, (pro quo Schol. et Hes. ἀνάδοσις,) τοῦ κακῶς πραθέντος ἀνδραπόδου. 'Αναγωγή οἰκέτον· δίκης ὄνομα. 'Αναγωγή γὰρ ἐστὶ τὸ τὸν πωλούντα οἰκέτην νόσημα ἔχοντα, καὶ μὴ προειπόντα τῷ ὀνουμένῳ, ἐφείσθαι τῷ ὀνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμενον πρὸς τοὺς ἀρχοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐγκαλεῖ· καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται, καὶ ἡ ἀπογραφή ἀναγωγή. Suid. et Zonar. Ἐναγωγή οἰκέτον· τοῦ πραθέντος οἰκέτον, εἰ τι ἔχει νόσημα, εἰ μὴ προείποι (Zonar. προείπη) ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὀνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, πρότερον ἀπογραψάμενον πρὸς τὰς ἀρχὰς τὴν αἰτίαν. Ἐναγωγή perperam pro ἀναγωγή alicubi scriptum legerant hi Lexicographi.]

'Αναγωγή, Institutio, Disciplina. Synes. Καὶ γὰρ ἔφν καὶ τέθραπται καλῶς, καὶ ἀναγωγῆς οὐκ ἀπέτυχεν ἀξίας τῆς φύσεως, Natus honesto loco, etiam honeste educatus est et institutus, Bud. Ap. Theophr. ἀναγωγή τῶν φυτῶν, quæ et ἀγωγή, Institutio plantarum. Theodorus Gaza Educationem vertit et eruditionem. De C. P. 3. Ἡ δὲ ἀναγωγή, καὶ ἦν καλοῦσιν οἱ τινες τῶν φυτεῶν παιδείαν, οἷον σχηματισμός ἐστι καὶ μόρφωσις τῶν δένδρων ὕψει τε καὶ ταπεινότητι καὶ πλάτει καὶ τοῖς ἄλλοις. Bud. per ἀναγωγήν eum significare dicit Exactionem cultum conformationemque plantarum. Alibi Submissionem et ductum plantarum vertit. ["Jambl. V. P. 100(=216. Τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέρᾳ ἐκάστη τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἰς τε τροφήν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγήν τοιαῦτα ἦν. Vertitur, Ad victum vitæque modum.) Præceptum, Theod. 1, 181." Wakef. Mss. Polyb. 33, 15, 5. Καὶ γὰρ ἦν ὁ νεανίσκος οὐδαμῶς Κρητικός, ἀλλὰ πεφευγὼς τὴν Κρητικὴν ἀναγωγήν. Ἀγωγήν legit Reisk. addens: "De levitate et nequitia Cretensium nota et protrita sunt omnia." "'Αναγωγήν cum Ursino et Mss. tenens Casaub. Perversam institutionem interpretatus est. Fortasse in mente habuerat v. ἀναγωγή, quod Polybio restituiimus 7, 10, 5. Sed ἀναγωγή idem valet ac simplex nomen ἀγωγή, Institutio, ut apparet ex exemplis a Gul. Budæo et H. Steph. prolatis.]

[Ἀναγωγή, Iu lucem eductio. Hes. *Καλλίνικος·

εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. Vocem ἀναγωγή in hac Hesych. glossa neque Casaub. ad Athen. 618. nec Schweigh. explicavit. Vim ejus percipisse videtur Toup. Emendd. 2, 558. cujus hæc sunt verba:—"Hercules in Tænaro, ad Inferos descendit, ad Cerberum promontorium est, ad Inferos descendit, ad Cerberum, canem illum tricipitem, in lucem educendum, de quo Pausan. in Lacon. et Apollodor. in Bibl. Aristides 1. p. 22. Jebb. Κατὰ δὲ τὰς εἰσβολὰς, τὰς εἰς τὸν Ἰώνιον, ἦτε ἐπὶ Ταϊνάρῳ ἄκρα τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ αὐτόθεν ἀναγωγή. Male ibi Interpres." Plura ap. ipsum vide et ap. nos in Καλλίνικος. Verba, ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ, in Hes. glossa recte vertit J. Barnes. ad Eurip. Herc. F. 681., Ob Cerberum ex Inferis eductum. "'Ανάγειν ex Orco, Heyn. ad Apollodor. 33." Schæf. Mss. Vide Ἐξανάγω.]

'Αναγωγὸς ζωῆς, dicta est a Dionysio Theologo quasi Sublimipeta, Bud. Ego Subvectricem interpretari malim ad exprimendam activam signif. Male autem in VV. LL. confunditur hoc ἀναγωγὸς cum altero quod fit ex ἄγω, præfixo a priv. ["Dionys. Areop. de Eccl. Hier. 3, 11. p. 256. mentionem facit τῆς θείας καὶ ἀναγωγῆς ζωῆς, quod interpretari licet, Vitæ divinæ et subvectricis. Pachymer. 276.: Ἀνάγωγος ζωῆ λέγεται καὶ ἡ ἀκόλαστος καὶ ἀπαίδευτος, ὡς κακὴν ἀγωγήν ἔχουσα· ἐνταῦθα δὲ τὴν τὰ ἄνω ζητοῦσαν, καὶ πρὸς Θεὸν ἐπεστραμμένην φησί. H. l. vv. ἀνάγωγος et ἀναγωγὸς, diligenter licet ob contrarias signif. distinguendæ, confunduntur. Ἀνάγωγος significat omnino ἀκόλαστον καὶ ἀπαίδευτον, vel, ut Etym. inquit, τὸν τῆς καθηκούσης ἀγωγῆς μὴ τετυχηκότα. Ἀναγωγὸς vero, ab ἄνω et ἄγω, id notat ap. Dionys. quod Pachymer. notare dicit. Id ipsum agnoscit etiam S. Maximus in Schol. Ἀναγωγὸν ζωῆν, τὴν τὰ ἄνω ζητοῦσαν καὶ πρὸς Θεὸν ἐπεστραμμένην φησί." Suicer. Thes. Omnino v. Jacobs. in Ἀναγωγὸς citandum. Diod. S. 2, 600. (e Posidonio, cujus verba dedimus in Ἀνάγωγος:) Πρὸς δὲ τούτοις εὐπρεπῶν παίδων πλῆθος, ἐτι δὲ κολάκων ἀναγωγὸν παραδρομὴν ἔχειν ἐφιλοτιμεῖτο, ubi Wessel. "Petulantem et dissolutum horum adulatorum discursum innuit, ut ap. Strab. 1148. Plut. 2, 520. Mox, Ἀναγωγὸς γὰρ καὶ *ἀναπαιδευτότροπος, junguntur, uti ap. Philon. J. de Temul. 241. Ἀναγωγὸς καὶ ἀπαίδευτος." Wesselingium ἀναγωγὸς pro ἀνάγωγος scribentem non possumus non mirari. Damasc. in Vita Isidori ap. Suid. v. Ἀγαθοεργία: Μάλιστα μὲν τὴν ἀναγωγὸν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας. Integrum locum in Ἀγαθοεργίᾳ protulimus. "Hæc philosophiam Platoniam sapiunt, secundum quam nonnullæ animæ, postquam a loco superiore in corpora descendissent, amore crassioris et immundæ materiæ captæ, omnibus vitiis sese polluebant, deorsumque semper vergentes, ad cælestia nunquam respiciebant. Hæ igitur animæ, si ab illa ὑλικῇ προσπαθείᾳ liberarentur, et a labe, quam contraxerant, ope virtutum purgarentur, dicebantur ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς κάτω βριθούσης παντοίας κακίας, ut Damascii verbis utar. Hinc patet, quare μετάνοια ab illis vocaretur φάρμακον ἀναγωγικὸν καὶ σωτήριον, quoniam nimirum notitia peccati, et pœnitentia vitæ prioris male actæ, primus ad salutem gradus est. Vide Nicephor. Schol. ad Synes. 384." Kuster.] || Ab eodem Bud. exponitur δύναμις ἀναγωγὸς Subductrix facultas, s. potentia. Ap. Athen. 1. Καὶ πτυέλου ἐστὶν ἀναγωγὸς, Est extractoria salivæ, Vim habet extrahendæ s. eliciendæ salivæ. Sic Alex. Aphrod. dixit ἀνάγειν πτυέλον, s. πτύαλον. Dicitur autem in hac ἔνταξι ἀναγωγὸς, accentu posito in ultima: nam ἀνάγωγος aliud significat, factum ex ἀγωγή præfixo a priv., unde et ἀναγώγως et ἀναγωγή, ut alibi annotatum fuit. Porro sic dicitur ἀναγωγὸς, ut ἐπαγωγὸς, προσαγωγὸς, συναγωγὸς, quæ et Bud. tanquam similia ponit. [Hippocr. π. Δ. Ὁξ. 374, 16. Πτυέλου δὲ μᾶλλον ἀναγωγὸς ἐστὶ τοῦ ἐτέρου ὁ γλυκὺς: 375, 12. Καὶ γὰρ πτυέλου ἀναγωγὸν ἐστὶ, καὶ εὐπνοον, 21. Ἀναγωγὸν δὲ πτυέλου ἐστὶ καὶ ἄδιψον, 37. Ἀναγωγὸν γὰρ μελάνων ὄξος, 42. Πτυέλου ἀναγωγὸν ἐστὶ: 376, 25. Καὶ πτυέλου *πεπαντικὸν καὶ ἀναγωγόν.]

'Αναγωγικὸς, ἢ, ὄν, ad verbum, Subvectivus, in ac-

tiva signif., vel Subvectitius, in pass. Arethas in Apocal. 16. "Ἐνὶ δὲ τούτῳ νοεῖν καὶ εἰς τὰς ἀγγελικὰς δυνάμεις, ὡς ἀναγωγικὰς τῶν ἡμετέρων προσευχῶν, Subvectivas nostrarum precationum. Minus dure diceretur Subvectrices; sed non assequeretur vim terminationis Gr. nominis. Bud. vertit per partic., Sursum tollentes et ad Deum perferentes nostras precationes. 'Αναγωγικά, inquit idem Bud., dicuntur Mystica, et quæ a sensilibus nos ἀνάγουσι, Subvehunt vel subducunt, ad intellectualia. Unde νοῦς ἀναγωγικὸς, ap. Theologos, cum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur, et ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirat. [Gl. 'Αναγωγικός. Mysticus. "'Αναγωγικόν, Quod nos ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἀνάγει πρὸς τὰ νοητὰ, A sensilibus subvehit s. subducit ad intelligibilia. Dionys. Areop. de Cæl. Hier. 1, 2. p. 2. Πρὸς ἀναγωγικὴν καὶ *ἐνοποιὸν σύγκρασιν, Ad contemplationem in sublime evehement et unificantem." Suicer. Thes. "Hierocles 258. (Τούτων δὲ λύσις μία ἢ πρὸς θεὸν ἐπιστροφή, ἣν ἐξευρίσκουσιν οἱ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς καὶ τὸ οὖς πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἀνάληψιν ἐπεγείροντες, καὶ τὸ παρεπόμενον τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν κακὸν τῇ ἀναγωγικῇ δυνάμει θεραπεύσαντες.)" Wakef. Mss.] HINC et Adv. 'Αναγωγικῶς, Mystice, ut Greg. Naz. Χρονικῶς τε καὶ ἀναγωγικῶς, Et temporarie et mystice, Bud. ["I. e. Sursum agendo s. impellendo, et a terrenis ad cœlestia traducendo. Ubique ap. Dionys. Areop. obvium. Cap. 1. de Cæl. Hier. conjungit συμβολικῶς καὶ ἀναγωγικῶς. Theophanes Hom. 15. p. 91. ἱστορικῶς et ἀναγωγικῶς opponit: 'Ἰστορικῶς μὲν ἀπὸ τοῦ φυτοῦ ὁ Σωτὴρ κατελθεῖν κελεύει· ἀναγωγικῶς δὲ διδάσκει ἡμᾶς, ὡς ἀρχὴ μετανοίας τῷ ἁμαρτήρατι οὐκ ἄλλῃ τις ἀρμόδιος εἴη, ὡς ἡ κατάβασις· αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ μακαρία ταπείνωσις." Suicer. I. c. Etym. M. 'Ἰπποκένταυρος· ἀναγωγικῶς νοεῖται, φασὶ γὰρ αὐτὸν ἱατρικὴν ἐπιδείξασθαι, ἀνάγεται δὲ καὶ οὕτως. 'Ἐπειδὴ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ μὲν ἡμισυ, ἵππου ἦν, τὸ δὲ ἡμισυ, ἀνθρώπου, πεφανέρωται ὅτι διὰ τοῦ ἀλόγου μέρους ἐδήλωσε τὸ πρακτικόν, διὰ δὲ τοῦ ἀνθρωπείου, τὸ λογικόν. "Phot. Bibl. de Methodii scriptis." Routh. ad Hederici marg.]

[* 'Αναγωγεὺς, εὖς, ὁ, ἡ. "Proclus Lycius Hymn. in Solem v. 33. (Ἀλλὰ θεῶν πανάριστε, *πυριστεφεῖς, ὀλβιε δαῖμον, Εἰκὼν παγγενέταο θεοῦ, ψυχῶν ἀναγωγεῦ, Κέκλυθι, καὶ με κάθηρον ἁμαρτάδος αἰὲν ἀπάσης.)" Schæf. Mss. "Sol animas in materiæ voragine laborantes veritatis luce illustrans ad superiores regiones adducit. Hanc vim cum Dii exercent in animas mortalium, eas dicuntur ἀνάγειν, ἔλκειν. Cf. Hymn. in Mus. 1. 14. (Αἰεὶ δ' ἐξ ὁμάδοιο πολυπλάγκτοιο γενέθλης 'Ἐλκετ' ἐμὴν ψυχὴν *παναλήμονα πρὸς φάος ἄγνον, 'Υμετέρων βριθοῦσαν *ἀεξινόνων ἀπὸ βίβλων, Καὶ κλέος εὐεπίης φρενοθελγέος αἰὲν ἔχουσαν,) 18. (vide 'Αναγώνιος.) H. in Hecat. 4. Τεύχετε δ' αἰγλήεσαν ἐμοῦ βιότοιο πορεῖην, Βριθομένην ἀγαθοῖσι, κακίᾳ δ' ἀπελαύνετε νοῦσους 'Ἐκ μεθέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν 'Ἐλκετ' ἐγερσινόοισι καθαρὰ μένην τελετήσι. Jambl. de Myst. 2, 7. p. 49. Τῆς δὲ ἀποκεκαθαυμένης (ψυχῆς) *πύριος ὁ τύπος βλέπεται, καὶ ἄχραντον, καὶ ἀμιγὲς τὸ πῦρ, τό τε *ἐγκαρδιαῖον αὐτῆς φῶς, καὶ τὸ εἶδος καθαρὸν καὶ ἐδραῖον ὁράται, καὶ μετὰ τοῦ ἀναγωγοῦ ἡγεμόνος ἀκολουθεῖ τῇ ἀγαθῇ θηλήσει χαίρουσα, καὶ αὕτη τὴν οἰκειάν ἐαυτῇ τάξιν ἐπὶ τῶν ἔργων ἐκφαίνουσα. (Idem 2, 5. p. 46. Καὶ μὴν τόγε ἀποκαθαρικὸν τῶν ψυχῶν τέλεον μὲν ἐστὶν ἐν τοῖς θεοῖς, ἐν δὲ τοῖς *ἀρχαγγέλοις ἀναγωγόν· ἄγγελοι δὲ λύουσι μόνον τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης· δαίμονες δὲ εἰς τὴν φύσιν καθέλκουσιν· ἥρωες δὲ κατάγουσιν εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν αἰσθητῶν ἔργων· ἄρχοντες δὲ, ἥτοι τὴν προστασίαν τῶν *ὑπερκοσμίων, ἡ τὴν τῶν ἐνύλων ἐπίστασιν ἐγχειρίζουσι· ψυχὰς δὲ ἐπιφαινόμεναι κατατείνουσι πῶς ἐπὶ τὴν γένεσιν: 2, 6. p. 47. Ἀλλὰ ἡ μὲν τῶν θεῶν περιουσία δίδωσι ἡμῖν ὑγείαν σώματος, ψυχῆς ἀρετὴν, νοῦ καθαρότητα, καὶ πάντων, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, τῶν ἐν ἡμῖν ἐπὶ τὰς οἰκείας ἀρχὰς ἀναγωγὴν: et in cap. fine, 'Ἀλλὰ μὲν ἡ γε τῶν ψυχῶν θεά, τῶν μὲν ἀχράντων, καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἰδρυμένων ἀναγωγός ἐστι καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ ὧν ἡ ἐλπίς ἡ ἱερὰ ἀντιποιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει τὴν δόσιν·

ἡ δὲ τῶν ἐτέρων *καταγωγὸς ἐπὶ τὴν γένεσιν ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρπούς, καὶ παθῶν πληροὶ προσπλοῦντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι. 'Est 'Αναγωγὸν τριάδος χορηγὸς 'Ερμῆς, Proclus Theol. 6, 22.' Galeus ad Eund. 306.) Julian. Or. 5. p. 172. (in-signis est locus, huc apprime faciens, quique adeo, etiamsi paulo longior, integer tamen citari omnino meretur:) 'Ἐξω γὰρ τῆς αἰτίας, ἡ φησι τοῖς θεοῖς εἶναι τὸ φῶς σύνδρομον ἔχειν οἰκείως πιστεῖον τοῖς ἀφεθῆναι τῆς γενέσεως σπεύδουσι τὰς ἀναγωγὸς ἀκτίνας ἡλίου. Σκόπει δὲ ἐναργῶς· ἔλκει μὲν ἀπὸ τῆς γῆς ἅπαντα, καὶ προσκαλεῖται, καὶ βλαστάνειν ποιεῖ τῇ *ζωπυρίδι καὶ θαυμαστῇ θερμῇ διακρίνων, οἶμαι, πρὸς ἄκραν λεπτότητα τὰ σώματα· καὶ τὰ φύσει φερόμενα κάτω κουφίζει· τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἀφανῶν αὐτοῦ δυναμέων ποιητέον τεκμήρια. 'Ο γὰρ ἐν τοῖς σώμασι διὰ τῆς σωματοειδοῦς θερμῆς οὕτω τοῦτο ἀπεργαζόμενος, πῶς οὐ διὰ τῆς ἀφανοῦς καὶ ἁσμάτου πᾶντῃ, καὶ θείας, καὶ καθαρᾶς ἐν ταῖς ἀκτίσιν ἰδρυμένης οὐσίας ἔλξει, καὶ ἀνάγει τὰς εὐνυχεῖς ψυχάς; Οὐκοῦν ἐπειδὴ πέφηνεν οἰκεῖον μὲν τοῖς θεοῖς τὸ φῶς τοῦτο, καὶ τοῖς ἀναχθῆναι σπεύδουσιν· αὐξεται δὲ ἐν τῷ παρ' ἡμῖν κόσμῳ τὸ τοιοῦτον, Voss. τοιοῦτό· ὥστε εἶναι τὴν ἡμέραν μείζω τῆς νυκτός, ἡλίου τοῦ βασιλέως ἐπιπορεύεσθαι τὸν κριὸν ἀρξαμένον· δέδεικται καί, Voss. δὲ καί, ἀναγωγὸν φύσει τὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ θεοῦ διὰ τε τῆς φανεράς ἐνεργείας, καὶ τῆς ἀφανοῦς· ὅφ' ἡς παμπληθεῖς ἀνέχθησαν ψυχὰς, τῶν αἰσθησέων ἀκολουθήσασαι τῇ φανοτάτῃ καὶ μάλιστα ἡλιοεῖδε· τὴν γὰρ τοιαύτην τῶν ὁμμάτων αἰσθησιν οὐκ ἀγαπητὴν μόνον, οὐδὲ χρησίμον εἰς τὸν βίον, ἀλλὰ καὶ πρὸς σοφίαν ὁδηγὸν ὁ δαίμονιος ἀνύμνησε Πλάτων. Εἰ δὲ καὶ τῆς ἀρήτου μυσταγωγίας ἀψαίμην, ἣν ὁ Χαλδαῖος περὶ τὸν *ἐπτάκτινα θεὸν ἐβάκχευσεν, ἀνάγων δι' αὐτοῦ τὰς ψυχάς· ἄγνωστα ἔρω, καὶ μάλα γε ἄγνωστα τῷ σурфетῷ, θεωρουγῶς δὲ τοῖς μακαρίοις γνώριμα." Jacobs. Cf. eund. Julian. in 'Επανάγω citandum. Ignat. Ep. ad Ephes. 9. p. 856. Ed. Cotelier. 'Ἡ δὲ πίστις ὑμῶν ἀναγωγεὺς ὑμῶν, ἡ δὲ ἀγάπη ὁδὸς ἡ ἀναφέρουσα εἰς Θεόν· ἐστὲ οὖν καὶ σύνοδοι πάντες, Θεοφόροι, καὶ *ναοφόροι, Χριστοφόροι, *ἀγνοφόροι, ("f. *ἀγιοφόροι," Cotelier.) κατὰ πάντα κεκοσμημένοι ἐντολαῖς Ἰησοῦ Χριστοῦ. Vertitur ibi Subvectrix.]

'Αναγωγεὺς, Quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust. ait ἀσπίδος ἀναγωγέα dici qui proprie appellatur ἀναφορεύς: (1236. Καὶ ἀναγωγεὺς ἀσπίδος, ὁ κατὰ *κυριολεξίαν ἀναφορεύς.) Idem alibi vult τελαμῶνα et ἀναγωγέα idem valere, est autem τελαμὼν τῆς ἀσπίδος, Lorum e quo pendet clypeus: [995. Εἴη δ' ἂν καὶ ἀναγωγέα εἰπεῖν τὸν αὐτὸν ὀπλιτικὸν τελαμῶνα, καὶ οὐκ ἂν ἴσως διαφέρῃ οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν, εἴ τις σκέψεται τὴν περὶ τοῦ 'Ἐφεσίου ἱστορίαν, δηλοῦσαν, ὡς σκίπῳνι τε ἐπεστηρίζετο χρυσᾶς ἑλικας ἐμπειασμένῳ, χρυσοῖς τε *ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τὰς ἀναγωγὰς, I. τοὺς ἀναγωγέας· ὡς γὰρ ἀνάγειν καὶ ἀναφέρειν ταυτὰ εἶπιν, ἐξ οὗ ἀνάγειν καὶ ἡ ἀναγωγή, οὕτως ἂν καὶ ἀναφορεύς καὶ ἀναγωγεὺς. Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, I. ἀναγωγέας, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα *καλάμια τῶν ὑπόδεσμων· *βλαύτης γὰρ καὶ βλαυτὸν ὑποκοριστικῶς, τὸ ὑπόδημα. Respicitur ad Athen. 543. Σκίπῳνι τε ἐπστηρίζετο (ἐπεστηρίζετο Eust.) χρυσᾶς ἑλικας ἐμπειασμένῳ, χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας. Ælian. H. V. 9, 11. Κατεῖχε δὲ καὶ σκίπῳνα χρυσᾶς ἑλικας ἔχοντα *περιερπούσας, χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τοὺς ἀναγωγέας τῶν βλαυτῶν. "Dalecamp.: Aureis habenis astringebat calceorum ansas. Æliani Interpres: Aureis fibulis superne calceamentorum ligulas constringebat. Nempe Ligulas, a ligando nominatas, corrigias dicens s. lora, quibus ligatur calceamentum: v. Voss. Etym. L. L. v. Ligula. Quem reprehendens Perizon. et rectius a Dalecampio exposita ista verba pronuntians, τοὺς ἀνασπαστοὺς intelligebat Corrigias, Vincula, quæ immittebantur in ansulas, et dein retro trahabantur: ἀναγωγέας vero, Ansulas crepidarum, utrimque e calceis vel crepidis surgentes, quæ ansulæ per vincula ista sursum ducuntur vel trahuntur. Has easdem Ansulas idem Periz. Ligulas etiam nominans, in versione sic posuit: Et aureis corrigiis calceamentorum ligulas constringebat.

Quod mihi plane inversa et contraria ratione, atque oportebat, factum videtur; recteque a vet. Æliani Interprete, Vulteo, expositum h. l. arbitrator. Voc. ἀγωγὴς haud dubie Lorum significabat Græcis. (Vide Ἀγωγὴς.) Quare ἀναγωγὴς vix aliud quid significare poterit, atque Lorum quo aliquid attrahitur, vel sursus trahitur, et οἱ ἀναγωγεῖς τῶν βλαυτῶν erunt qui alias οἱ ἱμάντες τῶν ὑποδημάτων dicuntur, nempe Lora, Corrigiæ, Vincula, quibus adducuntur liganturque crepidæ et calcei. Quod τὰς ἀναγωγὰς scribitur ap. Eust. id sive Codicis Epitomæ, quo ille usus erat, s. Librarium, qui ipsius Commentarium descripserunt, erratum est: noster quidem Cod. Epit. τοὺς ἀναγωγέας tenet. Et aut hoc ipsum in suo etiam Cod. reperisse Eust. aut certe suspicatum esse sic legendum, satis ipse significavit, cum eodem loco, ubi ista Athenæi verba affert, moneat voc. ἀναγωγὴς idem valere ac τελαμῶν, nempe Lorum. Quod vero ibidem mox adjicitur, Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων, si ipse ita scripsit Eust., tum vero καλάμια quæ sua ætate vulgo vocari ait, nisi velimus manifeste eum pugnare secum et contrarium dicere ei, quod modo dixerat, pariter intelligi debebunt Corrigiarum aut Vinculorum quoddam genus, quibus calcei ligantur. (Ligulas calcei vertit Ducang. Gl. Gr. Cf. Schæferi Schol. ad Aristoph. Plut. 784. Ἀντικνήμια ἐστὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα *καλάμια τῶν ποδῶν, κνήμη δὲ ἡ λεγομένη *ἄντζα, ὅπισθεν τοῦ καλαμίου. Credo sic dictas tunc, quia e calceis utrimque surgunt hæ ligulæ s. ansulæ, ut culmi e terra. Perizon. Hesych. Βλαυτία· σανδάλια. Unde Soping. Eustathio restituit σανδάλια pro καλάμια, sed et conjectura paulo audacior est, et in vulg. καλάμια nihil vitii latet.) At Idem 1248. observat καλάμιον dici, χρυσοῦν κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, Parvum quoddam ornamentum cincinnos continens. Quo pertinet quod est ap. Hes. Καλαμὶς· κοσμάριον τι περὶ τοὺς πλοκάμους, et quod ap. J. Poll. 5, 96. in mundo muliebri recensentur, Κάλαμος καὶ καλαμὶς καὶ *ἐντροπον, χρυσὰ καὶ ἐπίχρυσα πάντα. Quare cum Aureum illud ornamentum, quo crepidas astrinxit Parrhas., ap. Athen. et Ælian. non vocabulo ἀναγωγέας significetur, sed illis verbis, quæ vulgo sic scribuntur, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, suspicari licebat Eust. l. c. non scripsisse, Λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγὰς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια τῶν ὑποδέσεων, sed ἀνασπάστους, et καλάμια intellexisse eum Aureas quasdam fibulas, quibus corrigiarum extremitates astrictæ fuissent. Cui tamen conjecturæ rursus repugnare illud videtur, quod hic καλάμια ait τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα, i. e. Vulgo, Vulgi sermone sic dicta; altero loco autem, ubi καλάμιον Aureum ornamentum interpretatur, diserte adjecit, κατὰ τοὺς παλαιούς εἰπεῖν. (Adde quod Scholiastæ in Aristoph. l. c. καλάμιον sit i. q. ἀντικνήμιον.) Sed hoc utcunque sit, illud certum manere videtur, τοὺς ἀναγωγέας hic dici Lora, Vincula, Corrigias, quibus adducuntur calcei liganturque. Jam hos ἀναγωγέας cum dicatur astrinxisse Parrhas. s. coercuisse, ἐπέσφιγγε, χρυσοῖς ἀνασπαστοῖς vel ἀνασπάστοις, vocabulo hoc, quamcunque statuamus veram illius scripturam, vix aliud significari potuit, nisi Fibulæ aureæ, quæ in calceis, quoniam linguæ exertæ speciem referebant, quemadmodum etiam in icone conspicitur, quam e Balduino apponi Perizon. curavit, vulgo γλωτταὶ et γλωττίδες, Lat. Linguæ, Lingulæ, et rescissa n. litera Ligulæ, dicebantur. Vide Hes. v. Γλώσσα, et Plat. Comicum ap. Athen. 677. Sed de ipsius vocabuli scriptura, quod h. l. et Athen. et Ælian. posuissent, oritur dubitatio. Parum quidem dissentiant libri. Ap. Athen. in Edd. omnibus ἀνασπαστοῖς scribitur, nec ad hanc scripturam aliud quidquam e Ms. A. annotatum. Quod ἀναπάστοις habet noster Ms. Epit., id quidem proprium hujus Codicis erratum est, qui haud dubie ἀνασπάστοις debuerat, quemadmodum ap. Eust. et Æl. ll. cc. vulgo scribitur. At, quo pacto fibula, quæ ad constringendum vel coercendum vinculum valeat, ἀνασπαστὸν aut ἀνάσπαστον,

A sive masculam formam statuas, ἀνασπαστὸς aut ἀνάσπαστος, nominari potuerit, difficile dictu fuerit; habent enim hæc vocabula passivam notionem, significantque Id quod astrictum sit, non, Quod astringat coercetque aliud quidpiam. Desiderabatur tale nomen, quod per suam formationem significet Instrumentum, quo aliquid astringatur, attrahatur, contineaturque. Habebis autem id ipsum, quod quærimus, si statuas, *ἀνασπάστοις hic scriptum oportuisse, et corruptum fuisse a Librariis nomen. Ἀνασπᾶν est Attrahere, Contrahere, et potest etiam pro Astringere, Constringere, poni. Inde legitime deductum fuerit ἀνάσπαστρον, quemadmodum ab ἐπισπᾶν formatur ἐπίσπαστρον, satis obvium vocabulum." Schweigh.]

[*Ἀναγώγιος, ἰα, ἰον, i. q. ἀναγωγικός. "Proclus Lyc. Hymn. in Mus. 1, 1. (Ὑμνεόμεν, μερόπων ἀναγώγιον ὕμνεομεν φῶς:) 18. (Κλύτε θεοὶ σοφίης ἱερῆς οἴκας ἔχοντες, Οἱ ψυχὰς μερόπων, ἀναγώγιον ἀψάμενοι πῦρ, Ἐλκετ' ἐς ἀθανάτους, σκότιον κεύθμωνα λιπούσας, Ὑμνων ἀρρήτοισι καθηράμενοι τελετῇσι.)" Schæf. Mss. "Lumen mentem illustrans, et animam ad deorum revocans sedes." Jacobs. Idem Proclus H. in Venerem 4, 1. notante eod. Schæf.: Ὑμνεόμεν σειρὴν πολυνύμνον Ἀφρογενεῖς, Καὶ πηγὴν μεγάλην βασιλῆιον, ἧς ἀπὸ πάντες Ἀθάνατοι περρόντες ἀνεβλάστησαν Ἐρωτες Ὡν οἱ μὲν νοεροῖσιν οἰστεύουσιν βελέμνοις Ψυχὰς, ὅφρα πόθων ἀναγώγια κέντρα λαχούσαι, Μητέρος ἰσχανόωσιν ἰδεῖν *πυριφεγγέας αὐλάς. Synes. Hymn. 1. p. 7. Ed. 1570. 12. "Ἐνὶ μὲν, ἔνι τι φέγγος Κεκαλυμμέναισι γλήναις, Ἐνὶ καὶ δεῦρο πεσόντων Ἀναγώγιός τις ἀλκὰ, Ὅτε κυμάτων φυγόντες Βιοτησίω, ἀκηδεῖς Ἀγίας ἐστεῖλαν οἴμους Πρὸς ἀνάκτορον τοκῆος. Μάκαρ ὅστις βορὸν ὕλας Προφυγῶν ὕλαγμα, καὶ γὰρ Ἀναδύς, ἄλματι κούφῳ Ἴχνος ἐς θεὸν τιταίνει. Μάκαρ ὅστις μετὰ μοίρας, Μετὰ μόχθους, μετὰ πικρὰς *Χθονογυθεῖς μελεδῶνας, Ἐπιβὰς νόου κελεύθῳ Βυθὸν εἶδεν *θεολαμπῇ. Πόνος εἰς ὅλαν ταῦσαι Κραδίαν ὁλοισι ταρσοῖς Ἀναγωγίῳ ἐρώτων: 3. p. 39. Σὺ δὲ λάμψον, ἀναξ, Ἀνάγωγα (l. Ἀναγωγὰ) φάη, quæ verba repetuntur p. 53. et 59. Hæc Synesii loca indicavit Boissonad. Mss. "Ἀναγωγὸς dicebatur Dæmon, qui credebatur mentem e corpore ἀνάγει, Ad superiora ducere, de quo Stanl. 1, 2, 9. quasi ex Oraculis Zoroastri, quæ tamen nihil hujusmodi habent. Fuit nihilominus doctrina Orientalium, si Platonicis credimus. Jambl. de Myst. 8, 8. Ταῦτα μὲν οὖν ἐν τοῖς Περὶ Θεῶν ἀκριβέστερον λέγεται, τίνες τέ εἰσιν ἀναγωγοί, καὶ κατὰ ποίας αὐτῶν δυνάμεις, πῶς τε τὴν εἰμαρμένην λύουσι, καὶ διὰ τίνων ἱερατικῶν ἀνόδων, τάξιν τε ὅποια τῆς κοσμικῆς ἐστὶ φύσεως, καὶ ὅπως ἡ νοερά ταύτης ἐπικρατεῖ τελειοτάτη ἐνεργεία, Qui sint dii reductores, h. e., ut apparet e toto cap., qua ratione animas corpore liberent. Ostendere nititur quid Dii, qui demittunt animas in corpora, possint sine mutatione eas rursus e corporibus educere, atque inter alia hæc habet: Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης καθόδου ἐπὶ τούτῳ κατέπεμψεν ὁ θεὸς τὰς ψυχὰς, ἵνα πάλιν εἰς αὐτὸν ἐπανέλθωσιν οὔτε οὖν μεταβολῇ τις γίνεται διὰ τῆς τοιαύτης ἀναγωγῆς, οὔτε μάχονται αἱ καθοδοὶ τῶν ψυχῶν καὶ αἱ ἀνοδοί. De ascensu et Dæmonε ψυχοπομπῇ legi etiam potest Plato in Phædone. Huetius in Origenianis non Origenem modo, sed et vett. Judæos et Christianos similia sensisse ostendit. Proclus Theol. 6, 22. constituit Triadem unam Ζωογονικῶν Θεῶν, Deorum, qui animas in corpora demittunt, eosque Cererem, Junonem, et Dianam vocat; alteram Ἀναγωγικῶν, Reductiorum, quæ Mercurio, Venere, et Apollini constat: qua in re observandum eum more Platónico Chaldaicis Diis nomina Gr. imponere." Jo. Cleric. Opp. Philos. T. 2. Ind. Philol. v. Ἀναγωγός.]

Δυσανάγωγος, ου, ὁ, ἡ, et Εὐανάγωγος. Δυσανάγωγος, Qui ægre rejicitur, vel excreatur. Diasc. (1, 1. Καὶ τὰ δυσανάγωγα ὑγρὰ λεπτοποιουσαι,) ut contra Εὐανάγωγος, Qui facile rejicitur, s. excreatur. Dioscor. 3, 44. Εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ. i. e., e Plinio, Excreabilia pectoris vitia facit, ut quod ap. eund. Diosc. habetur, Ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In VV. autem LL.

hæc eadem signif. τοῦ εὐανάγωγος, tribuitur et τῷ εὐάγωγος, sed siqui auctorum loci εὐάγωγος in hac signif. habent, erroris mihi suspecti sunt. [Trallian. 12. p. 240. Πτύελα λεπτά πρᾶννει, καὶ εὐαναγωγότερα ποιεῖ δι' ὑδρομέλιτος ποθεῖσα.]

“Ἀνακτέον, Deducendum est, vel Referendum est.” [Vide Κατανεκτέον. Greg. Naz. in Julian. p. 61. Ἄλλ' ἀνακτέον μοι πάλιν τὸν λόγον ἐπὶ τοὺς λόγους· οὐ γὰρ φέρω μὴ τοῦτο πολλάκις ἀνακυκλεῖν· καὶ πειρατέον συνηγορήσαι τούτοις εἰς δύναμιν.]

[*Ἀνακτικός, ἢ, ὄν. Hes. Ἐξίλασμα· ἀντίλυτρον, ἀνακτικὸν δῶρον.] “Legerim *ἱλαστικόν.” Is. Voss. “Glossæ in Ps. Ἐξίλασμα· ἀντίλυτρον ἀνακλητικόν. Malim ἀνακτητικόν.” Albert. “Ἀνακτητικόν, vel μαλακτικόν.” Wakef. ad marg.]

Ἀντανάγω, et Ἀντανάγομαι, Ex adverso in hostem prodeo, Obviam hosti prodeo. Proprie sonat, Solvo ad prodeundum in hostem. Thuc. 8, p. 296. Οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, αἰσθόμενοι, ἐκ τῆς Ἀβύδου ἀντανήγον καὶ αὐτοί· [8, 38. Αἱ δ' ἐκ τῆς Σάμου νῆες αὐτοῖς ἐπίπλους μὲν ἐποιοῦντο ταῖς ἐν τῇ Μιλήτῳ, ἐπεὶ δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ἀναχωροῦντες πάλιν ἐς τὴν Σάμον ἡσύχαζον· 4, 13. Τῇ δ' ὑστεραίᾳ παρασκευαζόμενοι ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν, ἀνήγοντο, ἣν μὲν ἀντεκπελεῖν ἐθέλωσι σφί· σιν ἐς τὴν εὐρυχωρίαν· εἰ δὲ μὴ, ὡς αὐτοὶ *ἐπεσπλευσόμενοι· καὶ οἱ μὲν οὕτε ἀντανήγοντο, οὕτε δ' διανοήθησαν, φράζει τοὺς ἔσπλους, ἐτυχον ποιήσαντες· 1, 29. 117. “Thuc. 7, 52. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀντανήγον ναυσὶν ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα. Structura alia 7, 37. Ἀντανήγον πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ναῦς. Eadem autem, qua in loco præsentis, 8, 80. Ἀθροαῖς ταῖς ναυσὶν οὐκ ἀντανήγοντο.” Abresch. Diluc. Thuc. 701. Quod idem vir doctus addit, hoc compositum ignorare Steph. Thes., id plane falsum est. “Philipp. 29. ad Diod. S. 1, 598. Simon. Dial. p. 85.” Schæf. Mss. Æschines Dial. 2, 21. Ταῦτα ἐμοῦ λέγοντος, ὁ Πρόδικος ἀντανήγετο πρὸς τὸ μειράκιον, ὡς ἀμυνόμενος, καὶ ἐπιδείκνυν ταῦτα, ἅπερ σὺ νῦν δή. “Prodicus se parabat ad disputandum adversus adolescentulum. Metaphora petita est ab eo, qui, cum videt alterum solvere, ut se adoriatur, et ipse solvit contra, ut cum eo congrediatur.” Fischer. “A re nautica metaphoræ sæpius ad sermones traductæ. Sic ἀνάγεσθαι ap. Æschin. Eryx. 2. Ibi satis commodè Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui Interpretes aberrant.” T. H. ad Lucian. 1, 47. Vide Ἀνάγω.]

[*Ἀπανάγω, Decedo, Abeo. Polyb. 33, 5, 5. Ἀλλὰ τούτοις μὲν ἐπανάγειν ἐκ τῆς Ῥώμης προσέταξεν ἑξαυτῆς. “Sic recte Mss. quod sibi non placere ait Ursinus, idque in ἀπανάγειν mutavit; quod, inauditum licet Græcis verbum, tenuere posteriores Editores. Restituendum Polybio ἐπανάγειν recte monuit Reisk.” Schweigh. Xenoph. Hist. 6, 2, 16. Ἐπανήγαγεν (Marg. Leuncl. ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. “Porphy. de Abst. 2, 59. (Ἐπεὶ καὶ Ἀπόλλων παραινῶν θύειν κατὰ τὰ πάτρια, τούτέστι κατὰ τὸ ἔθος τῶν πατέρων, ἅπαν ἄγειν ἔοικεν εἰς τὸ παλαιὸν ἔθος, ‘lege uno verbo ἀπανάγειν,’ Reisk.)” Wakef. Mss. Imo vulg. recte se habet, nisi malis ἅπαν ἀνάγειν, Referre omnia. “Ἀπανάγω, ich gehe, ziehe weg, ab, neutr. doch eigentl. mit der Nebenbedeutung in die Höhe, ins Mittelland, auf die See u. s. w.” Schneider. Lex.]

[*Εἰσανάγω, Introduco, Adduco. Od. Θ. 529. Εἵρερον εἰσανάγουσι. “Tryphiodor. 136. (Ὅπως αὐτάγητον ἄλγος Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατήνορα τέχνην Ἴλιον εἰσανάγουσιν, ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.)” Wakef. Mss. Marian. Epigr. 1. Ἄλλ' ἐγὼ ἐς καθάρην μερούπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω Εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω. Polyb. 1, 82, 2. Τοὺς δὲ ζωγρεῖα πρὸς αὐτὸν εἰσαναχθέντας.]

[*Ἐξανάγω, Educo, Ἐξανάγομαι, In altum vela dare. Thuc. 2, 25. Καὶ ὕστερον αἱ τε νῆες περιπλευσασαὶ ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὺς, καὶ ἔξανάγονται ἐκλύποντες Φεῖαν. “Solita brevitate scriptum, pro ἀνάγονται ἐκ Φεῖας ἐκλύποντες αὐτήν. Soph. Philoct. 588=572. Κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ', ὁ Τυδεὺς τε παῖς, Ἔσπελλον, ἥνικ' ἔξανηγόμην ἐγώ. Alio spectat Hes. Ἐξανάξει· ἀνάξει πρὸς τὸν ἥλιον, de Icaro forsan alibi adhibitum,” Abresch. Thuc. 185. ap. quem

A scribitur Φαίαν—Φαίας. “Exsuscitabit, Suscitabit ad solem. Mich. 7, 9. Ἐξάξει με εἰς τὸ φῶς, pro quo Hes. ἔξανάξει legisse videtur.” Perger. “Non male, etsi nihil muto. Supra: Ἀνήγες· ἄνω ἦξας, ἀνήξας. Ἀναζυγοῦντες· ἀνάγοντες εἰς τὸ ἄνω φῶς. Sed vide ibi. Compositum autem ἔξανάγειν in Lexx. deest. Analogum tamen est cum ἔξαναφέρειν, de quo H. Steph., et similibus aliis.” Albert. “Brunck. Apollon. 196. ad Lucian. 1, 341.” Schæf. Mss. “Aprian. 1, 786. Solvo navem, Philo J. 1, 670. Med. Me subduco, 1119.” Wakef. Mss. Cass. Dio 88, 35. 145, 83. 271, 18. 288, 97. 293, 79. 313, 25. 581, 11. 611, 20. 614, 46. 959, 65. 1093, 54. 1366, 26. Eurip. Heracl. 219. Αἶδου τ' ἐρεμνῶν ἔξανήγαγεν μυχῶν Πατέρα σόν. Cf. supra Ἀνάγω et Ἀναγωγή.]

[*Προεξανάγω, Proveho in altum, e portu vel ex acie, i. q. *προεκπλέω. “Dionys. Hal. de Thuc. Hist. Jud. 2, 241(=875.) Προεξαναγόμενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξυμμαχοὶ ναυσὶ παραπλησίαις τὸν ἀριθμόν.) Hæc e Thuc. 7. p. 490. descripta sunt, ubi legimus προεξαγαγόμενοι. Vide notam.” Scott. App. ad Thes.]

Ὑπεξανάγομαι, Clam e littore solvo, et enavigo, Navem ascendens lateo, et me mari subduco. Bud. e Thuc. [“2, 279.” Wakef. Mss.]

Ἐπανάγω, Reduco, ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, sicut κατὰγειν dicit Herodian. (7, 6.) Bud. teste. Citatur e Plat. de LL. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, In lucem reducere. Interdum Revoco, ut Plat. Epist. 7. Ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me revocavi a malis quæ tum erant. Alii, Me recepi a malis, etc. Ap. Æschin. autem in Ctes. (445.) Καὶ δὴ ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem. Orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον, ut Synes. (56.) Ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, quod vertit Bud., Res mihi altius repe-teuda. [“Ad rem propositam revoco. Xenoph. Mem. 4, 6, 13. Εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι,—ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανήγεν ἂν πάντα τὸν λόγον, et 14. Οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων.] || Ἐπανάγω, inquit Bud. Reduco, Retrorsus ago. Xenoph. loquens de eo, qui impetum capere vult ut jaculetur, Προβάλλεται τὰ ἀριστερά, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιὰ: [de R. E. 12, 14. Ἦν γὰρ προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερά, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιὰ.] || Ἐπανάγω, Rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristot. Pol. 4. Ἄλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, Sed rejiciantur rursus plebi-scita ad magistratus. Bud. Comm. 378. et 379. || Ἐπανάγειν positum ἀμεταβάτως, pro Redire, Hes. [Ἐπάναγε· ἐπἄνελθε, ἐπίστρεφε. (Sir. 17, 26. Ἐπάναγε ἐπὶ Κύριον, i. q. v. 25. ἐπίστρεφε. Fortasse huc pertinet Hes. glossa.] Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Luc. 5, 4, ἐπανάγαγε.) Ἐπαναχθέντα· ἐπανακομισθέντα. Suid. Ἐπαναχθέντες· ἐπανακομισθέντες. “Neutraliter, Redire, Reverti, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως, 3, 5, 9. (Plut. de Liber. Educ. 6, 21. Ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν:.) ἐκ τῆς συνουσίας, 8, 29, 4. ἐκ τῆς χώρας, 4, 74, 1. adde 10, 20, 3. 13, 6, 7. 33, 5, 5. ἐπανάγων, In reditu, 3, 14, 2. (Vide Schleusner. Lex.) || Ἐπανάγομαι, in medio, Reduco ad pacem, ad concordiam, Eis τὰς τοιαύτας συνθήκας ἐπαναγόμενοι τοὺς βασιλεῖας ἀμφοτέρους, 33, 11, 5. ubi nil opus videtur ἐπαγόμενοι corrigere cum Reiskio.” Lex. Polyb. Vide Schweigh. ad h. l.] || Ἐπανάγομαι, i. q. ἀντα-νάγω, paulo ante; exponitur enim a Bud., E portu erumpo in hostem, ut cum eo conficturus. Polyb. 1, (20, 15.) Ἐν ᾧ δὴ καὶ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. Sic et ap. Herod. [“Proveho classem. Hist. 6, 2, 16. Ἐπανήγαγεν (Marg. Leuncl. *ἀπανήγ.) ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς. Contra hostes, 1, 6, 28. Κατέπλευσαν ἐς τὴν Μιτυλήνην, ἐκεῖθεν δ' ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. Nempе antea Eteonicus hostis in Lesbum fugerat.” Lex. Xenoph. “Miram τῷ ἐπαναπλέειν ἔπεα signif. affingit Portus in Lex., Malis verbis abundare, quæ temere profundas, cum ita scripserit Herod. 1, 212. breviter, pro Ὡστε ἐπ' αὐτῷ (vino hausto, καὶ κατιόντι τῷ οἶνῳ ἐς τὸ σῶμα,) ἀναπλέειν ὑμῖν (factis ebriis) ἔπεα κακά, Sursum tendant, fluitent, ac quasi natent

improba verba. Sic ἐπιπλέειν propria innatandi notionē, 3, 23. Ἀσθενὲς τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης οὕτω, ὥστε μηδὲν οἶόν τε εἶναι ἐπ' αὐτοῦ ἐπιπλέειν. Junxit cum ἄνω φέρεσθαι Agath. 5. p. 164. Οἱ Ῥωμαῖοι τὰ ὅπλα τῶν δυσμενῶν ἀνελόμενοι ὀπόσαγε ἄνω ἐπὶ ἐφέρετο καὶ ἐπέπλει. Parili ratione iterum Herod. 7, 160. Ὀνειδέα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, pro ἀνάγειν τὸν θυμὸν ἐπὶ τὸν ονειδίζοντα, vel etiam, ἐπὶ τῷ κατιέναι τὰ ονειδέα, probris ingestis." Abresch. Diluc. Thuc. 363. Glossæ: Ἐπανάγω Reduco. J. Poll. 8, 29. Γραφῆς δὲ, ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφῇ, ὥσπερ εἰπεῖν, ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀπενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, ἀπενεγκεῖν, ἐπαναγαγεῖν, ἀπαγγεῖλαι, ἀποθέμενος, ἀπενεγκῶν, ἐπαναγείλας, ἀπενέγκας, ἐπαναγαγὼν, ἐπενεγκάμενος, γραψάμενος. Ms. Jung. ἐπαγαγεῖν—ἐπαγαγὼν, quæ lectt. textui restituendæ sunt, cum v. ἐπανάγω in Jure Gr. ignoretur. Oribas. de Fract. p. 81. Cocch. Διαστρέψας εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπάναγε, Postquam detorseris, reduc in suam sedem: de Luxat. e Gal. p. 153. Εἰ δ' εἰς ἐκεῖνα πρὸς τὴν δεξιὰν χῶραν ἐπανάγοιμεν. "Julian. Or. 4. p. 152. (sensu theologico, Τὰ μὲν οὖν θεϊότερα καὶ ὅσα ταῖς ψυχαῖς δίδωσιν, ἀπολύων αὐτὰς τοῦ σώματος, εἶτα ἐπανάγων ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας, κ. τ. λ. Vide Ἀνάγω, Ἀναγωγεὺς, et Ἀναγώγιος.) Plato Polit. 7. 488. (Οὐκοῦν ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνη ταύτη πορεύεται, τὰς ὑποθέσεις ἀναίρουσα ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀρχήν, ἵνα βεβαίωσται, καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατορυσμένον ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. "Timæus pro ἀνάγει ἄνω legit ἀνατείνει, leviter glossam immutans, ut alii locis facere solet. Hanc autem Platoni propriam loquendi rationem Platonici, præsertim recentiores, certatim celebrarunt. Atticus ap. Euseb. P. E. 15. p. 195. Περὶ τῶν νέων ψυχὰς ἄνω πον πρὸς τὸ θεῖον." D. R.)" Schæf. Mss. Vide plura in Ἀνατείνω. "Hierocles p. 3. (Φιλοσοφία ἐστὶ ζωὴς ἀνθρωπίνης κάθαρσις, καὶ τελειότης· κάθαρσις μὲν, ἀπὸ τῆς ὑλικῆς ἀλογίας καὶ τοῦ θνητοειδούς σώματος· τελειότης δὲ, ὡς τῆς οἰκείας εὐζωίας ἀνάληψις, πρὸς τὴν θείαν ὁμοίωσιν ἐπανάγουσα.)" Wakef. Mss. Plut. de Discr. Am. et Adul. p. 54. Ed. Krigel. Τοὺς δὲ κομποτέρους ὥρων ἐνταῦθα μάλιστα προσέχοντας αὐτῷ καὶ φυλαττομένους τὸ χωρίον τοῦτο καὶ τὸν τόπον, οὐκ ἂν εὐθείας ἐπανάγει τὸν ἔπαινον, ἀλλ' ἀπαγαγὼν πῶρρόν κυκλοῦται καὶ Πρὸς σεῖσιν, οἷον ἀφορητὴ θρέμματος (e poeta) ἐπιψαύων, καὶ ἀποπειρώμενος. "Ἐπάγει D. Rodolph. Schott. Jan. not. Adducit: vulgatum aliquanto significantius est, Superadducit, sed minus aliquanto accommodatum huic loco." Wytenb. Idem Plut. Sympos. 8, 747. Καὶ γὰρ τούτοις ὁ ὕπνος ἐκ μέσων ἐπανάγων τὰ ὑγρά καὶ διανέμων πάντῃ τοῖς μέρεσιν, ὁμαλισμὸν ἐμποιεῖ καὶ ἀναπλήρῳσιν. "Ἐπανάγω, Burg. Præf. ad Dawes. xvi. Fabric. B. Gr. 1, 330. Markl. Suppl. 79. ad Diod. S. 2, 103. Herod. 327. Larcherii Herod. 5, 354. ad Charit. 382. Reduco, Lucian. 1, 15. Proveho in altum, Xenoph. Eph. 18. not. 161. 276. ibid. 20. 92. Refero pedem, Redeo, Dionys. H. 2, 653. 3, 1501." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 1, 5. (Οὐκοῦν ἄλους ἀγκίστρῳ μόνος ἰχθύων εἰς τὸ ἔμπαλιν ἑαυτὸν οὐκ ἐπανάγει, ἀλλ' ὠθεῖται, τὴν ὁρμίαν ἀποθερίσαι διψῶν.)" Wakef. Mss. Plut. Consol. ad Apollon. 6, 455. Ἐκεῖνῳ δὲ τῷ μακαρισθέντι οὐκ ἦν κατὰ φύσιν περαιτέρω τοῦ ἀπονεμηθέντος αὐτῷ χρόνου πρὸς τὸν ἐνθάδε βίον περιμένειν, ἀλλ' εὐτάκτως τοῦτον ἐκπλήσαντα πρὸς τὴν εἰμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς φησὶν ἤδη πρὸς ἑαυτήν.] "Ἐπαναγῆσχα, "Atticum præf."

"Ἐπανακτέον μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, Revocanda "mihi paulo altius oratio, Synes. Ep. 56. Ad verbum "sonat Reducendum." [Suid. et Zonar. Ἀποπορευτέον· ἀντὶ τοῦ ἐπανακτέον, *ὑποστρεπτέον. Himer. Ecl. 36, 6. Ἀλλ' ὁ λόγος γὰρ ἀκολουθήσας τῷ πόθῳ, ὥσπερ τινὶ βιαίῳ ῥέυματι, μικροῦ πρὸς ἐτέραν ὁδὸν μετ' ἡμετέρας φερόμενος· ἐπανακτέον οὖν ἐπὶ τὴν Λιβύην τὸν λόγον.]

[*Ἐπαναγωγή, Reductio ad aliquid. Plato Polit. 7. p. 532=163=217. Ast. Ἡ δὲ γε, ἦν δ' ἐγὼ, λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφή ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ

τὰ εἶδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου ἐς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος, καὶ ἐκεῖ πρὸς μὲν τὰ ζῶα τε καὶ φυτὰ καὶ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἐπ' ἀδυναμίᾳ βλέπειν, πρὸς δὲ τὰ ἐν ὕδασι φαντάσματα, ἐνταῦθα δὲ πρὸς φαντάσματα θεά (V. θεῖα) καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδῶλων σκιὰς, δι' ἐτέρου τοιούτου φωτός, ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν, ἀποσκιαζομένας, πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἥς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστον ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὐσι θεάν, ὥσπερ τότε τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι πρὸς τὴν τοῦ φανωτάτου ἐν τῷ σωματιοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Ald. Bas. 1. et 2. exhibent ἐπ' ἀναγῶγην. Justin. M. Apol. 1. p. 35. Thirlb. Καὶ τῇ βουλῇ αὐτοῦ γενόμενος ἄνθρωπος ταῦτα ἡμᾶς ἐδίδασκεν, ἐπ' ἀλλαγῇ καὶ ἐπαναγωγῇ τοῦ ἀνθρωπείου γένους, quod vertitur, Instaurandi et restituendi humani generis ergo.]

[*Ἐπαναγωγός, ὁ, ἡ, Redux. Cass. Dio 740. Ὡς οὐδὲν προσήκατο, πλὴν Τύχῃ τε Ἐπαναγωγῇ, οὕτω γὰρ πως αὐτὴν ἐκάλεσαν, βωμὸν ἰδρυθῆναι.]

"Ἀντεπανάγω, Vicissim s. Econtrario reduco et reveho. Pass. ἀντεπανάγομαι in VV. LL. exp. "Concurro, proculdubio respicientibus ad Thuc. 4, (25.) p. 129. Ἐναγκάσθησαν ὁψὲ τῆς ἡμέρας "ναυμαχεῖσθαι, ἀντεπαναγόμενοι πρὸς τε Ἀθηναίῳ "ναὺς ἑκαίδεκα. Ubi tamen potius significat Occur-rere, s. Ex adverso invehi."

"Κατανάγω, Comporto. Affertur enim κατανά-ξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram. "Hes. exp. non solum ἀνάξαντες εἰς τοῦπίσω, sed "etiam ἀναχωρήσαντες, Regressi." [Rectius Noster et Wakef. ad marg. verba εἰς τοῦπίσω cum ἀνάξαντες junxerunt, quam Albertius, qui sic edidit, Κατανά-ξαντες· ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, et Wesselingius, qui eum secutus est. "Lege ἀναχωρίσαντες. Respicit Herod. 7, 36. (Ποιήσαντες δὲ ταῦτα, ὕλην ἐπεφόρησαν, κόσμῳ δὲ θέντες καὶ τὴν ὕλην, γῆν ἐπεφόρησαν, κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν, φραγμὸν παρείρυσαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν, ἵνα μὴ φοβέηται τὰ ὑποζύγια τὴν θαλάσσαν ὑπερορῶντα, καὶ οἱ ἵπποι.)" Wakef. ad marg.

"Hes. Κατανάξαντες· ἀνάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες. Forte, quæ Abreschii suspicio, νάξαντες, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντες, ut Complandandi significationem, quæ est hujus loci, et τοῦ κατανάγειν junxerit. (In Schweigh. Ed. κατανάξαντες vertitur, Probe constipata terra.) H. Steph. horum immemor: "Κατανάγω, Comporto; affertur enim κατανάξαντες γῆν, Comportantes injicientesque terram." Est e *κατανάσσω. In Josepho B. J. 1, 21, 7. νάγμα, Terra stipata; πύργος ναστός, 5, 4, 3. Solida et bene compacta, sive νεναγμένος, quomodo Mss. Antiq. 15, 9, 6. verissime. Porro φραγμὸν, Sepem hinc atque hinc prætensam, Tzetzes χειραγωγὸς καὶ *κλείσματα, Arrian. Ἀναβ. 5, 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, appellant." Wessel.]

[*Κατανακτέον, Referendum. "Artemidor. 1, 58 (=56. p. 49=82. Καὶ τὸ καθαρωδεῖν εἰς τὸν αὐτὸν κατανακτέον λόγον.)" Wakef. Mss. "Aut *κατενεκτέον leg. aut *κατακτέον, aut *κατατακτέον, aut ἀνακτέον, ut p. 50. (Ποιήσας δὲ, καὶ *ἐγκωμιογράφους, καὶ πάντας λογοποιούς, εἰς τὴν αὐτὴν τοῖς χοροῖς ἀνακτέον μοῖραν.)" Reisk. Vide Nostrum in Ἀνακτέον. Κατακτέον edidit Reiff. cujus hæc sunt verba:—"Antea legebatur κατανακτέον. Nos Rigaltium sequimur. Annuitt nostræ lectioni etiam Cod. B. *τακτέον habens.]"

"Προαναγόμαι, Prior solvo, aut abscedo. Thuc. 8. "p. 267." [c. 11. Καὶ ἀθυμήσαντες ὅτι πρῶτον ἀπτόμενοι τοῦ Ἰωνικοῦ πολέμου ἔπαισαν, τὰς ναὺς (τὰς) ἐκ τῆς ἑαυτῶν οὐκέτι διανοοῦντο πέμπειν, ἀλλὰ καὶ τινες προανηγμένας μετακαλεῖν. "Heliodor. 191(=163. Συνετιθέμην οὕτω ποιήσειν, ὅρκῳ πρότερον, ὅτι μὴ προαναχθήσονται, τὴν ἐπαγγελίαν πιστωσάμενος, K. ap. Coraium προανηχθήσονται, v. nos in Ἀγῶ.) Polyæn. 325(=114. Καὶ παρ' ἀγγελμα ἔδωκε προαναχθῆναι τοῦ στόλου παντός." Wakef. Mss.)

[*Προσανάγω, Adduco, sed versus superiora. Exemplum hujusce verbi habes supra 148. c. 157. a. Adde Dionys. H. de Comp. Verb. 14. Τὸ δὲ σ, τῆς μὲν γλώσσης προσαναγομένης ἄνω πρὸς τὸν οὐρανόν, τοῦ δὲ πνεύματος διὰ μέσου αὐτοῦ φερομένου, καὶ περὶ τοὺς ὁδόντας λεπτόν καὶ στενὸν ἐξωθούντος τὸ *σύριγμα,

ubi vertitur, Lingua sursum ad palatum adducta.]

[* Συνανάγω, “Abducere, vel jubere aliquem ἀναχωρῆσαι, i. e. Jubere secedere. Συναναχθέντες εἰς τὴν Σίκκαν, 1, 66, 10. coll. v. 6. Siccam abducti, Cum universi, prout jussi erant, Siccam se recepissent.” Lex. Polyb. Demosth. 910. “Ælian. H. A. 583. Eust.” Wakef. Mss. || Una celebro. Vide Abresch. in Ἀνάγω citatum.]

[* Ὑπανάγω, Subduco, Abduco. Joseph. A. J. 4, 4, 5. Τὴν δύναμιν ὑπανήγε, διὰ τῆς ἐρήμου ἐκπεριῶν. “Hierocles 174. (Ἐν τάξει οὖν ἀκούσωμεν τοῦ παραγγέλματος, ἐκ μὲν τῆς ἐποχῆς τῶν πράξεων τὸ ἀναμάρτητον ἡμῖν εἰσηγουμένον, ἐκ δὲ τῆς προτροπῆς τοῦ μανθάνειν οὐ πάντα, ἀλλ’ ὅσα δεῖ, πρὸς τὰς ἀρίστας πράξεις ἡμᾶς ὑπανάγοντος.)” Wakef. Mss. “Sic e Ms. M. Coll. Gud. exhibemus, atque ita e suo Cod. Curter. edidit, ὑπανάγοντος, Sensim reducentis. At hoc non contentus Editor Cant. ‘a felici,’ ut ait, ‘manu in Mss. Gall. interpolatum,’ ἐπάγοντος inseruit. Mihi vero non ita feliciter emendatum videtur, cum Hierocles nusquam, nec, quod sciam, alii, isto in sensu utatur verbo ἐπάγειν, sed ἀνάγειν ἐπανάγειν, sæpissime. In his Commentariis v. ἐπάγειν semper sonat Adjicere s. Adhibere, atque ex uno tantum exemplo, quid intersit, intelligas, p. 164. Οἱ δὲ ἐν Αἰδου δικασταὶ, ἅτε πρὸς τὸν τῆς ἀληθείας κανόνα τὴν κρίσιν ποιούμενοι, οὐ κρίνουν μὴ εἶναι δεῖν τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ πονηρὰν μὴ εἶναι, καὶ ὅπως ἂν μετρίῃ τὸ κακὸν αὐτῆς πραγματεύονται, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς φύσεως τὰς κολάσεις ἐπάγοντες, ἱατροῦ δίκην, τομαῖστε καὶ καύσει τὰ Χειρῶναι ἔλκη θεραπεύοντες· καὶ τῶν ἡμαρτημένων δίκας εἰσπράττοντες, μετανοῶν ψυχῆς τὴν πονηρίαν ἀφανίζειν πεφύμενοι· οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν ἐξιστάντες τοῦ εἶναι, ἀλλ’ εἰς τὸ εἶναι μᾶλλον ἐπανάγοντες, τῇ τῶν λυμαιομένων παθῶν *ἐκκαθάρσει. Κινδυνεύει γὰρ εἰς τὸ μὴ εἶναι ὑποφέρεσθαι ἢ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ διὰ τῆς εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπῆς, τῇ δὲ εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἀνακλῆσαι πρὸς τὴν οὐσίαν τὴν αὐτῆς ἐπανάγεται, καὶ ἀπολαμβάνει καθαρὸν τὸ εἶναι, δὲ τῇ συμμίζει τῶν παθῶν ἐκκραίνεται. Quare, si mutato opus sit, ego pro ὑπανάγοντος lectum malim ἐπάγοντος, atque sic, ut opinor, correctum voluit Gallicus iste Interpolator, nempe, ut pro ὑπαν. scribe retur ἐπανάγοντος, adeo ut merum sit hic sphalma Editoris Cant.” R. W.]

Ἀπάγω, Abduco. Sæpe oppositum habet προσάγω, ut Arist. Probl. s. 31. Ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει, ἂν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει. Xenoph. K. Π. 7, (5, 1.) p. 112. Ἀπάγειν παρεσκευάσαντο τὴν στρατιάν ἀπὸ τῆς πόλεως. Idem 1. p. 22. Ἡ ὅπως πρὸς πολεμίους προσάγειν, ἢ ἀπάγειν ἀπὸ πολεμίων, sub. e præc. accusativo στρατιάν. Nisi potius utrumque ἀμεταβάτως hic ponitur, pro Accedere et Abscedere, quod malo, cum reperiam alibi ap. Eund. ἀπάγειν ita positum, ut Hellen. 2. p. 253, Ἰδὼν δὲ ταῦτα Ἀγὺς ἀπήγαγε ταχέως. Vide Προσάγω. [Idem K. Π. 5, 2, 15. p. 286. Οὔτε προσάγοντα πρὸς πολεμίους, οὐτ’ ἀπάγοντα, Cum exercitu recedentem, sub. στρατιάν.] Interdum ἀπάγω, Avoco, ut et Lat. Abduco. Thuc. 2, (65.) Καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. [Charito 6, 3. p. 137=103. “Ἀπαγε δὲ τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν εἰς πάσας ἡδονάς.” Nempе ἀπὸ τῶν λυπηρῶν διανοιῶν, ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἐπιθυμίας. Rarius ita occurrit.” Dorvill. Cf. Toup. infra.] || Interdum ἀπάγειν significat peculiariter Abducere in carcerem, vel Ad pœnam abducere, Ad supplicium rapere, aut ad judicem. Quarum signiff. exempla e Demosth. vide ap. Bud. Comm. 214. Sic pass. Ἀπάγεσθαι, Ad supplicium rapi, ibidem, quod et ἀπάγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, vel τὴν πρὸς θάνατον dicitur, ut quidam scribunt. Potius tamen ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, aut ἀπάγεσθαι sine adjunctione. Sic Æsch. in Ctes. (539.) Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον dixit, sicut et Polyb. 5. Ἀπηγμένοι εἰς τὰς φυλακάς, licet ἀπάγειν et ἀπάγεσθαι per se etiam id significant, teste Bud. [“Ἀπάγειν εἰς φυλακὴν, vel εἰς τὴν φυλακὴν, 5, 15, 9. 5, 16, 3. 5, 38, 7. 5, 39, 4. n. εἰς τὴν ἄλυσιν, 4, 76, 5. 20, 10, 7. Et subintellectis vv. εἰς τὴν φυλακὴν, ἀπάγειν τινὰ πρὸς τὴν ἀποδοχὴν, Aliquem in vincula ducere sponsionis causa, 5, 27,

A 4. n. ἀπάγεσθαι πρὸς τὰς εἰσφοράς, Tributorum solvendorum causa in vincula abduci, 1, 72, 5. ἀπάγειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν leg. fortasse 12, 16, 3. n.” Lex. Polyb. “Abducere ad carcerem, ad mortem, Wakef. S. C. 2, 131. ad Herod. 734. Εἰς τὸ δεσμωτήριον, Heindorf. ad Plat. Gorg. 132. (Athen. 6, 2.) Sensu forensi, Jacobs. Anth. 9, 494. (‘Sensu forensi est Defero, Accuso, Bud. Comm. L. G. 290.’) Schæf. Mss.] Ælian. V. H. 13, 34. Philostr. V. A. 4, 39. Appian. de B. C. 3, 31. T. 2. p. 437. Καὶ ἐδεδοίκει, μὴ δημαρχῶν τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς ἐπὶ τὸν δῆμον ἐς δίκην ἀπαγάγοι. Hes. Ἀπάγεσθαι εἰς θάνατον ἔλκεσθαι. “Vide Pric. ad Act. 12, 19. Ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι, (ubi v. Wolf.) Recte ibi Vulg. Duci. Ita Sueton., Liv., alii passim. Schol. Soph. Œd. C. 838. Πρὸς βίαν πορεύομαι expl. ἀπάγομαι ἐλκομένη. Plura Salmas. de Modo Usur. c. 17.” Albert. Vide et Casaub. ad Theophr. Char. 6. Herald. Adv. 1, 11. p. 63. Cellar. ad Plin. Ep. 10, 47, 3. Schleusner. Lex. N. T. Biel. Thes. Ottium Spicil. ex Josepho ad N. T. 289. Porschberger. Theocr. Script. S. illustr. 58. Moschopolus: Ἀπάγεται κυρίως ἐπὶ αἰχμαλωσίας ἢ ἐπὶ καταδίκων, οἶον, Ἀπάγεται τὴν ἐπὶ θάνατον. Zonar. et Gloss. Brem. ap. Biel. Thes. Ἀπαχθῆναι ἀπενεχθῆναι τὴν ἐπὶ θάνατον. Suid. Ἀπαχθῆναι ἀπενεχθῆναι, ἀναιρεθῆναι, et totidem verbis Bekkeri Συναγ. Αἰξ. χρησ. Respicitur ad Act. 1. c. Philo in Flacc. 671., Ἀπαγόμενοι τὴν ἐπὶ θανάτῳ. J. Poll. 1, 166. Ζωγῆσαι, αἰχμαλωτῆσαι, νικῆσαι, ἀπαγαγεῖν, χειρῶσασθαι, ἐλεῖν, καθελείν: 3, 116. Ἀγχων τοὺς χρήστας, ἀποπνίγων τοὺς ὀφείλοντας, ἀπάγων ὑπερημέρους: 155. inter παλαισμάτων ὀνόματα recenset ἄγχειν, στρέφειν, ἀπάγειν, λυγίζειν, ἀγκοινίζειν, (“ἀπάγειν et in Ms. quod pro ἀναχωρεῖν etiam potest capi, ut ap. Hes. exponitur, Ἀπαγε ἀναχώρει. Ἀπάγει. ἀναχωρεῖ. Vel potius pro ἀπωθεῖν, vel ἀπελαύνειν, quæ ap. Suid. inter alias explicatio est.” Vide infra. “Alias incidebat et ἀπάγχειν legi posse.” Jungerm. Ἀπάγχειν, Strangulare, Flectere, conjecerat et Kuhn.) 8, 71. Ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐμπεσεῖν, εἰσαχθῆναι, ἀπαχθῆναι, κατατεθῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν, εἰσαγαγεῖν, ἀπαγαγεῖν: 102. Οἱ Ἐνδεκα, εἰς ἅφ’ ἐκάστης φυλῆς ἐγίνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς *συνηριθμεῖτο. Νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν. Ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατώσοντας· εἰ δὲ μὴ, εἰσάγοντες εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ ἀλῶσιν, ἀποκτενοῦντες. Τοῦ δὲ νομοφυλακίου θύρα μία, Χαρωνεῖον ἐκαλεῖτο, δι’ ἧς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπῆγοντο. Vide supra ccxcvii. b. Zonar. et Hes. Ἀπῆκτο· ἀπηνέχθη. “Sic Hes. et Suid. (hic habet, Ἀπῆκτο· ἀπῆλθε, καὶ ἀπῆκτος, ὁ πορευόμενος.) Ubi Portus, (non repudiante Kust.,) legendum putat ἀπῆκτο. (Quod et Noster conjecerat his verbis:— ‘Ἀπῆκτος est ὁ πορευόμενος, si Suidæ credimus, affe-renti et ἀπῆκτο pro ἀπῆλθε. Ionica autem hæc sunt a them. ἀφῆκω.’) Sed diversa explicatio, neque quidquam mutandum puto. Genes. 40, 3. Ἐθετο αὐτοὺς ἐν φυλακῇ εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰς τὸν τόπον, οὗ Ἰωσήφ ἀπῆκτο ἐκεῖ, (Posuit eos in custodiam in carcerem, in locum ipsum, in quem Josephus abductus erat.) Ad q. l. sine dubio respicitur.” Tittmann. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 660. et Ernest. ad Hes. Glossas SS. 27. Hesychius: Ἀπηγμένοι κρατηθέντων, ἀποφερομένων. “Nempе δεσμωτῶν. Vox τῶν ὁ, quamvis Græcis sæpe ita ἀπάγειν. Ἀπηγμένοι pro οἱ δεσμῶται. Gen. 39, 22. Πάντας τοὺς ἀπηγμένους τοὺς ἐν δεσμωτηρίῳ.” Heins. Harpocr.: Ἀπαγε ἀντὶ τοῦ, ἀπαγωγῇ χρῶ. Ἀπαγωγῇ δὲ, εἰδὸς ἐστι δίκης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. Ὀνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ’ ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπῆγοντο δὲ πρὸς τοὺς Ἐνδεκα. Suid. et Zonar. Ἀπαγε ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἐστι δὲ δίκης εἶδος. Cf. notanda in Ἀπαγωγῇ. Suid. Zonar. et Bekk. Σ. Α. χ.: Ἀπάγειν, ἐφηγεῖσθαι, γράφεσθαι, δικάζεσθαι, τούτων ἕκαστον ἐπὶ τῶν ἐτέρους (sic Bekk.: Zonar. ἐτέρως, et “Suid. ἐτέρων,” Tittmann. at Suidæ versio

recte, 'De illis, qui alios accusant,') κατηγορούντων λέγεται ἄλλ' ἂν μὲν πρὸς διαιτητὴν ἢ *δικασίᾳ γένηται, (Zonar. γίνεται: rectius Bekk. γίνηται,) καλεῖται δικάζεσθαι. "Nempe de discrimine actionum et causarum, quæ ad arbitros deferuntur, satis constat. Vide Petit. LL. Att. 4, 5. p. 344. De illis vocabula dicit usurpari: ἀπάγειν, quasi In jus rapere, v. c. ἀπάγειν ἀσεβείας, Demosth. 601, 26. ἀπάγειν τοῖς Ἐνδεκα, 736, 2. γράφειν, s. potius, ut Cod. K., γράφεσθαι, sexcenties dicitur, ut etiam δικάζεσθαι. Sed ἐφηγεῖσθαι, pro quo Cod. A. ἀφηγεῖσθαι, de singulari quodam actionis genere dicitur, sc. adversus eos, qui bona reip. quædam clam possidere deprehenduntur. Vide Suid. v. Ἐφήγησις. Demosth. de iis dixit, qui deferunt furta ad magistratus eosque ad latebras furis deducunt, quando non audent accusare solenni actione, sic ut opponatur τῷ ἀπάγειν, c. Androt. 601, 19. Δεῖν δ' ὦτο (ὁ Σόλων) μηδένα ἀποστερεῖσθαι τοῦ δίκης τυχεῖν, ὡς ἕκαστος δύναται. Πῶς οὖν ἔσται τοῦτο; ἂν πολλὰς ὁδοὺς δῶ διὰ τῶν νόμων ἐπὶ τοὺς ἡδικοτάτας, οἷον τῆς κλοπῆς. Ἐρῶσαι καὶ σαυτὸ πιστεύεις; ἀπαγε' ἐν χιλίαις δ' ὁ κίνδυνος. Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ' τοῦτο ποιήσουσιν ἐκεῖνοι. Φοβεῖ καὶ τοῦτο; γράφου. Καταμέμφει σεαυτὸν, καὶ πένης ὦν οὐκ ἂν ἔχοις χιλίας ἐκτίσαι; δικάζου κλοπῆς πρὸς διαιτητὴν, καὶ οὐ κινδυνεύσεις. Οὐδέτερον βούλει τούτων; γράφου. Κατοκνεῖς καὶ τοῦτο; ἐφηγοῦ. Τούτων οὐδέν ἐστι τὸ αὐτό. Τῆς ἀσεβείας κατὰ ταῦτά ἐστιν ἀπάγειν, γράφεσθαι, δικάζεσθαι πρὸς Εὐμολπίδας, φράζειν πρὸς τὸν βασιλέα. Non dubito, (præsertim cum in Bekk. Σ. Α. χ. legatur, "Απαγε' ἀντὶ τοῦ, χρῶ τῇ ἀπαγωγῇ. Οὕτω Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀνδροτίωνος, ἐστὶ δὲ δίκης εἶδος,) quin ad h. l. glossam nostram respicere existimem: certe ex illo hæc optime potest explicari." Tittmann.] || Ἀπάγομαι, signif. activa, pro Abduco mecum, inquit Bud. e Xenoph. ["Suid. Ἀπάγον' ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν, l. σαυτὸν, ἀπαγε, Εὐριπίδης. (In Ed. Mediol. additur, Καὶ ἀπάγω αἰτιατικῇ. Euripidis nomen, etsi Pierison ad Mær. 38. minime suspectum, huc tamen per Librarium errorem irrepsisse videtur. Certe in Beckii Ind. nullus extat locus, in quo legitur ἀπάγον. Zonar. Ἀπάγον' ἀντὶ τοῦ, πρὸς αὐτὸν ἀπαγε. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀπάγον' ἀντὶ τοῦ, πρὸς σαυτὸν ἀπαγε, Εὐριπίδης. Forte pro Εὐριπίδης leg. Ξενοφῶν. Nam) K. Π. 3, 1, 20. Ἀπάγον τὴν σὴν (γυναῖκα)—ἀπάγον τὴν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, nempe salvos. K. A. 6, 6, 1: Ἀπήγοντο τοὺς οἰκέτας! καὶ τὰ χρήματα ὅπη προσωτάτω, nempe ut tuta essent. Hist. 4, 4, 13. Τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπήγοντο." Lex. Xenoph.] || Item pro Avertō, Depello, ut ap. Lysiam. (255.) Ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι. Vide Bud. Comm. p. 215. ["Diras averruncare, execrare, aut in locum solitarium curare deducendum, Procul amandare piaculum." Reisk. Suid. et Zonar. Ἀπάγοντες ἀπωθοῦντες, ἀπελαύνοντες. Τὸν ἄνδρα ἀπάγοντες. Vide Jungerm. supra.] Ἀπάγειν, Reducere. Aristoph. Nub. (32.) Ἀπαγε τὰν ἵππον ἐξαλίνας οἰκάδε. Citatur et ex Hom. in hac signif. cum eodem adverb. Interdum πάλιν additur, ut Arist. (Econ. 2, Ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χῶριον ἀπήγε. Sic Ἀπάγομαι, Reducor. Hinc ἀπαγωγῇ, Reductio, de quo infra.]

Ἀπάγειν φόρον, Afferre tributum, ex Aristoph. citatur, [Acharn. 643. Τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπάγοντες ἤξουσιν: Vesp. 707. Εἰσίν γε πόλεις χιλίαι, αἱ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπάγουσι. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 533.] Bud. ἀποφέρειν et ἀπάγειν, Pensitare, e Xenoph. profert, et ἀπάγειν δασμὸν, ex Eod. (K. Π. 2, 4, 8. 3, 1, 6.) Pendere tributum, Comm. 214.

[Ἀπάγω. Suid. Ἀπηγμένους ἀπαγομένους. Ἀπήχθη ἀπεκομίσθη, ἢ παρετράπη. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὴν γλῶτταν Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδὲ ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους (hactenus et Zonar.) ἐς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας ἀναστρέφόμενος. Respicitur ad Philostr. V. A. 1, 7. Προῖων δὲ ἐς ἡλικίαν, ἐν ᾗ γράμματα, μνήμης τε ἰσχὺν ἐδήλου καὶ μελέτης κράτος' καὶ ἡ γλῶττα Ἀττικῶς εἶχεν, οὐδ' ἀπήχθη τὴν φωνὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους. Ὁφθαλμοὶ τε πάντες ἐς αὐτὸν ἐφέροντο' καὶ γὰρ περι-

βλεπτος ἦν τὴν ὥραν. "Καὶ ἡ γλῶττα, Euseb. addit αὐτῷ. Suid. legit καὶ γλῶττης Ἀττικῶς εἶχε." Olear. Imo Suidæ verba, ad quæ respexit iste Annotator, aliter se habent: Εὐθύδημος' διδάσκαλος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως, ἐκ Ταρσῶν τῆς Κιλικίας. Ὁ γὰρ Ἀπολλώνιος προῖων εἰς ἡλικίαν, ἐν λόγοις πολλὴν ἰσχὺν εἶχε, καὶ μελέτης κράτος, καὶ γλῶττης Ἀττικῆς. Ὁφθαλμοὶ δὲ πάντων ἐς αὐτὸν ἐφέροντο' καὶ γὰρ περιβλεπτος ἦν τὴν ὥραν. Idem Philostr. ibid. 1, 5. Αὐτῇ δὲ ἐς ὕπνον ἀπήχθη κλιθεῖσα ἐν τῇ πόλ. Suid. Ἀπήγεν' ἐκώλυνεν, ἀπέτρεπε. Δαμασκίος' Ὁ δὲ Σαλούστιος ἀπήγε τοὺς νέους τῆς φιλοσοφίας, δυοῖν τὰ ἔτερα πεπονηθῶς, ἢ προσκρούσων τοῖς καθηγουμένοις, ἔχθρα τῇ πρὸς ἐκείνους ἐπιβουλευνταῖς φιλοσόφοις διατριβαῖς, ἢ τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτηδεύματος λογιζόμενος οἶεσθαι, ("sensus et constructio verborum requirunt, ut legatur, ἢ τῷ τ. μ. τ. ἐ. λογιζόμενον οἶ." Kust.) πάντας ἀνθρώπους ἀναζήτους εἶναι αὐτοῦ. "Fragm. hoc non legitur in Excerptis e Damascio ap. Phot. unde id ex integro Damascii opere descripserit Suid." Kust. Idem Suid. et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀπάξω' ἐκεῖθεν ἄξω. Ἀπάξω usurpavit Eurip. Alc. 494. Troad. 1184. Mæris: Ἀπαγέσθω, παθητικῶς, Ἀττικῶς ἀπαγέτω, *ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς. Hes. Ἀπαξὸν ἀπορρίπισον. "L. *ἀπορρίπτασον." Wakef. ad marg. Soph. Aj. 442. Κεῖ μὴ τὸδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμης ἀπήξαν τῆς ἐμῆς, "Nisi a consilio meo aberrassent." Erfurdt. Scholia: Οἷον εἰ μὴ διὰ ἔκστασιν τοῦ δέοντος ἐξέπεσον αἱ διανοαὶ μου. Ἀπήξαν' ἀντὶ τοῦ, ἀπήγαγον. Ἀπήξαν' ἀπήγαγον, γράφεται καὶ ἀπεῖρξαν, ὃ ἐστὶ ἐκώλυσαν. "Ἀπήξαν, ab ἀπάσσω, non ab ἀπάγω, unde si esset, verisimile est scripturum fuisse poetam γνώμης μ' ἀπήξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen et vett. Codd. habent ἀπήξαν, quod ambiguum non est, cum Librariis mos constans fuerit ἀπαίσσω, ἀπήξαν scribendi. In D. alia lectio est ἀπεῖρξαν, cum glossa ἀπήγαγον, ἐκώλυσαν. (Suid. supra: Ἀπήγεν' ἐκώλυνεν, ἀπέτρεπε.) Harum interpretationum prior ad ἀπήξαν pertinet." Brunck. "Ἀπεῖρξαν legitur etiam in Bar. 1. Mosq. a. e correct. Mosq. b. Dresd. b. et Ed. Florent." Erfurdt. "Γνώμης μ' ἀπήξαν scr. videtur Abreschio Anim. ad Æsch. 28. Sic παραχθεῖς ἐκ τοῦ νοῦ, Pausan. 10, 23. quod cum παραχθεῖς minime commutandum est. Παρενεχθεῖς, sc. τῆς γνώμης, Hippocr. Coac. 27. Sed ἀπήξαν, ἐξέπεσον, magnam habet speciem; nam ἤξα, ἀπήξα, quod Heath. cum aliis Æschylo Choëph. 950., Brunck. Aristophani tribuit Ran. 468., Tragici poetæ non usurpant, (notantibus etiam Erfurdt. et Hermann. ad Ajax. l. c. Vide nos in Ἀγῶ.) Aldus et vett. Codd. habent ἀπήξαν, quod ambiguum esse negat Brunck., cum Librariis constans mos fuerit ἀπαίσσω, ἀπήξαν scribere. Etsi autem vulg. lectio non ita comparata, ut tolerari nequeat, potest tamen dubitari, ne poeta vel hoc modo scripserit, Κεῖ μὴ τὸδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι Γνώμην ἐπαζόν. Sic incertus scriptor ap. Suid. 3, 121. Πλάζοντος τοῦ δέους τὰς ὕψεις. Ajax ap. Liban. 4, 1042. de eadem re loquens, Ἀπεπλάνησέ με τῆς ἐγγχειρήσεως ὁ δαίμων." Lobeck. J. Poll. 8, 152. Ἀπερρήχθαι, ἀπεσχίσθαι, ἀπήχθαι, ταρασσεσθαι. Glossæ: Ἀπαγε' Abduc, Abigo. Ἀπάγω' Abduco, Verro, Deduco, Perduco, Seduco, Aveho, Avoco. Ἀπάγομαι' Reduco. Ἀπήγαγον' Abduxi. Ἀπήγαγες' Abduxisti. "Ἀπάγω, ad Od. 6, 277. ad Herod. 540. Brunck. Aj. 448. Jacobs. Anth. 6, 319. 9, 425. ad Diod. S. 2, 105. 213. Boissonad. in Philostr. 496. Cattier. 69. Ἀπάγω ἐορτὴν, Pausan. 3, 279. (θυσίαν, v. Abresch. in Ἀνάγῳ citatum.) Ad stuprum, Verheyk. ad Anton. Lib. 95. ad Lucian. 1, 371. De aor. 1., ad Thom. M. 4, n. 6. (Witteri errorem supra in Ἀγῶ notavimus.) Valck. ad Xenoph. Mem. 249. Bibl. Crit. 1, 3. p. 48. Act. Traj. 1, 216. Valck. ad Phœn. p. 337. A re abducere, Fallere, Toup. ad Longin. 323. ('Robortellus et Manut. cum Mss. nonnullis, Ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omnino vere. Τὸν ἀκροατὴν ἀπάγειν est Auditorem a re abducere, atque adeo fallere. Lucian. de Domo: Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁράτε, ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεὰν ἀποστρέφει.) Ἀπάγω sc. ἐμαντὸν,

Albert. Peric. Cr. 94." Schæf. Mss. Demosth. adv. Lept. 15. p. 21. Τάχα τοῖνυν ἴσως ἐκεῖνο λέγειν ἂν ἐπιχειρήσειε Λεπτίνης, ἀπάγων ὑμᾶς ἀπὸ τούτων, ὡς αἱ λειτουργίαι νῦν μὲν εἰς πένητας ἀνθρώπους ἔρχονται, κ. τ. λ. "Vulgaris fallacia rhetorum, τὸ ἀπάγειν ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως, Demosth. de Fals. Leg. 330. d. Paulo gravius pro consilio suo Æsch. in Ctes. 444. a. Ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος. Quæ verba nondum exputo cur sollicitarit Valck. ad Theocr. Adon. 238." F. A. Wolf. Verba Valck. sunt hæc:—"Ἀποικεῖν τινὸς significare etiam potuit Alicunde longe remotum esse. Hæc interdum vis est præpositionis in ἀποκαθεύδειν, ἀποκείσθαι, ἀπογενέσθαι. Ultimatum hoc est Thuc. 1, 39. Τῶν ἀμαρτημάτων ἀπογενόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἔχετε. Accuratisimus in talibus H. Steph. dubitabat, an non scribi deberet τ. ἀ. ἀπο γενόμενοι. ('Si ἀπο γενόμενοι scribere malimus,' inquit, 'non carebit exemplo, ut opinor, iste particulæ ἀπο usus.' "Ἀπο γενόμενοι, marg. Ar. Bar. Cass.) Ap. Suid. legitur: "Ἀπο πόρρω, μακράν. 'Ἐν τοῖς Οὐσβαῖς τοῦ κινδύνου ἀπο ἐγένετο, ἀποδράσας τὰ ξίφη. (Bekkeri Συναγ. Αεξ. χρῆσ.: "Ἀπο πόρρω, μακράν. Apollon. R. 2, 329. Νηὸς ἀπο *προμεθέντες ἐφίμεν. 'Sic Codd. In A. voci ἀπο apposita glossa μακράν. Vulgo ἀποπρὸ μεθέντες.' Brunck. Schol. Cod. Par. Τὸ δὲ ἀπόπρο, l. ἀποπρὸ, τὸ μακράν, quæ in edito Schol. desunt.) Legitur in Æsch. c. Ctes. 68. Ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος, quibus v. ἄπωθεν eximenda est, supra voculam ἀπὸ olim scripta ut interpretamentum: Demosth. c. Timocr. 442. Βούλομαι μικρὰ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν' ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος. Harpocr.: "Ἀπὸ τοῦ πράγματος' ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν, Δημοσθένης Κατ' Ἀνδροτίωνος. Nihil hic ab ullo fuit annotatum, ubi error est s. ipsius Harpocr. s. Librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, sed in ea, quam dicebam, Κατὰ Τιμοκρ." Omnino recte, ut nos quidem judicamus, Æschinis locum correxit Criticus summus. Nam ἄπωθεν ἀπὸ nescit Atticæ linguæ elegantia. Saltem prosa oratione utentibus vel dicendum ἄπωθεν sine ἀπὸ, vel ἀπὸ sine ἄπωθεν. Antipho 718., Καὶ ἄπωθεν τοῦ λιμένος. "Alciphro 1, 1., "Ἀπωθεν τῆς ἀκτῆς." Schæf. Mss. Vocis ἀπωθεν interpolationis h. l. suspicionem auget, quod Attici perraro ea utantur. In Æschine alibi, quod sciamus, non legitur, nec in Demosth. Lysiae, Isæi, Xenoph. et Luciani Indicibus reperitur, nec in Ms. Hippocr. Indice penes S. Parrium. Tuetur tamen vulg. lect. ἄπωθεν ἀπὸ Lobeck. ad Ajac. 740. p. 334., a Schæf. Mss. indicatus:—"Ἐνδοθεν ἔξω στέγης παρήκειν dicitur ἐξηγητικῶς, ut ap. Plaut. Cist. 2, 2, 137. Intus proferto pateram foris. Herod. 3, 165. Αὐτίκα ἐκέλευε ἐκ τῆς ταφῆς τὸν Ἀμάσιος νέκυν ἐκφέρειν ἔξω: 2, 143. Ἐσαγαγόντες ἐς τὸ μέγαρον ἔσω ἐὼν μέγα: 156. (imo 175.) Ἐσω γάρ μιν ἐς τὸ ἱρόν φασι τῶνδ' εἶνεκα οὐκ ἐσελκύσαι. Aristoph. Plut. 238. Κατάρυξεν κατὰ τῆς γῆς κάτω. Æsch. c. Ctes. (l. c.) Ἀπαγαγὼν ἡμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ πράγματος, quibus ἄπωθεν eximendum esse Valck. (l. c.) persuadere conatur. Thuc. 1, 133. Ἐς ἣν (καλύβην) τῶν Ἐφόρων ἐντὸς τινὰς ἔκρυψεν, ubi ἐντὸς redundare observat H. Steph." "In quibus verbis," inquit Abresch. Diluc. Thuc. 136., "recte observat Steph. ἐντὸς abundare, et omittit Cod. Clar. (probante Wassio,) possetque adeo ortum videri ex interpr. τοῦ ἐς ἣν, verum similis exempli pleonasmus occurrit passim." Abreschii verba repetiit Gottleber. Etym. M. Βέλος· παρὰ τὸ βάλλω, τὸ τιτρώσκω, πᾶν γὰρ ἀπὸ *μήκοθεν βαλλόμενον βέλος εἶρηται. "Ἀπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς, et ἀπῆγον ἐπ' ἀλλήλους, 30, 13, 6. et 8. (Τῶν δὲ διαπορούντων, ὑπέδειξέ τις τῶν ραβδούχων ἐπιστρέψαντας ἀπαγαγεῖν ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ποιεῖν ὥσανεὶ μαχίν. Ταχὺ δὲ συννοήσαντες οἱ αὐληταί, καὶ λαβόντες οἰκείαν, supplet Casaub. ἔννοϊαν, Vales. ἔξουσίαν, ταῖς ἐαυτῶν ἀσελγείαις, μεγάλῃ ἐποίησαντο σύγχυσιν. Συνεπιστρέψαντες γὰρ τοὺς μέσους χοροὺς πρὸς τοὺς ἄκρους, οἱ μὲν αὐληταὶ φυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς αὐλοὺς, ἀπῆγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους· ἅμα δὲ τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ *συνεπεισιόντες τὴν σκηνήν, ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις, καὶ πάλιν ἀνεχώρουν ἐκ μεταβολῆς.) de

tibicinibus in scena nescio dictum ne sit e verbi usu scenæ proprio, an ἐπαγαγεῖν et ἐπῆγον sit legendum." Lex. Polyb. Obiter monemus in Lex. illo Polyb. verbum συνεπεισιέναι desiderari. Xenoph. K. Π. 6, 2, 11. p. 370. Ὁ θεὸς ἀπάγων ἡμᾶς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς—θάλην, "Faciens ut hyems desinat," Lex. Xenoph. Valck. ad Scap. marg. e Luciani Navigio 2. affert: Τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο μεῖράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὁθόνην ἐνδεδικὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένην, Utrunque a fronte abductam.] "Ἀπαγε, Apage, Apagesis. Adv. est rejicientis, s. abominantis, vel potius imperativus verbi ἀπάγω adverbialiter positus, s. usum adverbii habens. Interdum casum ipsius verbi retinet, videlicet accusativum, ut ap. Greg. "Ἀπαγε τὴν δούλην ὄντως ὑπόνοιαν, i. Absit ut de eo tanquam Deo quicquam servile intelligentis significatum a Scriptura. Sic Bud. Cum genit. etiam ponitur, idque frequenter. Philo de V. M. 3. "Ἀπαγε βεβήλων καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων, Apagesis ista profana et scelerata cogitata. Theophyl. 52, "Ἀπαγε τῆς ἀκολάστου μέθης ἀκόλαστε. Synes. Ep. 3. "Ἀπαγε τοῦ νόμου, Apagesis istam legem, q. d., imperat. formam retinendo, Recede, vel Facesse procul ab hac lege, accipiendo ἄπαγε tanquam verbum ἀμετάβατον, ut in exemplis supra citatis. Posset etiam exponi, Remove te a lege. Sic et in ceteris duobus locis, ubi genit. jungitur, et in aliis omnibus hujusmodi. || "Ἀπαγ' εἰς μακαρίαν, Proverb. Vide Μακαρία. "Ἀπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, Apage hospitem in tempestate, aliud Proverbium est, de quo lege Erasm. ["Ἀπαγε, T. H. ad Lucian. 1, 222. (35. Reitz.) Desine, Valck. ad Phæn. p. 575." Schæf. Mss. Vide Barth. Advers. 992. Theophr. Char. 25. "Ἀπαγ' ἐς κόρακας, Abi in malam rem. "Attici dicunt hoc sensu etiam ἔρρ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας, et ἐς κόρακας, simpliciter: Spanh. ad Aristoph. Plut. 394. Thom. M. 370. Bergl. ad Alciph. 62." Fischer.] || "Ἀπαγε τὸν μῶθωνα ἀπὸ κώπης, est etiam Proverbiale dictum quod Erasm. interpr. Aufer Mothonem a remo. Vide ejus sensum ap. Eundem. Item "Ἀπαγέ με εἰς τὰς λατομίας, quod proverbialiter dicebatur, Abduc me in lapidicinas. Vide ap. eundem Erasm. qui e Suida ceterisque colligit quæ ad hæc Proverbia pertinent. Licet autem VV. LL. sequens, hæc Proverbia post ἄπαγε posuerim significans Apagesis, nihil tamen aliud videtur esse ἄπαγε in his quam imperativus. Fortasse autem in "Ἀπαγε τὸν μῶθωνα ἀπὸ κώπης possit et aliter exponi ἄπαγε, quam ab Erasmo exponitur. [Suid. "Ἀπαγε· γενικῇ, παῦσαι, μὴ γένοιτο. Καὶ παροιμία, "Ἀπαγε ξένον ἐν χειμῶνι, ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Eadem Zonar. nisi quod ap. eum desit v. γενικῇ. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ., "Ἀπαγε· παῦσαι, μὴ γένοιτο: Αεξ. ῥητορ., "Ἀπαγε ξένων (l. ξένων) ἐν χειμῶνι, παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Suid. "Ἀπαγε μῶθον ἀπὸ κώπης· παροιμία ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, καὶ παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν ἐνοχλοῦντων. "Duo Mss. Par. habent μῶθον, per ω μέγα. Sed quid hoc? F. l. μῦθον, quam conjecturam Wolfio etiam in mentem venisse video. (Sed quid μῦθον ad κώπης?) D Certe vox illa a vulg. lect. quam minimum recedit, et sensui proverbii hujus optime convenit. Diogenian. Proverbium hoc sic effert et interpretatur: "Ἀπαγε μῶθωνα ἀπὸ κώπης· ἐπὶ τῶν διοχλοῦντων παρὰ καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν, ὁ γὰρ μῶθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος, Aufer mothonem a remo, in eos, qui seriis negotiis intentos inemptive interpellant, Mothon enim molestæ saltationis genus est. Hanc lect. secutus est Erasm." Kuster. Et quidem recte secutus est; nam motho proprie dicitur de Quodam nauticæ saltationis genere. J. Poll. 4, 101. Ὁ δὲ μῶθων, φορτικὸν ὀρχημα καὶ ναυτικόν. Suid. "Ἀπαγέ με εἰς τὰς λατομίας· παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ ὑποφερόντων τὰ ἀνάξια. Φασὶ γὰρ ὅτι Φιλόξενος, ὁ Διθυραμβοποιὸς, Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ συνῆν' ἔωλα δὲ αὐτοῦ ποιήματα ἀναγινώσκοντας, οὐκ ἐπῆναι· ἐφ' οἷς ὀργισθεὶς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπαχθῆναι εἰς τὰς λατομίας, εἴτα πάλιν μετεκαλέσατο αὐτὸν, ἐλπίζων ἐπαινεῖσαι αὐτοῦ τὰ ποιήματα· ὁ δὲ μὴ ἐθέλων ἐπαινεῖν, ἔλεγε τὸ προκείμενον. Idem alibi: Εἰς λατομίας. Φιλόξενος, ὁ Διθυραμβοποιὸς,

οὐκ ἀνεχόμενος τῶν Διονυσίου τοῦ τυράννου ποιημάτων ὡς φαῦλων, ἐνεβέβλητο ὑπ' αὐτοῦ (αὐτοῦς a Kustero editum est, αὐτοῦ recte exhibet Ed. Mediol.) εἰς τὰς λατομίας· ὕστερον δὲ ταῖς τῶν φίλων δέησιν ἀπολυθεῖς, καὶ αὐθις ἀκρωμένος ἐξανέστη· τοῦ δὲ Διονυσίου ἐπέρωτωντος τὴν αἰτίαν, λέγεται τοῦτο εἰπεῖν, ὡς κρεῖττον εἶναι ἐκεῖ διατρίβειν, ἢ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀνέχεσθαι, τοῦτο ἐπειπὼν· Οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος, ("eadem verba Gephyraeis olim oraculi loco reddita fuisse leguntur, v. Eust. ad Il. Γ. p. 408." Kust.) ἅπερ ἐστὶ τῆς χελώνης. Cf. eund. Suid. in Φιλόξενος et Φιλόξενον Γραμμάτιον.]

[Ἀπάγω in var. lect. permutatur cum ἄγω. Xenoph. K. A. 7, 6, 29. Καὶ μὴ πρότερον ὑμᾶς ἀγαγεῖν, all. ἀπαγαγεῖν: K. Π. 5, 1, 12. Οἶκαδε σὺν σοὶ ἡμᾶς ἀπάγαγε, margg. ἄγε. Et cum ἐπάγω. "Judith. 8, 30. Ἀπήγαγεν ὄρκον ἐφ' ἡμᾶς. Sed rectius legere videtur Cod. Alex. ἐπήγαγεν, cum ἀπαγ. hoc modo dici posse vix videatur." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Et cum κατάγω. Hierocles p. 92. Needh. Πῶς γὰρ ὁ κακίας εἶναι καρπὸς τὰ ἀλγεῖν τιθέμενος, οὐ φεύξεται τὴν εἰς ταῦτα κατάγουσαν αὐτὸν αἰτίαν; ubi Cod. Med. præbet ἀπάγουσαν, teste J. C. Wolff Diss. Epist. in Hieroclem p. 24. Et cum παράγω. Xenoph. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτὸ ἐστι προσάγειν τε καὶ παράγειν, all. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur, v. Zeun.]

"Ἀπακτέον, Abducendum, vel Retrahendum." [Gl. Ἀπακτέοι Ducendi. "Plut. Mor. 1, 33." Schæf. Mss.]

Ἀπαγωγή, Abductio. Item peculiariter Abductio in carcerem, Conjectio in carcerem, ut Polyb. τὴν ἀπαγωγὴν Λεοντίου dixit, vide B. 214. [Polybii locus est 5, 27. Εἰ μὲν πρὸς ἄλλο τι πεποιήται τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ Λεοντίου. "Sic voluisse Casaub., refert Mericus ex ora Basil. idque unice probarunt Reisk. et Ernest. videntes præsertim præcedere verbum ἀπαγαγεῖν, (Ἀπαγαγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχὴν.) Eodemque modo h. l. Polybii recitavit Bud. Comm. L. G. et ex eo H. Steph. Quorum auctoritati concessi, licet in vulg. scripturam ἐπαγωγὴν Codd. nostri consentiant omnes, (Reg. B. ἀπαγωγὴν,) et ap. Lexicographos etiam, Hes. Suid. Etym. ipsi hoc nomen ἐπαγωγὴ per αἰχμαλωσία exponatur, de qua notatione cf. VV. DD. ad Hes. v. Ἐπαγωγὰς, (ei nos in Ἐπαγωγῇ.) Schweigh.] Sic ex Es. 14, (17.) affertur, Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, Non liberavit eos qui in carcerem abducti erant, vel Qui in carcere erant. Suid. ἀπαγωγὰς exponit αἰχμαλωσίας. ["Es. 10, 4. Τοῦ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς ἀπαγωγὴν, Ne incidat in captivitatem. Lex. Cyrilli Ms. Brem. Ἀπαγωγῆς αἰχμαλωσίας. 3. Esdr. 8, 27. Ἡ ἀργυρικὴ ζῆμιά ἢ ἀπαγωγῇ. Sir. 38, 21. ἀπαγωγῇ de Abductione mortui usurpatur." Biel. Thes. Suid.: Ἀπαγωγὰς αἰχμαλωσίας, *ἀδυνατίας. "Quamvis sic omnes Edd. habeant, nec Mss. ut puto, discrepent, vocem tamen illam explodendam puto, utpote nec Græcam, nec h. l. sensui convenientem." Kust. Lege *ἀδυναστείας, vel *ἀδυναστίας. Bekkeri Συναγ. Λεξ. ῥητορ.: Ἀπαγωγὰς αἰχμαλωσίας, ἢ ἀδυναστείας. Ceterum fallitur Kust. negans v. ἀδυνατίας Græcam esse. Nam satis Græce diceretur ἀδυνατία pro Ionica et Attica forma ἀδυνασία. "Ἀδυναμία, vel ἀδυνασία, ἀδυνατία: ἀδυνασία, Ionice, pro ἀδυνατία, Herod. (3, 79.) et Thucyd. 7, 8. (8, 8.) ἀδυναστία, Dionys. H. Rhet. i. q. ἀδυνατία et ἀδυναμία." Schneider. Lex. Dionysii locus est 1037. Reisk. "Οτι παχύτητος καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τὰ τοιαῦτα. "Si ἀδυναστίας (forte V. D. scripsit ἀδυνασίας, aut ἀδυναστείας,) vel ἀδυναμίας malis, facile patiar." Sylburg. "Aut ἀδυνασίας, aut ἀδυνατίας." Reisk. Ἀδυναστεία derivandum esset ab *ἀδυναστεύω, (quod verbum Lexica non agnoscunt,) unde *ἀδυναστευτος, de quo Schæf. Mss. consuli jubet Reizii Belg. Gr. 629. Ἀδυναστεία autem, quod extat in Grammat. S. Germ. l. c., recentiores in ἀδυναστία mutarent, unde ἀδυναστίας in hoc Dionysii loco, quod contra Codd. auctoritatem non est sollicitandum, præsertim cum Dionys. novas verborum formas haud semel usurparit. Ἀδυναρία vero ab ἀδυνατέω e Gr. linguæ ratione formari quidem potest, sed præstat tamen id accipere pro

ἀδυνασία dictum, ut tradit Schneider. l. c. Sic ἀνοητία ἀνοησία, *ἀκρατία ἀκρασία, *ἰκετία ἰκεσία, ἀθλοθετία ἀθλοθεσία, ψευδοκλητία ψευδοκλησία, νουθετία νουθεσία. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀνοητία ὡς νουθετία, *μοιχοληπτία, *φιλοποτία, λυχνοκαντία, ἀθλοθετία, ἀκρατία. Thuc. 7, 8. Ἡ κατὰ τὴν τοῦ λέγειν ἀδυνασίαν, ubi Wass. "Marg. (Dan.) ἀδυναμία. Alterum tamen Grammatici veteres ap. Eurip. olim extitisse aiunt. (Imo Grammaticorum veterum nemo Euripidi vocem ἀδυνασία tribuit.) Δύνασις exponitur δύναμις. Vide Hes. Unde Glossæ corrigendæ: Ἀδυνατία Impotentia. Ἀδυναστία Impotentia. Scribe meo periculo ἀδυνασία. Dionys. H. (l. c.) Παχύτητος καὶ ἀδυναστίας ἔδοξεν εἶναι μηνύματα τοιαῦτα. Et hic vera lectio est ἀδυναστίας. Libri veteres tacent, sed res ipsa loquitur." "Ἀδυνασία rursus est 8, 8. ubi Schol. Cass. Σημειώσαι, ἀδυνασία εἴρηται. J. Poll. 3, 122. 6. 145. tam ἀδυνασία, quam ἀδυναμία, recte dici putat." Duker. "Ἀδυνασία merito probat Pollux, (imo utramque formam probat;) ut enim ab ἀδύναμος est ἀδυναμία, sic e δύνασις fit ἀδυνασία, quomodo a πράξις oritur ἀπραξία, et ejusdem formæ alia multa." Abresch. Diluc. Thuc. 667. "Frequentius sane ἀδυναμία, in quod et mutatum insolentius illud: non minus ἀνάλογον tamen et ἀδυνασία, non a δύνασις, ut vult Abresch. quod non extet, (imo extat ap. Hes. ut et Wass. notaverat, ubi Kuster. Abresch. Darnaud. et Albertius consuli jubent Eurip. Iph. A. 1090. Ion. 1012. Herc. F. 776. et Soph. Antig. 1068. Adde Eurip. Andr. 483.) sed a δύνασαι, 2 pers. præς. pro δύνῃ, aut a δυνατός, sicut ab ἀθάνατος fit ἀθανασία, ab εὐκρατος εὐκρασία, ab ἄτακτος ἀταξία, εὐτακτος εὐταξία, ἀπρακτος ἀπραξία, quin a θάνατος θανάσιμος." Bayer. De nominibus in σια, τεια, τια desinentibus omnino v. quæ copiose et erudite disputavit Lobeck. in Diss., nondum edita, ad Phrynichi Eccl. Noster:—"Ἀδυνασία, i. q. ἀδυναμία, Thuc. 7, (8.) nam quod Antipho dicit ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, ab eo dicitur τοῦ λέγειν ἀδυνασία." Antiphontis locus est 703. Reisk. Ἐν τούτῳ με βλάπτει ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία. Sed et hic scribe ἀδυνασία. Nam Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀδυναμία ἔρεῖς, ὡς Δημοσθένης (de Fals. Leg. 399. Χρόνον δεῖ δοθῆναι τῇ τῶν πολλῶν ἀδυναμίᾳ.) Καὶ ἀδυνασία, ὡς Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης. Καὶ ἀδυνατία, ὡς Δεινόλοχος. Thom. M.: Ἀκρατία, ἀδυνασία, καὶ ἀνοητία παρὰ Θουκυδίδην μόνῃ ἀκρασία δὲ, ἀδυναμία, καὶ ἄνοια, καὶ παρ' ἐκείνῳ, καὶ παρὰ τοῖς λοιποῖς, ubi v. Interpr. "Ἀκρατία, Xenoph. 259, 18. ibi autem et alibi ap. Xenoph. ἀκρατεία, sic etiam h. l. leg.)" Valck. Nott. ad Thom. M. ad calcem Epistt. D. R., L. C. V., et aliorum ad J. A. Ernest. p. 144. Utrum vero ἀκρατία an ἀκρατεία in Thomæ loco scribas, nihil omnino interest, sed sine dubio pro ἄνοια scr. ἀνοησία. Non enim recte ἄνοια, sed ἀνοησία, τῷ ἀνοητία opponeretur. Emendationem firmat Mær. Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς, ubi Pierson. Polluci 4, 9. pro vulgg. Τὰ δ' ἐναντία τοῖς ἀνεπιστημοσύνη, ἄγνοια, ἀγνωσία, Ἀντιφῶν δὲ ἐπὶ τούτου καὶ ἀγνωμοσύνην λέγει, ψεῦδος, ἄνοια τὸ γὰρ ἀνοησία (Ms. Jung. ἀνοητία), σκληρόν, rectissime, ἀνοητία τὸ γὰρ ἀνοησία σκληρόν, restituit. "Nota illud ἀνοητία Ms., quod et supra in Ms. Aristophani tributum 2, 228." Jungerm. Locus est hic: Ἀνοητία (l. Ἀνοησία,) ἄνοια, ἐπίνοια, πρόνοια καθὼς Ἀντιφῶν, ἐπινόημα καὶ ἀνοησία (l. ἀνοητία e Ms. Jung.), ὡς Ἀριστοφάνης. "Ἀνοησία: Ms. ἀνοητία. Quasi hoc Aristoph. dixisset. Vulgo idem modo præcessit. Miror vero H. Steph. hæc non aspexisse. Forte enim incidi in locum ejus Thesauri:—"Item ἀνοητία Attice, quod lingua communi ἀνοησία, Insipientia, Stultitia, quod Bud. e quodam Grammatico annotat, cujus nomen non profert." Atqui si Ms. credimus, Aristophanicum est illud ἀνοητία, et ἀνοησία fuerit Pollucis tamen. (Ut supra monuimus, e Ms. illo reponendum ἀνοητία, quo vocabulo usus est sine dubio Aristoph. Ἀνοησία tamen tanquam Aristophanicum affert Brunck. in Aristoph. Fragmm. ex incertis Comædiis. Sed, si V. D. secum reputasset quæ paulo post ex J. Poll. 3, 140. citat, Ἀθλοθεσία, ἢ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία, et quæ ap. Mær. legerat,

Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς ἀνοησίαν, Ἑλληνικῶς, sententiam suam forte mutasset. Fæde corrupta est glossa hæc in Bekkeri Συναγ. Α. χρ.: Ἀνοησίαν τὴν ἀνοίαν, Ἀριστοφάνης. Vel scr. Ἀνοησίαν—ἀνοητίαν, vel potius, Ἀνοητίαν—ἀνοησίαν. Nam v. ἀνοησία recentioribus scriptoribus et Grammaticis relinquenda est.) Imo et infra ap. J. Poll. 4, 9. (l. c.) repetitur illud ἀνοησία, et vocatur σκληρόν, ubi tamen Ms. (sed perperam) ἀνοητία habet. Est alias illud ἀνοησία et ap. Etym. v. Ἀβελτερία, (Ἀβελτερία, καὶ τροπὴ τοῦ εἰς ἡ ἀβελτηρία, ἀνοησία, μωρία, ἡ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκουσα, ἀπὸ τοῦ ἀβέλτερος. Eadem verba extant et in Etym. Gud. Bekkeri Συναγ. Αεξ. χρῆσ.: Ἀβελτερία ἀνοησία.) Unde emendo et Suid. ap. quem male est, Καὶ ἀβελτηρία ἡ ἀφροσύνη, ἡ ἀνωσία, cum sit leg. ἀνοησία." Jungerm. Neque aliter legitur in Ed. Mediol. et Kuster. Hes.: Ἀβελτερία ἀφροσύνη, ἀνοία. Etiam hic rectius forte ἀνοησία scripseris, ut Hesychio et ceteris Lexicographis inter se conveniat. Error e scribendi compendio ortum habuit. Vulg. lect. in Thuc. ἀδυνασία tuetur glossa hæc in Bekkeri Anti-Atticista obvia, Ἀσυνεσία. Θουκυδίδης τρίτῳ: et Συναγ. Αεξ. χρῆσ., Ἀξυνεσία. Θουκυδίδης τρίτῳ. Imo ἐκτῳ: nam 6, 36. legitur, Τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα, καὶ περιφόβους ὑμᾶς ποιοῦντας, τῆς μὲν τὸλμης οὐ θανάμᾳζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας, εἰ μὴ οἴονται ἐνδηλοὶ εἶναι. Adde ἀπαιδευσία, ap. Eund. 3, 84. Ἀπαιδευσία ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι. Aristoph. tamen, cui placuit forma ἀνοητία, dixit ἀφασία. Anti-Atticista: Ἀφασία Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (904. ἀφασία τις τοί μ' ἔχει,) καὶ ὁ ποιητής. Δὴν δὲ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε, Il. P. 695. Od. Δ. 704. Sed ut ad v. Ἀπαγωγή revertamur, Zonar. Ἀπαγωγὰς αἰχμαλωσίας. "V. c. Jes. 10, 4. 14, 7. (imo 17.) Cyrill. Ms. Ἀπαγωγή αἰχμαλωσία, ἀπάτη." Titmann. "Eis ἀπαγωγὰς et in carceres ἐμβάλλειν emend. J. Chrysost. 3, 151." Valek. ad Scap. marg. J. Poll. 6, 154. Αἰκίας, βλάβης, ἀπαγωγῆς, ubi Kuhn. "Abductionis in carcerem, in iudicium, ad supplicium denique." || Ἀπαγωγή, Scriptum quod magistratui exhibebatur de conjiciendo quoripiam in carcerem. Suid. [Ἀπαγωγή] μήνυσις ἐγγραφὸς διδομένη τῷ ἄρχοντι, περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. Ἐνταῦθα ὁ Λυκίνιος κατὰ πρόφασιν ἀπαγωγῆς ἀφικόμενος. Τὸ οὖν ἀπαγωγή δίκης ἐστὶν εἶδος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπῆγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἑνδεκα. Bekkeri Συναγ. Αεξ. χρῆσ.: Ἀπαγωγή μήνυσις ἐστὶν ἐγγραφὸς, διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν ὀδεῖνα (sic) ἀπάγειν καὶ ἀπάγεσθαι τὸν κακοῦργον, ἀπῆγοντο δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς τοὺς ἑνδεκα. Ἀπαγωγή δίκης ἐστὶν εἶδος, ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπῆγοντο δὲ οἱ κακοῦργοι πρὸς τοὺς ἑνδεκα, λέγεται δὲ ἀπαγωγή καὶ ἡ αἰχμαλωσία, καὶ ἡ τινος κομιδὴ, οἷον ἡ ἀγωγή. Et Αεξ. ῥήτορ.: Ἀπαγωγή καὶ ἐπὶ τίσιν ἐγίνετο, καὶ πρὸς τίνας; ὠνόμασται μὲν ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν καὶ ἀπάγεσθαι τὸν κακοῦργον, ἀπῆγοντο δὲ εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς τοὺς ἑνδεκα.] J. Poll. [8, 41. Φάσις, ἔνδειξις, ἀπαγωγή, ἐφηγεῖσθαι, ἀνδρόλῃφιον, εἰσαγγελία: 49. Ἡ δὲ ἀπαγωγή, ὅταν τις ὦν ἐστὶν ἐνδείχασθαι μὴ παρόντα, τοῦτον παρόντα ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβὼν ἀπάγῃ.] Hesych. [Ἀπαγωγή ἡ τῶν κακοῦργων πρὸς τοὺς ἐν δικαστηρίῳ παράδοσις, ἡ ἀπαίτησις, ἀποκομιδὴ. "Forte melius, πρὸς τοὺς ἑνδεκα παράδοσις, ut ap. Harpocr. (v. supra Ἀπάγω,) et Suid. habetur." Salmas. de Modo Usur. 774. Sed conjectura hæc paulo audacior est, τοὺς ἑνδεκα nempe, pro τοὺς ἐν δικαστηρίῳ. Sic tamen "et Duport. ad Theophr. Char. 315. et Stanl. Advers. Mss. allato præterea Ulpiano 208. a. Ἀπαγωγή δὲ ἐστὶν ἡ τῶν κακοῦργων πρὸς τοὺς ἑνδεκα παράδοσις. Consentit Kuster." Albert. "Bud. Comm. L. Gr. 260. docet esse τὴν φάσιν καὶ ἐνδειξιν, quæ fit ante sententiam dictam. Hic autem Hes. docet etiam notare τὴν ἀποκομιδὴν, quæ τὴν ἀπόφασιν sequitur. Vide Chrysost. 6, 825. "Ἐδωκεν ἐξουσίαν αὐτῇ (νηστείᾳ) μετὰ ἀπόφασιν, μετὰ ἀπαγωγὴν τοὺς ἀπαγομένους τὴν ἐπὶ θανάτου ἐκ μέσης ἀναρπάσαι, vel ἀρπάσαι, τῆς ὁδοῦ." Verweius. De v. ἀπαγωγή omnino v. quæ copiose et docte disputavit Salmas. l. c. 772. et seqq. Theophr. Char. 6. Ἀπάγεσθαι κλοπῆς. "Notabis κυριολεξίαν in phrasi ἀπάγεσθαι κλοπῆς: nam ἀπαγωγή in Foro Athe-

niensi proprie dicebatur de furto, sicut ἐνδειξις de aliis criminibus. Quanquam alii veteres, quibus potius assentior, ἐνδειξιν et ἀπαγωγὴν ita distinguunt, ut illa sit Absentis delatio, hæc Præsentis in jus abductio, quando aliquis manifesti criminis convictus in carcerem et ad undecim viros rapiebatur." Casaub. Lucian. Phalar. Pr. 3. p. 190. "Υβρεῖς δὲ παρθένων, ἡ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δорυφόρων ἐπιπέμψεις, ἡ δεσποτικὴ τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκούσαι ἦν. Quæ recte vertuntur Conjuges abductæ, sed Schol. hæc notavit: Ἀπαγωγαί μὲν ὧς ἐγγεγραμμένοι διδομένοι τῷ ἄρχοντι παρὰ (l. περὶ) τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. "Ἀπαγωγή, Actio adversus furem aliumve facinorosum, quo flagrante in delicto deprehensus ad iudices rerum capitalium aut carcerem rapitur." Reisk. Ind. Demosth. "Ἀπαγωγή, A warrant. Οἱ ἑνδεκα οἱ παραδέξαμενοι τὴν ἀπαγωγὴν ταύτην, 503. Ἐνοχὸς τῇ ἀπαγωγῇ, ib.' Tayl. Libellus exponeus de causa, cur aliquis in alium actione ἀπαγωγῆς, (s. de necessitate carceris huic reo irrogandi,) velut in furem aut sicarium, utatur. Τῇ ἀπαγωγῇ ἐπεγέγραπτο, ὅτι ἐπ' αὐτοφώρῳ sc. εἴληπται ἀνδροφόνος, 502." Reisk. Ind. Lysiac.] || Ἀπαγωγή, Reductio, ut ἡ εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή, Reductio ad impossibile. B. 214. ["Ἀπαγωγή εἰς ἀτοπον, Deductio ad absurdum. Sopatr. Διαρ. Ζητ. 384. Apsin. Rhet. 699. Ulpian. ad Demosth. Leptin. 294. Ἡ εἰς ἀτοπον ἀπαγωγή γίνεται, ὅταν ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθῇ τὰ ἀτοπα τοῖς προηγουμένοις ὅταν δὲ ἡ φύσις τῶν πραγμάτων μὴ τοιοῦτον δεικνύῃ τὸ γινόμενον, τῆς καὶ οὐ ῥητέον τὴν εἰς ἀτοπον ἀπαγωγὴν." Ernest. Lex. Rhet. || Ἀπαγωγή φόρου, Pensio tributum, Herod. 1, 6. 27. 2, 182. Vide Ἀπάγω, et Abresch. in Ἀνάγω citatur. "Wessell. ad Herod. 192." Schæf. Mss. || Ἀπαγωγή, Vectio, Vectura. "Thom. M. 331. (Ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγή, καὶ ἀπαγωγή, καὶ ἐπαγωγή.)" Schæf. Mss. Cass. Dio 113. Καὶ τὴν ἀπαγωγὴν αὐτοῦ τῶν ἐπιτηδείων ἀφελέσθαι. "Malim ἐπαγωγὴν, quod est (512, 85. 589, 7. et) ap. Thuc. 7, 4. et 24. sic et Od." Reimar. Cf. Ἐπαγωγή. || Ἀπαγωγή, Magica animarum depulsio, Sacrum piaculare. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ἀπαγωγή δηλοὶ μὲν καὶ ἕτερα, λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀποδιοπόμπησις, ἐπαγωγή δ' ἐστὶ κατὰ δεσμοὺς καὶ τοιαῦτα γοητεῖα φαρμάκων καὶ ἐπαοιδῶν καὶ δαιμόνων προτροπαί. "Ruhn. ad Tim. 115." Schæf. Mss. Vide Ἐπαγωγή. Idem Schæf. consuli jubet notata ad Lucian. 1, 371.]

Ἀπαγωγός, ὁ, ἡ, Abductor, Expulsor, Expellendi vim habens. Ἀπαγωγός, Expulsor et expultrix, Depulsor et depultrix, Bud. Gorg. in Encom. Helenæ, Αἱ γὰρ ἔνθεσι διὰ λόγων ἡδοναί, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, Adductrices voluptatis, abductrices mœroris, s. expultrices. [Jamb. de Myst. 2, 5. Ἐπὶ δὲ τῶν ἀγγέλων τὸ λυτικὸν ἀπ' αὐτῆς καὶ ἀπαγωγόν. Synes. Hymn. 4. Μὴ δ' ἀπαγωγὸς Ἀτῆς θεοῦ Νοσφιζοίμαν. Cf. Καταγωγός et Ἀναγωγός.]

Ἀπακτός, Abductus, unde Ἀπακτώ quod proxime sequitur.

Ἀπακτώ, κτώ, pro ἀπάγω, Abduco. Soph. Ajace (574.) Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Ubi schol. exponens ἀπαγε, addit, ab ἀγω, ἄγω, ἡχα, ἡγμαί, ἡκται, fieri ἀκτὸν, a quo ἀπακτώ. Legitur tamen et aliter ille Soph. locus, ut dicetur in Πακτώ. [Alius Schol. Τὸ μὲν εὐχρηστον ῥῆμα καὶ σύνθεσις τὸ ἀπάγω ἐστὶν ἐκ τούτου δὲ παράγεται τὸ ἀπάκτω, ὅπερ σπανίως εὐρίσκεται. Utrumque, et ἀπακτώ et ἀπάκτω, Gr. linguæ analogiæ adversatur. Ab ἀπακτὸς enim formaretur ἀπακτέω. "Λ πέπακται, 3 pr. p. aliud adj. πακτὸς, Lat. Pactus, unde Compactus. Hinc πακτώ, Defigo, obvium in Aristoph. Vesp. 128. (Lys. 265. Automed. Epigr. 11.) et Soph. Aj. 580. ubi nostris nunc legitur in Edd. Καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Antiquum esse vitium Suid. monstrat, qui illud in suum recepit Lex. Ut error trahit errorem, Suid. istiusmodi erroribus plenus, omnes traxit recentiores Lexicographos, ex uno isthoc vitioso loco verbum nobis annumerantes ἀπακτώ, quod formatum putant ab ἀπάγω. Sed hoc contrarium prorsus est analogiæ sermonis. Literæ tantum aliter sunt sejungendæ, scribendumque, ut

scripsit in margine sui libri Scaliger, Καὶ δῶμα πά- A κτον." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 538. Verbo de hac correctione monuit Idem in Scholiis ad Act. 2, 23. T. 1, 358. Plura dedit ad Herod. 146. Vide Nostrum in Πακτώ, qui veram hanc lectionem, Καὶ δῶμα πάκτον, ex Eust. affert. "Haud infrequens Librarium error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod Codd. nostros omnes insidet, Καὶ δῶμ' ἀπάκτον. Apposita in plerisque glossa ἀπαγε: (in August. b. ἀπέρχον.) Et hoc quidem plerique Interpretes arbitrati sunt a vet. Schol. confirmari, quibus fraudi fuit Scholiorum Editio interpolata. Falsa derivatio verbi ἀπακτοῦν recentioris Græculi commentum est, Scholiis antiquis insertum ab Ant. Francino, qui Juntinam Edit. curavit. Verbum istud ne Gr. quidem est. Eust. plurimis in locis (742, 43. 1532, 59. 1937, 62.) Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, semperque laudat Καὶ δῶμα πάκτον." Brunck. "Ἀπακτώ, quod verbum hic comminiscitur Schol., non agnoscit usus. Sententiæ tamen vix satisfacit δῶμα πάκτον, Domum claude vel obsera; domum enim æque claudi oportuit, sive foras abitura, s. intus se occultatura esset Tecmessa. Puto igitur legendum, Κάς δῶμα πάκτον, Et intus in domo conclusa esto." Musgr.]

[* Ἀναπάγω, verbum spurium. Vide Bast. in Ἀναπαγγέλλω citatum.]

Συναπάγω, Simul abduco, Simul abripio. Unde Συναπάγομαι, Simul abducor, Simul abripior, ut ad Galat. 2, (13.) "Ὡστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Itaque etiam Barnabas abreptus fuit in eorum simulationem. Indicat Barnabam impetu et exemplo potius abreptum quam iudicio fuisse impulsus. Beza. Sic et 2 Pet. 3, (17.) "ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσῃτε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ, Ne illorum nefariorum errore abducti, excidatis a propria stabilitate. At vero ad Rom. cap. 12., minus usitato genere loquendi dictum est, Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, quod vet. Interpr. reddidit, Non alta sapientes, sed humilibus consentientes. Alii, Humilibus obsecundantes. Alii, Humilibus se accommodantes. Ego συναπαγόμενοι τοῖς ταπεινοῖς perinde esse puto ac si dixisset, Sinentes vos ab illis quocunque velint duci, eandemque cum illis viam in omnibus vitæ actionibus insistentes. ["Συναπάγω, proprie Una abduco, Simul abripio, vel Duco alios una mecum. Medium συναπάγομαι, Duco me ipsum una cum aliis, h. e. Cum iis eo, Eandem cum ipsis viam incedo, vel me ago, h. e. Eo, proficiscor, quo sensu Se agere legitur ap. Virg. 8, 465. Terent. Andr. 4, 2, 25., una cum aliis. Alex. Exod. 14, 6. "Ἐξευξεν οὖν Φαραὼ τὰ ἄρματα αὐτοῦ καὶ πάντα τὸν λαὸν αὐτοῦ συναπήγαγε μεθ' ἐαυτοῦ. Hesych. Συναπάγεται συμπορεύεται, συνέρχεται. 2. Συναπάγομαι metaphorice, Socium me alicui adjungo ac comitem, Imitor, Similem me gero, Adjuvo, Auxilio adsum. Sic legitur in N. T. Rom. 12, 16. Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι, Non alta sapientes, vel superbia elati subducite vos afflictorum sodalium vestrorum consortio, potius communem cum ipsis calamitatem sustinere parati sitis. Ita Kopp. hæc verba, in quibus explicandis admodum dissentiant Interpret., cf. Dresig. de VV. Med. N. T. 1, 130. p. 468. Ed. Fischer.; et ut videtur, recte interpretatus est. Alii vero Interpretes per τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενους, quia τοῖς ὑψηλὰ φρονοῦσιν opponuntur, vel Homines demisse de se sentientes et humiliter se gerentes, ut ταπεινοῖς a neutro ταπεινὰ deducatur et pro ταπεινοφροσύνη positum sit, vel, ut ταπεινοῖς pro masculino sumatur, Imitantes humiles et se similes iis gerentes intelligere malunt. 3. Συναπάγομαι, Abripior, Abducor alicujus exemplo, aut doctrina, aut fraudibus, et speciatim de iis usurpatur, qui, aliorum exemplis seducti et decepti, ad vitia se abripi patiuntur. Galat. 2, 13. "Ὡστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει, Ut adeo Barnabas eorum in dissimulando exemplum sequeretur. 2 Petr. 3, 17. Τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, Impiorum fraude vel errore abrepti. Sæpius in N. T. non legitur. Ap. Epiphani. adv. Hæc. 1.

p. 100. συναπαχθῆναι et δελεασθῆναι conjunguntur. Eodem modo συναπαχθεῖσθαι usurpatur ap. Epictet. Enchir. 22. et ἀπάγεσθαι ap. Clem. Alex. Protrept. 28. Φαντασίαις ἀπαχθέντες, πεπλανημένοι." Schleusner. Lex. N. T. Adde eund. Clem. Alex. Str. 134=368. Ὡς δὲ καὶ τῆς κακίας ἀκουσίον οὐσης οὐ γὰρ αἰρεῖται τις κακόν, ἢ κακόν, τῇ δὲ περὶ αὐτῶ ("etiam accus. casu legi potest περὶ αὐτὸ," Sylburg.) ἡδονῇ συναπαγόμενος, ἀγαθὸν ὑπολαβὼν, ληπτὸν ἡγείται. "Eustath. Ὀδυσσεὺς δὲ ὁ σοφὸς, καὶ τοῦ τοιοῦτου γλυκύ- πίκρον κακοῦ περιγενήσεται, καὶ τοὺς μὴ πειθομένους ἐταίρους, ἀνάγκη πείθους ἢ καὶ βίας ὑπαγαγόμενος (l. ἐπαγ.), παραπλεύσει καὶ, l. ὑπαγαγόμενος παραπλεύσει (sine καὶ), συναπαγόμενος, ἐαυτῷ ἐνθα χρῆ, Si quos sociorum habet immorigeros, vel suadendo vel castigando ut præternavigent faciens, in loca convenientiora secum abducat." Jo. Columb. ad Iucerti Scriptoris Fabb. aliquot Homericas de Ulixis Erroribus p. 85. Oribas. de Fract. e Gal. 85. Τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα πρὸς τὴν ἐκτὸς χώραν ἀπάγει, δηλον ὅτι, τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος, ὡς συνυπάγεται καὶ τὸ τῆς κλειδὸς μέρος τὸ συννημμένον τῷ ἀκρωτίῳ, Hujusmodi figuratio extrorsum pellit, caput scilicet humeri, adeo ut simul abducatur pars quoque juguli summo humero cuncta. Psell. de Oper. Dæm. 26. Ἴσθι γὰρ, καὶ πάνν γε ἴσθι, ὡς οὐ μόνον τῆς ἀπαιδεύτου καὶ ἀμούσου μοίρας, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῆς πεπαιδευμένης, εἰς ταῦτα συναπαχθῆσονται, Præcipites ea in mala ferantur. "Arsen. in Monum. Coteler. 2, 272. b." Boissonad. Mss. Xenoph. Hist. 5, 1, 20. Τὰ πλοῖα ἀπέστειλεν—καὶ τῶν τριηρῶν τρεῖς ἢ τέτταρας συναπαγαγεῖν ἐκέλευσε: cum dat. K. Π. 8, 3, 10. Ἴππον ἔδωκε—καὶ ἐκέλευσε τῶν σκηπτούχων τινὰ συναπαγαγεῖν αὐτῷ, ὅπου κελεύσειε, nempe domum.]

Διάγω, Traduco, Trajicio, Transmitto, ut Διάγειν τὴν στρατιάν. Sic Xenoph. K. A. 2, (4, 16.) Ἐξ ἧς οἱ βάρβαροι διηγόν ἐπὶ σχεδίας διφθερῶν ἄρτους, Transportabant: [7, 2, 7. Hist. 4, 8, 35.] Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, Transmitto te, vel abduco, ut Bud. exponit ap. Syn. 379. Porro ut Lat. dicunt etiam Trajicere vitam, sic Gr. διάγειν τὸν βίον. Aristoph. Nub. (462.) Τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ Ζηλωτότατον βίον ἀν-Θρώπων διάξεις. Sic διάγειν τὸ γῆρας, et διάγειν τὸν αἰῶνα, Xenoph. (K. Π. 4, 6, 2. 3, 3, 3.) Item διάγειν τὸν χρόνον, et διάγειν τὴν ἡμέραν, ap. Eund. [K. Π. 5, 2, 1. 6, 1, 1. 1, 4, 15. 8, 6, 11. τὰ ἔτη, 1, 2, 13. τὴν νύκτα, K. A. 4, 2, 5. 6, 5, 1. cf. Ἱερ. 7, 10. extr. τὸν χειμῶνα, Hist. 4, 8, 7. Τὸν χειμῶνα ἐν τούτοις ὄντες διηγόν: τὸν βίον, Ἱερ. 7, 10.: item addito participio, Hist. 7, 2, 12. Τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἀκροβολιζόμενοι διηγόν, Velitando consumebant.] Ap. Plut. autem διάγειν τὸν χρόνον exponitur etiam Tempus terere, vel extrahere, in Timoleonte, Ἐχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον. Sic διάγειν τὰ Ὀλύμπια, Agere Olympia, ap. Herod. Ponitur διάγειν et sine casu pro Degere, Vitam traducere, Vivere, ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ, Aristoph. [et Demosth. 794.] Sic διάγειν ἐν ἡσυχίᾳ dicitur. ["K. Π. 1, 4, 14. est σιωπῇ διηγεν, omisso ἐν, Perpetuo silebat. Huc pertinet locus Phavorini: Διάγει τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον. Καὶ παρὰ Ξενοφῶντι Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν διηγεν ἡσυχῇ, qui locus quomodo emendandus esset, nunc quidem nondum vidimus, (lege διηγεν ἐν ἡσυχίᾳ.) Certe non in nostris Xenoph. libris talis locus extare nobis videbatur. Thom. M. διάγω præter alia explicat etiam verbo διαῶ. Recte quidem, ut ex ante dictis intelligitur. Sed tamen διάγειν et εἶν ita differre videatur e loco Memorab. 2, 7, 7. ut εἶν potissimum pertineat ad vitam animalem, qua edimus, dormimus, etc. διάγειν vero ad animi tranquillitatem, vel etiam ad corporis valetudinem, omninoque ad felicitatem." Lex. Xenoph.] Et ap. Demosth. διάγειν ἡδέως, item ῥᾶον διάξειν. Et generaliter διάγειν, Versari, ut Lat. Agere in aliquo loco. Herodian. 1, (12.) Καὶ τὸ τελευταῖον διάγοντος, ἐν προαστείῳ τοῦ Κορμύδου. Sed et διάγειν sine casu pro διάγειν τὸν χρόνον videtur positum a Thuc. 1, (90.) Οὐ προσήκει πρὸς τὰς ἀρχὰς, ἀλλὰ διῆγε, καὶ προῦφασίζετο.

Διάγω, Rego, vel Facio ut vivas, Bud. citans Isocr. Χρῆ γὰρ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πει-

ρᾶσθαι διάγειν, Ita regere et ducere ut in concordia vivant. Demosth. pro Cor. (255.) Ὁ γὰρ τότε ἐνστάς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλῆν δόξαν ἐνεργεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς τῆς νῦν εἰρήνης. Ad hanc autem signif. referendum puto pass. Διάγομαι, quo utitur Plat. de Rep. 1. (p. 344.) Ἄλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἣ ἂν διαγόμενος ἑκαστος ἡμῶν, λυσίτελεσάτην ζωὴν ζῶη; || Ex Aphrod. Prob. 1. citatur, Τοῦτο τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐστατοῦν, διάγει ψυχῇ πάντα κατὰ λόγον ἐνεργεῖν, et hæc Gazæ affertur interpretatio, Hic spiritus quamdiu constans atque integer est, facultatem recte cogitandi agendique omnia præstat animo. [Pro *εὐστατοῦν autem leg. εὐσταθοῦν, et sic forte Noster vel scripsit, vel scribere voluit.]

Διάγω, Abduco, Dirimo, Remoror, Detineo, ut διάγω σε τούτου, pro ἀφιστώ, Bud. Sic ap. Philostr., διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, A sermone te abduco s. avoco, A dicendo te revoco.

Διάγω, Diduco, Divarico. Ezech. 17. (imo 16, 25.) Διήγαγες τὰ σκέλη σου, Divaricasti crura tua.

[“Διάγω, Wakef. Eum. 998. Abresch. Æsch. 2, 133. Jacobs. Anim. 278. Villos. ad Long. 209. Boissonad. in Philostr. 337. Schneider. ad Xenoph. K. A. p. 14. Fischer. Ind. Palæph. s. v. διαβαίνω, Xenoph. Eph. 118. not. 290. ad Lucian. 1, 489. a. ad Diod. S. 1, 319. ad Herod. 631. Διαγῆοχα ad Timæi Lex. 276. (Ἰχθυὶς καὶ μαλακία, εἰρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐχλιδῆναι καὶ ἐκλεῖσθαι ἀσθενείᾳ τοῦ θερμοῦ. Recte Timæus χλιδῆ repetit a χλίω, quod verbum e *χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat Calore solvo, Mollio, deinde Deliciis frango. Hes. Κεχλῖαγκα· τεθέρμαγκα. Idem ex Æsch. Suppl. 920. Ἐγχλῖει· ἐντρύφῃ. Unde lux et medela afferenda est corruptissimæ glossæ, quæ torsit Albertum, Ἡθλίωμαι· ἀκολάστως διαγῆοχα, scr. κεχλίωμαι.”] Schæf. Mss. Albertii verba sunt hæc: —“Ab *ἀθλίω, quod Lexicis ignotum, dummodo vera sit lectio. Nescio an huc faciat sup. Ἀθεμβούσα· ἀκολασταίνουσα. (Noster: Ἀθεμβέω, Lascivio, Intemperans sum, Hes. enim ἀθεμβούσα affert pro ἀκολασταίνουσα.) Ut et illud Photii: Ἡθονεῖν· ἡ κολαστικαί, sic (perperam in Viri docti apographo scriptum pro ἡκολάσθηκα, ut legitur in Hermanni Editione, monentis D. in fine signa lacunæ habere. Similis est glossa ap. Hes. quæ valde torsit Albertum. Utrobique scr. videtur κεχλίωμαι.” Schleusner. Imo κεχλίωμαι vel scripsit, vel scribere voluit Theologus ille illustris; qui Ruhnkenii verba in animo habuisse videtur.) Coniciebam aliquando ἡλιθίωμαι ab *ἡλιθίω, ut sit Stulte i. e. Intemperanter vixi. Sed conjicio tantum, non statuo.” “Leg. opinor, Ἡθλίωμαι· ἀκομιστῶς διαγῆοχα, Squalide, Sine cura et cultu, prout ἄθλιοι solent. Hes. Ἀκομιστεῖ· ἀμελῇ. Lego, Ἀκομιστία· ἀμέλεια.” Toup. Emendd. 4, 320. “Scribo, Ἀκομιστή· ἀμέλεια. Odyss. Φ. 284. Ἡ ἦδη μοι ὄλεσεν ἄλῃ τ', ἀκομιστή τε. Interpres, Rerum ad victum necessarium penuria. Verte, Incultus. Themist. Or. 3. p. 81. Ἀκομιστία δὲ οὐχ ἵππον μόνον καὶ κύνᾳ, ἀλλὰ καὶ ἄσπιδᾳ, καὶ λύραν, καὶ δρέπανον διολλύει.” Idem ibid. 3, 424. Eodemque modo corrigunt Albert. et Wakef. ad marg. Cf. Nostrium in Ἀκομιστεῖ. In Codice est: Ἀκομιστεῖ· ἀμελία, pro quo Musur. correxerat ἀμελειᾷ. “In Ald. error typoth.” Schow.]

[Διάγω, Orno. “Dum lego, (Thuc. 4, 38.) Τὰ ἄλλα διεσκενάζοντο ὡς ἐς πλοῦν, recordor de ejusdem verbi signif. Ornandi, qua et διάγειν adhibitum observavi Periclyonæ Pythag. ap. Stob. Serm. 83. p. 486. *Ἀπεριεργίῃ διάγειν τὸ σκῆνος, Ornare corpus, unde se tueri videtur Hesychii glossa: *Διάγματα· *διασκενάσματα.” Abresch. Diluc. Thuc. 413. “An mutila vox est pro διατάγματα? Sic Hes. Διεξάσθη· διετάξαντο, ubi pro διεξάσθη leg. διεταξάσθη. Ponitur enim inter v. Διετάκη, et v. Διεταρίστριαi.” Albert. “Διάγματα pro διάσματα videtur esse, a διάζομαι, quod inf. Confer ibi et in v. *Ἐνεδιάσθη.” Idem in Auct. Emendd. Locus posterior est hic: Ἐνεδιάσθη· *εἰσενεπλάκη. Noster in Ἐνδῖος:—“Plut. Sympos. 8, 6. dicens Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subjungit, Ἐνδῖον γὰρ, τὸ δεινόν· καὶ τὴν μετ' ἄρι-

στον ἀνάπανσιν, ἐνδιάζειν, ubi nota et v. ἐνδιάζω, a quo est aor. 1. pass. ἐνεδιάσθη, quem Hes. exponit εἰσενεπλάκη.” Sed quomodo v. ἐνδιάζω ab ἐνδῖος, Meridianus, exponi potuerit per v. εἰσενεπλάκη, nos quidem parum intelligimus. Rectius ergo G.: —“Ἐνεδιάσθη: ad διάσμα, Licium, unde διάζομαι.” Reiskius *ἐνελιάσθη corrigit contra literarum seriem. “Cf. Suid. v. Ἰᾶσμα, ubi e Sophrone ἴσμα pro διάσμα affert, et *ἄττεσθαι pro διάζεσθαι, ut sup. Noster. (Cf. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. 452.) Huc pertinent Palladii σκώληκες *σηρικοδιασταὶ ap. Cang., de Bragman. 17. ut et sup. διάγματα pro διάσματα, quod itidem a διάζεσθαι derivandum esse, me monuit Hemsterh. ut adeo nihil ibi tentandum sit.” Albert. “Lege, *Διαγλύμματα· σμιλεύματα. Vide Hes. v. Σμιλεύματα.” Toup. Emendd. 4, 306. “Leg. Διαγλύμματα· *διασμιλεύματα. Hes. Σμιλεύματα· διαγλύμματα. Et sic Suid. Quare forsitan rectius leg. Διαγλύμματα· σμιλεύματα.” Idem in marg. Hes. sui. Imo διάγματα alicubi perperam scriptum pro διάσματα legerat Hes. Respicitur ad Callimachi verba, quæ extant ap. Etym. M.: Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλιμαχος· Διάσματα, φάρεος ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς *δαίσεως, (Noster habet *δάσεως,) τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. Etym. Gud. Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία, ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ μερισμοῦ ἐπὶ τοὺς στήμονας. διμερίζουσι. Sic Cod. exhibet; sed ex Etym. M. leg. δαίσεως, τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμερίζουσι. “Bentl. malit, Δίασμα· τε φάρεος ἀρχήν. Sed nihil mutandum esse, clarum est e Nonno, totum hemistichium suffurato, 6. p. 186. Πρωτοπαγῇ ποίησε διάσματα φάρεος ἀρχήν.” Ruhn. Ep. Cr. 186. Integrum versum protulit Zonar. cujus verba Blomfieldii diligentiam effugerunt: Δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλιμαχος· Εἰ δὲ ποτε προφέροιντο διάσματα φάρεος ἀρχήν. Ἀπὸ τῆς δέσεως τοῦ μερισμοῦ, ἐπεὶ τοὺς στήμονας διαμέσου. Lege δαίσεως, τ. μ. ἐπεὶ τ. στήμ. διαμερίζουσι.]

[*Διάγω τὴν λευκὴν ἡμέραν, Prov. Piersoni Herodian.: Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. “Hes. Λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι. Excidit Λευκαὶ, λαμπραὶ, ἀγαθαὶ ἡμέραι. Frustra Junius legit ἡμεροί. (Idem Hes. Λευκὴ ἡμέρα· ἀγαθὴ. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Λευκὸν ἀγαθόν· σημαίνει τὸ μέγα καὶ λαμπρὸν ἀγαθόν. Anti-Atticista: Λευκὴν ἡμέραν· τὴν ἀγαθὴν, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.) Themist. Or. 13. p. 178. d. *Μετέδυνε οὖν ἡδὴ—τὴν λευκὴν ἐσθῆτα ἐπὶ λευκῇ βασιλείᾳ, καὶ λευκαῖς ἡμέραις. Firmus in Anecd. Muratorii Ep. 12. Ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνης εἶδον, καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκὴν.” Pierson. Vide alium ejusdem Firmi locum supra in Ἀγῶ citatum. Cf. Thom. M. 574.]

[Διάγω, Oblecto, Avoco. “Parthen. 2. Διεπυνθά-νετο, ξενίζων τε αὐτὸν πολὺν χρόνον διήγε.” “Haud accuratissime versum est, Multo autem tempore ejus hospitio usus est. Verbum διήγε pertinet ad Æolum, non ad Ulyssem. Est activæ signif. et notat Oblectare, (Anglice, To entertain,) Tempus alicui gratum reddere, sive bene nutriendo, s. diebus festivis ipsi institutis. Vide Hemsterh. ad Thom. M. 213. (mox afferendum.) Legimus in Phrynico Σοφ. Προπαρ. (64. Bekker.) Τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς· τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ καὶ δαψιλείᾳ ἐπὶ τινα χρωμένων. Philostr. V. A. 5, 42. Οὐ γὰρ τὸ τῶν θυομένων αἷμα *ἀνελιχμάτο, οὐδ' ἐπὶ τὰ δειρόμενά τε καὶ ραχιζόμενα τῶν ἱερῶν ἦγεν, ἀλλὰ μελιττούταις διήγετο, καὶ ἄρτοις, καὶ τραγήμασι, καὶ κρεῶν τοῖς ἐφθοῖς. Lege ἦγεν secundum Hemsterh. Misc. Obs. V. 6. T. 2. p. 346. vel ἦπτεν, secundum Jacobs. Ep. Cr. ad Schneider. 43. (ἦπτεν, vel ἦεν e conjectura scribebat Morell. in marg. sed bene habere ἦγεν puto, trahere enim solent carnes feræ, illis vescentes.) Olear. Sed nec ἦπτεν nec ἦγεν, Trahebat, convenit præpositioni ἐπὶ. Nos quidem vulgatam lect. teneamus, sed intelligimus Se agebat, i. e. Ruebat, sub. εἶναι, quæ ellipsis frequens est in vv. ἄγειν, ἀπάγειν, ὑπάγειν etc. Sic et Latini. Plaut. Amphitr. 4, 3, 8. Ad regem recta me ducam, ubi plena est locutio. Hinc intelligitur facile Proverbium Punicum ap. Au-

gustin. Serm. 14. de verbis Apostoli, quod Meliten-sibus usitatum: Nummum quærit pestilentia, duos illi da, ut ducat se. Ubi Reines. Ἰστορ. de Ling. Punic. 5, 10. legebat, Et subducet se. Albert. Peric. Cr. 94. Xenoph. K. A. 4, 2, 20. Ἐπεὶ ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, Propius accedebant. Cod. Eton. et marg. Steph. ἐγένοντο. Vide Lex. Xenoph. 29.) Διαγωγὴ sæpissime occurrit Oblectamenta vitæ notans. Vide Matthæi ad Nemes. 56." Bast. Ep. Cr. 209., Philostr. Her. 148. Εἰπὼν ταῦτα, τὴν μὲν τῶν κρεῶν ἀγορὰν ἐπέσχε, καὶ τὰ στρατιωτικὰ τῶν σιτίων ἐκέλευσε παραι-τήσασθαι, τραγῆμασι δὲ, καὶ λαχάνοις ἀγρίοις διῆγε τὸν στρατὸν πειθομένους αὐτῷ. "Schol. διῆγει. Thom. M. 215. Διαιτῶμενος δὲ καὶ διάγων, οὐ μὴν καὶ διατρε-φόμενος. Arrian. Alex. 4, 18, 8. Ἐν ἀφθονίᾳ ὕδατος τοὺς βαρβάρους διῆγεν." Boissonad. "Lucian. 2, 190. Καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθουίναις διῆγον. A notione tempus traducendi." Valck. ad Scap. marg.]

[Διάγω. Thom. M. Διάγω· τὸ διατρίβω. Καὶ διά-γω, τὸ διεξάγω. Φιλόστρατος· Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, (V. S. 490. Ταῦτα ὁ μὲν αὐτοκράτωρ διατρι-βὴν ἐπεποίητο, καὶ διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας, ἀπο-νεύων ἐς σοφιστὰς τε καὶ φιλοσόφους, ubi vertitur, Publicis curis intervalla dabat, et sic Stæber. vertit. Salmas. ad Æl. Spartian. 42.: "Διάγειν φροντίδας dicitur qui animum remittit, et a curis segregat." Paulo post legitur: Ἦν δὲ οὗτος Ἰνδὸς μὲν, καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα δὲ Ἡρώδου τε καὶ Φαβωρίνου· ζυμπίνου-τας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμινύς Ἰνδικοῖς Ἀττικά, καὶ πεπλανημένη τῇ γλώττῃ βαρβαρίζων.) Καὶ διάγω σε τούτου, ἀντὶ τοῦ ἀπιστῶ, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρωϊκοῖς· Μὴ καὶ θρύπτεσθαι με φῆς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ, (p. 666=22. "Scripsi cum ABD et Olearianorum uuo διαθρύπτεσθαι pro simplici θρύπτεσθαι, rariorem vocem pro vulgari. Schol. Διάγοντα· ποιοῦντά σε διάγειν καὶ διατρίβειν." Boissonad.) Διάγω καὶ βραδύνω. Θουκυδίδης (l. c.)· Διῆγε καὶ προῦφασίζετο. Καὶ διάγω, τὸ διαβιάζω, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ (c. 78.) Ἀξι-οῦντος διάγειν ἑαυτὸν καὶ τὴν στρατίαν. Καὶ διάγω, τὸ διαζῶ, ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ Περί τῶν ἐν Χερρόνησῳ (96.) Ἀφ' ὧν ἀγείρει, καὶ προσαιτεῖ, καὶ δανείζεται, ἀπὸ τούτου διάγει. "Minus obvia signif. si διάγω accipitur pro Vivo, Vitam sustento; Attica tamen, ut constat e Theophr. H. P. 9, 13. Διὸ ταύτη τε καὶ ἱππάρη διάγειν φασι τοὺς Σκύθας ἡμέρας ἑνδεκα καὶ δώδεκα." Sallier. Vide Lex. Xenoph. supra citatum. "Cur Thomas cum διάγειν explicuit per τὸ διεξάγειν, hoc exemplum, (Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας,) ponat, causam minus perspicio: (vobis haud facile persuaseris Thomam scripsisse, ut vulgo legitur, Διάγω· τὸ διατρίβω, καὶ διάγω τὸ διεξάγω. Φιλόστρα-τος· Διῆγε τὰς βασιλείους φροντίδας. Verba sic ordi- nanda sunt: Διάγω· τὸ διατρίβω. Φιλόστρατος· Δ. τ. β. φ. Καὶ διάγω, τὸ διεξάγω.) Certe διεξάγειν eam ap. Græcos potestatem, si satis memini, non habet, qua capiendum est in Philostrato διάγειν, nimirum Avocare, Oblectare, ut recte docuit, Interprete cas- tigatione, Salmas. ad Æl. Spartian. p. 42. b. ("Διάγειν est quod Lat. dicunt Avocare. Arnobius dixit Pueros crepitacillis vocari, h. e. τὰ παιδία τοῖς κροτάλοις διά-γεσθαι. Quod Virg. Animum pictura pascere dixit. Fulgent. de Continentia Virgiliana, Animum picturis avocare, pro eo posuit: Matrem videt, nec agnoscit; a qua nube cava cum Achate contigitur; dein pictu- ris animum vocat. I. e. διάγει. Perperam vulgo editum est Advocat. Idem paulo post: In secundo vero libro et tertio advocatur fabulis, quibus puerilis consueta est avocari garrulitas. Διάγειν igitur est Avocare. Nam διάγειν Græcis etiam est Abducere et deducere de aliqua re, ut διάγω σε τούτου, διάγω σε ἀπὸ τοῦ λόγου, Avoco et abduco. Hinc et pro Oblectare sumitur ap. Græcos, ut ap. Latinos Avocare in eodem sensu positum. Et διαγωγὴ, Oblecta- mentum, vulgo dicimus Passe-temps, et διάγειν χρό-νον, quod est Tempus transigere, dicimus Passer le temps, de his, qui ludo tempus ducunt, quasi optime illi tempus terant, qui per ludum et oblectationes illud transigunt.) Eum in modum sæpius usurpat: V. A. 148. Ἐπειδὴ διῆγεν αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ λόγους: 307. (Ποταμῶν τε γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐμέμνητο, καὶ ὀρῶν, καὶ

A θηρία διῆγει, καὶ δένδρα, ὅφ' ὧν οἱ μὲν διῆγοντο, ὁδ' οὐ-δὲν ἐπέβαινε. Vir autem summus in ratione signifi- cationis assignanda sibi non consentit. Alius enim erit locutionis modus, si petatur a διάγειν ἀπό τινος, Abducere, Avocare ab aliqua re, quam si a διάγειν χρόνον, Tempus transigere, traducere, quod quidem posterius, ut H. Stephano, sic et mihi maxime pro- batur. Paulo obscurior et involuta loquendi forma in Demosth. Exord. Conc. 238. c. Τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσι." Hemsterh. "Satis parce tenuiterque et ægre, modico victu ab uno tempore ad aliud spes eorum extrahunt." Reisk.]

[“Διάγειν λόγους, Producere, Per ambages trahere orationem, Philostr. V. A. 1, 17. (Λόγων δὲ ιδέαν ἐπήσκησεν, οὐ διθυραμβῶδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητι-κοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην, καὶ * ὑπερατ-τικίζουσιν· ἀνδὲς γὰρ τὸ ὑπὲρ τὴν μετρίαν Ἀτθίδα ἡγεῖτο. Οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λό-γους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, ἢ περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκρωμένους,) haud dubie id quod alibi dicitur ἐπεξάγειν, περιβάλλειν λόγον, vel διαρεῖν. Vide in his vv. Hes. Διάγει· διατρίβει. (Tittmanni Technoll. Mss. Διάγω· διατρίβω.) Unde vocatur Rhetoribus διαγωγὴ, qua conjunguntur voces tum idem, tum diversa significantes, κατὰ συνωνυμίαν et συναθρο-ισμόν." Ernest. Lex. Rhet. Ad h. Philostr. l. respexit Suid. Διάγειν. Οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ λεπτολο-γία ἐδίδου, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσε, περὶ Ἀπολ-λωνίου φησὶ Φιλόστρατος ὁ Λήμιος, (ubi non male vertitur, Prolixitatem in sermonibus affectabat.) Κατεγλωττισμένον.—Καὶ Φιλόστρατος· Ὁ δὲ Ἀπολ-λωνίος λόγων ιδέαν ἐπήσκησεν, οὐ τὴν διθυραμβῶδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλω-τισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσιν· ἀνδὲς γὰρ τὸ ὑπὲρ με-τρίαν Ἀτθίδα ἡγεῖτο· οὐδὲ λεπτολογία ἐδίδου, οὐδὲ διῆγε τοὺς λόγους, οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν, οὔτε (malimus ἢ, ut in Philostr.) περιπατοῦντος ἐς τοὺς ἀκρωμένους.]

[Διάγειν τὸν πόλεμον, Protrahere. Suid. Διῆγε· παρεξέτεινεν. Ἰωάννης· Ἀντίοχος, ὃς ἐρυμνὰ χωρία κατεῖλεφθες ἐπὶ πολὺ διῆγε τὸν πόλεμον, ἀμβλύων τὴν τοῦ Ἀννιβίου ὀξύτητα χρονίαις διατριβαῖς. "H. l. ita scr. et distinguendus est: Ἰωάννης Ἀντιοχεύς· Ὅς κ. τ. λ. Significare enim vult Suidas locum hunc ex Jo. Antiochensi depromptum esse. In 2 Mss. Par. pro Ἰωάννης legitur Ἰώσηπος, sed mendose." Kuster.]

[Διάγω, "participiis junctum, i. q. διατελῶ. K. Π. 5, 4, 16. p. 318. Ψυχὴ μου—σκοποῦσα διῆγεν, Perpetuo considerabat: 7, 5, 26. p. 460. Ἐπιμελόμενος ὧν δεῖ διάξω: 7, 2, 8. Βιοτὴν—ταύτην—ἔχων διάξω, Hanc vitam semper degam, Hac semper fruar. Ἰερ. 2, 8. Ὁπλισμένοι διάγειν: 4, 2. Οὔτε σιτίους οὔτε πο-τοῖς πιστεύων διάγει. Potest etiam redundare dici, ita tamen, ut continuatio quædam significetur: v. c. K. Π. 1, 2, 6. Διάγουσι μανθάνοντες, Solent discere, 8, 8, 5. Ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν. Unde 4, 5, 11. pro Κάλλιστα διάξει πάντα τὰ δέοντα ἔχων, in margg. est K. πάντα τ. δ. ἔξει, quod pro glossmate habetur. Ad hanc struendi rationem referebat Hutch. K. A. 1, 2, 11. Ἐλπίδας λέγων διῆγε, Non nisi spem usque proposuit, ('Spe lactabat,' Valck. ad Scap. marg.) D'Arnaud. Obs. Crit. 31. vertit, Ducebat, Fallebat. Nam Etym. M. διάγειν, inquit, παρέλκειν καὶ ἐξαπατᾶν. (Vide infra.) Sed præstat Hutchinsoni explicatio, nisi malis Rem trahebat s. ducebat. Certe Thom. M. Διάγω· καὶ τὸ βραδύνω. Huc etiam pertinet locus de Lac. Rep. 1, 3. ut quid- dem Wels. e marg. Leuncl. eum exhibuit, "Ἡ πάμπαν ἀπεχόμεναι, ἢ ὑδαρεῖ χρώμεναι διάγουσιν. Sed vetus et e nostra sententia vera lectio est, Οἱ ἄλλοι τὰς μελλούσας τίκτειν—ἢ π. ἀπεχομένας, ἢ ὑ. χρωμένας διάγουσιν, ut διαγ. habeat vim activam, h. e. διάγειν κελεύουσιν. Saltem Philadelphus, Fr. Portus, et ipse Leuncl. sic verterunt, ut vet. lect. probasse vide-antur. Camerarius expressit tantum sententiam." Lex. Xenoph.]

[Διάγω, Ducō, Fallo. Hes. Διάγειν· παρέλκειν, ἐξαπατᾶν. "Sic Lat. Ducere pro Fallere. Terent. Phorm. 3, 2, 15. Phaleratis dictis ducere. Cf. Nic. Heins. ad Ovid. Met. 8, 122." Albert. "Xenoph. K. A. 1, 2, 11. "Ὅδε ἐλπίδας λέγων διῆγε, καὶ δηλοῶς

ἦν ἀνιόμενος. Leuncl. vertit, Cyrus autem adeuntes non nisi spe proposita consolabatur, neque sollicitudinem animi dissimulare poterat. Sed lapsus est hic haud dubie, magnus alioquin Interpres, in vertendo v. διάγειν, cum illud explicat per Consolari. Significat enim hic loci Ducere, Fallere, (cf. Lex. Xenoph. paulo ante citatum,) ut et ap. Theocr. 11, 80. Οὕτω τοι Πολύφαιμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα, Μουσιόδων· ῥᾶον δὲ διᾶγ'. ἢ χρυσὸν ἔδωκεν, Sic sane Polyphemus amorem pascebat, Canens; melius vero eum fallebat ac si aurum dedisset. (At paulo aliter explicat Schol. quem sic edidit Reisk. Εὐχερέστερον δὲ διέζει, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τοῦ ἔρωτος δηλονότι, ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.) Ea notione sæpius διάγειν reperitur ap. Philostr. cujus loca quædam annotavit, qui ibi etiam de hac verbi διάγειν potestate agit, Salmas. ad H. A. S. (l. c.) Apprime ad rem nostram Etym. M. Διάγειν· παρέλκειν καὶ ἐξαπατᾶν, Protrahere et fallere. Non abhorret ab hac verbi διάγειν signif. Lat. Ducere, cum pro Fallere ponitur, ut ap. Terent. Andr. 1, 2, 9. Id voluit nos sic inopinantes duci falso gaudio: Propert. 2, 13, 59. Mentiri noctem, promissis ducere amantem, Hoc erit infectas sanguine habuisse manus. Ut vero dicitur ἐλπίδας λέγων διάγει, sic etiam reperitur ἐλπίς προσάγει, ap. Eurip. Andr. 27. 'Ελπίς μ' αἰεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνου, 'Ἀλλήν τιν' εὐρεῖν καπικούρησιν κακῶν, Spes me semper ducebat, salvo filio Me aliquod præsidium et auxilium inventuram contra mala." D'Arnaud, Anim. Cr. 171.]

[Διάγω σε τοῦτου, ἀντὶ τοῦ ἀφιστῶ, ut tradit Thom. M. supra citatus. Susplicamur ante τοῦτου excidisse ἀπὸ, præsertim cum extet in Philostr. loco, quem statim profert, ὡς οὐ αὐτὸς ἐν 'Ηρωϊκοῖς· Μὴ καὶ θρύπτεσθαί με φῆς, διάγοντά σε ἀπ' αὐτοῦ, neque aliter Joseph. A. J. 10, 7, 2. Διέφθειραν δὲ πάλιν αὐτὸν οἱ φίλοι, καὶ διήγον ἀπὸ τῶν τοῦ προφήτου πρὸς ἕπερ ἤθελον. Vertitur, Mentem subverterunt, et a vatis dictis adducebant ad ea quæ voluerant. Minus recte: sensus est, *Caused him to change his mind.* Διαφθεῖρω enim antiquitus ponebatur pro Muto, ut plurimis exemplis ostendit E. H. Barker. in Classical Recreations et in Classical Journal. "Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. Hæc verba non æque bene ac superiora explicat Schol.: Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ· πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον, ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκη δὲ τῷ τοῦ ἐχθροῦ ἀμύνασθαι τολμῶσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. Οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαντὴς χεῖρα. Hunc sequi videtur Buchanan.: Meam profecto dexteram non polluam. Portus etiam clarius: Manum vero meam cæde non corrumpam, neque polluam. Reisk, conjecturis indulget. Scr. putat aut καὶρὸν οὐ διαφθερῶ, Tempus opportunum non sinam elabi, aut πείραν οὐ διαφθερῶ, Institutum hoc non sinam disperire. Recte Heath.: 'Verte, Manum meam non corrumpam, misericordia sc. adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.' Heathium, vel potius Glossographos veteres, sequitur Musgr. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. B. D. in quibus χεῖρα explicatur ὁρμήν. Non video quid huic sententiæ illustrandæ conferant Creontis verba v. 343. Αἰδοῦμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quæ significant, interprete Buchananō, Quin sæpe damno mihi meus pudor fuit. Magis ad rem sunt Platonis verba Phædone 117. b. Οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgr. si Æschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. I. e. οὐ μαλακὸς γενήσομαι." Elmsl. ad Eurip. Med. 1023. Hæc nostro quidem iudicio minus pensitate scripta sunt. Nam primum μαλακίσω ὁρμήν Græcam esse phrasin negamus, deinde per verba, οὐ μαλακὸς γενήσομαι, explicari posse poetæ verba, διαφθερῶ χεῖρα, pernegamus, cum illa ad animum, non ad corpus, pertineant, poeta autem de corpore, non de animo, loquatur: tum Platonis verba, Οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου, nihil ad rem sunt, cum διαφθείρας hic nihil aliud significare possit præter *Having*

changed, ut Anglice dixerimus, *Neither changed color, nor moved a muscle of his face*, cum eodem colore, cum eodem vultu, Auctor Orat. de Arusp. Resp. 2. "Sed recors repente sine suo vultu, sine colore, sine voce, consistit," quo sensu et Latini suum Mutare usurpant. Horat. Epist. 1, 16, 38. Mordear opprobriis falsis, mutemque colores? "De inconstantia vultus a conscientia, certe perturbatione, succedentibus sibi invicem rubro, pallido. Sic Bentl. tuetur receptam lectionem contra Colorem Cruquii. Sic Prop. 1, 15, 39. Quis te cogeat multos pallere colores?" Gesner. Thes. L. L. Dicunt et Excidere colorem alicui pro Expallescere, Ovid. Met. 2, 601. et Perdere, 3, 100. Ille diu pavidus pariter cum voce colorem Perdiderat, i. Expalluerat. Cic. Tusc. 2, 41. "Quis mediocris gladiator ingemuit, quis vultum mutavit unquam?" pro Cluentio 54. c. 19. "Oculi omnium iudicum non in Scamandrum, sed in Oppianicum conjiciebantur. Timor ejus, perturbatio, suspensus incertusque vultus, crebra coloris mutatio, quæ erant antea suspiciosa, hæc aperta et manifesta faciebant." Postremo non magis ad rem faciunt quæ Elmsl. ex Æsch. Ag. 941. affert, Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ: nam sensus est, non, ut olim verterat Stanl., 'Animum quidem scito me neutiquam corrupturum,' (Corrumpere enim animum ap. Latinos nihil aliud significat quam Depravare, quæ duo verba conjunxit Cic. pro Muræna 27.) nec, ut in Curis Secundis Idem vertit, 'Minime dissimulaturum me scito sententiam meam,' quod contextui parum convenit, nec, ut in exemplis ab Abreschio citatis, Lys. Or. in Andoc. 104. Πῶς οὐ θεῶν τις τοῦτου γνώμην διέφθειρε; Isocr. ad Demon. p. 17. Διαφθαρείσης τῆς διανοίας, Eurip. Or. 297. τὸ διαφθαρὲν φρενῶν, Æsch. Chæph. 209. φρενῶν καταφθορά, quæ omnia ad παραφροσύνην pertinent. Sed sensus est, Scito me neutiquam sententiam mutaturum, ut ap. Latinos Mutare persæpe ponitur: Cic. Catil. 1, 6. "Muta jam istam mentem, mihi crede, obliviscere cædis atque incendiorum," Virg. Æn. 4, 595. quæ mentem insania mutat? Cic. Acad. 4, 63. "Neque te quo minus, si tibi ita videatur, sententiam mutes, deterendum puto." Eurip. autem, in verbis, de quibus nunc agitur, χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ, non loquitur de mente mutanda, sed de manu ad cædem jam minus parata. Χεῖρα hic ponitur pro Facinus, manu faciendum, Anglice *Deed—I will not spoil the deed.* Virg. Æn. 6, 681. omnemque suorum Forte recensebat numerum, carosque nepotes, Fataque; fortunæque virum, moresque manusque. "Manus sunt Res gestæ, manu et virtute factæ, *Imprese.*" Forcellin. Lex. Vel sumi potest pro Ictus, *Stroke, Blow.* "Manus in re gladiatoria est Ictus, Petitio. Quintil. 9, 1. 'In armorum certamine adversos ictus, et rectas ac simplices manus cum videre, tum etiam cavere ac propulsare facile est; aversæ tectæque minus sunt observabiles, et aliud ostendisse, quam petas, artis est.' 5, 13. 'Ut gladiatorum manus, quæ secundæ vocantur, fiunt et tertiæ, si prima ad evocandum adversarii ictum prolata erat, et quartæ, si geminata captatio est, ut bis cavere, bis repetere oportuerit.'" Forcellin. Adde 6, 4, 8. 'Opus est—animo præsentem et acrim; non enim cogitandum, sed dicendum statim est, et prope sub conatu adversarii manus exigenda,' 'i. Ictus perficiendus. Hinc translata appellatio ad ludum talorum, qui enim in gladiatorio ludo Ictus (*Stroke*) est, ille Jactus (*Throw*) in tesserario. Sueton. Aug. 72. ex Epist. Augusti:—'Ego perdidici viginti millia nummum meo nomine; sed cum effuse in ludo liberalis fuisset, ut soleo plerumque. Nam si, quas manus remisi cuique, exegissem, aut retinuissem quod cuique donavi, vicissem vel quinquaginta millia.' Manus est Jactus, damnosus h. l." Gesner. Thes. L. L. Jam vero Manum corrumpere dici potest is, qui eam ad aliquod facinus magnum et memorabile audacem et paratissimam retinet, ejusque impetum prorsus frustratur. Cf. Ovid. Ep. 14, 43. "Excussere metum violenti jussa parentis; Erigor, et capio tela tremante manu. Non ego falsa loquar; ter acutum sustulit ensem, Ter male sublato decidit

ense manus. Sed timor et pietas crudelibus obstitit ausis, Castaque mandatum dextra refugit opus." Nemo autem ægre ferat nos obiter multa dixisse de Eurip. versu, in quo explicando frustra se exercuit Elmsl. homo in primis ingeniosus, et in arte critica multum, et felicissime versatus.]

[Διάγειν τοὺς οἰάκας, Clavos dirigere. J. Poll. 1, 112. Τὰ πηδάλια οὐκ ὑπήκουεν, οὐκ ἦν διαγαγεῖν τοὺς οἰάκας, οὐκ ἦν περιφέρειν τὰ πηδάλια. "C. V. παραφέρειν, utrumque probarem. Contrarium est, κατὰ ῥοὺν, Secundo flumine." Kuhn.]

[Διάγω, i. q. διαμέλλω, Cunctor, Moror, Differo, Tergiversor. Cass. Dio 390. Καὶ ὀλίγον γε ἐφωράθησαν, ὑπὸ τε τοῦ πλήθους τῶν συνειδότων, καίτοι τοῦ Καίσαρος μήτε λόγον τινὰ περὶ τοιούτου τινὸς προσδεχόμενου, καὶ πάνν ἰσχυρῶς τοὺς εἰσαγγέλλοντάς τι τοιούτον κολάζοντος, καὶ ὑπὸ τοῦ διαμέλλειν αἰδῶ τε γὰρ αὐτοῦ καὶ ὡς ἔχοντες, καὶ φοβούμενοι, καίπερ μηδεμιᾷ ἐτι φρουρᾷ χρωμένους, μὴ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτὸν αἰεὶ ποτε ὄντων φθαρῶσι, διηγόν, ὥστε καὶ κινδυνεῦσαι ἐλεγχθέντες ἀπολέσθαι: 848. Διέμελλε καὶ διήγεν: J. Poll. 1, 43. Ἀργὸς, διάγων, διαμέλλων, ὑπερβαλλόμενος, ὑπερτιθέμενος, στρεφόμενος, τὸν καιρὸν παριείς: 5, 134. Κωλύσας, ἀντιλαμβάνομενος, διαγαγὼν, ἀντισχόμενος, κατασχὼν, βραδύτητα ἐνεργασμένος: 9, 136. Μέλλειν, διαμέλλειν, ὀκνεῖν, κατοκνεῖν, στρέφειν, διάγειν, ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλλεσθαι, βραδύνειν, διατρίβειν, ἀποδιατρίβειν, ὑπερτίθεσθαι, ἀνατίθεσθαι.]

[Διάγω, Administro, sensu pene Cassio Dioni peculiari. Nam p. 17, 56. Καὶ ὅς πάντα μὲν αὐτῷ διώκει καὶ διήγεν οὐδὲν τοῦ γήρως φειδόμενος: 155, 38. Τὰ δὲ δὴ καθ' ἑαυτὸν δι' ἐτέρων διήγε: 242, 42. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ὑπὴκουον διήγαγε, τοὺς δὲ δὴ Πάρθους ἐπ' ἀλλήλους ἔτρεψεν: 736, 27. Ὁ γοῦν Αὐγούστος τό, τε Ἑλληνικὸν διήγαγε, καὶ ἐς Σάμον ἔπλευσεν: 987, 18. Διάγοντες τὰ κοινά: 286, 98. Πάντα τὰ ἐπιβάλλοντα αὐτοῖς διήγαγον: 465, 9, 504, 64, 506, 48, 557, 69, 581, 8, 679, 47, 701, 46, 711, 9, 749, 7, 1152, 83. Sed et Polyb. usurpavit eodem sensu, 5, 34, 3. Πανηγυρικώτερον διήγε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν.]

[Διάγω ἀγγελίας, Nuntia perfero. Vide Grammaticos veteres in Διάκτωρ citandos.]

Διαγωγή, Tractatio, Trajectio, Transportatio. Item Tractatio eo sensu quo dicimur Vitam traducere. Aristot. Pol. 8. Πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν, Ad vitam traducendam in otio, Ad degendum in otio. || Est etiam Institutum vitæ. Aristot. Pol. Καὶ τὴν διαγωγὴν ὁμολογουμένως δεῖ μὴ μόνον ἔχειν τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡδονήν. Plato gen. βίου addidit Pol. 1. (p. 344.) Ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν, ἢ ἂν διαγόμενος ἑκαστος ἡμῶν, λυσitteλεστάτην ζωὴν ζῇ; Idem διαγωγὴν non Institutum, sed Institutionem appellasse videtur Epist. 7. Ἡ δὲ διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγὴ ἄνω καὶ κάτω μεταβαίνουσα, etc. ["Chrysost. de Sacerd. 6, 6. ("Ὁ μὲν γὰρ μοναχὸς καὶ τῆς σωματικῆς εὐπαθείας προσδεῖται, καὶ τόπων πρὸς τὴν διαγωγὴν ἐπιτηδεύων.") Routh. ad Hederici marg. Thom. M. Δίαιτα· οὐ διαγωγὴ, οὐδὲ διατροφή, καὶ ἀμφότερα γὰρ σημαίνει ἡ δίαιτα· καὶ διατρώμενος δὲ καὶ διαγών, οὐ μὴν καὶ διατρεφόμενος. "Δίαιτα, Victus: alioqui ea vox non posset exponi per διατροφή. Id igitur sibi vult Thom. hæcce nomina διαγωγὴ et διατροφή eo sensu accepta in vocum Atticarum censum venire non debere. Atque, ut a priori ordiamur, nusquam de victu usurpatum meminimus, quod in altera locum non habet; etsi enim in Atticorum scriptis non occurrit, ap. alios non raro deprehendas, e quibus Plut. 2, 131. Joseph. 2. p. 44. Clem. Alex. 400. Justin. 60. et Greg. Nyss. 1, 694." Sallier. Plura vide in Διατροφή. Hesych. Δίαιτα· θεσμός, διαγωγὴ τροφῆς, ἢ καθημερινὴ τροφή. Schol. Aristoph. Plut. 924. Διατριβή· τις τῷ βίῳ ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, δίαιτα, διαγωγὴ, πρόφασις, ἀφ' ἧς μέλλομεν περὶ τὰ πράγματα διατρίβειν: cujus verba descripserunt Suid. et Zonar. "Gl. Διαγωγὴ· ἡ ἀνατροφή, Remoratio, Statio. (Διαγωγὴ· Conversatio.) Hesych. Διαγωγὴ· ἀνατροφή, Conversatio, Vitæ statio. Vita Adami ante lapsum vocatur μακαρία διαγωγὴ. Chrysost. Hom. 9. in Jo. p. 592. Ἀρχὴ ἁμαρτίας ὑπερῆφανία, τουτέστι, ῥίζα, καὶ πηγὴ,

καὶ μήτηρ· οὕτω καὶ ὁ πρωτόπλαστος ἐξέπεσε τῆς μακαρίας ἐκείνης διαγωγῆς: et Hom. 26. in Jo. p. 657. Παράδεισον ἐπιστεύθημεν, καὶ οὐδὲ τῆς ἐν αὐτῷ διαγωγῆς ἐφάνημεν ἄξιοι, καὶ εἰς τοὺς οὐρανούς ἡμᾶς ἀνῆγαγε. Athanas. de Incarn. Verbi T. 1. p. 72. Incarnationem Christi vocat τὴν ἐν σαρκὶ διαγωγὴν καὶ * περιπόλησιν. Μοναχικὴ διαγωγὴ, Monastica vita, ap. Zonar. ad Can. 6. Conc. in Templo Apostol. p. 246. Ab ea nimirum verbi διάγω signif. deductum διαγωγὴ, qua de Vita usurpatur. Gl. Διάγει· Conversatur, Degit. (Διάγω· διατρίβω, Dego, Moro.)" Suicer. Thes.]

Διαγωγὴ, Oblectamentum, quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαί, Bud. citans Aristot. et Strab. p. 379. Sic Plut. Εἰ Πρεσβ. Πολ. mihi videtur dixisse, "Ἄλλως δὲ διαγωγῆς χάριν ἴσος ἐπὶ θεῶν ἡ ἀκρῶσιν, [cf. Eund. 5, 254. 281. 6, 440. 482. 8, 457. 10, 277.] et Athen. 10, (420.) Καὶ τῶν παρόντων δ' ἄθρους ἐξεχύθη γέλως καὶ διαγωγὴ πλείων ἐνέπεσε καὶ διατριβή. In hac autem signif. plane respondere mihi videtur διαγωγὴ voci nostrati *Passetemps*, cum ut διάγειν interdum significat Tempus traducere, sic et διαγωγὴ hanc ipsam actionem traducendi temporis, i. e. Traductionem temporis, si ita loqui liceret. [Strabo 1. p. 21=11. Οἷον εἰ τις λέγει τὰ περὶ τὴν Ὀδυσσεὺς πλάνην καὶ Μενελάου, καὶ Ἰάσωνος, εἰς φρόνησιν μὲν οὐδὲν ἂν συλλαμβάνειν δόξειεν, ἦν ὁ πρᾶττων ζητεῖ, πλὴν εἰ καταμίσγοι καὶ τῶν γενομένων ἀναγκαίων τὰ παραδείγματα χρῆσιμα, διαγωγὴν δ' ὁμως πορίζοι. ἂν οὐκ ἀνελεύθερον τῷ ἐπιβάλλοντι ἐπὶ τοὺς τόπους τοὺς παρασχόντας τὴν μυθοποιίαν. "Sic ait Philosophus Polit. 8, 5. musicam esse διαγωγὴν τῶν ἐλευθέρων. Διαγωγὴν autem eod. lib. ita definit, ut sit τῆς διὰ τῶν πόνων λύπης ἰατρεία τις, habens non solum τὸ καλόν, sed etiam τὴν ἡδονήν. Vocat et ἀνάπανσιν. Quæ duo conjunctim Polyb. 5, (75, 6.) Καὶ ταῦτα, δυνάμενοι μετ' εὐσχήμονος ἀναπαύσεως ἅμα καὶ διαγωγῆς ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ πολυπραγμοσύνης περιποιεῖσθαι τὴν τοιαύτην ἐμπειρίαν. ("Et sic manifeste etiam 3, 57, 9. Οἱ τε περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τὸ παραπλήσιον ποιοῦντες, οὔτε τῆς παραυτικά διαγωγῆς ἀληθινῶς, οὔτε τῆς εἰς τὸ μέλλον ὠφελείας στοχάζονται δεόντως, ubi parum recte Ernest. Profectum in discendo interpretatus est. Eadem notione accipiendum nomen ἀγωγή 4, 20, 10. Ὁμοίως γε μὴν καὶ παρ' ὄλον τὸν βίον τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐχ οὕτω ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς δι' αὐτῶν, ἀνὰ μέρος ᾄδειν ἀλλήλοις προστάττοντες, nisi in διαγωγὴ mutandum." Lex. Polyb.) Idem Aristot. 1, 1. τῶν μετὰ τὰ Φυσικά: Τῶν εὕρισκομένων τεχνῶν, τὰς μὲν πρὸς τὰναγκαῖα, τὰς δὲ πρὸς διαγωγὴν εἶναι." Casaub. Idem Aristot. Eth. 4, 8. Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῇ μετὰ παιδιᾶς. "Διαγωγὴ, Oblectamentum temporis fallendo et jucunde traducendo. Strabo 17. p. 1138(=789.) Διαφερόντως δὲ ὁ Φιλάделφος ἐπικληθεῖς, φιλιστορῶν, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος διαγωγὰς αἰεὶ τινὰς καὶ τέρψεις ζητῶν καινοτέρας. Neque aliter accipio, quod Diog. L. 10, 138. scripsit, Diogenem ex Epicuri sententia διαγωγὴν λέγειν τὴν ἀρετὴν, Oblectamentum jucundum vitæ tranquille placideque traducendæ. Palamedes, ut Suid. memorat in Τάβλα, Ταύτην ἐφεῦρε εἰς διαγωγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Gravier in h. l. lapsus est Meurs. de Lud. Gr. in Περτεία, quando primum διαγωγὴ clanculum substituit συναγωγὴν, vertitque Ad congregationem Gr. exercitus; deinde Cedreni, cujus verba profert, μετewρισμὸν τοῦ στρατοῦ idem esse non vidit, quod διαγωγὴν: nam Ad elevationem exercitus, quod Latine dedit, vereor, ut quisquam sit, qui percipiat." Hemsterh. ad Thom. 213. Vide Matthæi ad Nemes. 56. Bast. Ep. Cr. 210. "Schol. Theocr. 11, 1. Ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρήτο, Ad fallendum." Valck. ad Scap. marg. Cass. Dio 566. Κατασκευαί τε οὖν περὶ ἀμφότερα πολυτελεῖς ἤσκηνται, καὶ ἔστιν ἐς τε βίου διαγωγὴν, καὶ ἐς ἄκεσιν ἐπιτηδεύματα. || Διαγωγὴ, Anglice, Transaction, Dispatch of business. Idem Dio 530. Πρὸς τε τὴν διοίκησιν, καὶ πρὸς τὴν διαγωγὴν τῶν πραγμάτων ἐτράπετο, quod vertitur, Ad res constituendas expediendasque se contulit. Vide Διάγω, Administro. || Διαγωγὴ, Tergiversatio. Idem 849.

Οὐ μέντοι καὶ ταῦθ' οὕτως αἰτία τῆς διαγωγῆς ταύτης γράφω, ὡς τὴν τε ἐπιτήδευσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ δεῖξαι, καὶ τὴν ταραχὴν τῶν στρατιωτῶν, quod vertitur, Cur ita se gereret. “De Tergiversatione accipi possit, quia præcedit διέμελλε καὶ διήγεν.” Reimar. Ind. Gr. || Διαγωγῇ, quid sit Rhetoribus vide in Διάγω. || Διαγωγῇ, Statio. Herodian. 4, (2.) Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις, αἱ τοῖς λιμέσιν ἐπικείμενα, νύκτωρ διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειραγωγεῖ, Pol. interpr., Naves in tutas stationes dirigunt. [“Ven. (tres Mss.) καταγωγὰς, quod melius esse, vulgata lectio autem e præp. διὰ, quæ paulo ante extat, enata videtur.” Stroth. “Possis et sumere errorem in præp. e confusis literis, dum tolerat etiam Gs. Chr. Ind., Trajectus, sed Stp. Th. modo hinc tenet sub Bg., notione constituta e P., et a L. Ern. repetita, ut improbat Thom. M. Δαίτα· οὐ διαγωγῇ, οὐδὲ διατροφή, in qua postrema voce ut errat Grammaticus, cf. N. 6. (v. Sallier. supra,) sic et fortassis in nostra, reperta mihi quidem præterea ib. N. 7. e Schol. Ar. Plut. (l. c.) διατριβῇ explicante per δαίτα, διαγωγῇ, quæ et ap. Suid. 1, 569. (et Zonar.) ubi p. 836. Ἐπιτίδευμα· τοῦ βίου ἡ διαγωγῇ, (quæ verba etiam in Zonara leguntur,) cf. Hes. 1, 940. 943. (ll. cc.) cum Suic. Th. (l. c.) it. Schol. Lyco. 596. qui δαίταν exponit τὴν ἐν θαλάσῃ διαγωγὴν, Ind. Diod. S. et Polb., per quæ tueatur se pro Loco commorationis, cum et δαίτα sic ponatur, et Lat. illud antea Gs. etiam, quanquam proprie de actu valens, cf. ej. Th., sicut illud Ms. nihil aliud significat, et notius vocabulum substitutum a Librario per glossam esse potest, ut καταγωγῇ Schol. Thuc. 506. e. reddit λιμὴν: sed * διαγωγίον, (τὸ,) ignotum Stp. Th., non item L. Ern. pro Portorium, ap. Polb. Ind. (4, 52, 5. Βυζαντίους μὲν, μηδένα πράττειν τὸ διαγωγίον τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεόντων, cf. Διαγωγικὸν,) etiam sustentare potest vulg.” Irmisch. Locus hic Polyæni rem extra controversiam ponit, 5, 2, 6.: Διονύσιος, Ἰμλικωνος ἐπιπεύσαντος, καὶ τὸ στόμα τοῦ λιμένος τοῦ Μοτυαίου ἀποφράξαντος, αὐτὸς τε ἀπὸ τῆς Μοτύης τὸ πεζὸν ἀναστήσας ἐστρατοπέδευσε κατ' ἀντικρὺ, καὶ παρεκάλεσε τοὺς ναῦτας καὶ στρατιώτας θαρρεῖν, καὶ παρασκευάζεσθαι τὴν διαγωγὴν τῶν τριηρῶν. Sic edidit Coray. et sic legitur in Cant. et Codd. Casaub. “Pro τὴν ἀναγωγὴν τῶν τριηρῶν, quidam libri habent τὴν διαγωγὴν, ut ap. Diodor. διελκυσταὶ τὰ σκάφη. Interpres, καταγωγὴν, prorsus male et ἀνιστορήτως.” Casaub. Adde Glossas: Διαγωγῇ· Remoratio, Statio. || Διαγωγῇ· Diductio. Huc pertinet locus ap. Schol. Ven. II. Φ. 495. Χίραμον· ἀπὸ τοῦ χωρεῖν, λέγει δὲ πέτραν διαγωγὰς ἔχουσαν πολλὰς, ὥστε χωρεῖσθαι τι. * Σημειωτέον δὲ ὅτι * προεξηγήσατο τίς ἡ χίραμος, κοίλη πέτρα, καὶ νῦν * ἐπεξηγήσατο. Hesych. Διαγωγάν· διαίρεσιν, διανομήν, * διέλευσιν. “Diod. S. 1, 168. 202. 275. 470. Kæn. Præf. ad Greg. p. 20. Plut. Mor. 1, 496. 498. Dionys. H. 1, 24. (Ἄλλ' ἐξ ἀπάσης ἰδέας μικτὸν, ἐναγωνίου τε καὶ θεωρητικῆς, ἵνα καὶ τοῖς περὶ τοὺς πολιτικούς διατρίβουσι λόγους, καὶ τοῖς περὶ τὴν φιλόσοφον ἐσπουδακοῖς θεωρίαν, καὶ εἴ τισιν * ἀοχλήτου δεῖσει διαγωγῆς ἐν ἱστορικοῖς ἀναγνώσμασιν, ἀποχρώντως ἔχουσα φαίνεται.)” Schæf. Mss.]

[* Δυσδιάγωγος, ὁ, ἡ, Difficulter tractandus, regendus, coercendus. Strabo 1098=757. Καὶ δυσδιάγωγον μὲν ποιεῖ τὴν πόλιν ἡ πολυπληθία τῶν βαφῶν, πλουσίαν δὲ διὰ τὴν τοιαύτην * ἀνδρίαν, ubi vertitur Dissolutiorem. “Scripti βαφίων, fortasse * βαφείων.” Casaub. Imo recte se habet vulg. lectio βαφῶν, Tinctorum, ut quam vocem spectat id quod sequitur, διὰ τὴν τοιαύτην ἀνδρίαν.]

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ, e Diosc. citatur pro Qui est jucundi convictus, [4, 61. Ῥαινόμενον τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα, εὐδιαγωγότερος ἱστορεῖται ποιεῖν, Lætiore hilarioresque.] Suid. in Νικόλαος Δαμασκηνός, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse Quod oblectat et tædium adimit, vel Quod accommodatum est ad oblectandum, [Ζηλωτῆς γὰρ Ἀριστοτέλους γενόμενος, καὶ τὸ ποικίλον τῆς περὶ τὸν ἄνδρα παιδείας ἀγαπήσας, χάριν εἶδέναι πᾶσιν ἔλεγεν ἅει τοῖς μαθήμασι, πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλευθέριον, πολὺ δὲ τὸ χρησίμον εἰς τὸν βίον, πάντων

A δὲ μάλιστα τὸ εὐδιάγωγον πρὸς τε νεότητα καὶ γῆρας. “Philo J. 1, 52(=146. Pfeiffer. Οὐ γὰρ ὅπως ἀναπαύλας εὐδιαγώγους καὶ ἡδονὰς ἑαυτῷ πορίζῃ, quod vertitur, Amœnios secessus.)” Wakef. Mss. Idem in Leg. Alleg. 3. p. 334. Pfeiff. Εἰς γὰρ * ἀδιάγωγον συνουσίαν ἐλθὼν καὶ πολυτελεῖ δεῖπνα, quod vertitur Indisciplinata convivia. Sed ἀδιάγωγος est vox nihili: lege εὐδιάγωγον, Amœnum, cum Valck. ad Scap. marg.]

Διαγωγικὸν τέλος, Vectigal, Bud. e Strab. 4, (293=192. Ἄλλ' ἐπέτεινε τὴν ἔχθραν ἡ τοῦ ποταμοῦ ἔρις, τοῦ διείργοντος αὐτοὺς, ἐκατέρου ἔθνους ἴδιον ἀξιοῦντος εἶναι τὸν Ἀραρά, καὶ ἑαυτῷ προσήκειν τὰ διαγωγικὰ τέλη.) Fortasse Vectigal, quod pro trajectione penditur. [Cf. Διαγωγίον in Διαγωγῇ. Miramur vero vocem hanc nec Lex. Ernest. nec Schneiderianum agnoscere.]

[* Διαγωγεὺς, ἐως, ὁ, Etym. M. Vide Διάκτωρ.]

Διάκτωρ, ὁ, Internuntius, ex cujus genitivo factus nominativus Διάκτορος exponitur ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. Qui transmittit nuntia. Mercurii epithetum ap. Hom. II. B. (103.) Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ: [Φ. 497.] Ap. Nonn. βίου διάκτορος ὥρη, Hora vitæ nuntia, vel administra, ut qui nuntia perferunt, sunt administri rerum gerendarum. Sed et Suidæ atque Hes. διάκτωρ est etiam διάκονος, Minister. Verum alteram earum deductionum hujus vocis, quas affert Hes. (Διάκτορος· ἄγγελος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, ἢ οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενος ἄγγελος, ὁ θεὸς γράφεται,) puto esse depravatam, et pro οἷον διακτόρως καὶ σαφῶς leg. esse οἷον * διατόρως καὶ σαφῶς. [“L. διατόρως.” Heins. “Sic et Kuster. ad Suid. v. Διάτορον, (afferens et Eust. verba, quæ infra proferuntur,) et ante hos, H. Steph. Schol. II. B. (l. c.) Διατόρῳ· διάγοντι τὰς ἀγγελίας τὰς τῶν θεῶν, ἡ διατόρῳ καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, ἡ τῷ διαγγέλλοντι τὰς ἐργασίας. Nescio itaque, quamnam Edit. usus Kust. l. c. emendet Scholia, quasi itidem male διακτόρως ibi legeretur. (In Edit. Oxon. 1802. qua utimur, legitur διακτόρῳ καὶ σαφεῖ, pro διατόρῳ κ. σ. Ad hanc lectionem respexit Kust., ex Hes.

C loco, per calami lapsum, διακτόρως pro διακτόρῳ scribens.) Idem repetit tamen in Notis Mss. ad h. l. pro διακτόρῳ, sic ibi exhibet, ap. Schol. Hom. l. d. scribendum jubens διατόρῳ. Atqui ita legitur in omnibus meis Edd. Homeri, nisi aliter forte habeat Ed. Schrev. quæ ad manus non est, a Kust. ad Suid. usurpata.” Albert.] || Idem Hes. διάκτορι exponit ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, quæ signif. optime conveniet cum διάγω significante Rego, ut antea dictum est, [vel potius Administro, ut nos supra tradidimus. “Ven. et Flor. διάκτορσιν, et Cyrill. Lex. Ms.” Albert. Tzetz. ad Lycophr. 523. Κοίρανος γὰρ ὁ διατάκτωρ λέγεται. “Recte. Nostri διάκτωρ corrupte, quæ vocabula etiam confusa videntur ap. Hes. Διάκτορσιν ἡγεμόσι, βασιλεῦσιν, et Schol. ad Æsch. Eum. 459. * Ἀρμόστορα· διάκτορα, βασιλέα. Διατάκτωρ est i. q. κοσμήτωρ. Sic Schol. min. ad II. A. 16. Κοσμήτορε· διατάκτορας, ἡγεμόνας: sed κοσμησαι ap. Etym. est διατάξαι.” Müller. Hes. Διάκτωρ· διάκονος, ἢ ἄγγελος ἀπαγγέλλων. Lege ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. Suid. Διάκτωρ· διάκονος, ἄγγελος, ἀπαγγέλλων. Sic edidit Kust. recte quidem, sed in Ed. Mediol. scribitur, ut in Hes., ἄγγελος ἀπαγγέλλων. Apollon. Lex. Διάκτορε· διάγων τὰς ἀγγελίας, λέγει δὲ τὸν Ἑρμῆν. “Lege διάκτορος.” Villos. Pertinet glossa, notante Herm. Tollio, ad Od. Θ. 335. Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Etym. Gud. Διάκτορος· ἦτοι διάγυρος, διὰ τὸ λόγιον εἶναι, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἄκτωρ, ἄγγελος γὰρ τῶν θεῶν ὁ Ἑρμῆς. Διάκτορος πλεονασμῷ τοῦ κ, διάτορος γάρ. Etym. M. Διάκτορος· παρὰ τὸ διάγω, διῆκται, διάκτορ διάκτορος, καὶ μετὰ γεται ἡ γενική εἰς εὐθείαν, ὁ τοὺς λόγους διάγων. “Ὀμηρος· Διακτόρῳ Ἀργεῖφόντῃ· ἄγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, ἢ διακτόρῳ (l. διατόρῳ, ut monet Albert.) καὶ σαφεῖ κατὰ τὸ λέγειν, καὶ διαγγέλλοντι καὶ σημαίνοντι τὰς ἀγγελίας, ἐκ τοῦ τορῷ τὸ σαφηνίζω, ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης (Pac. 381.) Εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι (“τετορήσω agnoscit etiam Suid. eundemque Aristoph. locum iisdem verbis citat, ut facta sit in eo verbo duplicatio, qualis in τετραίνω, τετρεμαίνω, et similibus,” Sylb.)

γίνεται οὖν διάτορος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, (διάτορος, sed "crebræ sunt ap. Etym. ejusmodi ellipses," Sylb.) ὁ διασαφηνίζων ἐν τῷ λέγειν. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ φασι παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων, (Zonar. mox afferendus, τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι, v. Buttmann. Lexilogo p. 217. n.) κομίζειν, ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς· τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον· παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος (Fr. 164.) ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον· Ἄλλα θεῆς, ἥτις με διάτορον ἔλλαχε Παλλάς· διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν. "Vulg. conjuncte, ἐπίγλαυκος perperam; sensus enim est, Callimachus de noctua hoc adjectivum usurpavit. Clausula vero, quæ Callimachi loco annexa est, non ad noctuam quadrat, sed ad διάτορον Ἀργειφόντην." Sylb. Zonar. Διάτορος· ὁ τοὺς λόγους διάγων, οἷον· Διάτορος Ἀργειφόντης. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελευτηκόσι κομίζων, (Etym. τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκότων) ἢ ὁ διακονῶν τὰς ψυχὰς. Διάτορος· ὁ διασαφηνίζων, παρὰ τὸ τορῶ τὸ σαφηνίζω. Ἀριστοφάνης· Εἰ μῆτε τορήσω (l. μὴ τετορήσω) ταῦτα καὶ λαλήσομαι. Verba, Διάτορος κ. τ. λ. superiori glossæ, ut ap. Etym., jungenda esse monet Tittmann. sed Etym. loci diversa est ratio. Si ipse Zonar. ea sic junxerit, alia haud pauca Librariorum culpa excidisse credendum erit. Wakef. ad Hes. marg. consuli jubet Moschopulum ad Hesiod. p. 28.: Διάτορον· διάτορος, ὁ μεγαλόφωνος, πλεονάζει δὲ ἐν αὐτῷ τὸ κ, ὥσπερ ἐν τῷ ἀλυκτοπέδῃ· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ διάτορον, ὃ λέγεται ἐπὶ φωνῆς ἐντόνου καὶ ισχυρᾶς, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἄλυτος καὶ τοῦ πέδη. Procl. ad eund. loc.: Ἀργειφόντης δὲ, ἥτοι ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργον ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην· Νέσος δὲ ὁ Χίος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώνων ψυχὰς. "H. l. ita corruptum Lilius et alii adducunt. Scribe, Ἀργειφόντης δὲ, ἥτοι ὁ ἐναργῶς φωνῶν· ἐρμηνευτικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής. Τὸ ἐναργῆς enim est τὸ σαφές καὶ τὸ ἀψευδές. Non possum de hac emend. dubitare, quæ inter scribendum in animam venit, nisi quisquam certius quid attulerit; ap. me enim semper meliori est locus." D. Heins. Sic in Eust. mox citando, ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα. Post πανόπτην aliquid excidisse putandum est, cum verba, quæ e Nesso Chio afferruntur, ad διάτορον, non ad Ἀργειφόντην pertineant. Hæc ante scripseramus, quam Hemsterhusii verba mox citanda legissemus. Tzetz. ad eund. loc.: Ἄλλα μὴ καὶ τοῦτο ἑάσωμεν, ὅθεν ὁ Ἑρμῆς διάτορος καὶ Ἀργειφόντης λέγεται· τὰ γὰρ τῶν ἐτέρων Ἑρμῶν οὐ φροντὶς ἡμῖν λέγειν. Ὁ μὲν μυθικὸς Ἑρμῆς διάτορος λέγεται, ἐκ τοῦ διακορεῖν καὶ ἀγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν· καὶ Ἀργειφόντης, ὅτι Ἀργον ἀνείλεν τὸν πανόπτην, ὃν ἢ Ἡρα φύλακα τῆς Ἰοῦς ἐπέστησε τῆς Ἰνάχου παιδός. Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται, παρὰ τὸ ἐρμηνευτικὸς εἶναι, καὶ διάτορος, ὅτι διεξάγει καὶ ἀγγέλλει τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ ἐνθυμήματα, κ. τ. λ. "Duo τῶν Ἑρμῶν s. Mercuriorum genera facit magister; τὸν μυθικὸν καὶ τὸν προφορικὸν, inter quos hæc differentia est in veterum Theologia, quæ est inter τὸ δῶρον et τὸν θεὸν τὸν δίδόντα. Deus ipse est ὁ Ἑρμῆς, qui distinctionis causa ὁ μυθικὸς dicitur, qua voce sæpenumero utuntur οἱ ἔξωθεν, ad distinctionem inventoris dei ab invento. Eust. de Baccho: Καὶ κάρηαρ κάρηατος, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν τὸ κάρητι παρὰ τῷ ποιήσαντι τὰ Διονυσιακά, οἷον· Εὐ εἰδὼς πόνον ἄλλον ἐπὶ στονόνετι κάρητι· ἡγουν πεπειραμένος, ὁ Ζεὺς δηλαδὴ, πόνου, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐγέννη, καὶ διὰ τοῦτο ῥάων ἐσόμενος, καὶ οὐ τοσοῦτον πονήσων ἐν τῷ γεννᾶν ἐκ τοῦ μηροῦ τὸν μυθικὸν Διόνυσον. Alterum est ipsius donum, quod προφορικὸς Ἑρμῆς dicitur." D. Heins. Eust. ad Il. B. p. 182. "Ἔστι δὲ, διάτορος μὲν, ἢ ὁ διάτορος, ὃ ἐστὶ σαφὴς ἐν ταῖς ἀγγελίαις, τορὸν γὰρ τὸ τρανές καὶ σαφές, ἢ ὁ αὐτὸ τοῦτο ἀγγελος, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀγγελος· ἀγγελός τε γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄγειν φαίνεται· γίνεσθαι, καὶ διάκτωρ δὲ ὁμοίως ἀπὸ τοῦ ἄγω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ λέγω *λέκτωρ καὶ ἀλέκτωρ· τὸ δὲ ἄκτωρ, κλιθὲν εἰς τὴν ἄκτορος γενικὴν, πεποίηκε τῇ εἰς ἀρχὴν ἀναδρομῇ, εὐθείαν τὴν, ὁ διάτορος, ἥτοι ὁ ἀγγελος.—Ἡ μὲντοι ἀλληγορία Ἑρμῆν τὸν λόγον νοοῦσα, καὶ ἐκ τοῦ ἐρμηνεύειν αὐτὸν ἐτυμολογεῖ, ὡς ἐρμηνεύοντα

τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, καὶ ἐξαγγέλλοντα, ὅθεν καὶ διάτορον αὐτὸν καλεῖ, οἷα τορῶς, ὃ ἐστὶ σαφῶς, ὡς προεῖρηται, αὐτὰ προάγοντα: ad Od. A. p. 1393. Διάτορος δὲ Ἀργειφόντης, ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας καὶ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ ἐξαγγελλόμενα· ὥσπερ γὰρ φύλαξ φύλακος, καὶ ἐξ αὐτοῦ εὐθεία ὁ φύλακος ἀνατρεχούσης εἰς εὐθείαν τῆς γενικῆς, καὶ Τρῶς Τρωὸς ὁ Τρωὸς, καὶ δμῶς δμῶδς ὁ δμῶδς, οὕτω καὶ διάκτωρ διάτορος ὁ διάτορος. Ἔτεροι δὲ διάτορον φασι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ διάτορον, ἥτοι τορὸν καὶ σαφῇ ἀγγέλον. "Heinrich. Epimetro ad Twsteni Comment. Hesiod. p. 70. recte distinguit διάκτωρ, Ἀργειφόντην: hæc enim nomina significant duo diversa Mercurii munia. Multum discrepant formulæ εὐσποκος Ἀργειφόντης, κλυτὸς Ἀργειφόντης, κρατὺς Ἀργειφόντης: nam in his habemus epitheta τοῦ Ἀργειφόντου." Schæf. ad Gnomicos Poetas Gr. p. 215. "Διάτορος, Heyn. Hom. 4, 212. Wassenb. ad Hom. p. 19. Voss. Myth. 1, 113. Diod. S. 1, 391. Brunck. Antig. 974. (Ἀλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοις. Satis poetæ fecisse mihi videbor, si patrocinio meo civitatem Gr. retineat nomen ἀλάστορος, quod Parisinus Editor barbarum esse pronuntiat e cathedra. E nominum tertiæ declinationis plurimorum genitivis alia formantur nomina declinationis secundæ, ut διάκτωρ et διάτορος, φύλαξ et φύλακος, μάρτυρ et μάρτυρος, aliaque. Etym. M. Τρίβακος, ἢ τριβή, παρώνυμον, ἐστὶ γὰρ τρίβαξ τρίβακος, καὶ μετατίθεται ἢ γενικῇ εἰς εὐθείαν, καὶ γίνεται ὁ τρίβακος, ὥσπερ ὁ φύλαξ τοῦ φύλακος, καὶ ὁ φύλακος· ἐν πολλοῖς γὰρ μετατίθεται ἢ γενικῇ εἰς εὐθείαν, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· Κυνὸς Λακαίνης ὡς τις εὐρινὸς βάσις· ἀντὶ τοῦ εὐδόσφρητος πορεία· καὶ ἰέραξ ἰέρακος, καὶ ὁ ἰέρακος. Schol. ad Soph. Œd. C. 195. Λάον· ἀπὸ τῆς λάος ἐστὶ, παροξυνομένης εὐθείας, ἀπὸ γενικῆς τῆς λάος. Ὅμηρος, Il. M. 462., Λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς Καθόλου. Eust. 157. Ὡς εἰ τις εἴποι καὶ τὸν μάρτυρα μάρτυρον, καὶ τὸν ἀλάστορα ἀλάστορον, οὗ χρῆσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, Ἀλαστόροισιν ὁμμάτων κύκλοις. De veritate hujus lectionis dubitari non potest." Cf. quæ diximus supra in Λεόνταγχο.) Lobeck. Aj. 271. ('Prometheus Æschyli ap. Plut. de Solert. Anim. 2, 964. jumenta dicitur ad humanos usus consuefecisse, *Ἀντιδούλα καὶ πόνων *ἐκδέκτορα, quibus similia dicuntur in Prom. 463. Ἐκδέκτορος certe minus etiam præsidii habet, quam Brunciana vox ἀλάστορος: διάτορος cum similibus istis μάρτυρος, φύλακος, a Tragicis non usurpatur.' Errat ergo Askew, qui Æschylo Eum. 570. διάτορος e Cod. Par. pro διάτορος restituendum censeat. Vide Interpr. ap. Butler. Æsch. 6, 66—8.) Abresch. Æsch. 2, 84. Wakef. Eum. 459. Musgr. ad Eurip. Med. 1260. (ubi v. Porsou. et Elmsl.) Huschk. Anal. 233. Phædimus 2. Jacobs. Anth. 8, 87. Hemsterh. ad Schol. Aristoph. Plut. 1154. ('Λέγεται δὲ ὁ Ἑρμῆς Στροφαῖος, Ἐμπολαῖος, Κερδῶος, Δόλιος, Ἡγεμόνιος, Ἐναγώνιος, *Διάκοιος. Corruptum videbatur; neque enim titulus Διάκοιος quasi legitimus, perinde ac priores, Mercurio tribui solet, quamvis alioqui θεῶν διάκονον illum faciant, et usque eo quidem in obeundo munere districtum, ut ærumnosi ministerii tædium ceperit multa conquestus ap. matrem in Luciani Θ. Δ. 24. Quare melius æstimabam διάτορος: quis enim ignorat διάτορον Ἀργειφόντην? Sed vide quæ notabimus ad v. 1171.") Schæf. Mss. Vide et Buttmann. Lexilogo, qui multa de v. διάκτωρ et διάτορος notavit. Orph. Hymn. 28=27. Κλυθὶ μεν, Ἑρμεία, Διὸς ἀγγελε, Μαϊάδος νιέ, Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν, Εὐφρων, ποικιλόβουλε, διάκτορος, Ἀργειφόντα, *Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγον θνητοῖσι προφῆτα, ubi Hermann. recte punctum inter διάτορος et Ἀργειφόντα posuit; hæc enim nomina significant duo diversa Mercurii munia, ut tradit Heinrich. supra citatus. Nonn. Paraphr. in Jo. p. 175. "Ὅστις ἐμὸν δέξοιτο διάτορον ὄντινα πέμψω: 219. Συμμιγέες δ' ἴσαντο διάτοροι ἀρχιερῆος, ὧπτες ὁμοῦ καὶ δμῶες: 216. ἀνδρα δὲ νύξας Λάτριν ἀμαμακέτοιο διάτορον ἀρχιερῆος: 221. Οὐ σὺ πέλεις Χριστοῖο διάτορος; Idem vocem hanc et pro adjectivo usurpat: 59. Οὐ γὰρ ἔχω τινὰ φῶτα διάτορον: 72. καὶ ἄστατος ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ Φοιταλέος πεφόρητο διάτορος

ἐσμός ἐταίρων: 160. "Ὅστις ἐμοὶ πείθεται διάκτορον ἔργον ὑφαίνων: 171. Καὶ τότε δαιτυμόνεσσι διάκτορον ἔργον ὑφαίνων Ἰησοῦς, ταχυνεργὸς ἀνίστατο δειπνον ἑάσας: 172. γινώσκετε τοῦτο καὶ αὐτοὶ Ὑμῖν ὅσον ἔρεξα διάκτορον ἔργον ὑφαίνων; Lucian. Pseudomante 241. Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοῦν. Plut. Philosoph. esse cum Princ. 9, 109. Τὸ δὲ λέγειν, ὅτι δύο λόγοι εἰσιν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος, ἡγεμόνος Ἑρμοῦ δῶρον, ὁ δ' ἐν προφορᾷ, διάκτορος καὶ ὀργανικός, ἐσλὸν ἐστὶ, καὶ ὑποπιπτέτω τῷ Τουτὶ μὲν ἦδειν, πρὶν Θέογονιν γεγενῆναι. "Mercurium Hom. Hesiodusque (et Orph. l. c.) διάκτορον Ἀργειφόντην vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus; quam quisque ad suas de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare in maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiæ legibus abhorrens, (sed v. Moschopol. supra, qui ἀλνκοπέδη dictum ait pro ἀλντοπέδη,) quod διάκτορον dici volunt inserto τ quasi διάτορον, ὅσον διατόρος καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, vel, διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν, sicut in Hes. et Etym. scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. 16. Ἐνθένδε πρῶτον μὲν διάκτορος κέκληται, ἦτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ διαλέγειν (Ms. διάγειν) τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλίστιον ψυχὰς καθὼ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῶ καθιεροῦσιν. (Eadem verba reperiuntur in Eudocia p. 154. ubi est διαλέγειν.) Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens. Prima, quam probandam existimo, διάκτορον interpretatur Nuntium mandata perferentem, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας: sic in Etym. refinge, διάγοντι (vulgo ἄγοντι) τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόρῳ, e Schol. ad Il. B. 203. ex illo vicissim in hoc ἀγγελίας pro ἐργασίας. (Cf. Orph. Hymn. 28=27. cui titulus Ἑρμοῦ θυμῆμα, λίβανον: *Κωρυκίωτα, μάκαρ, ἐριούνη, ποικιλόμυθε, Ἐργασίας ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις Γλώσσης δεινὸν ὕπλον, τὸ σεβύσμιον ἀνθρώποισιν. Κλεῖθ μευ εὐχομένον, βύτου τέλος ἐσθλὸν ὀπάζων, Ἐργασίησι, λόγον χάρισιν, καὶ μνημοσύνησιν.) Eust. ad Od. Π. p. 1809. e vetustis poetæ enarratoribus: "Ἄλλοι δὲ νοοῦσιν ἐρμαίους, κοινῶς λόφους, σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσὴν τινα διάστασι *μυλιασμοῦ τυχὸν ἢ *σταδασμοῦ: Ἑρμῆς γὰρ φασὶ πρῶτος οἶα κῆρυξ καὶ διάκτορος καθήρας τὰς ὁδοὺς, εἰπον λίθους εὗρεν, ἀπετίθει ἔξω ὁδοῦ ὅθεν τοὺς τοιοῦτόν τι ποιοῦντας καὶ τὰς ὁδοὺς τῷ Ἑρμῇ ὡς διακτόρῳ ἐκκαθαίροντας, εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ τοὺς τῶν τοιοῦτων λίθων σωροὺς ἐρμαῖα ἢ ἐρμαίους λόφους καλεῖν. Altera Transvectorem animarum, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procurat. Insignis est ad Hesiod. E. κ. Ἡ. 84. Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δὲ, ἦτοι ὁ ἄργος (scr. ἄργος) φόνου, ἢ ὁ ἄργως φαίνων, nisi quis (cum Heinsio supra citato) præferendum censeat, ἐναργῶς φωνῶν, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής: οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι "Ἀργον ἐφόνευσεν τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσοις ὁ Χῖος, hic tamen aliæ vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέσσοις δὲ ὁ Χῖος, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suæ, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset prælaturus. (Heinsii emendationem, ἐναργῶς pro ἐν Ἀργῷ, nos quidem damnamus, quia prima pars illa vocis ἐναργῶς, nempe ἐν, non extat in voce Ἀργειφόντης, quæ sic derivata, ὁ ἐναργῶς φωνῶν, scribenda fuisset Ἐναργειφόντης. Sic tamen scripserunt et Grammatici veteres. Eust. 1522. Ἀλληγορικῶς μέντοι λάρῳ εἰκασται ὁ Ἑρμῆς, διὰ τε τὸ λευκὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐναργὲς, ἀφ' οὗ καὶ Ἀργειφόντης καλεῖται ὡς λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχὴν. Etym. M. Ἀργειφόντης—ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιῶν, ἐπάνω γὰρ, ὡς φασὶ, τῶν ὀνείρων ἐστὶν ὁ Ἑρμῆς. Etym. Gud. Ἀργειφόντης παρὰ τὸ *ἐναργεῖν, l. ἐναργεῖς, τὰς φαντασίας ποιεῖν. Οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομήσει τοῦ Ἡσιόδου.—Δῆλον δὲ ὡς εἴρηται τὸ ἄργον καὶ ἐπὶ τοῦ ταχέως, καὶ ἐπὶ τοῦ λευκοῦ νῦν οὖν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ κεῖται, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐναργεῖς, τοῦτ' ἐστὶ προδήλους, τὰς

φαντασίας ἐπιπέμπειν. Ἀργειφόντης—ὁ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ἀποτελῶν, ὀνειρόπεμπος, l. *ὀνειρόπομπος, γάρ ἐστιν. Ἀργειφόντης παρὰ, adde τὸ, ἐναργεῖστας φαντασίας ποιεῖν, ὡς φασὶν Ἀλεξίων καὶ Ἀρίσταρχος, ἢ Ἀργειφόντης, ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὀνείροις, ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων. Schol. Ven. ad Il. Ω. 24.: Ἀργειφόντην οὐχ ὅτι κατὰ τοὺς Ἡσιόδου μύθους τὸν βουκόλον Ἰοῦς ἐφόνευσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ μία παντὸς λόγον φύσις ἐκφαίνει ἐναργῶς τὸ νοούμενον. Ita vero scribentes Grammatici illi vocem Ἀργειφόντης non ab ἐναργῆς derivarunt, sed ab ἄργος, cuius vocabuli synonymum est ἐναργῆς, ut clare evincit Etym. Gud. νῦν οὖν, sc. τὸ ἄργον, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ κεῖται, ἢ ἢ, sc. ὁ Ἀργειφόντης, ἐπὶ τοῦ ἐναργεῖς, τοῦτ' ἐστὶ προδήλους, τὰς φαντασίας ἐπιπέμπειν. Non male igitur D. Heins. Proclo, pro vulg. ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν, restituendum censet ὁ ἐναργῶς φωνῶν. Emendatio, ἀργῶς φαίνων, nobis maxime arridet ob verba hæc Cornuti de N. D. 16. et Eudocia p. 154. Ἀργειφόντης δὲ ἐστὶν, οἶονε! Ἀργεφάντης, l. Ἀργειφάντης, ἀπὸ τοῦ ἄργως πάντα φαίνειν καὶ σαφηνίζειν, τὸ γὰρ λευκὸν ἄργενον, l. vel ἄργεινον vel ἄργεννον, vel potius ἄργον, in Eudocia est ἄργεννον, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τοῦ φοιτῶ ταχύτητος, καὶ γὰρ τὸ ταχὺ ἄργον λέγεται κατ' ἀντίφρασιν. Ἀργεφάντης ex Epigr. affertur, ut ἱεροφάντης, Proclo ὁ ἐν Ἀργῷ φωνῶν. Mox, ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν φωνὴν ταχύτητος, vel, ut alius, ἢ ἀπὸ τῆς κατ' ἀντίφρασιν ταχύτητος. Prior lectio confirmatur per ἔπεα πτερόεντα. Gale.) Εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandæ gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. ad Il. B. 104.: (Ἀργειφόντη ἄργῳ καὶ καθαρῷ φόνου. εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Ἑρμῆς. Eust. 182. Τὸν δ' αὐτὸν καὶ Ἀργειφόντην ἐπονομάζει, ὡς ἄργον φόνου. εἰρηνικὸν γὰρ ὁ λόγος. ὁ δὲ μῦθος Ἀργειφόντην τὸν φονέα τοῦ Ἀργου καλεῖ. Etym. Gud. Ἀργειφόντης—ὁ ἄργος φόνου, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεὸς, ὅπερ Ὀμηρος φησὶ διὰ τῆς Ἰριδος γίνεται *διαγγελία ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀργειφόντης—ὅτι καταργεῖ τοὺς φόνους, εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. Ἀργειφόντης—ἄργος φόνου καὶ εἰρηνικός. Apollon. Lex. Ἀργειφόντης ἢ ὁ ἄργος φόνου καὶ καθαρός. Ἐνιοὶ δὲ, τὸν ἄργον φόνου, ἢ καταργοῦντα τοὺς φόνους, εἰρηνικός γὰρ ὁ θεός. Ἀργῶν φόνου, locus corruptus. Lego ἄργον φόνου vel φόνων, cuius explicatio immediate sequitur, sc. καταργοῦντα τοὺς φόνους. Villos. Sed emendatio hæc non placet, cum præcedat ὁ ἄργος φόνου καὶ καθαρός. Schol. min. ad Il. Π. 181.: Ἀργειφόντης ὁ Ἑρμῆς, ἄγνος, καὶ ἄργος, καὶ καθαρὸς φόνου, εἰρηνικός γὰρ ὁ θεός. Orph. Hymn. l. c. Ὁς χεῖρεσσιν ἔχει εἰρήνης ὕπλον ἀμεμφές. Cornut. l. c. Οἱ δ' ἀποπληροῦντες, περὶ τὴν εἰρηνικὴν ῥάβδον, τὸ τοῦ κηρυκίου σχῆμα δράκοντες, σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ καλεῖσθαι, Ms. κεκλησθαι καὶ καταθέλγεσθαι, λέοντας, Ms. λύνοντας, τὰς ἐν αὐτοῖς διαφορὰς, καὶ συνδέοντας, Ms. συνδέοντος, αὐτὰς ἄμματα δυσλῦτ' διὰ τοῦτο γὰρ καὶ εἰρηνικοῖν δοκεῖ τὸ κηρυκίον εἶναι. Κηλεῖσθαι legi esse monet Gale. In Eudocia l. c. ubi idem articulus reperitur, verba sic leguntur: Σύμβολόν ἐστι τοῦ καὶ τοὺς θηριώδεις ὑπ' αὐτοῦ κηλεῖσθαι δέοντος τὰς ἐν αὐταῖς διαφορὰς, καὶ συνδέοντος αὐτὰς ἄμματα δυσλῦτ'. Lege, κηλεῖσθαι, λύνοντας τὰς ἐν αὐταῖς δ. Illud καὶ καταθέλγεσθαι, quod Gale. e Ms. suo affert, pro glossemate habendum est, cum id non extet in Eudocia. Sed hæc omnia nihil omnino faciunt ad tuendum vulg. lect. in Procli loco, Ἀργειφόντης δὲ, ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἄργως φαίνων εἰρηνικός γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψευδής. Sermo enim hic est non, ut in illis locis, de pacifico deo, sed de deo omnia clare ostendente et perspicue declarante. Sed non bene conveniunt, nec in una sede morantur vv. εἰρηνικός et ἀψευδής. Proculdubio igitur amplectenda est Heinsii sententia, reponentis ἐρμηνευτικός καὶ ἀψευδής. Quanquam ad vocem ἐρμηνευτικός Proclo vindicandam nihil opis fert ille Tzetzæ locus, quia ap. Tzetzæ agitur de etymo vocis Ἑρμῆς, non vocis Ἀργειφόντης: Ὁ δὲ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται, παρὰ τὸ ἐρμηνευτικός εἶναι.) Quin ipsium διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; et in Hes. legas Διακτόρος εἰρηνικῶς, s. potius, Διακτόρῳ εἰρηνικῷ. (Albertii

Cyrril. Lex. Ms. Διάκτορος· εἰρηνικός. Sed vel graviter lapsus est uterque Lexicographus, vel culpa in Librarios conferenda est, qui εἰρηνικός pro ἐρμηνευτικός scripserint. Grammatici veteres ut tradunt διάκτορον dictum esse οἶον διάτορον καὶ σαφῆ ἐν τῷ λέγειν, vel διατόρως καὶ σαφῶς διαλεγόμενον, sic Ἀργειφόντην dici volunt quasi ἀργῶς πάντα φαίνοντα καὶ σαφηνίζοντα. Unde utraque vox explicari possit per ἐρμηνευτικός. At εἰρηνικός ad v. Ἀργειφόντης unam trahi potest. Idem enim Grammatici scribunt e quorundam sententia, Ἀργειφόντην dictum esse quasi ἀργὸν καὶ καθαρὸν φόνου, εἰρηνικός γὰρ ὁ θεός.) Nessi autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus ap. veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diog. L. 9, 58. Schol. Homer. Ms. ap. Spanhem. ad Julian. Cæs. in Prob. Not. p. 74. Idem etymon Etymologus consignavit: Ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελετηκότων κομίζειν, (quod bene notandum est, cum etymologiam indicare videatur a v. κέαρ, ut hæc Zonaræ, Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ τὰ κτέρεα καὶ τὰ θύματα τοῖς τετελετηκόσι κομίζων, a v. κτέρεα, qua nihil ineptius excogitari potest,) ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς, τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπιθετον. Διάγειν vero, quod est Trajicere, Transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυννοντωὶ σ' ἀνὴρ γέρων Ναύτης διάξει, δὴ ὀβολῷ λαβών: et comode Schol. Æsch. Sept. c. Th. 864. * ναυστόλον θεωρίδα, quomodo Cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucian. (Contempl. 1.) ut Mercurium jure Charo non tantum ξύμπλουν, sed etiam * ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. Hemsterh. ad Lucian. 1, 489. In Dial. Mercurii et Maïi p. 275. pro ξυνδιάκτορος dicit συνδιαπράττειν. Τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεῖδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὴν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ· οὐ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κὰν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. “Ernest. ad Il. B. 103. (‘De epitheto διάκτορος imprimis videndus T. H. ad Lucian. qui probat eos, qui a διάγειν, sc. τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ducunt, et interpretantur Nuntium mandata perferentem, nisi quis malit simpliciter a διάγειν ducere, ut Ministrum significet vel nuntiis perferendis, vel aliis mandatis peragendis.’) Schæf. Mss.]

Διακτορία, (ἡ,) Functio perferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium. Affertur et e Theophr. H. P. 4, 12. Τὸν γὰρ οὕτω τμηθέντα συγχνοῖς μὲν ἔτεσιν ὕστερον γίνεσθαι χρήσιμον, καὶ προκαταλήψεως δεῖσθαι πολλῆς, συμμύειν δὲ τὸ στόμα τῶν γλωττῶν, ὃ πρὸς τὴν διακτορίαν εἶναι χρήσιμον, ubi expositio quæ datur voci διακτορίαν, magis conveniret voci * διατορίαν, de qua tamen et ipsa dubitatur. Vide Διάτορος. [“Διατορίαν, vel, ut scriptum est, διακτορίαν, interpretor Claram, concinnam, elatam pronuntiationem, vel cantum. Sic vocem διατορίαν exponendam docet quod sequitur, Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν πλάσιν μετέβησαν, ἢ τομῇ μετεκινήθη. Διατορία et πλάσις opponuntur. In tibiæ et assæ vocis cantu, qui καμπὰς, Flexus, affectant, et minutiones, vocem submittere coguntur, ut eam cum spiritu possint per varios sonorum flexus distribuere; ex adverso qui concinna, clara, διατόρῳ voce canere volunt, effuso largius habitu, nec tot flexibus lascivire, nec varie voce ludere ac luxuriari possunt, ut illi, qui submissius canunt.” Bodæus 476. “Διακτορία, Cantus vehementior vel acutior. Hinc Mercurius ap. Hom. διάκτορος Ἀργειφόντης. Tibiæ γλῶττα συμμύει τῷ χρόνῳ, Per ætatem contrahitur, et inde χρήσιμος πρὸς τὴν διακτορίαν. N. B. Forsan ἡ διακτορία in scena antiqua Cantus præludens, Angl. Overture.” Stackhous. Lect. διατορία in Lex. suum recepit Schneider. “Theodorus, Sed ora linguarum comprimmi, quod erat illis theatrorum moribus utilius. Plinium postremis his verbis secutus est. Verum διακτορία aliud est, quam Theatrorum mores. Significat enim

A Ingressum nuntiorum. Contentiore namque tum centu opus est: ita ligulæ tibiæ sese comprimunt.” J. C. Scalig. || Διακτορία, Ministerium, Administratio, Munus. Nonn. Paraphr. in Jo. 12. p. 155. φιλοστόργῳ δὲ μενοιῇ Μάρθα διακτορίην πολυχανδέος εἶχε τραπέζης. Jul. Ægypt. Epigr. 11. Δέχνησο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἀρης Σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην, Ἑρμείη, σὰ γὰρ ὅπλα.]

“Ἐνδιάγω, Agito s. Dego in, Versor in.” [Agath. Epigr. 25. ἡ δ' ὀλολυγὼν Τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις. “Ἐνδιάουσα revocatum ex Ed. Flor. pr. Vat. Cod. et quatuor Planudeis. Vulgo ἐνδιάουσα.” Jacobs.]

[* Προδιάγω, UNDE] “Προδιαγωγή, (ἡ,) e “Plut. pro Aquæductus longior,” [Quæst. Nat. 9, 617. Πολλοὶ δὲ καὶ κηρίνοις ἀγγείλοις ἀναλαμβάνουσιν ἐκ τῆς θαλάττης ὕδωρ γλυκὺ διηθούμενον, ἀποκρινομένου τοῦ ἀλκυοῦ καὶ γεῶδους· ἡ δὲ καὶ ἀργία καὶ προδιαγωγή παντάπασιν τὴν θάλατταν διηθουμένην, πότιμον ἀποδίδωσι, τῷ κατέχειν ἐν αὐτῇ καὶ μὴ διέναι τὸ γεῶδες, ubi vertitur, Longior procursus.]

Συνδιάγω, Simul dego. Συνδιάγω ὑμῖν, Vobiscum dego, Vobiscum versor, Diosc. in Præfat. lib. 1. (p. 2.) Ap. Aristot. Rhet. 2, “Ἐτι τοὺς ἡδέεις συνδιαγαγεῖν καὶ συνδιημερεῖσαι, Jucundos in convictu. [“Joseph. A. J. 10, 9, 2.” Wakef. Mss. Schol. Plat. 47. Jambl. V. P. 29. Ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπενοεῖτο. Aristot. Rhet. 9, 4. bis. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 517. Suid.: Συνδιοίσεις· συνδιάξεις, συμβιώσεις. Καὶ συνδιοίσεις τὰ παρόντα αὐτῷ. “Sic etiam habent Mss. Par. Bet Γ. At antiquissimus Cod. A. * συνδιώξεις, (pro συνδιοίσεις.)” Kust. In Ed. Mediol. est: Συνοίσεις· συνδιοίσεις, συνδιάξεις. Καὶ συνδιάξεις τὰ παρόντα αὐτῷ. “Depromptus est h. l. e Synes. Ep. 118.” Toup. Emm. 2, 218.]

[* Συνδιαγωγή, ἡ, Commercio, Consuetudo cum aliis. Just. Mart. Dial. 266=231. Ἡ μὴ κοινωνεῖν αὐτοῖς τῆς τοιαύτης συνδιαγωγῆς αἰρῶνται. Maximī Scholia in Dionys. Areop. p. 169. Αἱ ἀγελαῖαι συνδιαγωγαί.]

Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. E. (419.) Οἱ δ' ὦν εἰσάγον [εἰσήγον] μάλα πῖονα πενταέτηρον. Apud Is. εἰσάγειν δῶρα, Afferre munera exponitur. Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω: sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. [Τὸ call in a physician. Demosth. 1159. Ἐπειδὴ τοίνυν, ὧ ἄνδρες δικασταί, ἐπαγγεῖλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἀνθρωπον, ἦν συνέκοψαν, καὶ ἰατροὺς εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζεν, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρὸν, ᾧ πολλὰ ἔτη ἐχρώμην. Xenoph. Mem. 2, 3, 3. Οἰκέταις ἰατροὺς εἰσάγοντας, “Adducentes, Arcessentes,” Lex. Xenoph.] Passiva εἰσάγεσθαι et ἐξάγεσθαι, Importari et Exportari, Demosth. pro Cor. (276.) Οὕτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὐτ' εἰσήγετο, ὧν ἐδεῖτ', αὐτῷ. Sed εἰσάγομαι activa etiam signif. positum reperitur, ut ap. Aristot. Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονται γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, Introducunt. Exponitur et Accersunt, Acciunt. Sic e Xen. paulo ante εἰσάγειν. Polyb. 2, (57.) Τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετὰ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. || Εἰσάγω, Introduco, ut cum in scriptis nostris personas introducimus loquentes.

Εἰσάγω, verbum forense, In judicium sisto, ut B. interpr. in hoc loco Dem. in Timocr. Δησάντων αὐτὸν οἱ ἑνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, Eum undecimviri in vincula conjiciunt atque ad judicium sistunt. Idem Dem. pro Cor. (266.) “Or' ἐμὲ εἰσήγον οἱ λογισταί, Cum a ratiociniorum præfectis rationem gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur a Dem. [1147. 1175. Xenoph. de Præf. Eq. 1, 9. et 10.] Ceterum plena locutio est εἰσάγειν τὴν δίκην, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, Dictare judicium, de quibus vide Bud. Conim. 111—112.

Εἰσάγειν ap. Hom. pro εἰς ἐν ἄγειν, In unum ad-

ducere, ut exponit Eust. in Il. M. (18.) ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. || Item εἰσάγειν, positum pro εἰσάγειν, accipi ait pro εἰσεῖναι vel ὑπάγειν in Il. Z. (252.) Λαοδίκην εἰσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, intelligens, ut opinor, esse εἰσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, Proficiscens ad Laodiceam; nam et breuium Schol. auctor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiam præced. loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

“Ἐσάγω, Ionice et Attice pro εἰσάγω, Introduco, “vel Ducō aut Deduco in Il. Ω. (446.) de Mercurio, “ἄφαρ δ’ ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, Ἐς δ’ ἄγαγε Πριάμῳ τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ’ ἐπ’ ἀπῆνης. At Il. Z. “252, Λαοδίκην εἰσάγουσα, pro πορευομένη πρὸς Λαοδίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro “Introeo, Ingredior, ut et alia ab ἄγω composita.”

[Εἰσάγω, “Puerum ap. phratoras introduco, h. e. Ejus corpus coram sistere in collegio curialium, nomen ejus ad eos edere, idque in album inscribi curare. Εἰσαγαγεῖν εἰς τοὺς φράτορας ἡναγκάσθη, 1011, 24. 1313, 18. 1315, 20. Εἰσάξιν τοὺς παῖδας αὐτῆς εἰς τοὺς φράτορας, (sub. τοὺς ἑαυτοῦ,) ὡς αὐτοῦ ὄντας, 1357.” Reisk. Ind. Gr. Demosth. Vide et Isæum “61, 17. 208, 6. 258, 9. 265, 16. hoc significatu etiam simplex εἰσάγειν usurpatur, 61. ult. 169. ult. 257, 13.” Reisk. Ind. Gr.” Aristoph. Av. 1669.]

[Εἰσάγω εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους. Isæus 248. Εἰς τοῖνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὸν Ἀστυφίλον παῖδα ἦγε μεθ’ ἑαυτοῦ, ὥσπερ καὶ ἐμὲ πανταχῇ· καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκείνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχῃ τῆς κοινωνίας· αὐτοὶ ὑμῖν οἱ θιασῶται μαρτυροῦσιν. “I. e. τῆς αὐτῶν κοινωνίας. Quodnam autem hoc fuerit collegium thiasotarum Herculis, quo ortum, cur institutum, quibus legibus usum, quibus gavisum privilegiis et juribus, mihi non constat. Videtur ejusmodi sodalinitium fuisse, atque ævo medio fuit Calendariorum.” Reisk.]

[Εἰσάγω, Valck. ad Herod. 232. ad Charit. 256. Alcest. 1115. ad Xenoph. Mem. 1, 1, 1. 1, 2, 49. Valck. Oratt. 363. Εἰσάγω ἄγῳνα, Fac. Pausan. 1, 312. Εἰσάγω σάβυλάν, Doceo, Casaub. ad Athen. 52. Fischer. ad Palæph. 183. a. Ind. Palæph. ad Cornel. Nep. 322. Staver. Ἐσάξασθαι, ad Herod. 388. ubi et de εἰσῆκται. Εἰσάγω, Eo ad, ad Il. 3, 252. Εἰσῆγεν, εἰσαγέχον, Valck. ad Xenoph. Mem. 249. (Vide infra.) Εἰσάγω, Hemst. ad Schol. Plut. 425. (“Καὶ γὰρ ἐν ταῖς τραγῳδαῖς μετὰ λαμπάδων εἰσῆγοντο αἱ Ἐριννύες. Suid. in Τρυαγῳδαῖς, εἰσῆρχοντο, ubi plura quædam hinc sunt excerpta: nihil interest, utro modo scribatur. Scholiastæ maneat suum εἰσῆγοντο: paulo ante, οἱ ποιηταὶ εἰσῆγουσι, quod frequentissimum; nam quod v. 423. dixit, Ἐριννύας εἰσφέρειν, multo minus est usitatum.”) De comædiis, Aristoph. Lys. Argum. Epigr. ἀδ. 220. Vertitur Intro, Dionys. H. 1, 535. Heyn. Hom. 5, 245. 365. Εἰσάγω, verbum forense, Wakef. Eumen. 583=585. Abresch. Æsch. 2, 87. Stanl. Eumen. 585. Brunck. Aristoph. 2, 100. Heindorf. ad Plat. Gorg. 132. ad Charit. 439. 455. 481. 657. Wakef. Alc. 554. (1134.) S. C. 4, 30.” Schæf. Mss. Auctor incertus in Compend. Rhetor. p. 8. Scheff. Καὶ τὸ μὲν οἰκείον κεφάλαιον δεῖ θετικῶς εἰσάγειν τὸν ῥητορεύοντα, ubi v. not. p. 48. Εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς σπονδὰς, Abresch. Diluc. Thuc. 517.]

[“Εἰσαγόμενοι et ἀρχόμενοι vocantur Catechumeni, quibus prima fidei Christianæ elementa traduntur. Orig. c. Cels. 3. p. 142. Χριστιανοὶ δὲ, κατὰ τὸ δυνατόν αὐτοῖς, *προβιψανίσαντες τῶν ἀκούειν σφῶν βουλομένων τὰς ψυχὰς, καὶ κατ’ ἰδίαν αὐτοῖς *προεπάσαντες, ἐπὶ ἀνδοκῶσιν αὐτάρκως οἱ ἀκροαταί, πρὶν εἰς τὸ κοινὸν εἰσελθεῖν, ἐπιδεδωκέναι πρὸς τὸ θέλειν καλῶς βιοῦν· τὸ τῆνικαδὲ αὐτοὺς εἰσάγουσιν, ἰδίᾳ μὲν ποιήσαντες τάγμα τῶν ἄρτι ἀρχομένων καὶ εἰσαγομένων, καὶ οὐδέπω τὸ σύμβολον τοῦ ἀποκεκαθάρθαι ἀνειληφότων: 143. (Καὶ ὡς ἐκ νεκρῶν ἀναστάντας, ἐὰν ἀξιόλογον ἐνδείκνυνται μεταβολὴν, χρόνῳ πλείονι τῶν κατ’ ἀρχὰς εἰσαγομένων ὑστερόν ποτε προσίενται. Et.) Ὁ δ’ αὐτὸς ἐπιστάμενος μὲν τίνα τροφὴν εἶναι τελειοτέραν ψυχῆς, τὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων παραβάλλεσθαι γάλακτι νηπίων, φησί· Καὶ γεγόνατε χρεῖαν ἔχοντες γάλακτος, οὐ στε-

ρεᾶς τροφῆς. Vide de hoc ritu Tertull. Apolog. et c. 39. Euseb. P. E. 12. p. 337. Παρ’ ἡμῖν τοῖς μὲν ἄρτι εἰσαγομένοις καὶ τὴν ἕξιν ἀτελέειν, ὡς ἂν τὰς ψυχὰς νηπίοις, ἀπλούστερον ἢ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἀνάγνωσις παραδίδεται. Hinc εἰσαγομένοις opponit ibidem τοὺς τὴν ἕξιν προβεβηκότας, καὶ πολλοὺς τὸ φρόνημα.” Suicer. Thes. Cf. Εἰσαγωγή, et Εἰσαγωγικός.]

[Εἰσῆγεν, Ἀττικῶς εἰσαγέχον, Ἑλληνικῶς, Mæris. “Vide Phrynich. 46. (supra in Ἄγω citatum,) et Thom. M. (Εἰσῆχε κάλλιον ἢ εἰσαγέχον, ἀπὸ τοῦ εἰσάγω, εἰσάξω, εἰσῆχα.) Cf. Dorv. ad Char. 481. Εἰσαγνοχότας tamen legitur ap. Demosth. de Cor. 318(=238.) καταγέχον, 323(=249.) Alterum rarius, ac propterea ἄχρηστον dixit Moschopol. Π. Σ. 187.” Pierson. “Συναγνοχῶς, Joseph. 734. f. 765. b. προσαγνοχασιν, Synes. 175. a. Joseph. 500. c. 542. g. Liban. 2, 542. a. ἀγνοχεῖ, Polyb. Excerpt. Legat. 1281. εἰσῆγε, Liban. 1, 54. a. ἐπεισῆχε, 2, 659. a. Vide Hes. Προσαγνοχασιν, Cornucop. 195. a. 217. a.” Witter. ad Thom. 274. Hesych. Εἰαγνοχασιν· εἰσήνεγκαν. Idem et Zonar.: Εἰσαγνοχῶς· εἰσενεγκῶν. 1 Reg. 21, 15. “Οἱ εἰσαγνοχάτε αὐτὸν *ἐπιληπτέυσθαι πρὸς μὲ, ubi Ald. εἰσηγάγετε, C. εἰσηνέγκατε. In Hes. glossis vulgo legitur εἰσαγέχασιν—εἰσαγεωχῶς, quæ correxit Biel. Sic in Diosc. Præf. lib. 1. p. 2. habemus συναγνοχασιν pro συναγνοχασιν. Plura dedimus in Ἄγω. Vide et Schæf. Mss. supra.]

[Εἰσαγαγόντες· εἰσαγαγόντες, δικῶς. (“Est forte varia lectio Il. M. 18., ubi vulgo εἰσαγαγόντες. Loquitur ibi de Neptuno et Apolline.” Albert.) Εἰσηγαγέτην· εἰσήγαγον, δικῶς. Hesych. J. Poll. 8, 71. Ἐμβληθῆναι εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐμπεσεῖν, εἰσαχθῆναι, ἀπαχθῆναι, κατατεθῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν, εἰσαγαγεῖν, ἀπαγαγεῖν: 91. de Polemarchi officio, Εἰσάγων δὲ δίκας ἀποστασίον, ἀπροστασίον, κλήρων, μετοίκων: 126. Οἱ δὲ ναυτοδίκαι ἦσαν, οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες· ὑβριστοδίκαι δὲ ἐκαλοῦντο, εἰ τι χρὴ Κρατερῶ πιστεῦναι, τῷ τὰ ψηφίσματα συνάγοντι, οἱ μὴ βουλόμενοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν: 87. de Thesmothetis, Καὶ τὰς προβολὰς εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν παρανόμων γραφάς: 88. Εἰσάγουσι δὲ καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς, — καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δικαστὰς (lege cum Valck. ad Scap. marg. δίκας) ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐξ Ἀρείου πάγου: 97. Ἀποδέκται δὲ ἦσαν δέκα, οἱ τοὺς τε φόρους, καὶ τὰς εἰσφορὰς, καὶ τὰ τέλη ὑπέδεχοντο, καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητήσιμα ἐδίκασον· εἰ δὲ τι μεῖζον εἴη, εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον: 102. Ἐπεμελοῦντο δὲ (οἱ ἑνδεκα) τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν, θανατοῦσιντες, εἰ δὲ μὴ, εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον, κἂν ἀλῶσιν, ἀποκτενοῦντες: 93. Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητὰς.]

[Εἰσάγω, et ἄγω conf. Xenoph. K. A. 7, 3, 13. Παῖδα ἀγαγὼν ἐδωρήσατο, all. εἰσαγαγὼν. Εἰσάγω et εἰσφέρω conf. Idem in Œcon. 7, 25. Φυλάττειν τὰ εἰσνεχθέντα, margg. εἰσαχθέντα. Εἰσάγω et ἀντείσάγω conf. Hierocles 98. Εἰ μὲν οὖν προῖων ὁ λόγος καὶ ἄλλους κρείττονας ἡμῶν τινὰς ἀντείσθαγεν, ubi Cod. Medic., teste J. C. Wolfio Diss. Epist. 24., εἰσῆγεν exhibet. Teste eodem Wolfio 35. idem Cod. Med. in Hierocle 136. Μέτρον ἐπιστῆσαι δεῖ τῇ τῶν εἰσαγωγίμων πληρώσει, καὶ τῇ τῶν διαφορῶντων κενώσει, habet εἰσαγομένωιν, sed Wolf. putat prius illud e glossmate irrepsisse.]

[*Εἰσακτέον, Introducendum, In jus vocandum. Xenoph. de Præf. Eq. 1, 10. Εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 839. Τοῦτ’ ἄρα πρῶτον τὰ δίκην τῷ πατρὶ Εἰσακτέον μοι. Hermog. 370.]

[*Εἰσακτής, ὁ, Inductor, Gl.] Εἰσαγωγή, Introductio, Intromissio, Importatio. Syn. Epist. 57. Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι. [J. Poll. 9, 22. Οὐκ ἀρκούσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῆζουσιν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν.] || Εἰσαγωγή, sequendo signifi τοῦ εἰσάγειν, cum est verbum forense, Constitutio judicii in aliquem. Et τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιεῖσθαι, Experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare, B. C. 51. || Est præterea εἰσαγωγή, Scriptio qua prima artis ali-

cujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut introducimus, id est ad ejus cognitionem. [Schol. Plat. 234. Εἰσαγωγὰς δὲ τούτων, καὶ προσκλήσεις· εἰσαγωγαὶ εἰσιν αἱ εἰς τὰ δικαστήρια * εἰσενέγξεις ἐκάστου (sic) τῶν δικῶν, καὶ εἰσαγωγεῖς, οἱ τοῦτο ποιοῦντες. Hes. Εἰσαγωγή· ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. "L. εἰσαγωγεῖς." Scal. "Pessime—γούς exhibet Ed. Schr. Sed nihil mutandum esse, docet Ulpian. Enarr. in Dem. c. Mid. 151. ubi totidem verba." Albert. Plut. de Audit. 6, 158. Ἀναστάντες γὰρ ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι μικροὶ καὶ ὑπὸ χεῖρα φαίνονται τοῖς πολλοῖς. Gl. Εἰσαγωγή· Inductio, Introductio, Institutio, Institutum. "Propositio, Declaratio, ut τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγή, Firmamentorum propositio et tractatio, ap. Hermog. π. Εὐρεσ. 3. p. 90. fit quatuor modis, προτάσει, υποφορᾷ, ἀντιπροτάσει, λύσει. Cum vero a Dionys. H. Censur. Scriptt. 11. p. 423. Euripides dicitur πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, significantur artificia, methodus, et formæ dicendi, quibus oratores maxime uti soleant." Ernest. Lex. Rhet. A. Gell. 16, 8. "Cum in disciplinas dialecticas induci atque imbuī vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici εἰσαγωγὰς." Zonar. * Εἰσαγωγῶ· τὸ ὁδηγῶ, καὶ εἰσαγωγή, ἡ ἐπὶ τὰ τέλη * ὁδήγησις τῶν λόγων. "K. τέλεια, recte; explicatur enim usus ecclesiasticus." Tittmann.]

"Εἰσαγωγικός, ἡ, ὄν, Introductorius. Liber aliquis s. tractatus dicitur εἰσαγωγικός, ad verbum "Introductorius, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam "disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικόν, Quod datur pro importatione." ["Εἰσαγωγικοί sunt Incipientes, Tirones, Pueri adhuc in prima disciplina constituti. Hes. Εἰσαγωγικούς· νεαροὺς, * ἀρχαρίους. Lat. Novelli. Vide Ἀρχάριος. Theophanes Homil. 2. p. 8. rationem reddens, cur Christus multa per parabolas docuerit iuter alia scribit: Ἐπειδὴν πρὸς τοὺς εἰσαγωγικούς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους, καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν, τούτοις δὲ μᾶλλον ἀρμόδιον ἢ ἐν εἰδεί διηγήματος ἐσχηματισμένη διδασκαλία,—διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς διαλέγεται μάλα γλυκῶς τοῦτο ποιῶν. Et Hom. 22. p. 140. Διὰ τοῦτο προσήκει νοεῖν, ὡς τὸ ἀκολουθήσαι Χριστῷ, καὶ τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἐφαρμόζει, καὶ τοῖς εἰς τὸ τέλειον φθάσαι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Et p. 141. Πάλιν εἰσαγωγικὴν φωνὴν ἀκούει, Ἐὰν θέλω μένειν αὐτὸν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σε; Jo. 21, 23. Ita Baptismus Joannis vocatur εἰσαγωγικὸν βάπτισμα, de quo in Βάπτισμα. Ita ap. Dionys. Areop. cap. 2. Eccl. Hier. Contempl. 3. p. 218. εἰσαγωγικὴ ψυχαγωγία, Introductoria animæ directio vel institutio. In his posterioribus locis εἰσαγωγικὸν ad verbum est Introductorium quid, quo adhuc rudes ad aliquam disciplinam, vel aliud quidpiam velut introducuntur. ('Novitius in statu religioso, Vita S. Nili etc. p. 14. 20.' Boissonad. Mss.) ADVERB. * Εἰσαγωγικῶς, Institutionis causa, occurrit ap. eund. Dionys. cap. 5. Eccl. Hier. n. 2. p. 305. ('5, 1, 2.' Kall. Mss.) Πρὸς ἡν ἱερὰν σκηνὴν εἰσαγωγικῶς ἱερογράφων τὴν κατὰ νόμον ἱεραρχίαν, εἰκόνα τύπου δειχθέντος αὐτῷ κατὰ τὸ Συναῖον ὅρος, ἐκάλει πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον ἱερουργούμενα." Suicer. The.]

Εἰσαγωγεὺς, ἑως, ὁ, Qui actionem rei dare potest, et lege agere jubere. Demosth. (976.) Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδύασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν, περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, Legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones ap. iudices proditæ non sunt. Vide B. Comm. 112. [Idem Demosth. ib. Τοῦτο τοίνυν ἐμοῦ παραγεγραμμένου πρὸς τῇ ἄλλῃ παραγραφῇ, καὶ οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῶν Θεσμοθετῶν ὑπὲρ ὧν λαγχάνει Πανταίετος, ἐξαλήλπεται, καὶ οὐ πρόσσεσι τῇ παραγραφῇ. "Εἰσαγωγεὺς, Qui causam in iudicium introducit, h. e. auctor ei fit, ut eam disceptet, mandat ei quæstionem, id quod est Archontis, aut Thesmothetæ aut cujuscunque Magistratus." Reisk. J. Poll. 8, 38. Τὰ μὲν πρυτανεῖα ὠρισμένα, ὅτι ἔδει καταβαλεῖν πρὸ τῆς δίκης τὸν δῶκοντα, καὶ τὸν διωκόμενον· εἰ δὲ μὴ, διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς: 93. Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα, οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητάς. Vide Schol. Plat. 234. in Εἰσαγωγῇ citationem. "Lu-

zac. Exerc. 180. Wessel. ad Diod. S. 1, 263. ('Hercules καθαρτῆς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος, Arrian. Epict. 3, 26. p. 354. quibus gemina commentatur Aristid. 1, 57.') Schæf. Mss. Glossæ: Εἰσαγωγεὺς· Lator, Institutior, Accensor. Bekkeri Lex. ῥητορ.: Εἰσαγωγεῖς· εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἐκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἱ εἰσὶν αὐτοῖς τὰς δίκας. || Suid. Εἰσαγωγεὺς· ὁ εἰσάγων πρὸς τινὰ ἄνθρωπον. Εὐνούχον μὲν τὸν εἰσαγωγέα, καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολλοὺς τὸν ἄνθρωπον λιπαρεῖν, ἐπιπροσθεν βαίνειν. "Hæc sunt verba Procopii Hist. Arc. 12." Kust. in Addendis. Ubi εἰσαγωγεὺς est i. q. Herodoto εἰσαγγελεύς. Vide Coray. in Εἰσαγγελεύς citationem.]

Εἰσαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος. Εἰσαγώγιμος τροφή, Victus qui aliunde importatur, Arist. Rhet. εἰσαγώγιμος τέχνη, Ars advectitia, externa, Plato de LL. || Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra ejus exordium præscriptio objici jure non potest, Bud. e Dem. et Isocr. Vide Comm. 112. [J. Poll. 8, 57. Παραγραφὴ δ' ἡν ἡ αὐτὴ, καὶ παραμαρτυρία (Ms. διαμ.), ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην: 9, 22. Οὐκ ἀρκούσαν τρέφειν τοὺς οἰκίτορας, εἰσαγωγῆς χρῆζουσιν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν, ubi Jungerm. e Plat. de Rep. 2. affert, Ἀλλὰ μὴν κατοικεῖσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοσοῦτον τόπον, οὐ ἐπεισαγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον. "Εἰσαγώγιμος causa, quæ est ejusmodi, ut liceat eam iudicio cognoscendam committi. Παραγεγραμμένος μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, 882, 2. 939, 12. "A, sc. χρήματα, μὴ καταπλεῖν ὅλως οὗτος δεῦρο ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα, i. e. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον, τούτῳ ψηφίσαισθε; Quas ille merces operam dedit, ut prorsus huc ne deferrentur, super iis cognitionem in foro vestro agitari a vestris iudicibus, decernatis? 888, 19. Ἐλπίζω καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πράγματος δεῖξιν εἰσαγώγιμον τὴν δίκην οὖσαν, 908, 10." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Dinarchus c. Demosth. 35., Καὶ πότερ' εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν. "Ἀντὶ τοῦ, ὑποδίκους καὶ ὑπευθύνους. Alias εἰσαγώγιμος δίκη usitate dicitur, et τὰ εἰσαγώγιμα καὶ ἐξαγώγιμα de mercibus." Wolf. "Dorv. ad Charit. 456. ad Herod. 500." Schæf. Mss. Eurip. Fragm. inc. 136, 3. Beck. Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν Οἴκοι παρ' αὐτῶν σχόντες. . . . "Ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν, Excordes sunt, qui salutem domi et in seipsis adepti, aliam adscititiam habere cupiunt: Erechth. 1, 8. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, i. q. εἰσαγόμεναι.]

[* Ἀνείσaktos, ὁ, ἡ, Non initiatus. Jambl. V. P. 17. Διόπερ καὶ Ἀύσις Ἰππάρχῳ τινὶ ἐπιπλήττων, μεταδιδόντι τῶν λόγων τοῖς ἀνείσaktοις καὶ ἀνευ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιφυομένους, φησί: Adhort. ad Philosph. 21. Μηδὲ τὰ παρ' αὐτοῖς ἀπόρρητα καὶ ἐχεμυθούμενα πρὸς τοὺς ἀνείσaktους παραλιπόντες ἀνεξέταστα, et Symb. 4. Μηδὲ μὴν περὶ τῶν * Πυθαγορικῶν δογμάτων τερατολογεῖσθαι δοκούντων τοῖς ἀνείσaktοις καὶ μαθημάτων ἀμνήσοις.]

Ἀντείσάγω, Vicissim introduco, Vel In alterius locum introduco. Ἀντείσάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Greg. Hinc Ἀντείσαγωγή, Introductio quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Est et figura quædam ap. Aquilam Romanum. [Vide Ἀντείσαγωγή. Synes. de Insomn. 148. Καὶ γὰρ νῦν ἡττρήπισε, καὶ λέξιν ἐνήρμοσε, καὶ τὸ μὲν διέγραψε, τὸ δὲ ἀντείσάγαγεν. Æschin. Socr. Dial. 3, 16. Τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντείσάγων κακῶν αἴσθησιν, "In locum jacturæ bonorum substitutis malorum sensum, h. e. Putans te, ubi bona amiseris, mala percepturum esse." Fischer. "Zonar. 2, 597. c." Routh. Mss. "Fischer. ad Anacr. in Addend. Lucian. 2, 44. Monthly Review, Aug. 1799. p. 442. Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss. Plut. Cæsare 14. Καὶ διὰ γυναιῶν εἰς ἐπαρχίας καὶ στρατεύματα καὶ δυνάμεις ἀλλήλους ἀντείσάγοντων, ubi ponitur pro Provehere. Cass. Dio 674. Ἀντὶ δὲ δὴ τῶν ἄλλων τοὺς τε γενναϊοτάτους καὶ τοὺς ἀρίστους, τοὺς τε πλουσιωτάτους ἀντείσάγαγε, Sufficies. Const. Manass. in Meursii Opp. 7, 524. Ἐτερος δ' ἀντείσάγεται πολὺς ἀνὴρ τὰ θεῖα. Joseph. A. J. 13, 6, 3.

Marc. Anton. 4, 1. Demosth. c. Philippum 3. p. 121. Ἀντεισηκται δὲ ἀντὶ τούτων, ὅφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νεύοσκειν ἢ Ἑλλάς.]

[* Ἀντεισακτέον, Substituendum. Theophylact. Inst. Reg. 5. p. 46. Ed. Par. 1651. * Ἐξορίστέον σοι τοῖνυν καὶ * ἐκκοπτέον πάση μηχανῇ, καὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ, τὸ δεινότατον θηρίον, τὴν ἡδονήν· ἀντεισακτέον δέ σοι καὶ * ἀντιτακτέον τοὺς πόρους, οἱ σωμασκοῦσι τοὺς αὐτοκράτορας, καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων σοβαροὺς τρέφουσιν.]

[* Ἀντεισακτος. Cic. ad Q. Fr. 2, 10. "Opposuit semel ἀντεισακτον causam, Ciceronis nostri valitudinem." "Ἀντεισακτος, Opposita et objecta voluntati meæ. Sed ἀντεισακτον est e Bessarionis Cod., auctore P. Manutio. P. Victorius autem legebat ἀναντιλεκτον, Cui contra dici non potest; et J. F. Gronov., ἀνιαντον, Sonticum." Ernest. Ind. Gr. Lat.]

[* Ἀντεισαγωγῇ, ἡ, Introductio, quæ fit vicissim, vel in alterius locum. Gl. Τῇ ἀντεισαγωγῇ Subrogatione. "Ἀντεισαγωγῇ, Figura cum alterum alteri opponitur, ut, Ἡδὺ τὸ ἔλγν, ἀλλὰ τόγε ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανεῖν δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει. Fit itaque cum duo contraria committuntur, et alterum alteri præfertur, aut postponitur. Vide Alexandr. Σχημ. 581. Lat. Compensatio. Aquila Rom. 14.:—'Antisagoge, Compensatio. Est autem huiusmodi, ubi aliquid difficile et contrarium confitendum est, sed contra inducitur non minus firmum. Qualia sunt hæc de rege Ptolemæo ap. Cicer. (Vide Sigonium ad Cicer. Fragm. 999. Ruhnk.), Difficilis ratio belli gerendi, at plena fidei, plena pietatis. Et, si dicas, Magnus labor, multa pericula proponuntur, at gloria ex his immortalis est consecutura.' (Mart. Capella Aquilam sic contraxit: Antisagoge, Contraria inductio, hæc figura est, cum aliquid difficile est, et contrarium conferimus, ut Cicero etc. E quo, fallatur, si quis in Aquila legere malit, Conferendum est. Nam Aquila illud exprimit verbis, Sed contra inducitur non minus firmum.' Ruhnk.) Vide Capperon. ad Quintil. 9, 2. p. 549." Ernest. Lex. Rhet.]

Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliunde invehō, Ascisco. Athen. Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Chrys. de Off. Episc. "Ἐτερον ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ πατρὸς οἰκίᾳ τοῦ σοῦ. Bas. in Epist. ad Diod., eadem constr. dixit, "Οπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις. ["Eurip. Hippol. p. 2. Valck. Jacobs. Exerc. 2, 155. T. H. ad Lucian. 1, 213. a. ad Diod. S. 1, 626. 2, 135. Lobeck. Ajac. p. 409. De noverva, ad Diod. S. 1, 485." Schæf. Mss. "Longin. 11. (Σύνεδρός ἐστι ταῖς * προκεκρίμεναι ἀρετῇ καὶ ἦν καλοῦσιν αὐξήσιν, ὅταν, δεχομένον τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περὶ δόξας ἀρχὰς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγεται κατ' ἐπίβασιν." Wakef. Mss. Plut. Sympos. 8, 1. "Ἀμα τῆς τυχεῖς, ὡς Τιμαῖος ἔφη, τὸν μμητὴν ἐξαγούσης, Subducente, τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης, Introducente. Glossæ: Ἐπεισάγω Obduco. Theoph. Paraphr. Gr. Instit. Cæsar. 1, 10, 180. Ἐπεισάγεται δῖπλωσις γάμον. Antiphanes ap. Athen. 642. Εἴτ' ἐπεισῆγε χορείαν.]

[* Ἐπεισάξις, εὖς, ἡ. Justin. M. Dial. p. 426. Οὐ γὰρ ἐνδέχεται τοῖς ἐξ Ἰακῶβ γεγεννημένοις ἀπολιπεῖν ἐπεισάξιν τοὺς ἐξ Ἰακῶβ σπαρέντας, quod vertitur, Hæreditatem adventitiam.]

"Ἐπεισαγμα, τὸ, Id quod superintroducitur est, "Incrementum, Accessio. Soph. Philoct. p. 411. (v. 745.) Δεινὸν γε τοῦπεισαγμα τοῦ νοσήματος. Ubi "quædam Edd. habent τοῦπεισαγμα, quod Schol. "quoque agnovisse videtur, dum exposuit non solum ἡ ἐπελσδος, sed etiam ἡ προσθήκη; nam ἐπί- "σάττειν est veluti προστιθέναι et inungere." ["Τοῦ- "πείσαγμα, sic emendate legitur in Scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπελσδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοῦπεισαγμα, H. Stephano merito damnatam." Brunck. Cf. Ἐπεισακτος.]

Ἐπεισαγωγῇ, (ἡ,) Superinductio. Dicitur cum aliquid præterea introducimus, vel aliunde invehimus, s. asciscimus. Epist. ad Hebr. (7, 19.) Ἐπεισαγωγῇ

A δὲ κρείττονος ἐλπίδος Beza interpr. Ascita spes melior. ["Introductio, sensu metaphorico, v. c. de doctrina, spe, consuetudine. Sic semel legitur in N. T. Hebr. 7, 19. Ἐπεισαγωγῇ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, Successit jam præstantior doctrina." Schleusner. Lex. "Hæc ita capienda sunt, ac si legeretur, Ὁ γὰρ νόμος οὐδένα ἐτελείωσεν, ἀλλὰ ἐλπίς κρείττων ἐπειτα εἰσαγομένη. Εἰσαγωγῇ ἐλπίδος per Hebraismum idem est, atque ἐλπίς εἰσαγομένη. Ἐπὶ in hac compositione rem notat postmodum factam." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 529.] || Thuc. 8, (92.) p. 292. Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων, ubi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit Receptacula. Præcedit autem ap. Thuc. Ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo ut per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere Loca, per quæ commode hostes intromitti possent. [Cf. Προεισαγωγῇ. "Ad Herod. 356." Schæf. Mss. "Ἐπεισαγωγῇ, Introductio, Institutio, 2, 20, 449." Reiz. Gloss. Theophilin. Dionys. H. De Vett. Scriptt. Cens. 2, 10. Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους καὶ ποικιλώτερος (ὁ Αἰσχύλος) ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, ubi vertitur, In ducendis personis magis varius: 3, 3. Δήμαρτε δὲ καὶ ὁ μάλιστα ἐντὸς πρακτικῆς, κατὰ τὰς τῶν παρεκβασέων ἐπεισαγωγὰς, In digressionibus aliis super alias inducendis. "Scriptus Amasæi liber habet ἐν ταῖς πρακτικαῖς. Vera lectio proculdubio hæc est, Δήμαρτε δὲ καὶ ἐν τοῖς πραγματικαῖς, (s. ἐν τῇ πραγματικῇ τύπῳ,) καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τ. π. ἐπεισ. ut e p. 132. (Ed. Sylb.) satis manifestum est." Sylb. Vox ἐπεισαγωγῇ in Ernestii Lex. Rhet. desideratur. "Vocem hanc paulo rariorem, ideoque ab H. Stephano sine ulla auctoritate prolata, (imo Noster præter locum ex Hebr. citavit et Thuc. locum,) adhiberi tamen ab Josepho A. J. 11, 6, 3, (imo, 2.) de virgine, cum qua aliquis, dimissa priore uxore, iterum matrimonium init, (Σβέννυσθαι γὰρ τὸ πρὸς τὴν προτέραν φιλόστοργον ἑτέρας ἐπεισαγωγῇ,) observavit Krebs. Obs. Flav. 378." Schleusner. l. c.]

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invenit, Importatus aliunde, q. d. Superinductus. Sic Plato de Rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat Merces peregrinas, quæ aliunde importantur, ["p. 120." Wakef. Mss.]

Ἐπεισακτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπεισαγώγιμος, ut ap. Dem. [254. Ὅρων δ', ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστω χρώμεθ' ἐπεισάκτῳ,] 194 (=466.) "Ὅτι πλείστω τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, Frumento aliunde importato, non proprio. Ἐπεισακτος exponitur etiam Adventitius, Ascititius. Herodian. 1, (5.) ἐπεισακτον et * πρόσκτητον pro eodem usurpasse videtur, "Ἐδωκε δὲ μετ' ἐκείνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπεισακτον, ὥσπερ οἱ ἐμοῦ πρόσκτητῃ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ. Polit. vertit Ascititium. [Vide ibi Irmsch.] B. ἐπεισακτον ab Areop. dici ait Profectitium, Adventitium, Translatitium. [Idem Herodian. 8, 5. Ἐπεισάκτον τροφῆς αὐτοῖς εἰσκομιζόμενης. J. Poll. 9, 21. Πόλιν—ἐπεισάκτον τροφῆς δεομένην, οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῆζουσιν, εἰσαγωγῶν σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν. Gl. Ἐπεισακτον Adventitium. "Ad Diod. S. 2, 153. Bergl. ad Alciph. 98. Bibl. Crit. 3, 2. p. 95. Wytenb. ad Plut. 1, 528. T. H. ad Lucian. 1, 213. a. Mahn. de Aristox. 111. Heyn. Hom. 7, 307." Schæf. Mss. Suid. Ἐπεισάκτους· ἄλλοτριους. Hesych. Ἐπεισάκτον· ἄλλοτριον. Ἐπεισάκτον· ἄλλοτριον. "Scr. (ex ordine literarum,) * ἐπίσακτον." Is. Voss. "Ita Phagor. Vide sup. v. Ἐπεισάκτον, quæ lectio præstat. Lex. Reg. Ms. (i. e. Zonara Lex.) Ἐπεισάκτον· ξένον. Ἐπίσακτον δὲ, τὸ ἐπὶ τοῦ σάγματος κείμενον, i." Albert. In Hes. Cod. teste Schow. scribitur ἐπίσακτον. "Inde sensus est petendus canonis Ecclesiastici de γυναιξὶν ἐπεισάκτοις, quæ alias συνείσασκοι dicuntur, in qua voce vide Suicer. Thes. Eccl. Hes. Εἰσκεκρίμενον· ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπίσακτον." Albert. Eurip. Ion. 550., ἐπεισακτον γένος. Plutarch., 4, 623., οἰκέται ἐπίσακτοι καὶ βάρβαροι. Lycophr., 60., Λέκτρων' θ' ἔκατι, τῶν τ' ἐπεισάκτων γάμων, "Plato Cratylus 420. b. Ἐρως—ἐπίσακτος διὰ τῶν ὁμμάτων." Valck. ad Scap. marg.]

D "Ἀντεπεισάγω, Vicissim s. E contrario introduceo,

“In VV. LL. exponitur Reduco, Reveho.” [“Plut. de Plac. Philosoph. 903. d. Timæus de Anima Mundi ap. Plat. 3, 101 (=23. Bipont.) ‘Ρεῖ γὰρ διὰ τῷ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα, ἀντεισάγεται δὲ διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῷ τε στόματι καὶ ταῖς ῥίσι, εἴτα πάλιν, οἷον Εὐριπος, * ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα, (ubi vertitur, Vicissim introducuntur.)” Scott. App. ad Thes.]

[* Κατεισάγω. Pallad. Alex. Epigr. 71. “Ὅταν συν- γῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, Οὗτος μεγίστην μωρίαν κατεισάγει· Φανερώς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ κορύσσεται, Χόλον μέγιστον ἐκ φθόνου δεδεγμένος· Δεῖ γὰρ φιλεῖν ἐκεῖνον, ὃν θεὸς φιλεῖ. “Heyn. Hom. 7, 307.” Schæf. Mss. Cf. Hierocl. in Συνεισάγω.]

Παρεισάγω, Penitus introduco, Insinuo. Παρὰ in comp., inquit Bud., nonnunquam significat Penitus, ut in παρεισδέχομαι, παρεισάγω. Plut. Galba (5, 632.) Τὸν Ὀθωνα παρεισῆγεν ὁ Ὀβίνιος, Insinuavit in an- lam et protulit. C. 573. Idem in Lex. hunc Polybii locum affert, Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσι μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας, καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐν Αἴδου διαλήψεις, οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἐτυχεν εἰς τὰ πλήθη παρεισαγα- γεῖν, [6, 56. “Παρεισάγω, Induco, Introduco, in urbem, 2, 7, 8. in concionem, Producere in medium, 3, 63, 2. item, Importare in urbem, 1, 18, 3. ni ibi rectius dixeris Agere, Abigere in urbem, et de peco- ribus intellexeris, quemadmodum 6, 31, 13. τὰ πα- ρεισαγόμενα θρέμματα in castris. Εἰς τὴν σύγκρισιν, εἰς τὴν ἄμιλλαν παρεισαγαγεῖν, In comparationem, In contentionem adducere aliquid cum aliis rebus, 6, 47, 7. Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτετραγώδηται καὶ παρει- σῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ’ αὐτοῖς εἰς τε τοὺς κατ’ ἰδίαν βίους καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολὴν, In hominum vitam introductum est, 6, 56, 8. Μουσικὴν ἐπ’ ἀπάτῃ παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις, Introductam, Institutam esse inter homines, s. ab hominibus, 4, 20, 5. Τὰ προειρημένα πάντα παρεισῆ- γαγον, Instituerunt, 4, 21, 1. et 3. Item, de poeta, vel scriptore, inducente personas vel agentes vel lo- quentes, Τὸν Ἀντίβαν ἀμίμητόν τινα παρεισαγαγόν- τες στρατηγὸν, —θεοὺς καὶ θεῶν παῖδας εἰς πραγμ. ἱστορίαν παρεισάγουσιν, 3, 47, 7. Adde 5, 2, 6. 9, 16, 1. 10, 2, 5.” Lex. Polyb. Suid. Κωρυκαῖος· θεὸν τινα παρεισάγουσιν οἱ κωμικοὶ κ. τ. λ. “Charit. 729 (=646.) Argum. Vespar. Brunck. Anal. 2, 69. Diod. 8, 1, 249. 252. 280. 351. 2, 363. Wakef. S. C. 1, 109.” Schæf. Mss. “Παρεισάγω, Introduco, Sub- introducto, Præter aliud quid induco, Clam, subdole et furtim aliquid introduco, e parâ, quod in compo- sitis interdum Clanculum significat, v. c. in παραδη- λοῦν, Tecte significare, παραδῦναι, Clam subire, eis, et ἄγω, Duco. Semel tantum legitur in N. T. 2 Petr. 2, 1. ubi de falsis doctoribus dicitur, Παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας, Clam et subdole introducent se- ctas perniciosas, s. Falsa et perniciosa dogmata clam docebunt.” Schleusner. Lex. Plutarch. 7, 300., Ἔνα παρεισάγων δαιμόνια, 8, 840. Εἰσάγειν τὸ νεωστὶ ἐν Ῥώμῃ παρεισηγμένον εἰς τὰ συμπόσια. Pseudo-Longin. 39. Καὶ ἅμα τῇ μῆλει καὶ * πολυμορφίᾳ τῶν ἐαυτῆς φθόγ- γων τὸ παρυστὺς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγουσαν. Gl. Παρεισάγω· Introduco.]

Παρείσακτος, ὁ, ἡ, Irreptitius, Qui se clam insinu- avit. Paul. ad Galat. 2, (4.) Διὰ δὲ τοὺς παρείσακτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον, etc. Item παρεί- σακτος, Advena, Adventitius. B. e Suida, a quo σύγ- κλυδες exp. πλῆθος ἀνθρώπων ἐπηλύδων, συμμίκτων, παρεισακτων: [Συγκλύδων ἀνθρώπων· συμμίκτων, ἐπη- λύδων, παρεισακτων.] Fortasse autem non male et in illo Pauli loco παρείσακτους interpretemur Adventi- tios, vel Externos et adventitios, ut hæc a Lat. sæpe copulantur. Ap. Greg. παρείσακτον, Pere- grinum et insolitum, Οὐ ξένον τοῦτο οὐδὲ παρείσα- κτον, ἀλλὰ τοῖς πάλαι καὶ τοῖς νῦν γνωριζόμενον. [“Παρείσακτος, Irreptitius, Subintroductus, Qui se clam insinuavit, Alienus, et usurpatur in primis de mercium prohibitarum importatione. Legitur in N. T. tantum Galat. 2, 4. de falsis Apostolis, s. doctoribus, ubi παρείσακτοι ψευδάδελφοι dicun- tur, h. e. Falsi doctores, qui clam et subdole se in Christianorum cœtus insinuarunt. Hes. (Suid. et Phot.) Παρείσακτον· ἄλλοτριον. (Albertii) Cyrill. Lex. Ms.

A Παρείσακτους· ἄλλοτρίους, νόθους. (Hes. Παρένθετος· παρείσακτος.) Græcos eodem modo voce ἐπείσακτος usos fuisse, docuit Wetsten. N. T. 2, 218.” Schleu- sner. Lex. Zonar. Παρείσακτους· ἄλλοτρίους. Παρεί- σακτους· ἄλλοτρίας, ξένας. Glossæ: Παρείσακτος· Obinductus. “Prol. Sir. Πρόλογος παρείσακτος ἀδή- λου, Præfatio irreptitia ignoti.” Biel. Thes.]

“Προεισάγω, Prior induco, s. Ante introduco. “Aristot. Polit. 7, 17., de Theodoro histrione, Οὐ· “δενὶ πώποτε παρῆκεν ἑαυτοῦ προεισάγειν, οὐδὲ τῶν “εὐτελῶν ὑποκριτῶν, in scenam videlicet s. theatrum.” [“Προεισαγαγεῖν vulgo editum erat 4, 21, 1. pro παρεισαγαγεῖν.” Lex. Polyb. Demosth. 1004., Προει- σηγμένον ἐμοῦ sc. εἰς τοὺς φράτορας. Vide Εἰσάγω. Plutarch. 5, 261. 10, 25. et 400. Herod. 8, 20. Οἱ γὰρ Εὐβοέες παραχρησάμενοι τὸν Βάκιδος χρησμόν ὡς οὐδὲν λέγοντα, οὔτε τι ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προ- εσάζαντο. Joseph. 1, 933.]

[* Προεισαγωγή, ἡ, Prævia introductio. Cyrill. Alex. 4, 7. in Jo. p. 433. dicit circumcisionem spi- ritualem esse quasi πρόθυρον καὶ προεισαγωγήν τινα τῆς εἰς ἀρετὴν τελειότητος. (Cf. Thuc. in Ἐπεισαγωγή citatum. ‘Ἐπεισαγωγή, Porta, per quam quis intro- ducitur.’ Schleusner. Lex.) * Προεισβολὴ eandem signif. cum voce προεισαγωγή habet. Cyrill. Alex. 12. in Jo. 19, 30. p. 1070. Προεισβολὴ ὥσπερ τις, καὶ, ἴν’ οὕτως εἴπω, προαυλίον ἐστὶ τῆς εὐαγγελικῆς παιδεύ- σεως τε καὶ πολιτείας ἡ νομική. Dionys. Areop. de Div. Nom. 4, n. 12. p. 477. Καὶ ἐν ταῖς προεισαγω- γαῖς τῶν λογίων εὐρήσεις τινα λέγοντα περὶ τῆς θεῆς σοφίας, Ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς. Pachy- mer. ad h. l. p. 531.: Φέρει τὸν Σολομῶντα μάρτυρα, οὗ καὶ τὰ ῥήματα προεισαγωγῆς τῶν θείων λογίων φησὶν, ὡς σκιάς τῆς χάριτος. Et S. Maximus ad eund. loc. p. 144 (=178.) Ἐπιστητέον, ὅτι προεισαγωγῆς καλεῖ τῆς θεῆς γραφῆς τὰ Σολομῶντος, ἀφ’ οὗ καὶ τὰ ῥήτά.” Suicer. Thes. Eccl.]

Συνεισάγω, Simul introduco, vel Mecum intromitto. Πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισάγαγον αὐτῇ, Chrysost. Expo- nitur et Confero, eo sensu quo dicitur Conferre in commune, ap. Synes. Epist. 44. Καὶ νῦν περὶ τῶν κα- ταλαβόντων σε πραγμάτων δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι (sic) τινα γνώμην, Conferre aliquam sententiam, vel ali- quod consilium. [“Συνεισάγω, Una importo. K. Π. 3, 2, 11. Τὰ ἐπιτήδεια συνεισῆγον.” Lex. Xenoph. “Stephan. Dial. 29.” Schæf. Mss. “Synes. 109. Hierocles 64. (Ἀπλῶς γὰρ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ συνεισάγει τὴν τιμὴν, quod vertitur, Sibi adsciscit.) Sext. Empir. (p. 86. Οὕτως εἰ τὸ γενι- κώτατον πάντων τὸ τί, ψευδός ἐστι, καὶ πάντα τὰ κατὰ μέρος ἔσται ψευδῆ, καὶ οὐδὲν ἀληθές· ὧ συνεισάγεται τὸ μηδὲν εἶναι ἀληθές, Concluditur: 436. Εἰ γὰρ οὗ- τος πιστός, ὅτι φαίνεται αὐτῷ τὸ εἶναι αὐτὸν κριτήριον, πιστός ἐσται καὶ ὁ δεύτερος, ἐπεὶ καὶ αὐτῷ φαίνεται κρι- τήριον εἶναι αὐτόν· καὶ οὕτως ὁ τρίτος, καὶ οἱ λοιποὶ· ὧ συνεισάγεται, τὸ μηδένα * ὠρισμένως κριτήριον ἀλη- θείας ὑπάρχειν. Cum quo simul infertur. Et 499. Τοῖνυν ἀληθέσιν οὕσι τοῖς λίμμασι, συνεισαχθήσεται καὶ ἡ ἐπιφορά. Cum v. τοῖνυν, in initio sententiæ posita, inter τὰ ἀπαξ λεγόμενα annumeranda esset, ἀληθέσι τοῖνυν legeremus. Et 575. Τὸ προῖεμενον σπέρμα λογικοῦ, καὶ αὐτὸ λογικόν ἐστιν· ὁ δὲ κόσμος προῖεται σπέρμα λογικοῦ· λογικόν ἄρα ἐστὶν ὁ κόσμος· ὧ συνεισάγεται καὶ ἡ τούτου ὑπαρξίς. Cum quo simul infertur.” Wakef. Mss.]

[* Συνεισακτέος, Simul introducendus. “Eust. iu Il.” Wakef. Mss.]

Συνείσακτος, ὁ, ἡ, Simul introductus, Qui una cum alio introducit. Citatur e Canone 3. Concilii Ni- ceni, pro Aliunde importato et externo. || Peculiari autem signif. dicebatur Socius Sociave cœlibatus, s. virgo contubernalem haberet virum, s. monachus fœminam. Quod genus olim in usu fuit inter Chri- stianos, sed improbatum propter suspicionem stupri. De quibus vide locum Gregorii, quem Bud. Comm. 113. affert. Et συνεισάγω verbum ejusdem rei signi- ficativum, ibidem. [“Cf. omnino Justell. ad Can. p. 136.” Boissonad. Mss. “Concil. Antioch. Epist.” Routh. Mss. Vide et Cang. Glos. Gr. Suicer. Thes. Eccl. et nostra supra 85. a. et n. 1. “Valck. ad

Ammon. 97." Schæf. Mss. "Clericis ministrantes mulieres. Olear. ad Euseb. Hierocl. 446." Valck. ad Scap. marg.]

[* Ὑπείσάγω, "Clam introduco. 'Ὑπείσάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἐπαίρας, 118.' Reisk. Ind. Gr. Andocid. Sed in loco ibi laudato legitur ἐπείσάγων." Seager. Mss.]

Ἐνάγω, Induco, i. e. Impello, Incito. Thuc. 6, (61.) p. 217: Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν. Synes. Ταῦτα ἐνήγειν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysost. Ἐνάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. πρῆπος. eis junxit, copulans cum verbo ἀναπείθω, (5, 4.) Ἐνήγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τὸ τε Μακρίνον μῖσος. Citatur autem e Synes., cum alia constr., in Epist. Ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro eis τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχὴν, Incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Greg. de Homine, Οὐκαὶν τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κλήσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἐναγόμεθα. || Interdum ἐνάγω τοῦτο, Suadeo hoc. Sic ap. Thuc. 2, (21.) Ἐνήγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. Sic alibi ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt, Ad movendum bellum incumbere: fortasse verti debet Urgere bellum. Sic Bud. ap. Plut. in Cam. (18.) ἐνήγον interpr. Urgebant, Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνήγον ἐπιθειάζοντες κ. τ. λ. Itidem in illo Thucyd. loco, Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν, reddi possit, Urgentibus hostibus. [Plut. Compar. Alcib. cum Coriolano 2, 167. Ἄλλα τὴν ὁργὴν ἐμπλήσαι τὴν ἑαυτοῦ βουλόμενος ἐνήγε τὸν πόλεμον: Mario 10. Ἐναγόντων μάλιστα τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου: Bruto 46. Ὅς αἰτίαν εἶχε καὶ Βρούτον ἐνάγειν εἰς ἔνια τῶν βιαιοτέρων: de Socr. Genio 8, 352. Ἐνήγε δὲ καὶ ὁ μάντις Θεόκριτος. Thuc. 4, 24. Καὶ μάλιστα ἐνήγον οἱ Λοκροὶ, τῶν Ῥηγίνων κατὰ ἔχθραν. "Ἐνήγον τὰ τοῦ πολέμου, Sedulo parabant bellum, 7, 5, 8. n. sed ibi ἐνήγουσαν videtur utique legendum, verbum Polybio frequentatum. (Vide Suid. infra.) Ἐνήγε τὰς δυνάμεις, invitis Mss. editum erat, 3, 34, 6. pro συνήγε." Lex. Polyb. "Toup. Opusc. 1, 116. Herod. 193. ad Herod. 509. Larcher. 5, 354. Wyttenb. Select. 114. Doun. Demosth. 205. Lips. Markl. Suppl. 79. Wakef. S. C. 4. tit. Diod. S. 2, 499. Dionys. H. 1, 224. 3, 1340. 1511. Kiessl. ad Jamb. V. P. 55. ('Εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίαν ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειράτο. Ἐνάγειν legitur in Ciz. Præpos. eis, quæ post præced. v. ὑπομείναντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnis loci ratio efflagitat, et v. ἐνάγειν etiam aliis locis cum eis construitur, ut ap. Herodian. 5, 4. Ἐνήγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν." Kusterus legit εἰσάγειν.) Ἐνάγω πόλεμον, Dionys. H. 1, 305. Orell. Suppl. ad Nic. p. 46." Schæf. Mss. Ἐνάγω cum eis, præter Jamb. Herodian. et Plut. ll. cc., usurpatur et in Appiano 1, 217. Καὶ τὴν πόλιν ἐς συμμαχίαν ἐνήγον: 386. Καὶ ὁ Σκιπίων ἐς αὐτὰς ἐδόκει μάλιστα τοὺς Ῥωμαίους ἐναγαγέσθαι. Idem 1, 71. Οἱ πρέσβεις οἱ Φάβιοι τοὺς Κλονσινούς ἐνήγον ἐπιθέσθαι τοῖς Κελτοῖς. "Ἐνήγον rescripsi pro vitioso ἀνήγον." Schweigh. Suid.: Ἐνήγεν ἐκίνει, παρέπειθεν. Προκόπιος. Ἐνήγε δὲ αὐτὸν ἐς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος, καὶ ἔδακνεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅτι ἀνάλωτον ἔδεσσαν ἰσχυρίζοντο εἶναι. Καὶ αὐθις. Ἐνήγε δὲ πάντας εἰς τε τὰς εὐχὰς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὴν οφειλομένην εὐνοίαν, ὅτι χρειαίτης στρατείας ἀναγκαία οὖσα, ἦν ὑπὲρ πάντων κοινῇ ποιούμενος ὁ δῆλος ἦν. Τὸ τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος. "Quid hæc verba, τὸ τε κάλλος τ. τ. σ. κ. τ. μ., sibi velint, non video. Cum superioribus enim nullam connexionem habent." Kust. "Recte V. D. Quin et superior ῥῆσις, quod nemo vidit, turpissime labascit. Sententia enim nullum exitum habet. Facile autem una atque altera literula utrique morbo est subveniendum. Leg. sine dubio et distinguendum, ἥ τε χρειαί τῆς στρ.—δῆλος ἦν, τὸ τε κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ τὸ μέγεθος. Quo pacto tota hæc oratio sibi constabit, et nitida atque rotunda exhibit: Omnes vero impellebat ad preces pro eo fundendas, cum expeditionis illius, quam pro communi omnium salute susceperat, necessitas, tum corporis ejus pul-

critudo et majestas." Toup. Emendd. 1, 177. Idem ad Suidæ verba, Ἐνήγεν ἐκίνει, παρέπειθεν, hæc ascripsit:—"Herod. 4, 145. Μάλιστα δὲ ἐνήγε σφεας ὥστε ποιεῖν ταῦτα, τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίῃ ἐν τῇ Ἀργεῖ. Vide Suid. v. Ἀδην, (ex Auctore incerto, Οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, *Συβαριτικῶς τὸν νέον κραυπαλῶν ἐνήγουσαν.)" Eadem verba leguntur ap. eund. Suid. v. Ζήνων, ubi Kust. "F. l. ἐνήγον, Inducebant, Impellebant, vel, Auctores ei erant." Omnino recte: alibi confusa sunt vv. ἐνήγον et ἐνήγουσαν: v. Lex. Polyb. supra. Zonar. Ἐνήγεν ἐκίνει, παρέπειθεν. Ἐνήγε δὲ αὐτὸν εἰς τοῦτο Χριστιανῶν λόγος. Οὕτως Προκόπιος, de B. P. 2, 12. p. 117. "Moneo, Suadeo, Orph. Lith. 323. (ἐν στήθεσιν ἄγων μελιθεῖα πειθῶ.) Joseph. 975, 15. Excerpta e Pythag. Vita ap. Phot. Bibl. 1315. (Αἱ αὐτοὺς ἐνήγον ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων.) Induco, Joseph. 1006, 17." Wakef. Mss. Suid.: Ἐνάγει ἐμβιβάζει, ἐνάπτει, ἐφέλκεται, ἢ προτρέπειται. Zonar.: Ἐνάγει ἐφέλκεται, ἐμβιβάζει, προτρέπειται. "D. ἐνάγεται. Προτρέπει, ut ap. Dionys. H. (de Admir. Vi Dicendi in Demosth. 1084.) Ἄλλα θεὸς οὕτως ἐνάγει, καὶ αὐτοῖς ἡμῖν πολλὰ ἐπιούσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον." Tittmann. Vertitur ibi, Ita Deus nos agit.]

Ἐνάγω, Accuso, Defero. Et pass. Ἐνάγομαι, Accusor, Deferor. Bas. Neocæs. Ἄλλ' ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ ἐναγομένου. B. C. 379. [Plut. 1, 137. Joseph. 63, 33." Wakef. Mss. Forte V. D. in animo habuit hunc Josephi locum, qui extat in Antiq. Jud. 2, 6, 7. p. 83. Haverc. Πότερον ποτε βοηθοῦσι τῷ Βενιαμὴν κλοπῆς ἐναγομένῳ, καὶ δοκοῦντι κινδυνεύειν. Suid. et Zonar.: Ἀγωγεύς ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Vide nostra in Ἀγωγεύς, et in Ἀγω, ubi Harpocr. et Tittmanni Technoll. Mss. citavimus. Glossæ: Ἐνάγω Pulso, Exprimo, Introduco, Induco. Ὁ ἐνάγων Petitor.]

Ἐναγωγή, Accusatio, Delatio, ἐγκλησις, inquit Suid., afferens exemplum, [Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγῆς κεχρησθαι. Eadem verba extant et in Zonara. Gl. Ἐναγωγή. Inductio. Cf. Ἀναγωγή.]

Ἀντεναγωγή, in VV. LL. exponitur Compensatio: videtur tamen potius esse Mutua accusatio; et cum ἐναγωγῇ sit ἐγκλησις, ἀντεναγωγῇ esse ἀντέγκλησις s. ἀντέκλημα. [Ἀντεναγωγή, Compensatio, est falsa lectio pro ἀντεισαγωγή, Compensatio. Vide notata in Ἀντεισαγωγή.]

Ἐξάγω, Educo. Il. A. (337.) Ἄλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην, [Pseudo-Did. ἔξω τῆς σκηνῆς κομίζε.] Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. [K. Π. 1, 4, 14. 2, 1, 14. 8, 1, 12. et 13. Sic K. Π. 1, 2, 9. Ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς φυλακῆς. "Educo filiam e domo s. gynæceo, K. Π. 5, 2, 3. Cyn. 6, 2., Ἐξάγειν αὐτὰς, canes, ἐπὶ τὰ κυνηγέσια: 7, 2. "Equum et alia jumenta e stabulo, K. A. 7, 5, 1. de R. E. Τῷ ἵπποκόμῳ ἐξακτέον τὸν ἵππον, ὅπου ψήξει: 5, 4. et 10. Ἐξαγόμενος ὁ ἵππος. Equites decursionum causa, ut pedes equorum exerceantur, pacis tempore, de P. Eq. 1, 18. bis, et 20. bis; et in bello, 4, 9." Lex. Xenoph.] Sic ἐξάγειν στρατὸν, Thuc. 4. p. 147. ut Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, s. in expeditionem. Item ἐξάγειν, Educere milites extra vallum. B. C. 380. ["Exercitum e castris ad expeditionem s. ad prælium, K. Π. 3, 3, 25. Ἐξῆγε τὸ στράτευμα: 4, 2, 5. 5, 1, 12. K. A. 5, 1, 11. 5, 2, 1. Hist. 2, 4, 20. 3, 5, 5. 6, 2, 10. 7, 5, 21. Et omisso acc. Expeditionem suscipere, Ages. 2, 24. Hist. 4, 5, 14. 5, 4, 38. item, ut accipiat imperia, K. Π. 5, 4, 11. item ad iter, K. A. 7, 8, 12. Ἐξάγει νύκτωρ πᾶν τὸ στράτευμα, ὅπως ἔλθοι—, et sine acc. K. Π. 2, 4, 13. Οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος. K. A. 6, 6, 20. Hist. 6, 5, 39. Item ad pabulandum, K. A. 6, 4, 6. Ἀνάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν: 13. Ὁ δ' οὐκ ἂν ἔφη ἐξαγαγεῖν: 14. Sic K. Π. 6, 1, 14. Ἐξῆγεν εἰς προνομᾶς, ubi nonnulli legunt ἐξ. πρὸς νομᾶς, quos sequitur Wetsten. ad Jo. 10, 3. 9. Sed J. Poll. 1, 250. jungit, Νέμειν, ποιμαίνειν, αἰπολεῖν, ἐπὶ νομᾶς ἐξάγειν. Item ex angustiis, sine acc. Hist. 6, 5, 18. Ἐγγὺ ἐξακτέον εἶναι—ἐκ τοῦ κύλπου—ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. Item ex ur-

be contra hostem, Hist. 1, 1, 24. 1, 3, 4. Item, extra urbem, si forte hostes veniant, Hist. 1, 4, 8. Item secum e regione, K. Π. 3, 1, 17. in aliam, cum eis, K. Π. 3, 3, 7. Item, e tentorio convivii, K. Π. 2, 3, 18. Captivos ex urbe, Hist. 4, 5, 6. Ἐθεώρει πολλά τὰ ἐξαγόμενα, nempe αἰχμάλωτα. E carcere in publicum, Hist. 6, 4, 37. Similiter e tentorio ad supplicium, K. A. 1, 6, 10." Lex. Xenoph.] Interdum Ἐξάγω est Exporto, ut ἐξάγειν σῖτον, ap. Demosth. (917.) Exportare frumentum. Vide Ἐξαγωγή. [Vide Krebs. Decr. Rom. pro Jud. fact. 271. "De Rep. Ath. 2, 3. de Vectig. 3, 2. bis, 4, 40. Vide Εἰσάγειν, et Ἀντεξάγειν. Sed etiam de iis, quæ clam et furtim e regione exportantur, de Vectig. 4, 21. Ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον—ἀνδράποδα ἐξάγοντι." Lex. Xenoph.] Item Proveho, ut ap. Herod. 3. Ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ρεύματος. ["Proveho in pompa. K. Π. 8, 3, 6. Ἐξήγετο ἄρμα e regia—τρίτον ἄρμα ἐξήγετο." Lex. Xenoph.] Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque signif. qua Virg. (Æn. 6, 178.) dixit, cœloque educere certant, eumque ad hunc verbi ἐξάγω usum respexisse crediderim. [Plin. 19, 8. Thyrsus asparagi caulem educens.] Thuc. 1, (93.) Μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. cum præcedente, pro Provehere. Nam etiam Provehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes. [Demosth. 1278. Πρῶτον μὲν τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἵμασιαν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσκειν εἴσω, Maceria ulterius quam olim fuerat, in viam publicam producta. "Hom. Il. H. 336. Τύμβον δ' ἄμφι πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες Ἀκρίον ἐν πεδίῳ." Seager. Mss. Sed aliter locum hunc explicant Grammatici vett. Vide infra. "Educere, Liv. 2, 64. Exigere, Bentr. Horat. 290. Ruhnck. Vellei. 166." Valck. ad Scap. marg.] || Ἐξάγειν ἑαυτὸν, q. d. Educere seipsum, e vita videlicet, Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. ad Anast. (79.) Κἂν ἐξήγαγον ἑμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Dicitur et ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου, quod Cic. interpr. Mortem oppetere, Cicer. Lex. 58. Ap. Diosc. 4, 76. Πλείων δὲ ποθεῖς, ἐξάγει τοῦ ζῆν, pro Vitam adimit, q. d. Educit e vita. [Plut. 9, 331. Ἐξαγαγὼν αὐτὸν τοῦ βίου: 10, 377. Ἐξάγειν τοῦ ζῆν ἑαυτούς. Vide Eund. in Ἐπεισάγω citatum. "Athen. 2, p. 46. 4, p. 157. b. d. 4 Macc. 8, 22." Valck. ad Scap. marg. "Clem. Alex. 481. de hæreticis quibusdam, qui martyrio sese ultro objiciebant, Ἐπιπηδήσαντες τῷ θανάτῳ· τούτους ἐξάγειν ἑαυτούς * ἁμαρτύρως λέγομεν, κἂν δημοσίᾳ κολάζωνται. Interpres: Eos dicimus se ipsos e vita exigere absque ullo martyrio ac testificatione, etsi publice puniantur. Sylburg. τὸ ἁμαρτύρως cum λέγομεν conjunxit, quod cum ἐξάγειν ἑαυτούς jungendum, (notante Gatak.) ut interpretatio genuina sit: Dicimus eos ita sibi mortem accersere, ut martyres tamen non sint, nec martyrium obire dicidebeant. Οὐ γὰρ, statim subjicit, τὸν χαρακτήρα σώζονται τοῦ μαρτυρίου τοῦ πιστοῦ. Donatistæ, ut refert Theodoret. Hæret. Fab. 4, 6. Τὸν βίαιον θάνατον μαρτύριον ὀνομάζουσι. Stoicorum dogma est, licere, imo oportere, quandoque e vita sese educere, et εὐλογον ἐξαγωγήν eam nuncupabant, cum justa causa, quam illi censebant, demigrandi daretur, ut Cic. Tusc. 1. Vide Stob. Collectan. T. 1. L. 1. Tit. 4. §. 8. Senecam Ep. 17. 58. 70. (Menag. ad Diog. L. 311.) Hoc vero dogma multi ex ipsis Gentilibus exagitarunt. Cic. Tusc. 1.: Vetat enim dominans ille in nobis Deus, injussu hinc nos suo demigrare: Cat. Maj. (73.) Vetat Pythag. injussu Imperatoris, i. e. Dei, de præsidio et statione vitæ decedere. De Lactant. Inst. 3, 18. Augustin. de Civ. Dei 1, 27. Testimonia studiose collegit Gatak. ad M. Anton. 3, 1. p. 83. Dicunt etiam Græci ἑαυτὸν τοῦ βίου ἐξάγειν, Mortem oppetere, ap. Phot. Dioscorides et Joseph. Ant. J. 2, 3. p. 38., ἐξάγειν τοῦ ζῆν." Suicer. Thes. Eccl. Cf. Ἐξαγωγή. Hierocles 160. Ἔσται δὲ καθαρὰ, εἰ μηδὲν τῇ ἀλογίᾳ, μηδὲ τῷ θνητῷ σώματι, * συνεκφέροιο, ὡς ἄλλη δὲ ἄλλων ἐπιμελοῖτο, τοσοῦτον αὐτοῖς ἀπονέμουσα φροντίδας, ὅσον ὁ θεὸς κελεύει νόμος, ἐξάγειν αὐτὴν πειρᾶσθαι μὴ συγχωρῶν, ἀλλὰ περιμένειν ἕως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. "Cod. Medic.

A Ἐξάγειν ἑαυτὸν, pro ἐξάγειν αὐτὸν, quod habent vulgati, quodque Needham. cum Curterio in αὐτὴν mutandum censuit, ut referatur ad ψυχή. Sed procul dubio genuinam lect. servavit Mediceus, cum familiarissima Stoicis phrasis sit de αὐτοχειρίᾳ, ἐξάγειν ἑαυτὸν." J. C. Wolf. Diss., Epist. 41. Artemidor. 5, 31. Εἰς τοσοῦτον περιστάσεως ἦλθεν, ἕως τε δι' ἀπορίαν τε καὶ χρεῶν συνέχειαν ἑαυτὸν ἐξαγαγεῖν τοῦ βίου. "Ἐξάγω, Vitam exigo, vertitur Diod. S. 1, 210. Ἐξάγω τοῦ βίου, Xenoph. Eph. 98. not. 273.: de talibus, Abresch. Paraphr. 39. cf. Plut. Mor. 1, 974. ad Diod. S. 1, 199. Strabo T. 6. p. 146—7." Schæf. Mss.]

Ἐξάγω, ut ἐνάγω, Induco, Impello, Incito. Bud. addit et Stimulo, Concito, Vehementer commoveo, sed affert tantum exempla passivi verbi ἐξάγομαι, 379. at ego activi exempla, pro Impello s. Incito, ut observavi ap. Thuc. 6. Οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic 3, (45.) Αἱ δ' ἄλλαι ζυντυχαί, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστον τινὸς κρείττονος, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους· ἢ τε ἐλπίς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. ["Alcest. 1080. Ἐρως τις μὲ ἐξάγει." Abresch. Diluc. Thuc. ad h. l.] Ap. Plut. Sympos. 4, ἐξάγειν videtur esse Excitare, Ἀλλὰ νῆ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat et illicit appetitum: [6, 208. Εἰς ἅπασαν αἰσχύνῃν ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται, ubi vertitur, Sunt adacti: 496. Ὁ πάσχουσι πολλοὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν σοφιστῶν, οἱ μὲν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, οἱ δὲ διὰ μισθοῦς, ἢ πολιτικὰς ἀμίλλας, ἐξαγόμενοι παρὰ τὸ συμφέρον ἀγώνιζεσθαι, Protrahi se sinunt. "Concito, Moveo, Impello. Hes. Ἐξάγειν· παροξύνειν. Ita legitur passivum cum inf. ut προάγειν, K. A. 1, 8, 15. Cyrus etsi videbat Græcos victores, tamen οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν. Vulgo male vertunt, Evagatus fuit. Vide Hutch. ad h. l. et Dorv. ad Char. 481. (Lysias 117. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξήχθη ὑπὲρ πάσης ὀλοφύρασθαι τῆς Ἑλλάδος. 'Ad hæc, quæ videri possint ab hoc tempore locoque alieua, evectus, et ab impetu perturbatæ meæ mentis, cui resistere non poteram, adactus sum, ut evagarer, invitatus et oblitus mei.' Reisk.) Sic Hist. 7, 5, 8. Epaminondas, si hostes opportunum locum tenebant, οὐκ ἐξήγετο ἐπιτίθεσθαι. K. Π. 4, 1, 11. pro Οὐκοῦν καὶ ἄλλοις προθύμως λέξεις; Brodæus, quem Zeun. sequitur, legit, Οὐκοῦν καὶ ἄλλους, ἔφη, πρ. ἐξάξεις; ut sit Hortaberis: 8, 5, 5. ἐξάξειν habet Philolph. pro ἐξοίσειν. Non bene de re inanimata." Lex. Xenoph. "Ἐξάγεσθαι ab impetu s. mentis s. orationis, s. suæ s. alienæ, efferri, extra se rapi, ad inconsulte, suamque in fraudem, s. loquendum s. agendum impelli. Καὶ γὰρ εἰ τι σιωπᾷ ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι, 411. "Αἱ τις ἄφρων, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ πράττειν, 527. Ἀνασχόμενον τότε καὶ μηδὲν ἀνήκεστον ἐξαχθέντα πρᾶξαι, 538. 1458." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Dinarchus 11. Τὸν δὲ κατὰπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην ἐξάγομαι γὰρ· ὃν οὐχ εἰς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου Βουλὴ ζητήσασα ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ἡμῶν; "Aristid. 1, 380. 2, 266. 2, 198. Pausan. 420. Ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ." Valck. ad Scap. marg. "Ἐξάγεσθαι, Efferri, h. e. Ad impetum dicendi concitari. Ita Phot. Bibl. Cod. 265. de Demosth. et Aristide, quibus cum a natura esset acrius ingenium, φύσις μικροτέρα καὶ παθητικὴ, sæpe etiam in argumentis levioribus et moratoribus, impetuosius et vehementes esse solent: Πολλάκις ἐξάγονται τῆς προθέσεως ἐλαττωμένης ὑπὸ τῆς φύσεως· οὐδὲ γὰρ, οὐδ' ἔστιν ἱκανὴ ἡ τέχνη κατορθῶσαι τὸ βούλημα, μὴ συνεργὸν ἔχουσα καὶ τὴν τῆς φύσεως ιδιότητα." Ernest. Lex. Rhet. "Excito. Hier. 9, 11. Μικρὰ ἄθλα πολλοὺς πόνους, πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγειται ἀνθρώπων. Abire jubeo, Dimitto. Præsidia ex urbe, Hist. 3, 1, 8. Chorum e theatro, 6, 4, 16. Derivo, Ἐcou. 20, 12. Ὑδωρ ἐξάγεται ex agris τάφροις. (Demosth. 1276. Οὗτος τοίνυν ἀκτιῶ με ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ εἰσδεξάμενον εἰς τὸ ἑμαντοῦ χωρίον, ὅταν τὰ τοῦτον παραλλάξῃ χωρίον, πάλιν εἰς τὴν ὁδὸν ἐξάγειν.) Elicio, K. Π. 2, 2, 8. Ἐκ σοῦ πῦρ ῥᾶον ἂν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι." Lex. Xenoph. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 681.] || Ap. Isæum autem ἐξάγω, Expello, Depello,

Bud. 380. [Isæus 53. Καὶ εἰ τις αὐτὴν ἀφηρεῖτο, ἢ ἐβιάζετο, ἐξήγεν ἂν ἐκ τῶν πατρῶν: 101. Ἄλλ' οἱ παρὰ τούτου θέμενοι καὶ πριάμενοι (ἐχουσιν,) ἡμεῖς δ' οὐκ ἐξάγομεν. "Sc. αὐτοὺς, Nos autem eos, qui nunc ista possident, illinc non deducimus, non expellimus, velut injusta possessione." Reisk. "Ἐνθένδε ἐξήγαγον αὐτοὺς ἄκοντας, Hinc, (ex Urbe,) coëgi eos quanquam invitos proficisci, et velut expuli, vel extraxi, 389. de scena deducere saltatorem, vel magistrum chori, 533. 534. Ἐξαγαγὼν ἐκ τῆς οἰκίας τὰν δράποδα, 845. Ἐξάγειν ἐκ γῆς. Aliquem e prædio, in quod velut suum immigrare vult, educere et vi eum a possessione arcere, 865. 887. Ἐξήγεν ἡμᾶς, φάσκων αὐτοῦ εἶναι, Aiens illa bona sua esse, 1090. Ἐξαγομένων τῶν παίδων ἐπιλαμβάνεται, Injicit manum pueris Athenis alio clam et furtim ablegandis, 895. 896." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Ἐξάγειν παῖδα, Puerum clam ex urbe educere furto subductum, alio asportandum et pro mancipio vendendum, 350. Ἐξήγαγεν ἀνδράποδον ἐντευθενί, 489. Ὑπὸ μάλης λαβῶν ἐξήγαγε, Clam extulit, Furto subduxit ξίφος ἔχων, Fr. 22. 21. vel potest quoque ἐξήγαγε ibi loci reddi Exit, Abiit, Discessit." Reisk. Ind. Gr. Lysiac. "Πορευομένων ἡμῶν εἰς τὰ κτήματα—ἐξήγεν ὁ Λεῶν στρατος οὐτοσί, φάσκων αὐτοῦ εἶναι, Demosth. π. Λεῶν. 265. Hervag. Bas. 8. Ἐξήγεν αὐτὸν ὁ Πρώτος, καὶ ὁ κοινὸν τοῦ Πρώτου Φέρτατος· οὐτοσί δ' οὐκ ἐξήγετο· οὐδ' ἔφη διαρρήδην ὑπ' οὐδενὸς ἐξαχθῆναι, εἰ μὴ αὐτὸν ἐγὼ ἐξάξω—ταῦτ' ἐκείνου προκαλουμένου καὶ λέγοντος, καὶ ἡμῶν, οὐδὲν ἦν πλέον, ἀλλ' ἦν αἵρεσις ἢ τοῦτον ἐξάγειν, ἢ ἀπολωλεκέναι σωθέντα παρόντα τὰ ἡμέτερά· αὐτῶν, Idem Παραγρ. π. Ζηνοθ. 70. His locis ἐξάγειν forense verbum esse videtur, atque idem, vel simile quid, significare τῷ Moribus deducere ap. Romanos, i. e. To oust according to custom, in order to lay a foundation for an action at law. Vide Cic. pro Cæcina 7, 20." Seager. Mss.]

[Ἐξάγω, Expello, sensu medico. Geopon. 12, 26. Ἐλμινθας ἐξάγει, pro quo "Plin. (20, 12, 49.) Bestiolas omnes innascentes corpori arcet." 27. Merā δὲ ἡδυόσμον καὶ οἶνον πινόμενον ἔλμινθας καὶ *ταινίας ἐξάγει, pro quo Plin. Semen e vino omnia intestinorum animalia pellit, efficacius addito mentastro: 30. Ταῦτα δὲ (τὰ σκόρδα) ἐσθιόμενα ἔλμινθας ἐξάγει, ubi Niclas. "Diosc. 2, 182. Βιζρωσκόμενον ἔλμινθας πλατείας ἐξάγει. Lumbricos expellunt etiam ap. S. Sethi. Plin. 20, 6, 23. Tineas et reliqua animalia interaneorum pellit in aceto mulso coctum."]

Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior, Il. H. (336.) Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χέουμεν ἐξαγαγόντες, i. e. ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες. [Eust. 684. Τὸ δὲ χέουμεν τύμβον, ταῦτόν τῷ, διὰ χυτῆς γῆς *ἀναχωματίζομεν, οἱ δὲ παλαιοὶ χύσομεν αὐτὸ ἐρμηνεύουσι. Τὸ ἐξαγαγόντες, ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐν τῷ, Λαοδικὴν ἐσάγουσα, ἦγουν εἰσπορευομένη, εἰσιούσα. Schol. Ven. A.: Διασταλτέον ἐπὶ τὸ χέουμεν· τὸ δ' ἐξαγαγόντες, ἦτοι ὕλην πρὸς τὴν τοιχοποιεῖαν, ἢ ἀντὶ τοῦ προελθόντες πολὺ εἰς τὸ πεδίον, ἵνα ἡ μὲν ἐξ πρόθεσις ἀντὶ τοῦ ἔξω ἐκπύρρηματος κέρηται· τὸ δὲ ἀγαγόντες ἐν ἴσῳ τῷ πορευθέντες περιλαμβάνουσι γὰρ τῷ ναυστάθμῳ καὶ τοῦ πεδίου μέρος· τὸ δεύτερον ἀμεινον. Schol. Ven. B.: Ὑποστικτέον εἰς τὸ χέουμεν· τὸ δὲ ἐξαγαγόντες, ὁμοῖον ἐστὶ τῷ, Λαοδικὴν ἐσάγουσα, ἀντὶ τοῦ εἰσερχομένης· οὕτω καὶ τὸ ἐξαγαγόντες, ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες. "Videtur esse pro ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες, in opposito ad εἰσάγειν, i. e. εἰσπορεύεσθαι, εἰσιέναι, ut ergo ἐξάγειν eodem modo intransitive sæpe ponatur quam εἰσάγειν, omisso· εαυτὸν vel εαυτούς: pertinet ergo l. c. non ad τὸν, sed est, ἡμεῖς ἐξαγαγόντες ἡμᾶς, Educantes nos, i. e. Egredientes vel Egressi, χέουμεν, pro χέωμεν Ionice, τύμβον." Damm. Lex. Homer.] Xenoph. Hell. 6. p. 73. "Ἐγὼν ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου. [Cf. Lex. Xenoph. supra.] Vide et Εἰσάγω contrarium ita positum ἀμεταβάτως, item Ἀπάγω, et Προσάγω. ["Exeo, ad Il. Γ. 252. Heyn. Hom. 5, 365. 382." Schæf. Mss. "Synes. 180." Wakef. Mss.]

[Ἐξάγω, "Induco, Incito, Impello, ad Xenoph. Mem. 1, 2, 22. De aor. 1. ad Thom. M. 4. n. 6. (cf. Ἀγω.) Athen. 46. ἐξάξει αὐτὸν τοῦ ἔγῃ. Abresch.

A Lectt. Aristæn. 80. Dorv. ad Char. 313. Valck. ad Herod. 273. 647. Ἐξάγω, Markl. Suppl. 79. Wakef. Herc. 777. 1215. Musgr. 775. Kuster. Aristoph. 69. a. 125. b. Jacobs. Anth. 12, 52. Ἐξάγω πόλεμον, Diod. S. 2, 643. Orell. Suppl. ad Nic. 46.: τὴν ἀρχὴν, Dionys. H. 1, 355. 2, 1208. Thom. M. 324. (Ἐξενεγκεῖν· καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν.)" Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξάγαγε· Educ. Ἐξάγω· Educo, Traduco, Evagino, Eveho, Elicio. Ἐξάγει· Productit. Sophocles ap. Plut. de Aud. Poet. 6, 73. Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Grot. vertit: Perferre frugem falsa negat oratio. "Paul. Sil. Epigr. 74. (v. 120. Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι Πολλὰς φυτῶν αἰγείρους Ἡλεκτρον ἐξαγούσας, Τὸ *χρυσόμορφον εἶδος.)" Wakef. Mss. Ἐξάγω, Desino. Idem Plut. l. c. 129. Ὅτι τοῦτο ἐστὶ τὸ παρ' Ἐπικούρῳ θρυλούμενον αἰεὶ καὶ θαναμαζόμενον, ὥς οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν. Idem ib. 130. Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικεῖν τοῖς δόγμασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου, καὶ σπουδὴν περιτίθεισι τοῖς χρησίμως λεγομένοις, quod vertitur, Hujusmodi ad placita philosophorum reductio et accommodatio poematum, ea fabulis personæ exuit, facitque, ut seria habeantur, quæ sunt dicta utiliter: de Audit. 6, 154. Ὅ δ' ἐπὶ λόγων ἀφιγμένοις ἐστίασιν, ἂν μὲν ἐπὶ ῥήτοισι, ἀκροάσθω σιωπῇ τοῦ λέγοντος· οἱ γὰρ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα, καὶ *προσδιαπορῶντες, οὐχ ἡδεῖς, οὐδ' εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες, ὠφελούνται μὲν οὐδὲν, τὸν δὲ λέγοντα καὶ τὸν λόγον ὁμοῦ συνταράσσουσιν. "Ἐξάγοντες sc. τοὺς λόγους, vel τὸν λέγοντα." Reisk. Ind. Gr. Idem de Adul. et Am. Discr. 6, 257. Οὕτως Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξήγεν ἀληθινόν, ἐξελεγχόμενον, καὶ τὴν καρδίαν ἀνέστρεφε, Convictoque vitii veras extorsit lacrymas. Sic Eurip. Suppl. 770. Ἀκραντ' ὀδύρει, ταῖσδ' ἔξάγεις δάκρυ: Fr. inc. 74. Μῆ μοι προτείνων ἐλπίδι· ἐξάγον δάκρυ, Lacrymas elice. Ælian. N. A. 17, 6. Ἀμύμητος δὲ φησιν ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναι τινα, ἐν ἣ τὸς ἱερεῖς ἐκ τινος λίμνης ἐπαοιδὰς καταγοητεύοντας εὐ μάλα ἐλκτικαῖς ἐξάγειν κροκοδειλούς πηχῶν ἐς. Hes. Ἐξαγε κούρη· ἔξαγε τὴν κόρην, (ex Il. A. 337. cf. Nostrum et Lex. Xenoph. supra. Sic Eurip. Iph. A. 693. Ὅταν ξὺν ὕμεναίοισιν ἐξάγω κόρην: 998. Σὺ μῆτε σὴν παῖδ' ἐξαγ' ὄψιν εἰς ἐμήν.) Ἐξάγων· ἐκβαλὼν, προσφέρων. *Ἐξάγω χῶλόν· τραγίσκιον, παιδιᾶς εἶδος, παρὰ Ταραντίνοις. (Τραγίσκιον corrigat Salmas. Vide Meurs. de Lud. Gr. 13.) Ἐξάγη· ἐξενέγκη. Is. Voss. ob seriem legit, Ἐξάξη· ἐξενέγκη. Flor. Ed. habet ἐξάγει. Cod. teste Schow. exhibet, Ἐξάγει· ἐξενέγκει. Zonar.: Ἐξήχεν· ἀντὶ τοῦ δώσειν. Οὕτως Δημοσθένης. "Sic etiam Phavor. qui Nostrum exscripsit. Sed corrupta sunt: quomodo leg. sit, non perspicio." Tittmann. "Ἐξαγηοχέται τὰς φρουρὰς ἐκ τῶν πόλεων, 24, 3, 1. Ὁμοίως Παφλαγονίας ἐκχωρεῖν, ἀποκαταστήσονται τοὺς οἰκτορας, οὗς πρότερον ἐξαγήσκει, 26, 6, 5." Lex. Polyb. "Ἐξάγω, Tollo clamorem, Plut. 1, 119. Transeo, 2, 36." Wakef. Mss. "Job. 23, 7. Ἐξαγάγοι δὲ εἰς τέλος μου τὸ κρίμα, Educat vero in finem iudicium meum, s. Iudicii mei finem faciat. Idem significat phrasis, Ἐκβάλλει εἰς νίκος τὴν κρίσιν, Matth. 12, 20. Nam εἰς νίκος alias etiam Græcis V. T. Interpr. idem est, quod εἰς τέλος. Vide Νίκος." Biel. Thes.]

[Ἐξάγειν τὸν μυστικὸν Ἰακχόν. Plut. Camillo 19. Οὐκ ἄγνωθ' ὅτι περὶ τὸν τῶν μυστηρίων καιρὸν αὐθις Θῆβαι τε κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀλεξάνδρου, καὶ μετὰ ταῦτα φρουρὰν Ἀθηναῖοι Μακεδόνων ἐδέξαντο περὶ αὐτὴν τὴν εἰκάδα τοῦ Βοηδρομιῶνος, ἣ τὸν μυστικὸν Ἰακχόν ἐξάγουσιν. Xylander vertit, Sacra pompa in honorem Bacchi ducitur, et annotat: Hoc enim est τὸν μυστικὸν Ἰακχόν ἐξάγειν, vel ἐξελαύνειν, quæ pompa ab urbe Eleusinem ducebatur, ut in Vita Phocionis hanc ipsam rem scribens Plut. docet. Meminit et alias non semel. Canebatur autem simul hymnus, qui et ipse Iacchus dicitur. Vide Arrian. de Exp. Alex. 2. ubi de Hercule Tyrio disputat.]

[Ἐξάγω, "Dicto, Mando," Wakef. Mss. "Diog. L. 5, 72. in Testamento Lyconis, Περὶ δὲ τῶν θεραπενόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, (ubi vertitur Sic sta-

tuο.) Δημητρίῳ μὲν ἐλευθέρῳ πάλαι ὄντι ἀφήμι τὰ A
 λύτρα, καὶ δίδωμι πέντε μνᾶς, καὶ ἱμάτιον, καὶ χιτῶνα :
 5, 55. in Testamento Theophrasti, Δότω δ' Ἰππαρχος
 Καλλίνῳ τρισχίλιας δραχμάς. Μελάντη δὲ καὶ Παγ-
 κρέοντι, εἰ μὲν μὴ ἐωρῶμεν Ἰππαρχον καὶ ἡμῖν πρότε-
 ρον χρεῖαν παρεσχήμενον, καὶ νῦν ἐν τοῖς ἰδίῳις μάλα
 νευαναγκάστα, προσετάξαμεν ἂν μετὰ Μέλαντος καὶ
 Παγκρέοντος ἐξάγειν αὐτά· ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἐκείνοις ἐώ-
 ρων ῥάδιον ὄντα * συνοικονομεῖν, λυσιτελέστερόν τε αὐ-
 τοῖς ὑπελάμβανον εἶναι τεταγμένον τι λαβεῖν παρὰ
 Ἰππαρχον· δότω Ἰππαρχος Μελάντη καὶ Παγκρέοντι,
 ἑκατέρῳ τάλαντον." Seager. Mss. Ubi ἐξάγειν verti-
 tur Educere. Interpres autem h. l. sic vertens parum
 intellexisse videtur:—Melantæ vero et Pancreonti,
 nisi Hipparchum intueremur et antea nobis fuisse
 perutilem, et nunc in suis rebus magnum pertulisse
 naufragium, mandaremus profecto ea cum Melanta
 et Pancreonte educere. Quoniam vero non facile
 fore illis animadverti, junctim rem familiarem dispen-
 sare, commodiusque illis arbitratus sum, si quid ab
 Hipparcho constitutum acceperint: dabit igitur Hip-
 parchus Melantæ et Pancreonti singulis talentum. B
 Sententiæ apodosis est in verbis, δότω Ἰππαρχος Με-
 λάντη καὶ Παγκρέοντι: verba Μελάντη καὶ Παγκρέοντι
 jam in initio sententiæ posuerat, sed perspicuitatis
 ergo in ejus fine repetiit. V. αὐτὰ pertinet non ad
 id quod jam dixerat, sed ad id quod statim dicturus
 erat. Menag. vero ad priorem locum, "Nota ἐξά-
 γειν," inquit, "in ea signif. imitatio autem est Pla-
 tonis Phædone." Locus, ad quem V. D. respexit,
 nondum nobis compertus est.]

[Ἐξῆγε et ἐξῆει conf. "V. ἐξάγειν restituenda
 Heliodoro 8, 375. e Cod. Taur. Κάπειδὴ τούτοις τὸν
 Ὀροονδάτην ἐνεπεπλήκει, Cod. ἐνπεπλήκει, καὶ ὅλως,
 sic recte Cod. pro ὅλος, πρὸς ἀγανάκτησιν καὶ τιμω-
 ρίαν ἐξῆγε. Vulgo ἐξῆει, quod non hic habuerit lo-
 cum, nisi cum aliqua sribligine, licet ἐξῆναι πρὸς
 ἀγανάκτησιν per se damnari nequeat." Dorv. ad
 Char. 481=493. "Dorv. e Cod. Taur. in Heliodori
 loco, quem et ipse attigi Lectt. Aristæn. 80. (scri-
 bens, 'ubi ne quis ἐξήχθη conjiciat. Aeneas Gazæus
 Theophr. p. 18. Ἡ ψυχὴ πρὸς ἐπιθυμίαν καὶ ὀργὴν
 ἐξήγετο. Idem obtinere moneo, quod fit sæpissime,
 ut verbum absolutum locum suppleat passivi cognatæ
 significationis.") pro edito ὅλος—ἐξῆει, restituit ὅλως
 —ἐξῆγε. Nec profecto ἐξῆει subsistere quibit, simul
 ὅλος moveatur. Interim, quod et agnoscit vir erudi-
 tus, proba manet locutio, πρὸς ἀγανάκτησιν ἐξῆναι.
 Soph. Œd. C. 1035=974. Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος
 ἀνόσιον στόμα. Aelian. V. H. 1, 14. Πολλάκις εἰς
 ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες. Et sic Exire in iram,
 Lucan. 3, 112." Abresch. Diluc. Thuc. 322. Ἐξῆγε
 et ἐξῆρε conf. "Ἐξαίρω, Moveo castra, Progredior
 cum exercitu, et notione transitiva, si vera lectio ve-
 terum Codd. 3, 101, 6. Ἐξῆρε τοὺς εὐζώνους, Movit,
 Eduxit expeditos, ubi tamen tenendum ἐξῆγε putavi,
 quod e recentissimis Mss. adoptavit Casaub." Lex.
 Polyb.]

Ἐξαγωγή, (ή,) Eductio, Exportatio, ἐξαγωγή σίτου,
 Exportatio frumenti, Isocr. [3, 216. Auger. ubi ta-
 men est, "Ἄξιον δὲ Σατύρου καὶ τοῦ πατρὸς ἐνθυμηθῆ-
 ναι, οἱ πάντα τὸν χρόνον περὶ πλείστου τῶν Ἑλλήνων
 ὑμᾶς ποιοῦνται, καὶ πολλάκις ἦδη διὰ σπάνιν σίτου τὰς
 τῶν ἄλλων ἐμπορίων ναῦς κενὰς ἐπέμποντες, ὑμῖν ἐξα-
 γωγὴν ἔδοσαν, Exportandi facultatem dederunt. De-
 mosth. 917. Κηρύγματα γὰρ ποιησαμένον Παρεισάδου
 ἐν Βοσπόρῳ, ἐάν τις βούληται Ἀθήναζε εἰς τὸ Ἀττικὸν
 ἐμπόριον σιτηγεῖν, ἀτελῆ τὸν σίτον ἐξάγειν, ἐπιδημῶν
 ἐν τῷ Βοσπόρῳ Λάμπις, ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου
 καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι, "Veniam
 frumentum e portu exportandi, et quidem cum remis-
 sione vectigalis statuti, eo prætextu, quoniam præ-
 se ferret, id frumentum a se Athenas pervectum iri." Reisk.
 Suid. Ἐξαγωγή. Ἀρά γε χρὴ κολάσαι τὸν
 δούλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ εἶσαι τοῖς περι-
 κειμένοις δεσμοῖς ἐναποθανεῖν; † Ὁ δὲ τὴν δεξαμένην
 αὐτὸν φυγόντα, ἀξιοῦσαν εὐπαθεῖν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου
 πωλητήριον ἦγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέ-
 πρακεν. Εὐπαθεῖν est verbum nihili, contra sermonis
 leges formatum, v. nostra supra 340. c.—354. b.

Lege εὐ παθεῖν, et sic ipse Suid. v. Ἀριστογείτων
 Σκνιδίμον: Καὶ Ζωβίαν ὑποδεξαμένην αὐτὸν φυγόντα,
 ἀξιοῦσαν εὐ παθεῖν, ὅτε ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου
 πωλητήριον ἦγαγεν, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέ-
 πρακεν. Respicitur historia, quam narrat Demosth.
 c. Aristogit. 787., Ἄλλ' ἀδελφὴν γε, ἐπ' ἐξαγωγῇ
 ἀπέδοτο κ. τ. λ. Idem c. Timocr. 763., Ὅς οὖν τὴν
 μὲν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ, φησὶ μὲν ἐκδοῦναι, πέπρακε
 δὲ τῷ ἔργῳ. "Ea conditione, ut ex urbe alio expor-
 taretur, neque rursus illuc rediret." Reisk. J. Poll.
 3, 125., Ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδραπόδων, ἔστιν εἰπεῖν κατὰ
 Δημοσθένην, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο. Olim legebatur
 ἐπ' ἐξαγωγῇ, perperam. "Malo legere ἐπ' ἐξαγω-
 γῇ, quod est ea lege venditum esse servum, ut ex-
 portetur. Hinc Tituli in Jure, De Servis exportan-
 dis etc. Et, L. Servus exportandus vaneat. Ille
 ultimus xviii. Digest. hic LV. Lib. iv. Codicis, ad
 quos ambos v. JC. phœnicis Cujacii Paratitla, præ-
 sertim ad illum Codicis, ubi aliquot exempla hujus
 phrasis, ἐπ' ἐξαγωγῇ. Quo pertinent et hæc ap. Suid:
 Ἐπεξαγωγῇ. Ἐμαστιγούτο ῥάβδοις, εἶτα ἐπεξαγωγῇ
 ἐπιτράσκετο, δειλίας καὶ ἀποδράσεως τίμημα φερόμενος
 δούλος εἶναι." Jungerm. Temere V. D. pravam,
 quam in Ed. Mediol. repererat, lectionem secutus
 ἐπεξαγωγῇ dedit pro ἐπ' ἐξαγωγῇ. Idem articulus
 et in Zonara legitur, ubi Codd. ἐπεξαγωγῇ, sed di-
 visim leg. ἐπ' ἐξαγωγῇ monet Tittmann. "Casaub.
 ad Athen. 160. (e Paphio Sopatro: * Ζηνωνικῇ
 πραθῆσθ' οὗτος κυρίῳ Ἐπ' ἐξαγωγῇ, τὴν φρόνησιν
 ἀγνοῶν. Zenonius herus, inquit, inclemens, et mi-
 sereri nescius. Erat enim Zenonis dogma, Τὸν σοφὸν
 οὐκ ἐλεθθήσεσθαι, Non cadere in sapientem miseri-
 cordiam. Παραθήσεται κυρίῳ Ἐπ' ἐξαγωγῇ, ut editum
 est, negamus esse Gr. orationem, at πραθῆναι ἐπ'
 ἐξαγωγῇ, frequens ap. oratores et Gr. Jurisconsultos.
 Pœnæ servilis genus erat, hac lege atque omine ven-
 di, ut extra fines deportetur servus nequam. Aelian.
 in Epist. Τὴν δὲ νύμφην ἀποδώσομαι κακείνην ἐπ' ἐξα-
 γωγῇ." Elsnr. in Act. Apost. 7, 9. (Καὶ οἱ Πα-
 τριάρχαι Ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ ἀπέδοντο εἰς Αἴγυπτον,
 Vendiderunt abducendum in Ægyptum, ita recte
 supplevit Beza.—Notat Casaub. ad h. l. hanc esse
 servorum venditionem, quam veteres vocabant ἐπ'
 ἐξαγωγῇ, cum mancipia ea lege vendebantur, ut in
 longinquas terras deportarentur. Quod tamen etiam
 in genere notare potest, Vendere iis, qui deportare
 eos possunt in longinquas terras ubi forte habitant,
 aut quo lucri gratia proficiscuntur, ut Ismaëlita h. l.
 Ita accipi potest Herod. 5, 6. de Thracibus, Πωλεῖ-
 σι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ, Liberos abducendos ven-
 dunt. Græci autem ne servos quidem in exteras
 terras vendere solebant, teste Philostr. V. A. 8, 7.
 Οὐδὲ δούλον ἀνὴρ Ἕλληνα πέρα ὄρων ἀποδώσεται.)
 Dio Chrys. 344. a. Plaut. 997. (Rud. 3, 2, 15.) te-
 que oro et quæso, si speras tibi Hoc anno multum
 futurum sirpe et laserpitium, Eamque eventuram
 exagogam Capuam salvam et sospitem. Merces
 exigere, Mercibus exactis pro Distractis, Gronov.
 Liv. 3, 209. Plaut. 1187. (Truc. 4, 2, 6.) Ego inte-
 rim hic restitrix his præsidebo, iste dum sic faciat
 Domum ad te exagogam, i. e. Bona exportet." Valck.
 ad Scap. marg. "Exagoga, Evectio, (v. Gloss. in-
 fra,) Exportatio, item, Ipsæ merces quæ exportantur.
 Festus: Exagogen, Evectionem." Forcellin. Lex.
 "Exagoga, Eductio, Proventus, Reditus.—Hinc
 Lipsius etiam legi vult ap. Plaut. Truc. 2, 7, 1. Ite,
 ite hac simul mulieri, damnigeruli, foras-gerones,
 Bonorum exagogæ, ut abstractum ponatur pro con-
 creto. Sed etiam bona est vulg. * Hamaxagogæ.
 Hamaxagoga, proprie Evectio quæ fit plaustris,
 deinde comica lascivia, Qui velut totis plaustris rem
 domo exportat." Gesner. T. L. L. At Forcellino
 "Exagoga, æ, m. * ἐξαγωγεύς, Qui exportat, Truc.
 2, 7, 1." "Ἐξαγωγή, Exportatio, ad Diod. S. 2, 9.
 Diod. S. 2, 548." Schæf. Mss. Cass. Dio 762. Καὶ
 τὰ τε ὅπλα σφῶν ἀφείλετο, καὶ τῆς ἡλικίας τὸ πλεῖον
 ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο. Joseph. A. J. 16, 1. Ἐν δὲ τῇ
 διοικήσει τῶν ὅλων πραγμάτων ἐσπονδακὺς ὁ βασιλεὺς
 τὰς κατὰ μέρος ἀδικίας ἀναστρεῖλαι, τῶν περὶ τὴν πόλιν
 καὶ τὴν χώραν ἀμαρτανομένων, τίθησι νόμον οὐδὲν εἰο-

κότα τοῖς πρώτοις, ὃν αὐτοὺς ἐβεβαίον, τοὺς τευχωρύχους (ita in libris omnibus) ἀποδιδόμενος ἐπ' ἐξαγωγῇ τῆς βασιλείας. Zonaras, Τοὺς τοιχωρύχους ἐπ' ἐξαγωγῇ τῆς χώρας πιπράσκεσθαι. Zosim. 740. Sylb., Καὶ τοὺς Βατάους προσέταπεν, ἀποθεμένους τὰ ὄπλα, τοῖς τίμημα προσφέρουσιν, οἷα δραπέτας οἰκέτας ἐπ' ἐξαγωγῇ δημοσίᾳ πωλεῖσθαι: 706. Εἰκότως τοίνυν ὁ Καίσαρ ἀχθόμενος ἐφ' οἷς (τε) τόγε ἦκον εἰς αὐτοὺς, ἐκδεδάκασι τοῖς βαρβάροις τοὺς ὁμοφύλους, τὴν μὲν ἀπὸ τῶν νόμων ὠρισμένην τιμωρίαν αὐτοῖς οὐκ ἐπέθηκεν· ἀμφίεσας δὲ ἐσθῆτι γυναικεῖα, διὰ τοῦ στρατοπέδου παρήγαγεν ἐπ' ἐξαγωγῇ, στρατιώταις ἀνδράσι χαλεπωτέραν θανάτου τὴν τοιαύτην τιμωρίαν καὶ ποινὴν ἡγησάμενος. "Solebant servi vñire ut exportandi, quandoque etiā liberæ conditionis homines ea conditione, ut in alias regiones exportarentur, ibique demum venterentur denuo." Kuhn. Plut. Lacon. Apophth. 6, 806. Βουλομένον δ' αὐτοῦ σκύλακας οἰκοθεν μεταπέμψασθαι, ὥς τις εἶπεν, Οὐκ ἔστιν ἐξαγωγή παρ' αὐτῶν· οὐδὲ γὰρ ἀνδρῶν, ἔφη (Agesipolis), πρόσθεν, ἀλλὰ νῦν ἐγένετο, "Non licet ap. illos catulos vendere," Reisk. Ind. Gr. Rectius, Exportare. Per metaph. ponitur ap. Plut. Sympos. 8, 786 (=870. Wytenb.). Ἡμεῖς δὲ ἑαυτοὺς χρῆσθαι λόγοις συνεθίζομεν, ὡς πᾶσιν ἐστὶ καὶ πρὸς πάντας ἐξαγωγῇ, διὰ τὰς ὑποθέσεις μηδὲν ἀκόλαστον, μηδὲ βλάσφημον, μηδὲ κακότητες ἐχούσας, μηδὲ ἀνελευθερον, Nos autem nosmet ipsi condoceremus ad sermones habendos, quorum efferendorum ad omnes homines omnibus hominibus concedimus facultatem. Ἐξαγωγῇ proprie et κατ' ἐξοχὴν dicitur Venia frumentum exportandi, ut in Isocr. et Demosth. II. cc.] Sic σύκων ἐξαγωγῇ, Plut. Solone. ["Ἐξαγωγῇ σίτου, Exportatio frumenti, 28, 2, 2. σιτικῇ, 28, 14, 8. mercium, 4, 38, 9." Lex. Polyb. Vide Krebs. in Ἐξαγωγίον citandum. Theophr. Char. 23. Ἐξαγωγῇ ξύλων ἀτελής, Exportatio materiæ sine portorio, s. immunis.]

Ἐξαγωγῇ, ab ἐξάγειν ἑαυτὸν signif. Mortem sibi consciscere, Mors conseita. Alex. Aphr. "Ἐπὶ εἰ εὐλογος μὲν ἡ ἐξαγωγή, Si justa est occasio mortem sibi consciscendi. Cic. de Fin. 3. μονὴν ἐν τῷ βίῳ et ἐξαγωγὴν interpr. Mansionem in vita et Excessum e vita, p. 184. mei Lexici Cic. [Orig. c. Cels. 414. Φαμέν δὲ καὶ πρὸς ταῦτα, ὅτι εὐλογος ἐξαγωγῇ οὐδεμία ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ δι' εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν μονὴ ἑπ' ἂν ὑπὸ τῶν δικάζειν νομιζομένων, ἡ ἐξουσίαν τοῦ ζῆν ἡμῶν ἔχειν δοκούντων, τὸ ἔτερον προτείνηται, ἡ τὸ ζῆν μετὰ τοῦ παρὰ τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ πράττειν, ἡ τὸ ἀποθνήσκειν μετὰ τοῦ πείθεσθαι τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Plut. adv. Stoicos 10, 388. Ἀλλὰ καὶ τούτοις μονὴν οἰοῦνται καθήκουσαν εἶναι κακείνοις ἐξαγωγῇ. Hinc forte ponitur pro "Finis, Exitus, Terminatio rei. Ἡ τῶν παρόντων κακῶν ἐξαγωγή, 2, 39, 4. τῶν πραγμάτων, 4, 51, 9. τὴν ἐξαγωγὴν ποιεῖσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Componere controversias, 9, 33, 11." Lex. Polyb. "Quæstio de morte sibi ultro consciscenda, late patet in omni veterum Philosophia, et in primis celebratur a Stoicis in loco περὶ εὐλόγου ἐξαγωγῆς. Librum de ea perdoctum, propediem edendum, conscripsit discipulus noster Guil. Theodor. Baumhaver. multæ juvenis humanitatis, variæ doctrinæ, et in Gr. Latinisque literis probe versatus." Wytenb. ad Plat. Phæd. 335. At Aretæo de Cur. Morb. diut. 1, 2. p. 118. est Vitæ traductio, Vitam degere: Ἐνυφόρος δὲ πλοῦς, καὶ ἐν θαλάσῃ ἐξαγωγῇ τοῦ βίου. Ἰώσως, διεξαγωγῇ, Henisch. et Goupyl. repp. in Ms.]

Ἐξαγωγῇ exponitur etiam Subductio alvi, in VV. LL. [Respicitur ad Plut. de Sanitate tuenda 6, 508. "Ὅθεν ἡδοναὶ μὲν ὀξεῖαι καὶ ἀτελεῖς, καὶ πολλὴν ἔχουσιν σφυγμὸν καὶ ὀστρον ἐν ταῖς ἀπολαύσεσι, λαμβάνουσιν αὐτοὺς, διατάσεις δὲ καὶ πληγαὶ πόρων καὶ πνευμάτων ἐναπολείψεις διαδέχονται, μὴ περιμένονσαι τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, (Qui non expectare possint naturalis evacuationis tempus,) ἀλλ' ἐπιπολάζουσιν τοῖς σώμασιν, ὥσπερ ὑπεράντλοις σκάφεσι, φορτίων ἐκβολῆς, οὐ περιττωμάτων, δεόμενοι. Αἱ δὲ περὶ τὴν κάτω κοιλιάν ἐκταράξεις διὰ φαρμακείας φθείρουσαι καὶ τήκονσαι τὰ ὑποκείμενα, πλεόονα ποιοῦσι περιττωσιν ἢ ἐξάγουσιν. Plus addunt superflui quam educunt. "Num *πνι-

γαί, Strangulationes, Interceptiones meatuum, per quos transpiratio meat, vel vapores e corpore exhalant, et spirituum defectiones?" Reisk. Sed v. πνιγῇ alibi non extat.]

[Ἐξαγωγή, Eductio militum e castris, adversus hostem, 5, 24, 4. 10, 11, 3. 11, 22, 2. 10, 21, 4." Lex. Polyb. "Ἐξαγωγή, Eductio equitum exercitiū causa: tempore belli, de Præf. Eq. 4, 9." Lex. Xenoph.]

[Ἐξαγωγή, sensu forensi, Angl. Ousting. Demosth. 1090. Γενομένης οὖν τῆς ἐξαγωγῆς, ἵνα τὰ πλεῖστα παραλείπω, ἐλάχομεν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ κλήρου, οὔτε γόνῳ, ὥσπερ εἶπον, οὐδενὸς ὄντος τῷ τετελευτηκότι, οὔτ' εἰσποιητοῦ γεγεννημένου κατὰ τοὺς νόμους, "Cum nos de possessione hereditatis, quam adieramus, deducti essemus," Reisk. "Deductio de prædio, vi manuque facta, 28. (Ξενοκλῆς τοίνυν Θήβαζε μὲν ἰὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ ἔργα, οὐχ ἡγήσατο δεῖν τοῖς ἀπὸ ταυτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς.)" Reisk. Ind. Isæi. "Εἰσαγωγῆς adscripsit Scalig. quo hilum non proficimus. Nihilo dilucidius subjecit, quam quod in vulgata est, et vereor, ne deterius quoque subjecerit. Ἐξαγωγὴν in Foro novi usurpatam, minus εἰσαγωγὴν. Videtur hæc causa fuisse. Mancipia Xenocles in illud prædium, s. in illam officinam immiserat, ut qui contenderet Pyrrhi heres nomine uxoris suæ esse. Actor, qui negaret Xenoclem heredem Pyrrhi, sed se contenderet esse, mancipia Xenoclis inde vi manuque deduxerat. Hæc est ἐξαγωγή. Hujus violentiæ contra se usurpatæ testes adduxerat Xenocles. Aut si mavis ἐξαγωγὴν accipere de Exportatione, s. annonarum s. metallorum, adduxerat Xenocles secum Atheis Thebas testes, testaturos, ab actore exportatas fuisse s. annonas e prædio, s. metalla ex officina, quæ non ipsius, actoris, sed sua, Xenoclis, esset." Reisk. Vide Seager. in Ἐξάγω citatum.]

[Ἐξαγωγή, Exportatio, de re funebri. Thom. M. Ἐξενεργεῖν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἐκβαλεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐκφέρειν ἐκφέρουσι μέντοι τὸν νεκρὸν ἐπὶ ἡμέρας, καὶ οὐκ ἐπὶ νυκτός, ἵνα πάντες αὐτὸν ἴδωσι, μὴ φαρμάκοις ἢ τοιοῦτοις τισὶ, καὶ οὐ θανάτῳ φυσικῷ, τέθνηκεν" ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερε τις μέμψιν κατὰ τινος. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐξαγωγή καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορά ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ, καὶ ἐπὶ ἀπλῶς ἐκβολῆς. "Leg. fortasse, ἡ ἀπλῶς ἐπὶ ἐκβολῆς." Sallier. "Virg. G. 4, 255. dnm corpora luce carentum Exportant tectis, et tristia funera ducunt. Latinos enim pariter de hac lugubri et funebri re, Efferre et Exportare dicere solere, notum est cuivis, quod multis quoque exemplis ostendit Kirchmann. de Fun. Rom. 2, 1. cum aliis auctoribus pluribus, quos maximam partem allegavimus, Obs. Crit. 1, 27. p. 69. ubi et ipsi quædam in hanc rem loca produximus." Triller.]

[Ἐξαγωγή, Traductio, Evectio (sic Vulc. et Cujac. pro vulg. Evestio,) Divulgatio, Gl.]

[Ἐξαγωγή, s. *Ἐξαγωγός, Emissarium. Athen. 501. de balaniomphalis phialis agens, Τίμαρχος δ' ἐν τετάρτῳ Περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἐρμού· Πιπταῖχθαί τις ἂν οἰθηθείη, φησὶ, τὴν λέξιν, διότι τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθηνησιβαλανεῖων, κυκλοειδῇ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα, τοὺς ἐξαγωγούς ἔχει κατὰ μέσον, ἐφ' οὗ χαλκοῦς ὀμφαλοὺς ἐπεσθιν. "Τὰς ἐξαγωγὰς Ed. Cas. cum Eust. sic et Ms. Ep. in contextu." Schweigh. "Masculinam nominis formam, τοὺς ἐξαγωγούς, recipere debuimus, offerente vetusto Cod. A. (Cf. Ἀγωγός, Ὑδραγωγός.) Eandem in suo exemplo operis plenioris reperisse Epitomator videtur; qui, cum suo judicio τὰς ἐξαγωγὰς, terminationem quidem nominis non expressa, scripsisset, dein τοὺς superne ascripsit: sic quidem noster habet Cod. Epit." Idem. Cf. Ἐξαγωγεὺς et Ἐξαγωγίς.]

[*Ἐξαγωγή, Act. Traj. 1, 226." Schæf. Mss.] [*Ἐξαγωγεὺς, ἑως, ὁ, Deductor, Qui præsidia ex urbibus deducit. Diod. S. 2, 31. Καὶ κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐξαγωγεῖς, οἱ κατὰ πόλιν ἐκάστην ἐπελθόντες ἐξήγαγον ἀπάσας τὰς φρουράς. Gl. Ἐξαγωγεῖς' Tubi.] [*Ἐξαγωγίς, ἡ, Canalis. Mathem. Vett. 100. Πρὸς

δὲ τὰ ἐνιέμενα ὕδατα ἐξαγωγίδας ὀρύσσειν, Adversus aquas, quæ cum impetu immittuntur, canales fodiendi sunt, per quos emittantur.]

[* Ἐξαγωγήιον, τὸ, Joseph. A. J. 14, 10, 6. Φόρους τε ὑπὲρ ταύτης τῆς πόλεως Ὑρκανὸν ἔχειν, Ἀλεξάνδρου υἱὸν, καὶ παῖδας αὐτοῦ, παρὰ τῶν τὴν γῆν νεμομένων, χώρας καὶ λιμένος ἐξαγωγίου κατ' ἐνιαυτὸν Σιδῶνι, μοδίους δισμυρίους ἐξακισχιλίους καὶ ἐβδομήκοντα πέντε, κ. τ. λ. "Sensus est, Hyrcanus ejusque filii tributum ab aratoribus accipiant ob frumenti exportationem e regione, et portu, quæ quotannis Sidonem fit. Verborum Græcorum structura est paulo impeditior. Sc. φόροι ἐξαγωγίου denotat Tributum ob exportationem frumenti. Hunc enim usum elegantem genitivus ap. Græcos pariter ac Lat. interdum habet. Joseph. A. J. 14, 2, 2. Παρασπονδηθέντες δὲ οἱ ἱερεῖς ἠύξαντο τῷ Θεῷ, δίκην αὐτῶν εἰσπράξασθαι παρὰ τῶν ὁμοφύλων, Qui autem contra fidem datam decepti erant sacerdotes, Deum orarunt, ut populares propter se ulcisceretur. Et eod. loco, Ὁ δὲ Θεὸς—δίκην εἰσπράξατο τοῦ Ὀνίου φόνον, Deus pœnas sumisit ob cædem, qua Onias interiit. Ap. Lysiam Or. c. Alcib. 110. Tayl. τιμωρίαι τῶν θεῶν sunt Pœnæ ob violatos deos exigendæ. Nam Markl. vir Græce doctissimus, qui legere mallet ἀθέων, poterat hic quidem manum intra penulam continere. Ap. Eund. Or. c. Eratosth. 198. τῶν ἀδικημάτων ὀργὴ est Ira, Pœna ob maleficia. Nec aliter interpretor 2 Cor. 1, 5. παθήματα Χριστοῦ quam, Afflictiones propter Christum petendi. Hoc sensu Cic. pro Roscio Amer. 24. dixit Pœnas parentum, h. e. Propter parentes interfectos, cfi. Verr. 1, 3. Philipp. 12, 14. Idem pro Cælio 29. Reip. pœnas, h. e. Quas quis patitur propter læsam remp. Porro genitivi χώρας et λιμένος pendent a præpos. ἐκ, repetenda ἀπὸ κοινοῦ e v. ἐξαγωγίου, uti in Schol. Aristoph. Plut. 151. ad v. ὁρῶσι repetendum e præced. προσδιαλέγουσι est præd, ut idem sit, quod προσορῶσι. Cf. Vales. in Not. ad Maussac. in Harpocr. 235. qui plura conguessit in hanc rem. Σιδῶνι denique dictum puto pro eis Σιδῶνα, quod Græcis nou infrequens. Tale illud Luciani Dial. Mort. 9. T. 1, 311. Τὸν δὲ νεκρὸν—τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, pro eis τὴν Τρωάδα. Sic ap. Charit. 3, 4. Θήρωνι ψῆφος ἠνέχθη, pro eis Θήρωνα. Alia dabit Abresch. Diluc. Thuc. 92. et 812. Sic contra ea sæpe eis cum accusativo est loco dativi, v. c. ap. Diod. S. 1, 27. Μηνύσασιν εἰς τοὺς ὄχλους, pro τοῖς ὄχλοις. Ἐξαγωγήιον autem, ἐξαγωγή, et ἐξάγειν proprie et solenniter fere de Exportatione frumenti dicitur. Sic in quodam Fædere, inter duos Cretæ populos facto, ap. Chishull. Antiq. Asiat. 130. εἰσάγεσθαι, ἐξάγεσθαι, et ἐξαγωγή εἰς de frugibus et mercibus. Utitur Joseph. voce ἐξαγωγῆς etiam de exportandis maleficis e patria, A. J. 16, 1. (v. nos in Ἐξαγωγή.) Ceterum, de jure, vectigal quoddam, Gr. * διαγωγήιον s. παραγωγήιον dictum, imponendi frumento, aliisque mercibus exportandis et importandis, disputat Grot. de J. B. et P. 2, 2, 14, 2, 13, 14." Krebs. Decr. Rom. pro Jud. fact. ex Josepho collect. 270-2.]

Ἐξαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα Merces quæ exportantur, ut contra τὰ εἰσαγώγιμα Merces quæ importantur. Aristot. Econ. 2. [p. 500. Ed. Par. 1619. Εἶδη δὲ ἔχουσα τέτταρα, περὶ νόμισμα, περὶ τὰ ἐξαγώγιμα, περὶ τὰ εἰσαγώγιμα, περὶ τὰ ἀναλώματα: 501. a. Eurip. Erechth. 1, 10. "Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, ubi Plutarch. ἐξαγώγιμοι habet, perperam. Dionys. H. 2, 751. Καὶ ἄμα προθυμίαν ἔχων ἐπὶ τῆς ιδίας ἀρχῆς τὰ καταλειφθέντα ἡμίεργα ὑπὸ τοῦ πάππου τελειῶσαι, τὰς μὲν ἐξαγωγίμους τῶν ὑδάτων τάφρους, ἃς ἐκεῖνος ὀρύττειν ἤρξατο, μέχρι τοῦ ποταμοῦ καταγαγεῖν, Cloacas ἐξαγωγίμους sordium. "Ad Herod. 580." Schæf. Mss.]

"Ἐξακτέος, Educendus, et ἐξακτέον, Educendum, "s. est." [Vide Xenoph. in Ἐξάγω citatum. M. Antoninus 3, 1. Τὸ δὲ ἐνυπῶ χρῆσθαι, καὶ τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν, καὶ τὰ προφαινόμενα διαρθροῦν, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ, εἰ ἥδη ἐξακτέον αὐτὸν, ἐφίστάνειν, καὶ ὅσα τοιαῦτα λογισμοῦ συγγεγυμνασμένον

πάνν χρήζει, * προαποσβέννυνται, An mortem sibi consciscere debeat, ubi omnino v. Gataker. de hac quæstione fuse et, uti solet, docte agentem.]

Δυσεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui difficile educitur, vel exportatur, Difficilis exportatu. [Hippocr. π. Ἐνυπν. 107. Εἰ δὲ ὁ ἥλιος τοιοῦτό τι πάσχει, ἰσχυρότερον τοῦτο ἥδη καὶ δυσεξαγωγότερον.]

[* Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile avehi potest. Strabo 340=222. Καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος, τῶν μετὰλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον.

Ἀντεξάγω, Vicissim educo, E contrario educo, sub. milites. Polyb. de Annibale, Ὅτε γὰρ ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις ἀξίόχρεως ἦν. Plut. Poplicola (9.) Ἀντεξήγον δὲ τοὺς Ῥωμαίους οἱ ὕπατοι. Suidas ἀντεξάγειν exponit ἀντιπαράσσεσθαι et ἀντεπιέναι, quæ expositio convenit cum illo Polybii loco, ἀντεξάγειν τοῖς παρατεταγμένοις. Hesych. explicat etiam ἀντεκφέρειν et ἀντεισφέρειν: [Ἀντεξάγοντες ἀντεκφέροντες. Ἀντεξάγω ἀντεισφέρω, * ἀντιστήκω. "L. ἀντεκφέρω, ut paulo ante, nisi ἀντεισφέρειν hic idem sit, quod nos dicimus, Tegen inbrenge." Albert. Zonar.: Ἀντεξάγειν ἀπὸ τοῦ παρατάσσεσθαι, ἀντεπιέναι. "Xenoph. Vect. 3, 2. (Ἐν ταῖς Ἀθήναις πλεῖστά ἐστιν ἀντεξάγειν, Permutanda. Ἀντεξάγω, Vicissim exporto. Sic Lex. Xenoph.) Pro ἀπὸ τοῦ π. leg. ἀντιπαράσσ. Sic Cod. K. (et Suid. At Bekkeri Synag. Λεξ. χρῆσ., Ἀντεξάγειν ἀντιπαράτασσαι, * ἀντεξέναι,) quod verbum satis bonæ notæ est, v. Lex. Xenoph. et Lex. Polyb. Ἀντεπιέναι, sc. τοῖς πολεμίοις. Sic Polyb. 2, 18, 6. Τότε μὲν οὐκ ἐτόλμησαν ἀντεξαγαγεῖν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα, (et 3, 66, 11. Οὐδεὶς δὲ σφίσιν ἀντεξάγοντος.)" Titmann. Cass. Dio 238, 40. Cyrillus in Jonæ c. 2. p. 375. Παναλκὲς τὸ θεῖον, καὶ τὰς τῶν ὄντων φύσεις μεταπλάττων εὐκόλως, πρὸς ὅπερ ἂν ἔλοιτο, καὶ τοῖς ἀρρήτοις αὐτοῦ νεύμασι τὸ ἀντεξάγον οὐδὲν, Quod nutui ipsius ineffabili repugnet. "Schol. ad Lucian. 2, 207. (Οὗτος ἐστὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ἑκτῷ γράψας βιβλίῳ, ᾧ πρὸς ἰσαριθμὸν ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαϊότατος ἀντίειπεν Ὀριγένη, μεστὸς ἀπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφνήμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.)" Schæf. Mss.]

[* Ἀντιπαρεξάγωγή, (ἡ,) Greg. Nyssen. Epist. Ed. Casaub. p. 13. 19. et not. p. 129." Boissonad. Mss.]

Διεξάγω, Traduco, διάγω, ut διεξάγειν τὸν βίον, ap. Syn. Vitam traducere: ap. Polyb. autem διεξάγειν τὸν βίον, est Vitam tolerare, Vitam agere victitareque, 1, (71, 1.) Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τοὺς μὲν κατ' ἰδίαν βίους αἰεὶ διεξαγαγόντες ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων. Bud. C. 380. Greg. autem ad Basil. dixit, Πάντα βίον ἡμῖν διεξαγάγους πρὸς τὸ λυσιτελεῖσθαι, pro Vitam nostram traducas ac perducas eo quo maxime nostræ salutis interest, Bud. ibid. Διεξάγω, Rego, Transigo, eo fere sensu quo dicitur Negotium transigere, et passivum διεξάγομαι. Gregor. de Deo, Ὁ πᾶσι λόγον ἐνθεῖς, καθ' ὃν τὸ πᾶν φέρεται τε καὶ διεξάγεται. Plut. de Fato, (8, 248.) Ὡς δ' ἐν τῷ Τιμαίῳ, (ἡ εἰμαρμένη ἐστὶ) νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, Per rerum naturam aguntur et traducuntur, inquit Bud. ["Διεξάγω, Administro, Curo, v. c. regnum, regni negotia, τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, 1, 9, 6. ῥαθυμῶς διεξάγειν τὰ κατὰ τὴν φυλακὴν, Custodias negligenter agere, 4, 57, 3. διεξάγειν τὸ δίκαιον, Justitiam administrare, Jus dicere, absol. 20, 6, 1. et cum dat. alicui, 4, 73, 8." Lex. Polyb.] Et quemadmodum Transigo Lat. capitur pro Controverdiam dirimo, sic Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. 5, (1, 5.) Καὶ τῷ λόγῳ διεξάγειν τὴν ὑπὲρ τῆς Κοίτης Συρίας ἀμφισβήτησιν. At διεξαγωγή pro Diremptione controversiæ, positum sine adjectione, vide statim post. [Idem Polyb. "18, 34, 10. διεξάγειν τὰ πρὸς τινα, sc. ἀμφισβητούμενα: 3, 77, 4. ἐν τῇ πάσῃ φιλανθρωπίᾳ διεξάγειν τοὺς συμμάχους, Perhumaniter agere cum sociis." Lex. Polyb. Pseudo-Plut. de Fluv. 10, 765=1025. Θερμῶδων ποταμὸς ἐστὶ Σκυθίας, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον * Κρύσταλλος ἐκεῖνος γὰρ καὶ θέρει πήσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν

ιδέαν διεξαγωγῆς, quod vertitur, Loci situ in hoc habitu et forma permanente. Wakef. ad Hederici marg. vertit, Producente. Ad h. l. respexit Eust. ad Dionys. P. 780. Κρυμώδεις δὲ τὰς τοῦ Θερμώδοντος ὄχθας καλεῖ, διότι, ὡς οἱ παλαιοὶ φασι, καὶ θέρους πῆσσεται, τῆς τοποθεσίας τὴν τοιαύτην ιδέαν διεξαγωγῆς. Illud τοιαύτην Pseudo-Plutarcho sensu sic postulante, restituendum est. Wyttenb. et in textu et in nota, per calami lapsum, ιδίαν pro ιδέαν contra mentem suam dedit. Theophylact. Inst. Reg. 13. p. 38. Τί ἐτι, καλὸν τεκνογονία καὶ ἀγωγὴ παίδων ἐπαινετὴ καὶ θεάρεστος, καὶ τῇ μητρὶ ἀρκούσα πρὸς σωτηρίαν, εἰ τι δεῖ Παύλῳ πιστεύειν, τὰς μητέρας σώζεσθαι ἐκ τοῦ τῆς τῶν παίδων ἐπιμελεῖσθαι σωφροσύνης ἐγγυσημένῳ. Καὶ τίς οὕτω σεμνῶς ἡλικίαν παιδὸς ἐπισφαλῇ διεξάγει; τίς δὲ πλείονας σωφρονιστὰς *ἐφιστᾷ τῷ παιδί, τοὺς μὲν γλῶτταν *ἐξευγενίζοντας, τοὺς δὲ τὸν νοῦν καταρτίζοντας, τοὺς δ' ἱστορίαν ἐρανίζοντας, πάντως δὲ πάντας τῷ νέῳ τι συνεισάγοντας; Greg. Naz. in Julian. p. 9. Ὁ ποιῶν πάντα, καὶ μετασκευάζων· εἰπέ που τῆς ἐν- τοῦ προφητείας Ἀμὼς φιλοσοφῶν ἐνθεώτατα ὁ ἐκτρέπων εἰς τὸ πρῶτ' σκιὰν θανάτου, καὶ ἡμέραν εἰς νύκτα συσκοτάζων, καὶ οἷονεὶ διὰ κύκλου τινὸς εὐθύνων καὶ διεξάγων τὸν πάντα κόσμον, καὶ τὰ ἡμέτερα σαλευόμενά τε ἑμοῦ καὶ μὴ σαλευόμενα, ταῖς μεταβολαῖς κινούμενα, καὶ περιτρεπόμενα, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα, τῇ τάξει δὲ τῆς προνοίας πάγια καὶ ἀκίνητα, κἂν διὰ τῶν ἐναντιῶν ὁδεύῃ τῷ λόγῳ μὲν δῆλυν, ἡμῖν δὲ ἀγνοουμένων. “Διεξάγω, Traduco, Transigo. Hab. 1, 4. Sir. 3, 17. Ἐν πράττει ταῖς ἔργα σου διέξαγε, Placide negotia tua transige. Vide et 2 Macc. 10, 12. 14, 30.” Biel. Thes. “Luzac. Exerc. 145. Wakef. S. C. 4, 231. Brunck. Anal. 2, 77. Diod. S. 2, 358. Thom. M. 213. (in Διάγω citatus,) 224. (Καὶ διαχειρίζω τὸ διεξάγω.)” Schæf. Mss. Hesych. Διεξαγάγῃ· *διεγενέκη. Διεξάγω· ὁδηγῶ. Suid. et Zonar. Διεξάγοντας· διοικούντας. Μεθυσκομένους καὶ ῥαδίως διεξάγοντας κατὰ τὴν φυλακὴν. E Polybio 4, 57. ubi pro ῥαδίως, notante Tittmanno post Kust., recte legitur ῥαθύμως. || Διεξάγω· Elabor, Gl.]

Διεξαγωγή, Traductio, a Traduco, juncto cum accus. Vitam, et similibus, ut et διαγωγή. Synes. de Insomn. Ταῖς ὄναρ φαντασίαις τὴν ἐκεῖ διεξαγωγὴν τῆς ψυχῆς προσεικάζοντες, Visis somniorum quam illic degerint vitam comparantes. Idem ibid. Ἐχειν τῆς ἐν ἐκατέρῃ ζωῇ διεξαγωγῆς ἀπομνημονεύματα. Bud. διεξαγωγὴν Vitam et moram in rerum natura interpr. in hoc Damasceni loco de Provid. Πρόνοια ἐστὶ βούλησις θεοῦ δι' ἣν πάντα τὰ ὄντα τὴν πρόσφορον διεξαγωγὴν λαμβάνει. Sic in Basil. Hom. 8. in Hexaem. Διὰ τε τὸν πορισμὸν τῆς τροφῆς καὶ διὰ τὴν λοιπὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν. Ego ap. Damascenum et in aliis ejusmodi locis malim interpretari, In commodum statu vitam degunt. [Stob. Ecl. 2, 7. p. 210. Heeren. Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον, *ἐναντιωτικὸν (cum h. v. alibi non legatur, nobiscum scribe vel ἐναντιώτατον, vel ἐναντιωματικὸν) ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ, καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἀνθρώπων. “Diod. S. 1, 275. (Καὶ τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν ἐν τοῖς ὀρύγμασι ποιοῦμενοι. Etiamsi vulg. διεαγωγὴν per erat commodum, hoc postulat Codd. concors auctoritas. Callicratides, e Pythag. sectatoribus, in Stob. Serm. 83. p. 485. Ἄ δ' ὑπερβάλλουσα κόσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὰν, καταρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ριζοῦνται τοῖς ἀνθρώποις, ubi causa non erat, cur διαγωγὰν mal- lent.)” Schæf. Mss. “Clem. Alex. Str. 800 (=286. Τρίβει δὲ, ἡ τοῦ βίου διεξαγωγὴ καὶ ἡ κατὰ τὰς διαθή- κας πολυειδία.) Sext. Empir. (254. “Ὡσπερ γὰρ ἐν πόλει νομίσματος τινος προχωροῦντος κατὰ τὸ ἐγχώριον, ὁ μὲν τούτῳ στοιχῶν, δύναται καὶ τὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει διεξαγωγὰς ἀπαρτιομένης ποιεῖσθαι, *sub. βίου καὶ πραγμάτων, Vitæ et negotiorum in vita transactiones, ubi pecunia opus, quæ in contractibus quibuscunque in emendo vel vendendo, in locando et conducendo fiunt atque διεξάγονται.” Fabric. Et 456. Ταυτὶ γὰρ τὰ κριτήρια, δυοῖν ἑατέρων, ἡ ὡς πρὸς τὴν τοῦ βίου διεξαγωγὴν χρήσιμα αὐτοῖς ὑπείλκεται, ἡ ὡς πρὸς τὴν εὐρεσιν τῆς ἐν τοῖς οὐσι ἀληθείας· καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον λέγοιεν, ἀποποιεῖν γενήσονται· οὐδεμία γὰρ τούτων τῶν φαντασιῶν δύναται κατ' ἰδίαν *χρειοῦν πρὸς τὰς τοῦ βίου διεξαγωγὰς.” Wakef. Mss. “Διε-

ξαγωγή, i. q. διαγωγή, (1.) Vitæ actio, Vivendi ratio, Vita. Σύμφωνον τῇ φύσει, 1, 6, 21. ἡ κατὰ φύσιν διεξαγωγή, 3, 24, 101. Τίνος ἕνεκα δέξεται ἂν ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 3, 22, 67. Etiam de mutis animantibus, Οὔτε τροφῆς ἀπορεῖ, οὔτε διεξαγωγῆς τῆς καταλλήλου καὶ κατὰ φύσιν, 1, 9, 9. Τὰ πτηνὰ, Volucres captæ et cavea inclusæ, οὐχ ὑπομένει ταύτην τὴν διεξαγωγὴν, 4, 1, 26. (2.) Sigillatim, Jucunda vitæ transactio. Οὐκ ἐπινουοῦσι διεξαγωγὴν μόνου, Non possunt sibi fingerè quo pacto vitam jucunde, beate transigere aliquis possit solus, 3, 13, 5.” Schweigh. Ind. Gr. in Epict. Dissertt. Cf. Διαγωγή.] || Διεξαγωγή, Transactio, Compositio. Polyb. 5. Ἰνα τύχη τὰ πράγματα τῆς ἀρμοζούσης διεξαγωγῆς. Idem in alio ejusdem libri loco διάλυσιν eodem sensu dixit. [“Διεξαγωγή, Exitus negotii, Καὶ ταῦτα μὲν τοιαύτης ἔτυχε διεξαγωγῆς, 24, 2, 11. Præcipue Exitus et terminatio controversiarum, Finis belli, Pacis compositio, 5, 102, 3, 5, 103, 3. 25, 5, 7. τὴν διεξαγωγὴν ποιεῖσθαι, 4, 26, 3.” Lex. Polyb. “Inscr. 3, 59. in Marm. Oxon. Ed. Bowyer. 1732., notante Valck. Mss., Τὰν διεξαγωγὰν ποιησάσθων.]

[*Διεξαγωγεὺς, ἑως, ὁ, ἡ, Director, Administer, Præfectus. “Schol. Pind. Olymp. 14, 13. (Ἀλλὰ πάντων τῶν ἔργων ταμίαι, ἡγουν διεξαγωγεῖς, αἱ Χάριτες οὕσαι δηλονότι. Gl. γ. κυβερνήται, β. βασιλειαί.)” Boissonad. Mss. De ταμίαις, ὁ, ἡ, ταμίη, ἡ, v. quæ diximus supra 153. n.]

[*“Προδιεξάγω, Porph. in Cyr. p. 95.” Wakef. Mss.]

Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus cum progreditur, ut ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. Comm. 888. sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu, Idem in Lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, ut προάγειν a Plutarcho. Idem ibid. Educere exercitum interpr. Thuc. 2, (21.) Ἄλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπέξηγε, [ἐπεξάγοι hodie legitur.] Plut. Antonio (45.) Καὶ βραδέως ἐπεξάγοντες ἔβαλλον, [ἐπεξάγοντας in Reiskii Ed. Thuc. 5, 71. Καὶ νομίσας ἄγαν περιέχειν τοὺς Μαντινέας, τοῖς μὲν Σκιρίταις καὶ Βρασιδείοις ἐσήμηνεν, ἐπεξαγαγόντας ἀπὸ σφῶν, ἐξισῶσαι τοῖς Μαντινεῦσιν, Aliqua eorum manu subducta, cornu suum Mantineis exæquare: 7, 52. Καὶ ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῶ πρὸς τὴν γῆν μάλλον. Vide Abresch. Diluc. Thuc. 542. “Zosim. 1, 70, 3.: alio sensu, 1, 47, 2.” Boissonad. Mss. Cass. Dio 345. Καὶ ἐπεξαγαγὼν παρετάξατο πρὸ τῆς ταφρέας: 626. Καὶ μετὰ τοῦτο τὰ κέρατα ἐξάφνης ἀμφοτέρω ἀπὸ σημείου ἐπεξαγαγὼν ἐπέκαμψεν. || Ponitur metaphoricè pro Ampliare, Extendere, ap. Eund. 377. Τὸ τε πωμήριον ἐπὶ πλείον ἐπέξηγαγε. Tacit. 12, 23.: “Et pomerium urbis auxit Cæsar.” Heliodor. Æth. 453(=388. Τὰς τε Φίλας καὶ τὰ *σμάραγδεα μέταλλα ὑπ' ἐμαυτῷ πεποιημένος, οὐ πάσχω τὸ τῶν πολλῶν πάθος, οὐδὲ ἐπεξάγω τὴν τύχην πρὸς πλεονεξίαν, οὐδὲ εἰς ἄπειρον ἐκτείλω τὴν ἀρχὴν διὰ τὴν νίκην, ἀλλ' ὅροις ἀρκεῖμαι οἷς ἔθετο ἐξαρχῆς ἡ φύσις, τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Αἰθιοπίας τοῖς καταρράκταις ἀποκρίνασα.)” Wakef. Mss. || Item pro Proferre in medium, ap. eund. Cass. Dion. 455. Ἄλλ' ἐγὼ ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐπεξάξω: 801. Οὐ μέντοι καὶ περὶ πάντων αὐτῶν ἀκριβῶς ἐπέξηξω, ἐπεξάξω corrigit Reimar. in Ind. || Glossæ: Ἐπεξαγάγωσιν· Exerant. || “Ἐπεξάγειν τὴν διήγησιν, In narrando ambagibus uti superfluis, ut per eas ad id pervenias, quod commemorare velis, quod et κυκλοῦσθαι dicitur. Plut. de Herod. Malign. (9.) 395. Reisk. (Ἀλλὰ τὴν διήγησιν ἐπεξάγων καὶ κυκλοῦμενος.) Weit ausholen, um auf den Flek zu kommen, wohin man nur durch Umwege füglich kommen konnte. Hoc dicit fieri ἐκβολαῖς, παρατροπαῖς, παραθήκη τοῦ λόγου.” Ernest. Lex. Rhet. Cf. Eund. in Διάγω citatum.]

Ἐπεξαγωγή, Progressio exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Ap. Thucyd. autem 8, (105.) p. 296. Πανσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, Valla interpr. Omissa jam contentione circumagendi cornu.

Ἀντεπεξάγω, Ex adverso progredior, vel in occursum, Invadenti hostiliter occurro, ut ἀντεπέξειμι exponitur a Bud. Thuc. 8, (104. p. 296., Ἡ μὲν ἐβού-

λοντο ἀποφράζει [ἀποφράσθαι hodie legitur] αὐτοὺς οἱ ἐναντίοι, ἀντεπεξήγον, καὶ περιεγίγνοντο τῷ πλῶ. Valla interpr. Perrumpebant. [In Ed. Bip. vertitur v. ἀντεπεξήγον, Obviam illis prodierunt, et v. ἀποφράσθαι, Intercludere. Ad hoc respexit τὸ Vallæ Perrumpebant, non ad illud. "Composito ἀντεπεξάγειν non semel utitur Andr. Cret. ut 157. d. 164. c." Albert. ad Hes. v. 'Αντεξάγω. Const. Manass. in Meursii Opp. 7. p. 392. Καὶ προσεταιρισάμενοι σύμπαν 'Ασίας ἔθνος, 'Οπίσον ἡπειρωτικόν, ὅσον ἐν παραλλίῳ, 'Αντεπεξήγον στρατιάς σμήνος *ἀπειραρίθμου. Cass. Dio 626. 'Ο οὖν 'Αντώνιος, φοβηθεὶς τὴν τε *ἐπίκαμψιν αὐτοῦ καὶ τὴν *περίσχεσιν, ἀντεπεξήγαγετο ὅσον ἐδύνατο, καὶ ἐς χεῖρας οἱ καὶ ἄκων ἦλθε: "187. (Καὶ τῇ ὑστεραίᾳ παραταξαμένων τῶν 'Ρωμαίων, ὅπερ πον καθ' ἡμέραν ἐποιοῦντο, ἀντεπεξήγαγε.) Eust. ad Il. γ. p. 1265. ("Ἐπὶ δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς τοῦτο πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ ποιητὴς ἀντεπεξάγαγεῖν αὐτὸν ὡς πῦρ ὕδατι τῷ ἐγγωρίῳ ποταμῷ Ξάνθῳ.) Lucian. (3, 77. Ταῦτα οἱ 'Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶδος, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττειν ἤξιουν.)" Wakef. Mss. Joseph. A. J. 8, 14, 4. p. 465.]

Παρεξάγω et 'Αντιπαρεξάγω, Duco exercitum in hostes, Infesto exercitu eo in hostes. Dem. in Ep. Philippi, B. C. 386. [Demosth. pro Cor. 239. ex Ep. Philippi, Τοῖς μὲν γὰρ ὅλοις, οὐδὲν μέτριόν μοι δοκεῖτε ποιεῖν, τὴν εἰρήνην συνθέμενοι, καὶ ὁμοίως ἀντιπαρεξάγοντες, καὶ ταῦτα οὐδὲ *συμπεριελθιμένων τῶν Φωκίων ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνθήκαις. "'Αντιπαρεξάγειν, Hostilem exercitum si tuis copiis e regione oppositis quoquo eat comiteris et insequaris, et e conspectu non dimittas." Reisk. Il. K. 391. Πολλῆσιν μ' ἄτησι παρέκ νόον ἤγαγεν "Ἐκτωρ. Vide Παράγω et Liebel. ad Archilochi Reliqq. 55. "Heyn. Hom. 6, 81." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 4, 36. Καὶ τε παρέκ Ζηνὸς νόον ἤγαγε τερπικεράννου. "Herod. 4. p. 272." Scott. App. ad Thes.]

[* Παρεξαγωγή, ἡ, Suid. habet sine interpretatione. Artemid. 5, 13. "Ἐδοξέ τις παλαιστῆς περὶ τῆς κρίσεως πεφροντικῶς τὸν 'Ασκληπιὸν κριτὴν εἶναι, καὶ παροδεύων ἅμα τοῖς ἄλλοις παισιν ἐν παρεξαγωγῇ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἔκκεκρίσθαι καὶ διὰ τὸ τοῦ ἀγῶνος ἀπέθανεν· ὁ γὰρ θεὸς οὐ τοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ τοῦ ζῆν μᾶλλον κριτὴς νομίζεται εἶναι. "Ἐξέβαλεν οὖν αὐτόν." Παροδεύων. Cum transiret ipse ap. Æsculapium, qui præsides, practoris quasi, aut gymnasiarchi, aut munerarii partes agebat, et juvenes certaturos ap. se traductos spectaret atque exploraret, num etiam obeundo certamini essent idonei. Juvenis qui sic traducitur, cum transit, dicitur παροδεύειν, et Traductio ejusmodi παρεξαγωγή. Quod si tenetur, nihil est h. l. reliquum, quod obscurum esse possit." Reisk. "Method. 426." Kall. Mss.]

[Ἀντιπαρεξάγω. "'Αντιπαρεξήγε temere ex uno Cod. Aug. editum erat, 3, 90, 1. pro ἀντιπαρήγε, quod auctori restituimus." Lex. Polyb. Polyæn. 97. Coray. Τὰς δὲ ταχυναντούσας εἴκοσι προσέταξε τοῖς τριηράρχοις ἀντιπαρεξάγειν ταῖς πολεμαῖαις ναυσὶ, καὶ πυκνὰς ποιεῖσθαι κινήσεις, καὶ τροπὰς: 116. 'Αλέξανδρος ἄνω τοῦ ποταμοῦ ἀντιπαρεξήγεν. Plut. 2, 516. 'Αντιπαρεξήγε τοὺς Πέρσας ἐπὶ τὸ δεξιόν: 753. Τὸν ἵππον ἀντιπαρεξάγων: 3, 285. 'Αντιπαρεξάγων τὴν δύναμιν: 339. Idem 2, 305. Τῷ ῥοθίῳ σχέδην ὑπάγοντι τὴν ναῦν ἀντιπαρεξάγοντας. Arrian. de Exp. Alex. 5, 17. 'Ἐν τούτῳ δὲ οἱ τε 'Ἰνδοὶ τοὺς ἵππεας πάντοθεν ξυναλίσσαντες παράπτενον 'Αλέξανδρῳ, ἀντιπαρεξάγοντες τῇ ἐλάσει. Ælian. V. H. 4, 9. Εἶτα ὑποπληθθεὶς τῶν ἀρίστων, καὶ ἀφηνιάσας, *ἀντφοκοδόμησεν αὐτῷ διατριβὴν, καὶ ἀντιπαρεξήγαγεν ἐν τῷ περιπάτῳ ἐταίρους ἔχων καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχeto ἀντίπαλος εἶναι Πλάτῳ, Duxit Aristot. contra Platonem discipulos suos in Peripato. "Euseb. c. Hierocl. 445. Olear. Dio Chrys. 118 (=254.) Λέγομεν δὲ ταῦτα μεμνημένοι τῶν ποιητῶν, οὐκ ἄλλως ἀντιπαρεξάγοντες ἐκείνοις, οὐδὲ τῆς δόξης Ζηλοτυποῦντες, ἦν (sic Reisk. sed f. l. ἦν) ἀπὸ τῶν ποιημάτων ἐκτίσαντο ἐπὶ σοφίᾳ." Valck. ad Scap. marg. Joseph. A. J. 18, 8, 1. 'Ως χορὴ θαρρεῖν, Γαίῳ λόγῳ μὲν αὐτοῖς ὠργισμένου, ἔργῳ δὲ ἥδη τὸν Θεὸν ἀντιπαρεξάγοντος, Quod—Deum sibi hostem constituerit. Cf.

Euseb. H. E. p. 44. Suid.: 'Αντιπαρέξειν ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν. "Sic habent Mss. Par. et Ed. Mediol.: in aliis vero Edd. male excusum est ἀντιπαρεξάνειν, cujus loco Portus leg. putabat ἀντιπαρεξάγειν," Kust. Lege: 'Αντιπαρέχειν ἀντιδοῦναι. 'Αντιπαρεξάγειν ἀντιτάσσειν. Zonar.: 'Αντιπαρεξάγειν ἀντιτάσσειν, ἐξ ἐναντίας παρατάττεισθαι. Hes. 'Αντιπαρεξάγει ἀντιτάσσει. Bekkeri Synag. Lex. 'Αντιπαρεξάγειν ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν. Vel potius in Suida, pro 'Αντιπαρέξειν ἀντιδοῦναι, ἀντιτάσσειν, leg. 'Αντιπρόσχειν ἀντιδοῦναι. 'Αντιπαρεξάγειν ἀντιτάσσειν. Nam] "'Αντιπρόσχειν ap. Hes. legitur, "expositum ἀντιδοῦναι, Vicissim dare, Reddere, "Retribuere, quod alias ἀντιπαρέχειν dicitur." [Sext. Empir. 405. Ταῦτα μὲν γὰρ ἀντιπαρεξάγων τοῖς ἄλλοις φιλοσόφοις ὁ Καρνεάδης, εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ κριτηρίου διεξήρχετο, ubi vertitur, Atque hæc quidem aliis resistens philosophis disserebat arneades, ut ostenderet nullam esse regulam veri falsique: 457. 'Αντιπαρεξάγοντές φασι μὴ ἄτοπον ὑπάρχειν, τὸ ἐξ αὐτοῦ τι κριτήριον ἀπολείπειν, Illi objectioni respondentes dicunt.]

[* 'Αντιπαρεξαγωγή, ἡ. "Sext. Empir. 402. (Οἱ δὲ καὶ ὠρίκεναι δοκοῦντες, τοῦτο κατὰ ἀντιπαρεξαγωγήν τὴν ὡς πρὸς τοὺς Στωικοὺς ἀπέδωσαν.)" Kall. Mss. Qui existimant eum constituisse, tradiderunt eum id fecisse, ut haberet quod ad hominem objiceret Stoicis. "Ms. Vratislav. ἀντιπαραγωγήν, sed verbum quodque ἀντιπαρεξάγειν habes infra (Il. cc.)" Fabric. Sic in Polybio, ut supra dictum est, ἀντιπαρήγε et ἀντιπαρεξήγε confusa sunt.]

Προεξάγω, Prior educo, VV. LL. [Thuc. 8, 25. Καὶ οἱ μὲν 'Αργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρα προεξάξαντες, καὶ καταφρονήσαντες, ὡς ἐπὶ 'Ἰωνάς τε καὶ οὐ δεξιόμηνους, ἀτακτότερον χωρῶντες, νικῶνται ὑπὸ τῶν Μιλησίων, "i. e. τὸ κέρα πρὸ τῶν ἄλλων, sc. ἄγαν μηκύναντες καὶ προεξαγαγόντες καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενέστερον ποιήσαντες. Æm. Port. *προεξάξαντες marg. Ar. C. Ald. Flor. Bas. i. e. πρὸ τῶν ἄλλων τοῦ αὐτοῦ στρατοῦ τῆς μάχης ἐξέρξαντες. Æm. Port. In (Ed.) Bas. est προεξέρξαντες. (Ms. Bas. vulgatum servat, inquit Duker.) Προεξάρξ. etiam Mosq." Bayer. "Προεξάξαντες, hac obtinente lectione, quam plerique tuentur libri, (sed vide Bayer. supra,) exemplum hoc pro usu aor. 1. verbi ἀγειν addi poterit reliquis, quæ dedi Anim. ad Æsch. 1. p. 27." Abresch. Dihuc. Thuc. 750. Vide et nostra in 'Αγω. "Προεξάξ. Cum priores eduxissent exercitum, obviam issent Atheniensibus, non expectata horum impressione. Verior haud dubie lectio hæc, utut minime solennis sit hic aor. 1." Bayer. V. προεξάγειν non solum ex eod. Thuc. 7. p. 450. et 490. affert Scott. App. ad Thes., sed ex Herod. 9. p. 548. Ed. 1715. V. προεξάρχω autem extat et in Etym. M. a Wakef. Mss. indicato: Κτίλος ὁ προηγούμενος τῶν προβάτων καὶ προεξάρχων τῆς ποίμνης κριός. || Item προεξάγω, Cogo. Æschin. c. Timarch. 64. Δέομαι δ' ὑμῶν, ὦ 'Αθηναῖοι, συγγνώμην μοι ἔχειν, ἐὰν ἀναγκαζόμενος λέγειν περὶ ἐπιτηδεύματων, φύσει μὲν μὴ καλῶν, τούτῳ δὲ πεπραγμένων, προεξιχθῶ τι ῥῆμα εἰπεῖν, ὃ ἐστὶν ὅμοιον τοῖς ἔργοις τοῖς Τιμάρχου. || Vita privo. "Προεξάγειν ἐαυτὸν ἐκ τοῦ ζῆν, Mortem sibi priusquam necesse est consciscere, 30, 7, 8." Lex. Polyb.]

Συνεξάγω, Simul educo, ut συνεξάγω στρατὸν, Copias simul educo. Exponitur etiam, Simul expello.

[Συνεξάγω ἐμαυτὸν, Simul me ipsum vita privo. Appian. 2, 561. Καὶ τῆσδε μὲν ἐνθάδε ἐπεμνήσθη, ὅτι τὸν ἄνδρα περισώζουσα ἀπετύγχανε τε, καὶ συνεξήγαγεν ἐαυτήν.]

[Συνεξάγω, Simul commoveo. Epigr. ἀδ. 306., a Schæf. Mss. indicatum: Μαίνεται 'Ἰφιγένεια· πάλιν δὲ μιν εἶδος 'Ορέστου 'Ἐς γλυκερὴν ἀνάγει μνήστιν ὁμαιμοσύνης· Τῆς δὲ χολωομένης, καὶ ἀδελφὸν εἰσορώσης Οἰκτῷ καὶ μανίῃ βλέμμα συνεξάγεται. "Est ac dixisset ὁμῶς οἰκτῷ καὶ μανίῃ ἐξάγεται. 'Ἐξάγεσθαι αὐτὴν dicuntur, qui commoventur affectu quodam. Cf. Dorv. ad Char. 481. H. l. oculus, qui animum furore et commiseratione affectum indicat, οἰκτῷ καὶ μανίῃ ἐξάγεται." Jacobs.]

Ὑπεξάγω, Subduco, Subtraho. Chrysost. de Sa-

καὶ Ὀμηρον τῷ λόγῳ μάρτυρα ποιήσαντα ἐν Ἰλιάδι.) Valck. ad Scap. marg. Lysias 279. Καίτοι εἰ φήσας μ' ἰδεῖν τὴν μορίαν ἀφανίζοντα, τοὺς ἐννέα ἄρχοντας ἐπήγαγε, ἢ ἄλλους τινὰς τῶν ἐξ Ἀρείου Πάγου, οὐκ ἂν ἐτέρων ἔδει σοι μαρτύρων. “Ἐπάγεται ὁ ἄρχων, cum ab actore in rem præsentem manu ducitur ad locum delicti, re adhuc recente, delinquens ei exhibetur, tota res coram demonstratur.” Reisk. “Afferre, Laudare, Sympos. 8, 34. Μαρτύρια ἐπήγετο pro sua disputatione.” Lex. Xenoph.] Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci ap. Xenoph. Sunt autem vicina Asciscere et Adipisci.

Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum afferre, Greg. Τίσι τὸν περὶ ψυχῆς ἐπηγάγομεν κίνδυνον; Sic autem et ἐπάγειν δίκην τινί, ap. Demosth. (277. Οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν,) Dicam impingere alicui, ut loquitur Terent. [Reisk. Ind. Gr.: “Ἐπάγειν δίκην, Causam querelæ dare.” J. Poll. 8, 101. Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες, quod vertitur, Qui menstrua introducebant iudicia. “Ἐπάγειν δίκην φόνου τινί, Apollod. 2. p. 83. et plurima Elsner. in N. T. 1, 383. Ἐνάγω, usu forensi, ut ἐπάγω. Apollod. 3. p. 193. Ποσειδῶνος δὲ ἐπάγοντος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ. Harpocr. Ἐξούλης ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοιτες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξείργόντων. Quintil. 355.: Si pœnarias actiones inferemus.” Valck. ad Scap. marg. “Schol. Aristoph. Vesp. 240. Ὡς ἔσται Λάχρητι νυνὶ ἡ δίκη, ἢ τιμωρία, ἢ τοιοῦτόν τι. Τοῦτο δὲ φησιν, ὡς τοῦ Κλέωνος εἰς δίκην ἐπαγόντος τὸν Λάχρητα. Corrigen- dum ὑπαγαγόντος: nam ita ὑπάγειν dixerunt, non ἐπάγειν, Paus. 3, 7, 8. et 1, 24, 4. est ὑπάγεσθαι et ὑπάγειν ἐς δίκην, in posteriore loco Cod. Vind. perperam ἐπάγειν exhibet: et 3, 5, 3. ὑπάγειν ἐς κρίσιν. Adde Lex. Timæi v. Ὑπάγειν.” Siebelis ad Philochori Fragm. p. 58.] Sic ἐπάγειν γραφὴν, aut τίμημα. [“Γραφὰς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἐπαγόντων ἐμοί, 310, 5. Ἐπάγειν τίμημα, ὅτι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, 523, 1. Τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐάσαντας τίμημα τοιοῦτον ἐπαχθῆναι, 1229, 16.” Reisk. Ind. Gr. Demosth.] Herodian. autem ἐπάγειν αἰτίαν dixit, 4, (6.) Ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δακρυσάση παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ παιδὸς φόνῳ, Criminatus quod flevisset. [Vide ibi Irmisch. “Αἰτίαν ψευδῆ τινὶ ἐπάγειν, In aliquem conferre, 275, 4. et 22. Ἐπήγαγέ μοι φόνου αἰτίαν ψευδῆ, 550, 22. 552, 2. Causam extrinsecus superinducere, vexationis ergo, quo causam præsentem hoc faceret perplexiorem.” Reisk. l. c. “Villoison. ad Longum p. 26.” Schæf. Mss.] At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere eum jubeo, et, ut nunc loquimur, opinari, Bud. e Thuc. in Ann. pr. in Pand. [p. 28. Thuc. 1, 125. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ ἀφ' ἀπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ἐνυμμάχοις ἅπασιν, ὅσοι παρήσαν ἐξῆς, καὶ μείζονι καὶ ἐλάσσονι πόλει· καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. “Bud. (l. c.) idem hic esse monet ψῆφον ἐπάγειν, quod alibi ψῆφον ἐπιτρέψαι, et προτίθεσθαι. Adde Aristid. T. 3. p. 21. Chrysost. Opusc. 1, 581. Usitata quoque sunt ἐπιφέρειν et φέρειν ψῆφον, uti et τίθεσθαι, et, quod rarius, ἄγειν, ap. Ælian. V. H. 1, 34. Αὐτοὶ μὲν (iudices) ἐφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον.” Abresch. Diluc. Thuc. 127. Pro ἀγαγεῖν Valck. ad Scap. marg. ἐπαγαγεῖν corrigit. “K. A. 7, 7, 35. Οὕτω ψῆφος αὐτῷ ἐπήκται, Nondum demonstratus erat.” Lex. Xenoph. “Ἐπάγω ψῆφόν τινι, Kuster. V. M. 122.” Schæf. Mss. Demosth. 1147, 21. Ἄλλ' εἵασε καθ' ἑαυτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι.] Et πληγὰς ἐπάγειν τινί, plagas infligere alicui, Ubi et verbum Impingere potest retineri, cum Plautus dixerit Vulnus impingere. [Es. 10, 24. Πληγὴν γὰρ ἐπάγει ἐπὶ σέ: Ex. 33, 5. Μὴ πληγὴν ἄλλον ἐπάγω ἐφ' ὑμᾶς.] Præterea Ἐπάγω pro Impingo vel Illido. Ut Aristoph. Vesp. (370.) Ἄλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνώθον, Impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. Et ut dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγὰς τινί, eadem constructione, ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, Animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle. [Ἐπῆγε κέντρον, Eurip. Hipp. 1194.]

Ἐπάγω, Porto, Veho. Thuc. 1. Δύο γὰρ ἄμαζαι ἐν-

αντία ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον, [“Adveho, K. A. 5, 1, 10. τὰ ἀγώγιμα, ἃ ἐπῆγον naves.” Lex. Xenoph. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 663. in Ἐπαγωγὴ citandum.] Item Attrahere, quod et Latine Adducere dicitur, unde ἐπαγόμεναι σχαλίδες, Xenoph. Vide Bud. 375. [“Attrahere, Intendere, Cyn. 6, 7. Πηγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχῃσι τὸ σύντονον.” Lex. Xenoph.] Idem ἐπάγεσθαι pro Asciscere poni tradens, addit de iis proprie dici qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide paulo post Ἐπαγομαι pro Mecum duco.

Ἐπάγω, Adduco vel Affero post aliud, Adjicio. Plut. Lycurgo, Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, Verbis opus adjiciens, vel subjungens. Hinc ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, q. d. Quæ adjiciuntur. Ἐπάγω, inquit Bud., Subinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, Alia atque alia addo, unde τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, Consequentia prægredientibus hærent. Plut. Numa, Ἐπήγαγε περὶ ἐνιαυτὸν ἐπὶ τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adjecit. Itidem vero ap. Herod. Euterpe, Αἰγύπτιοι δὲ τριηκονθήμερους ἄγοντες τοὺς δώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, Adjiciunt, vel interjiciunt. Bud. interpr. Intercalant, et extrinsecus addunt. Unde ἐπακταὶ ἡμέραι, Interjecti dies, qui Intercalares appellantur. [Vide Schæf. et nos infra.] Huic vicinum est Ἐπάγομαι in signif. activa pro Superinduco, Superinveho. Plat. de LL. 11. Μητρυνὰ μὴ ἐπαγόμενον. Budæus Superducere interpr. [Vide Schæf. infra.] Accipitur autem ἐπάγομαι et pro Mecum duco. Herodian. (7, 8, 22.) Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ.

Ἐπάγω, Stipo, Obstruo. Theophr. de coquenda pice loquens, Ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην δίοδον, εἴτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud. [V. Gl. infra.]

Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cileo alvum, e Diosc. citatur in VV. LL. Sed Ducere alvum aut Subducere alvum commodius exponetur e Celso, ut vocis Latine metaphora Græcæ respondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendose legi puto, ut docebo in Ὑπάγω. [Cf. Ὑπεάγω.]

Ἐπάγω, Impello, Incito, Irrito. Aristot. Ethic. 5. loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur, Τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συντρέφουσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. 374. Sic Thuc. 1. Τὸ δὲ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, Impellebant, Incitabant, vel, Solicitabant. [Valck. ad Scap. marg. corrigit ἐνήγον.] Huic autem signif. adnectenda hæc quæ ab eodem Budæo traditur, videlicet cum pouitur pro Flecto, Persuadeo, ut Lat. Adduco. Od. E. (392.) Ἡ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀπιστος, Οἶόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Ubi Eust. annotat πείθω esse expositionem præcedentis verbi ἐπήγαγον, et Homeri posteros voce passiva in hac signif. usos esse, videlicet pro ἐφέλκεσθαι et πείθειν, [Ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐπήγαγον, καὶ ἐπαγὼν παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται τὸ *ἐφέλκτικὸν καὶ ἡδύ· παθητικῶς δὲ οἱ μεθ' Ὀμηρον ἐπάγεσθαι φασὶ τὸ ἐφέλκεσθαι καὶ πείθειν. Pseudo-Did. Ἐπήγαγον· προσηγαγόμεν, ἔπεισα. Hes. Ἐπήγαγον· ἐπηγαγόμεν εἰς τὸ πείσαι. Suid. Ἐπαγαγέσθαι· παραπείσαι, ἐφέλκυσσασθαι. Ἀνὴρ δὲ ἀρετὴν ἱκανὸς ἐπαγαγέσθαι τὸ θεῖον, (Sibi conciliare.) Καὶ αἰθῖς· Ἐς Βενετίους (scr. Βενέτους, ut Etym. M. 486. τὸ Βένετον χρώμα,) ἰόντας ὡς πλείστα ἐπαγαγέσθαι τῶν ἐκείνη χωρίων ἐκέλευεν. “Fragm. hoc legitur ap. Procop. de B. G. 2, 18.” Kust. Zonaras: Ἐπαγαγέσθαι· παραπείσαι, ἐφέλκυσσασθαι. Suid. et Zonar.: Ἐπηγάγετο· προσφεικίσαστο, ἰδιοποιήσατο. Τοὺς δὲ οἰκήτορας τῆς πόλεως, μηδὲν βίαιον δράσας, ἐπηγάγετο. “Sic Inc. Gen. 3, 13. Καὶ ἐπηγάγετό με, i. e. ἔπεισεν. Cf. Thuc. 1, 68. (v. ἐπάγομαι ibi non legitur, sed vide 2, 68. loco jam a nobis supra citato), 5, 45. (Καὶ λέγοντες ἐν τῇ βουλῇ περὶ τε τούτων, καὶ ὡς αὐτοκράτορες ἤκουσι περὶ πάντων ὑμυβῆναι τῶν διαφόρων, τὸν Ἀλκιβιάδην ἐφόβουν, μὴ καὶ, ἣν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγῃσιν, ἐπαγάγονται τὸ πλῆθος, καὶ ἀπωσθῇ ἡ Ἀργεῖων ἐνυμαχία.)” Tittmann.] Sic autem Philo de Vita Mosis 2. Πάντας γὰρ ἐπάγε-

ται καὶ συνεπιστρέφει, ubi ἐπάγεσθαι exponitur Pell-
 cere. || “Ἐπαγμένους, Ionica syncope pro ἐπαγόμε-
 “ νος, Adducens, Attrahens, ex Herod. 1. ἐπαγμένη
 “ εἶδος, pro Forma alliciens.” “Ἐπαμμένους εἶδος
 “ παῖδας, Pueros forma præditos, ex Herod.” [“Ἐ-
 παγμένος, Ion. pro comm. ἐπηγμένος, Ad aliquid ad-
 ductus, Ad aliquid progressus. “Ὅσαι γυναῖκες ἐπαγ-
 μέναι εἰσὶ, Quotquot mulieres ad formam sunt progres-
 sæ, i. Quotquot sunt formosæ, 1, 199.” Æm. Port.
 Lex. Ion. Sic hodie editum est: “Ὅσαι μὲν νυν εἰδέας τε
 ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται.
 “Ἐπαμμέναι, sic Med. Ask. Pass. (F. et Paris.) In
 Ald. et Rem. ἐπαγμέναι. Sic et in Ed. Steph.”
 Wessel. ap. Schweigh. “Vertebatur, Quotquot
 forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex
 ἐφάπτομαι, sed qui id fieri possit, fateor me igno-
 rare: debuit sane Herod. hoc si voluit, alia verbo-
 rum structura sententiam declarare. Præterea 8, 105.
 παῖδες εἶδος ἐπαμμένοι, Pueri sunt forma præditi,
 quales et hæ mulierculæ. Laudo tamen Medic. quem
 Ievi auxilio iuvabam olim, πεπαμένοι legens. Sunt
 εἶδος πεπαμένοι, Quæ pulcritudinis possessionem,
 ut sic dicam, habent, s. Forma elegante instructæ.
 Hes. Πεπαμένος κεκτημένος. Sic πεπαμένος νόσον,
 de ægro, Æschylo Agam. 844. et φρόνημα παισὶ δύσ-
 θεον πεπαμένη, Choëph. 189. In Philostr. V. A.
 8, 26. p. 307. de Scythiis, Οἰκίας τε ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν
 πέπτανται: scribi oportuerat πέπανται, quæ enim
 ascripsit Olear., aliena sunt. “Ἀνθρωπον πολλὰς οἰκίας
 πεπαμένον dabit Themist. Or. 24. p. 307. a. Neque
 suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli suc-
 currebat Fragm. in Stob. Serm. 77. p. 460. Σεμνὸν
 γάρ τι καὶ θεῖας φύσιος πεπαμένον ἀμὴν τὸ τῶν φηγε-
 σάντων ἴδρυμά ἐστιν. Nunc conjecturæ non admo-
 dum indulgeo. Ἐφημμένοι s. ἐπαμμένοι εἶδος vi
 verbi ἐφήφθαι erunt Formosæ, quæ speciem sibi ap-
 tam et quasi connexam habebant. Convenit, quod
 hac origine manavit, Cælum stellis fulgentibus aptum
 ex Eunio, et Lucretii vestis Purpurea, atque auro,
 signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii 1,
 15.” Wessel. “Emendandus est Thuc. 69, 60.
 272, 86. Pellicere, Dounæus in Dem. 99. Ἐπαγω-
 γός, Blandus, Pellax. Allicere emtores, Lucian. 1,
 540. (Vitarum Auctione, Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάρβα,
 καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ
 στήσον ἐξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας
 πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους
 ἐπάξονται. Emendandus est Idem 871. (Ὁ δὲ υἱός,
 καὶ ὀφθεῖς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεται σε, οὕτω μέγας ἐστὶ,
 καὶ καλὸς ἀρρένωπὴν τινα τὴν εὐμορφίαν· εἰ δὲ καὶ
 φθέγγαιτο μόνον, οἰχθήσεται σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδήσα-
 μένος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος
 ἔχει, l. ἐπάξεται.)” Valck. ad Scap. marg. “Quæ
 leguntur vulgata in Thuc. 7, 58. neque intelligi ab
 interpretibus, neque ab Historico scribi potuerunt:
 (Atheniensibus) Ἐνεστράτεον, καὶ Σικελιωτῶν Νάξιοι,
 καὶ Κατάναιοι· βαρβάρων δὲ Ἐγεσταῖοι, οἵπερ ἐπηγά-
 γοντο, καὶ Σικελιωτῶν τὸ πλεόν, καὶ τῶν ἐξ Σικελίας,
 Τυρσηνῶν τέ τινες,—καὶ Ἰάπυγες. In his ista primum,
 quæ absurde convertuntur Latine, οἵπερ ἐπηγάγοντο,
 sc. τοὺς Ἀθηναίους, de Egestæis dicta, significant,
 Qui primi Athenienses alliciendo ad expeditionem in
 Siciliam suscipiendam induxerant. Hoc ex historia
 constat, v. Thuc. 6, 6. Diod. S. 12, 83. Phrasis
 autem ista est in primis Thucydideæ, vide p. 98, 19.
 31. 141, 96. 186, 62. 65. etc. Deinde nomen Σικε-
 λιωτῶν, secunda vice positum, in verbis ascriptis,
 mutari debet in Σικελῶν, quod et ex uno saltem Cod.
 fuit annotatum, ut hic legatur, καὶ Σικελῶν τὸ πλεόν:
 nam Σικελιωτῶν τὸ πλεόν, Plerique Siciliensium, s.
 Græcorum in Sicilia habitantium, stabant a partibus
 Syracusanorum, Camarinæi, Geloi s. Gelenses, Seli-
 nuntii, Himeræi etc. Ex istis Doriensibus, s. Sici-
 liensibus, nullos habebant Athenienses hoc bello so-
 cios, nisi Nazios, et Catanæos; Siculos vero iudi-
 genas plerosque omnes: v. Thuc. 7, 77.” Idem ad
 Phalar. p. xx., a Schæf. Mss. indicatus. Plut. 6,
 190. Ὁ δὲ κόλαξ αὐτὸς ἑτέροισ ἐπάγεται καὶ παλεύει,
 μιμούμενος οὐχ ὁμοίως ἅπαντας, ἀλλὰ τῷ μὲν * συνορ-
 χούμενος καὶ συνάδων, τῷ δὲ συμπαλαίων καὶ συγκο-
 νούμενος, Allicit.]

Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adversus Persas.
 Herodian. 6, (6, 7.) Δύναμιν τε ἡθοριᾷ καὶ παρεσκευά-
 ζει, ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις. Sic ἐπάξει τοῖς βαρ-
 βάροις, ibid. [6, 5, 4. In priore loco quidam Mss. ἐπα-
 νήξων exhibent. “Leisn. in m. Ox. ‘f. ἐπάξων, ab ἐπα-
 ἵσσω, (et in m. Ms. Bg. plumbea linea ducta sub Du-
 cturus in,) f. Adorturus,’ nihil tentans supra ad 6, 5, 4.
 de eodem Alexandro, Τὴν τρίτην μοῖραν τοῦ στρατοῦ
 αὐτὸς ἔχων, ὑπέσχετο ἐπάξει τοῖς βαρβάρους, quo respi-
 citur et per adv. hic πάλιν, conferentibus istum lo-
 cum cum nostro Sb. Ind., at contra hunc cum isto
 Stp. Th. sic, Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adv.
 Persas, Herod. 6. Δυν.—Πέρσαις. Sic ἐπάξει τοῖς
 βαρβ. ibid.’ ut pro salvo habuerint nostrum hic, qui
 variatur cum illo præterea ita, quod v. ἐπ. stat ab-
 solute oppressoque acc. pers., minus pron. illo ἐαν-
 τὸν, quam pron. αὐτοὺς, e pr. στρατιωτῶν, qualis
 casus tum liquet ex isto loco, ibique productis ex-
 emplis aliis, tum æque in compos. suppleri potest,
 ac in simpl. ἄγειν, cf. ib. tum denique desideratur
 quoque alibi, cf. Ind. Dion. Cass. per Lat. Impetum
 facio, qua Lat. formula fit, ut, quia vulg. habet
 notionem eandem cum illo v. Leisn., hac emenda-
 tione non sit opus, tum ad Lucian. 2, 734. n. 6. cum
 proposita fuisset ellipsis pron. ἐαυτοὺς ad ἐμβάλλειν
 et ἐσβάλλειν, ‘eadem ratione—ἐπάγειν, et similia
 passim obvia,’ it. ap. Thuc. sine Ind. 450, 44. Νῦν
 οὖν αὐθὺς ἐπάξειν, Nunc autem se rursus educturum,
 sc. αὐτὸ, τὸ στράτευμα, l. 40. aut ἐκείνους e l. 41.
 ἐκείνων, ut l. 50. αὐθὺς ἐπῆγεν αὐτοὺς, Eos rursus
 eduxit, quæ Vs. respicit ad pr. p. l. 32. ἐξάγων—
 πρὸ τοῦ τειχίσματος, In aciem extrā munitionem pro-
 ducebat, ut tamen Bg. illa præp. sit vera, separata a
 verbo, per formulam Jul. Cæs. etc., cf. G. Th.,
 proprieque istam aliam 3, 1, 2. “Ἀγων πάντα ἐπ’ αὐ-
 τὸν τὸν στρατὸν, cf. adhuc, post repertum, ap. Thuc.
 448, 75. Οὐκ ἐπῆγε τοὺς Ἀθηναίους, Athenienses adv.
 hostem non duxit, et Zos. 5, 15, 7. Ἐγνώ,—τῇ Παμ-
 φυλίᾳ—τὰς δυνάμεις ἐπαγαγεῖν, Copias ducere statuit
 in Pamphyliam, sed Ind. Sb. ‘Ducere adv. Pamp.’ it.
 Rs. O. V. 6. Πόλεως ἐπάγοντες, sc. τῇ πόλει, Adv. civi-
 tatem nostram civitates Gr. alias instigantes atque in
 armis adducentes,’ (de h. l. vide nos infra,) quo postr.
 Lat. usus Bg. ad 6, 5, 4. porro ap. Met. Eutr. 9, 2.
 Ἐπαγαγὼν Γερμάνους πόλεμον, Bello adv. Germanos
 feliciter gesto. Sed de lectione Mss. duorum, contra
 tertium Vi. et ipsum P., non reperi v. ἐπανήκειν cum
 dat. pers. quanquam e Lat. habet G. Th. v. Redire
 104, 4. 21. 32. 40. non tamen hostili sensu nec in v.
 Revenire, sed hoc cum adv. Rursus etiam, verum ap.
 Suid. sine χρήσει, tum ad Hes. 1, 1313. n. 2. ‘Sirac
 —καὶ ἐπανήξει,’ et cum hoc adv. iterum ap. Æsch.
 Ep. S. et Æs. Fa. cum pr. πρὸς, ubi et cum pr. ἀπὸ,
 ut cum ὡς, pro eis, ap. Dem., sed ubique sensu
 amico, (v. Biel. Thes. v. Ἐπανήκω, et Tittmann. ad
 Zonar. 820. ‘Ἐπανήκειν, Redire, 6, 58, 3.’ Lex.
 Polyb. Vide et Plut. 4, 385. 8, 250. qui eodem
 sensu hoc verbum usurpavit.) Unde potius Librar-
 ium credam ab initio, per glossam, in compos. pro
 simpl., ut alibi, ad variandum, ne rediret toties vulg.,
 etiam cap. sq. §. 1. maximeque e loco hujus cap. §. 4.
 scripsisse ἐπανάξων, quod alii deinde depravarint per
 lapsum in vocali, cf. 3, 11, 13., quanquam nec h. v.
 habui illa vel potione hostili, vel rectione cum dat.
 pers. sed, præter data supra ad 5, 4, 22. pro Redu-
 cere, cum adv. αὐθὺς ap. Luc., at cum nostro πάλιν
 etiam ap. Is. Ev. Fd. p. 34. e. Τὸ γένος—eis τὰς
 προσηκούσας τιμὰς πάλιν ἐπανήγαγε, cf. Poss. Call.
 760, 1.” Irmisch. Vide et Nostrum nosque in Ἐπα-
 νάγω.] Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις e
 Plut. pro Congrediuntur cum hostibus. [Vide Ἐνε-
 πάγω. Idem Plut. 2, 428. Προσβολὰς ἐποιεῖτο κατὰ
 γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλασσαν, Ἀππίου μὲν τὸν πεζὸν
 ἐπάγοντος στρατὸν, αὐτὸς δὲ πενήρειος ἔχων ἐξήκοντα
 παντοδαπῶν ὅπλων καὶ βελῶν πλήρεις, Angl. Leading,
 Conducting: 5, 457. Ἐπειτα σιγῇ καὶ σχέδην ἐπά-
 γων, sc. τὸν στρατὸν, θαῦμα ἐν τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐτα-
 ξίας παρέιχε, Inde rex silentio et sedato gradu signa
 promovens, Advancing. Eurip. Heracl. 770. Ἀλλ’
 ὦ πότνια—σὸν γὰρ οὐδας Γᾶς σὸν καὶ πόλις, ἃς σὺ
 μάτηρ Δέσποινά τε καὶ φύλαξ—Πόρευσον ἄλλα τὸν οὐ

δικαίως Τῶδ' ἐπάγοντα δορύσσοντα Στρατὸν * Ἀργόθεν: A Or. 1533. Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβῶν. Herodian. 6, 7, 1. Ἐχειν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλουσιν τῷ βαρβαρῷ πρὸς τὸ πάλιν ἐπάγειν τὸν στρατὸν, In adducendo rursus exercitu. Plura v. infra.]

[“Ἐπάγω, Incito, Solicito. Cum ἐπὶ, Memor. 3, 3, 6. Ἐπάγειν τοὺς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμον κελεύσεις. Ubi fere est Pellicere. De R. E. 8, 5. eques ἀναβεβηκὼς ἐπαγέτω equum ἐπὶ μικρὰς fossas. Possis vertere Incitet, s. cum Camerario, Agitet. Olim deerat ἐπὶ, sed Leuncl. ex ingenio reposuit, cum commode, iudice Zeunio, posset intelligi. Nos vero accus. μικρὰς regi putabamus a v. διαπηδᾶν, quod e præcedd. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ sit repetendum.” Lex. Xenoph. Eurip. Hec. 260. Πότερα τὸ χρὴν σφ' ἐπήγαγ' * ἀνθρωποσφαγεῖν Πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει; Schol. Ἄρα τὸ πρῆπον ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ ἀνθρώπους κτείνειν πρὸς τὸν τάφον, ὅπου πρέπει μᾶλλον βoὺς θύειν; Induxit. “Instigo, Dionys. H. 2, 709. (Αἰ προεξανέστησάν τε, καὶ τὰς ἄλλας ὑπηγάγοντο κατὰ Ῥωμαίων ἐξεγεγκέναι τὸν πόλεμον, Vat. ἐπηγάγοντο.)” Schæf. Mss. Vertitur Impulerant. Sed hoc, pariter ac illud Schæferi Instigarant, minime probamus. Ὑπηγάγοντο esset Dolose suaserant. Si vero lectio ἐπηγάγοντο recipienda sit, vertendum est Solicitaverant, Pellelexerant. Lysias 423. Μισθωσάμενοι δὲ πάντας ἀνθρώπους ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς πόλεως, καὶ πόλεις ἐπάγοντες, καὶ τελευτῶντες Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν συμμάχων ὁπόσους ἐδύνατο πείσαι, οὐ διαλλάξαι, ἀλλ' ἀπολέσαι παρεσκευάζοντο τὴν πόλιν. “Adversus civitatem nostram civitates Gr. alias instigantes atque in armis adducentes.” Reisk. Ind. Gr. “An πολεμίους? cui mox opponitur συμμάχων. Certe non placet πόλεις, tametsi sciam, quid pro ea dici possit.” Markland. “Bene habet πόλεις, quascunque posset civitates Gr. In ἐπάγοντες subauditur ἐπὶ τὰς Ἀθήνας.” Reisk. Sed an elegantissimus, et, si quis alius, perspicuus hic orator in una eademque sententia unum idemque vocab. πόλεις parvo intervallo ter posuisset, ii judicent, qui cum Reiskio sentiant. Nobis vero arridet Markl. emendatio πολεμίους, nisi quis leg. censuerit πόλεμον, ex Æschine 532. Καὶ τὸν πόλεμον, ὃν πρότερον ἐξήλασεν ἐκ τῆς χώρας τῆς τῶν Βοιωτῶν, τοῦτον πάλιν τὸν αὐτὸν πόλεμον ἐπήγαγε διὰ τῆς Φωκίδος ἐπ' αὐτὰς τὰς Θήβας, atque ex alio exemplo, in Irmischii nota supra laudato. Sed præstat tamen πολεμίους ob sententiæ structuram, Μισθωσάμενοι δὲ πάντας ἀνθρώπους—καὶ πολεμίους ἐπάγοντες, καὶ τελευτῶντες Λακεδαιμονίους. Nullus autem Librariorum error frequentior est, quam vocabulum paulo ante in sententia occurrens repetere pro eo, quod loci mens postulet. Sic mox ex Hes. pro ἐκστρέψαι, habebimus monstrum illud informē et ingens ἐκστροφῶσαι, quod verbum ortum habuit ex articuli capite ἐξαγκυρῶσαι. Errat vero ipse Markl. πολεμίους dicendum esse credens, utpote quod vocab. τῷ συμμάχων opponatur: nam συμμάχων non de Atheniensibus dicitur, sed de Lacedæmoniis, ut vidit Reisk. notans, “Τῶν συμμάχων, sc. τῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις ὑπαρχόντων.”]

[“Ἐπάγω, Bentr. Ep. ad T. H. 106. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 36. (‘Plato LL. 9. p. 663. f. Ἐπάγη δίκην τῷ τοιούτῳ. Julian. Or. 2. p. 90. b. ἐπάγειν δίκην. Jo. Chrys. Hom. in S. Babyl. c. Gent. T. 2. p. 665. Τίς οὖν ἐστὶν ὁ νόμος, τοῖς ἡμαρτηκόσι μὴ κατὰ πόδας τὴν τιμωρίαν ἐπάγειν, ἀλλ' ἐνδιδόναι τῷ πλημμελεῖ χρόνους καὶ προθεσμίαν, ὥστε τὸ πλημμεληθὲν ἀποδύσασθαι, f. ἀπολύσ.; et alibi sexcenties.) Fischer. Ind. Palæph. (‘Ἐπάγω δεινὰ, Auctor malorum sum, sequente dativo personæ, 6, 7. “Ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν. Sic Hesiod. “Εργ. 242. Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων.”) Ruhnck. ad Tim. 115. (vide Ἐπαγωγῇ,) et 120. (vide Ἐπιβάδαι.) item ad Longin. 255. Jacobs. Exerc. 2, 41. Valck. ad Hippol. p. 290. T. H. ad Lucian. 1, 213. (‘Τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὃ γενναίотате θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. In ἐπὶ κεφαλῇ ἐπαχθὲν proprietates quædam est Gr. sermonis, seu mavis, Atticæ venustatis, quæ sensu citius percipiat, quam verbis explanetur. Solet autem in diversis

orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλῇ, Præcipitem in caput dare: rarius et paulo magis reconditum illud Demosth. adv. Phœn. 1024. Ἠγησάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίου καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλῇ εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu præcipiti, subito impetu, nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. 521. Τίνας ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλῇ ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucian. Maligne vero ἐπαχθὲν, nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, Obducere meretriculam, pellicem, Superducere, unde γυναικες ἐπείσακτοι. Clarius etiam in sequentibus Juno mentem suam aperit.) Ἐπάγειν τινὲ γυναικα, Heyn. Hom. 5, 728. De noverca, ad Diod. S. 1, 485. (cf. Medea 692. Pors.) Heyn. Hom. 4, 671. Dorv. ad Char. 279 (=132. ‘Λυσίτελεϊ δέ σοι μᾶλλον ἀργυρῶντον ἔχειν αὐτὸν, ἵνα μὴ τῇ τροφίμῃ σου μητρὶαν ἐπαγάγηται. Ita J. Capitolin. de Antonino 29.: Sed ille concubinam sibi ascivit procuratoris uxoris filiam, ne tot liberis superduceret novercam. Videatur ibi Is. Casaub. ubi et de voce in hac re propria ἐπάγεσθαι tractatur.’ Cf. Nostrum supra.) Lennep. ad Phalar. 207. De diebus intercalariis, Wessel. ad Diod. S. 1, 17. 26. ad Herod. 105. (Plut. 7, 401. Ἐκ πάντων ἡμέρας πέντε συνελεῖν, Xyl. συνελεῖν, καὶ ταῖς ἐξήκοντα καὶ τριακοσίαις ἐπάγειν, Reisk. ἐπαγαγεῖν, ἃς νῦν ἐπαγομένας Αἰγύπτῳ καλοῦσι: 403. Διὸ καὶ τὴν τρίτην τῶν ἐπαγομένων ἀποφράδα νομίζοντες οἱ βασιλεῖς, οὐκ ἐχρηματίζον, οὐδ' ἐθεράπευον αὐτοὺς, μέχρι νυκτός. Cf. Nostrum supra.) Mecum adduco, Valck. ad Herod. 89. Charit. 579 (=555. ‘Καλλιφρόνῃ δὲ ἡ μὲν βασιλὶς οὐκ ἤθελεν ἐπάγεσθαι. Alioqui reginæ, pellices educabantur una in expeditionem. Mox 112. εἰς πολέμους ἐπάγεσθαι καὶ γυναικας. Max. T. 30, 7. Diod. S. 17, 35. Brisson. de R. P. 1, 165. Idem de Indis testatur Strabo 15, 1037. Tacit. Ann. 3, 33. Inesse mulierum comitatu, quæ Romanum agmen ad similitudinem barbari incessus convertant.) 675. Musgr. Rhes. 949. Jacobs. Anim. 143. Wakef. S. C. 4, 82. Jacobs. Anth. 10, 90. ad Lucian. 1, 811. (‘Ἡεὶς ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. Retinui vulgatum, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet, non malum; interdum enim ἄγω ita absolute usurpatur pro Venio, i. e. ἄγω με, Adduco me, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν et προσάγειν sine accusativo Arrian. Exp. Alex. 1, 1. “Ὡστε Ἀλέξανδρον—ἐπάγοντα οὐκέτι ἐδέξαντο: 1, 2. p. 6. Gron. Προσάγοντος Ἀλεξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν: 2, 3. p. 63. Προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὲ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη.”) 2, 30. (‘Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβου τις, ὡς Ὀπρόης εἰσθήκει περιμένων ἐστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης. Sensus verborum est, Severianum intra triduum mortuum fuisse, cum in ediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis astitisse putet Osroëm, et expectasse, donec fame enectus esset Severianus, et propterea eum non produxisset vitam per hebdomada. Interpres: Et ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisset. Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, Insuper agere vitam, Producere vitam, quemadmodum ἄγειν et διάγειν absolute etiam usurpatur sine v. βίον. Hæc in Anim. 63. L. Bos. Recte quidem hoc verbum exposuit: non tamen est quod adeo præcise neget id quoque In aciem educere significare posse; nam ἐπάγω et προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro Irruo, Induco exercitum in hostem, adeoque non ita longe abludit ab Educere in aciem.’ Ἐπάγειν τοῖς πολεμίους, et nude ἐπάγειν, In hostem contendere, Impressionem facere, Charger l'ennemi, 1, 76, 7. 2, 29, 2. 10, 49, 11. 12, 18, 11.’ Lex. Polyb. Cf. Ἐπαγωγῇ.) ad Diod. S. 2, 213. Diod. S. 2, 238. Lobeck. Ajac. p. 409. Act. med. Kuster. V. M. 36. Med. ἐπάγομαι, Sylb. ad Pausan. 19. Kuhn. 302. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. (‘Δόξεε δ' ἂν ἐράσθαι τῆς Λαίδος ἐκείνης ὑπαγομένης αὐτόν. Hoc in A. sola. Fracinus in Fl.

quam ceteræ sequuntur, unius literæ mutationem intulit ἐπαγομένης, quod si veterum librorum fide factum constaret, amplecteremur forte: est enim ἐπάγεσθαι aliquando Allicere, Blanditiis ad se perducere, meretrici verbum utique conveniens, a qua potestate illa itidem dicuntur ἐπαγωγὰ, Quæ vim pellacem, magnumque lenocinium habent.' Plura vide in 'Υπάγω. Dionys. H. de Comp. Verb. Ταῦθ' ὅτι μὲν ἐπάγεται καὶ κηλεῖ τὰς ἀκοὰς, ποιημάτων τε καὶ τῶν πάνυ ἰδίστων οὐδενὸς ἤττω μοῖραν ἔχει, πάντες ἂν, οἷδ' ὅτι, μαρτυρήσειαν. 'Επάγεσθαι τὰς ἀκοὰς, Delinire aures, Dionys. H. de C. V. 3. unde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est Ratio dicendi s. Compositio ad animos tenendos accommodata, 4. p. 26. Sed cf. quæ dicta sunt ad v. 'Επαγωγή. Vide Plut. de Aud. Poet. 1. p. 4. Photio etiam Bibl. Cod. 197. τὸ ἐπαγωγὸν et θελκτήριον jungitur.' Ernest. Lex. Rhet.) Dionys. H. 3, 1325. 1371. Orell. Suppl. ad Nic. p. 7. 'Επάγω ὄρκον, Pausan. 313. (Πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὄρκον μήτε ἀποσπῆναι ποτε ἀπ' αὐτῶν, μήτε ἄλλο ἐργάσασθαι νεώτερον μηδέν.) Segaar Præf. ad Obs. in Lucam p. vi. 'Επάγομαι, Xenoph. Eph. 111. Valck. ad Herod. 232. Sylburg. ad Pausan. 20. ('Ξέρξου δὲ, ὡς εἶλεν Ἀθήνας, ἐκλιπόντων τὸ ἄστυ Ἀθηναίων, ἐπαγομένον καὶ τούτους ἄτε λάφυρα. Uterque Interpres legit ἀπαγομένου. Sed ἐπάγεσθαι in simili signif. pro Secum asportare legitur etiam in Bæot. 40. "Ἰνα μὴ οἴκαδε ἐπαγόμενος ἐς ἀνάμνησιν τε Ἀριάδνης ἐφέλκεται.") 21. ('Ἡπείγετο σφᾶς ἐς τὸ πλῆθος. Rectius ἐπήγετο, ut supra c. 6. Uterque Interpres vertit, Produxit.') Schæf. Mss. "Recte legerunt VV. DD. ἐπήγετο: nam ἐπείγομαι uon admittit ullibi casus σύνταξιν. In Messen. 'Επαγόμενος ἅμα καὶ τὴν παρθένον." Kuhn. "Ἐπήγετο scripsi pro vulg. ἡπείγετο e Cod. Vind. cum jam omnes interpretes ita leg. esse vidissent. Cod. Mosc. habet ἐπήγετο." Facius. Cf. Hieroclem 46. Πρέπει γὰρ μήτε τὴν δι' αὐτοφυγίας θεραπεῖαν ἐπειγομένην παραιτεῖσθαι, ἐνευσχημονεῖν δὲ μᾶλλον αὐτῇ, ὅσω ἂν μᾶλλον ἐπίπονος γένηται καὶ δουλοπρεπής. "Pro ἐπὶ γονέων Nee-dhamus, Dacerii ad Cod. Medic. provocantis fide in-nixus, reponit ἐπειγομένην, sed in Gudiana Collatione aperte legitur ἐπαγομένην, quod proculdubio MSto respondet. 'Επείγεσθαι enim passivo sensu acceptum ad personas potius refertur, quam ad rem, de qua hic sermo est." J. C. Wolf. Diss. Epist. 12. 'Επάγω, Afferre in medium, Jambl. Adhort. ad Philos. 10. p. 154. Kiessl. Οἱ δὲ περὶ τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς ὄντες, καὶ περὶ πόλεως εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας ἐπάξουν προσποιούμενοι, πολὺ δὲ μᾶλλον προσδέονται φιλοσοφίας. 'Επάγω, in sensu bibendi, "Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ." Boissonad. Mss. V. 'Αγω. J. Poll. 5, 25. 'Εφ' οὐ καὶ τὸ προσθεῖναι τὴν θύραν, καὶ συναγαγεῖν, καὶ ἐπισπάσασθαι, καὶ ἐπιβαλεῖν, καὶ ἐπιφράζειν, καὶ ἐπαγαγεῖν, καὶ κατακλίνειν, καὶ ἐπικλίνειν. (An in Hes. 'Ἐξανκιρῶσαι θύραν *ἐκτροφῶσαι, leg. *ἐξανα-ζυγῶσαι? Certe ap. Græcos dicitur ἀναζυγῶσαι, ἐπιζυγῶσαι τὴν θύραν. J. Poll. l. c. "Ὡσπερ καὶ τῷ ἀνοῖξαι ταύτῃ ἐστι τὸ ἀνακλίνειν, ἀνεῖναι, ἐκπετάσαι, ἀναπετάσαι, παρὰ δὲ τοῖς Κωμικοῖς τὸ ἀναζυγῶσαι, ταύτῃ τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει, ὥσπερ τὸ κλεῖσαι, τὸ ἐπιζυγῶσαι. Sed in v. ἐκτροφῶσαι, quod concoquere non possumus, aliud latet ulcus allis tollendum: nam expectasses ἐκτρέφαι, non ἐκτροφῶσαι, quod forte ne Græcum quidem est, et ortum habuit e terminatione præcedentis v. ἐξανκιρῶσαι, per Librariorum oscitantiam. Vide nos supra, de Lysiæ quodam loco agentes. Hes.: 'Αναζυγαί: ἀναλύσεις, ἀναστροφαί. 'Ανα-ζεύξας ὑποστρέψας, ἐκ μεταφοῦς ἀρμάτων. Verum nec simplex στρέφω, nec composit. ἐκτρέφω de januis ap. Græcos dictum reperimus. Cf. Nostrum et nostra in 'Ἐξανκυρῶσαι.) Glossæ:—'Επάγω Infero, Superduco, Arrogo, Incito, Allecto, Impingo, Impello, Adveho, Irrogo, Stipo, Illicio. 'Επάγειν De-ferre. 'Επάγομαι Electo, Lacio, Conduco, Ascisco, Illecto. 'Επάγεται Elicit, Allicit. Τοῖς ἐπαγομένοις Objectis. 'Επαγῆγ' Inflicet, (pro quo Vulc. proponit, Infliget.) 'Επήγαγεν Obtulit. Pseudo-Longin. 35, 2. de natura, quæ homines in hanc rerum universitatem introduxit, 'Ἄλλ' ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγουσα,

A κ. τ. λ.: 40, 2. Ἀλλὰ μὴν ὅτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγεθεῖς, ὅμως, κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχρῶμενοι, κ. τ. λ. vertitur, Quamvis plerumque vulgari, trita, et parum sublimi oratione usi sint; in Indice, ἐπάγειν, Orationi addere: 39. Καὶ, νῆ Δία, φθόγγοι κιθάρας οὐδὲν ἀπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἡχῶν μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει, τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, εἰς ἐπίστασιν, θελγήτρον, vertitur, Mire oblectant; in Indice, ἐπάγειν, Animo admovere. (Ubi omnino leg. cum Toupio κράσει καὶ μίξει non solum propter frequentem harum vocc. conjunctionem, verum etiam propter sententiæ structuram; nam minus recte diceretur, φθόγγοι κιθάρας—τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει, Mutua fidium pulsatione, cum Gr. vox τῷ Fidium respondens subaudienda esset, quæ ellipsis hoc in contextu nullo modo tolerari posset. Si auctor τὸ κρούσει usurpasset, pro φθόγγοι dixisset χορδαί. Ipse paulo post habet, Καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ *πολυμορφία τῶν ἐκείνης φθόγγων.) "Ἐπάγω, Adduco, Duco, Dux viæ sum. K. A. 4, 7, 14. "Ὅπως διὰ τῆς πολεμίας ἐπάγοι αὐτοὺς, Cod. Eton. bene ἄγοι. Cyneg. 10, 19. Induco, de musico. Sympos. 2, 22. θάπτονα ρυθμὸν ἐπάγειν, Geschwinder blasen. Legitur pro ἐφίεσθαι. K. Π. 1, 1, 2. Νέμονται pecora ἐφ' ὅποια ἂν αὐτὰς ἐφῶσιν pastores. All. ἐπάγωσιν, quod tamen venatorum potius esse dicit Stephanus, et habet speciem glossematis." Lex. Xenoph. "De venatione, Plut. Mor. 1, 900. (Δύο σκύλακας ἀνέθρεψε τοῦ αὐτοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς γενομένους καὶ τὸν μὲν εἵθισε περὶ λιχνείας, οἰκοὶ ἐάσας, τὸν δὲ ἐπαγόμενος ἤσκησε περὶ κυνήγεσια.)" Schæf. Mss. At ἐπαγόμενος h. l. nullo peculiarem habet usum, ut V. D. arbitrabatur, sed tantum notat Secum ducens ad venationem. Opponitur enim τῷ, οἰκοὶ ἐάσας. Hujus verbi vim minus perspectam habebat et Wytténb., locum sic vertens: Horumque alterum domi desidentem ad gulositatem assuefecit, alterum ad venationem condoccefecit. Demosth. 37. Οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ἐπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι χειροῖσιν αὐτοῖς ποιούντες, Ut feras vos stimulant. V. Ἐπακτήρ. Ἐπάγομαι autem, Mecum duco, ut ap. Nostrum supra, s. Adduco. "Μηδὲ ἀκόλουθον ἐπαγόμενος, Dio Chrys. 486. a. 537. c. Vide Περιάγεσθαι. Lucian. 1, 90. ('Επεδήμουν ποτὲ Κυβέλω' τό δέ ἐστι πολίχνην οὐκ ἀηδὲς, ἄποιον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ γειτόνων τὸ βέλτιστον,) Adducebam mecum." Valck. ad Scap. marg. "Μαυροσίους ἐπαγόμενος ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἐκ τε τῆς—χώρας, Secum ducens, 6, 7, 17.: cum solo accus. pers. Πολὺ τι πλῆθος ἐπ. στρατοῦ, 7, 8, 22. (Huc respexit Noster supra.) Γερμανῶν ἱππέων μέγα τι πλ. ἐπήγετο συμμάχους, Secum ducebat, 8, 1, 6. Extra bellum, Ὑπὴντετο, ἐπαγόμενος αὐτὸν, Ducens secum, 8, 7, 22. Ἀφικνοῦνται—ὀλίγους—ἐπαγόμενοι Secum adducentes, 2, 1, 12." Irmisch. Ind. Gr. Herodian. Elian. V. H. 13, 24. Καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ, φασιν, ἔπει παρὰ Περιάνδρῳ, τοῦτο μὲν καὶ οἰκοθεν εἰναι ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον. "Immerito hæc Scheffer. suspecta habuit, quæ recte ideo tueretur Kuhn. Dubito tamen de eo, quod versioni additum est, Pro viatico. Morem enim hunc domo secum attulisse Anacharsin dicit Auctor, non quod eo sit usus in itinere, quasi Viatico aut Adjumento conficiendi itineris, vel victus in eo quærendi, sed quod simpliciter secum attulerit, ut quis iter faciens secum sarcinas suas ducit, quæ etiam ἐφόδια vocantur: 12, 40. Τὰ τε ἄλλα ἐφόδια εἴπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ ὕδωρ τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. At ap. Plut. de Util. ex Inim. cap. Diogenes et Crates πατρίδος στέρησιν καὶ χρημάτων ὑποβολὴν dicuntur fecisse ἐφόδιον σχολῆς καὶ φιλοσοφίας, Quasi instrumentum et subsidium sibi ad philosophiam." Perizon. "Τοὺς φυγάδας ἐπαγαγόντες, 4, 34, 9. si vera lectio, non tam pro καταγαγόντες nude accipiendum cum Ernesto, sed intelligendum τῇ Σπάρτῃ, vel ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, Exules contra Spartam accientes, ducentes, abducentes. Equidem e conjectura ἐπαναγόν-

res edidi, v. Adnot. Ἐπάγεσθαι τινα εἰς ἐνέδραν, In insidias adducere, 1, 84, 8. 5, 17, 3. εἰς τὴν πρὸς ἑαυτὸν εὐνοίαν, 7, 14, 4." Lex. Polyb. "Ἐπάγεσθαι, Sibi conciliare, colligere. Apol. 32. φθόνον ἐπαγόμε- vos. Applicare, Ut, ('Afferre,' Valck. ad Scap. marg.) Œcon. 17, 15. εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. Misceri cum femina, Sobolem producere. Cf. J. Poll. 5, 92. Καὶ μὴν τὸ μίγνυσθαι, ἐπὶ μὲν τῶν ἀλόγων, βαίνειν, ἐπιβαίνειν, ὀχεύειν, βιβάζειν, συνδύζειν, συνδύζεσθαι, ἐπάγεσθαι. Sc. φύσιν ἐπάγεσθαι vide- tur proprie significare Natura sua implere feminam. Cyneg. 7, 1. "Ἦνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται τὴν φύσιν γενναίαν" καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη." Lex. Xenoph. Thuc. 1, 3. "Ἐλ- ληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυρῶ- των καὶ ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφέλειαν ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμίλῳ μᾶλλον καλεῖ- σθαι Ἕλληνας." Scholiasta interpretes in errorem induxit, incertum esse dicens, quo spectet αὐτοὺς. Sed ei, qui Gr. sermonis peritus est, hæc verba am- bigua videri nequeunt. Quodsi Thuc. hunc sensum exprimere voluisset, 'Cum Hellenis filii eos, Phthio- tidis incolæ, qui e v. Φθιώτις, ut sæpe, repetendi essent, in reliquis civitatibus adducerent,' eum pro ἐπαγομένων activo uti oportebat. Medium enim ubi- que significat Aliquem sibi adducere, arcessere, quo significato frequentissime in Thuc. legitur. Cf. exem- pla a Neophyto Duca ad h. l. ascripta, quibus alia multa addi poterant, ut 3, 82. Hinc dubitari non po- test, quin ἐπαγομένων impersonaliter intelligendum, seu, ut vulgo loquuntur, ἀνθρώπων supplendum sit, αὐ- τοὺς autem ad filios Hellenis spectet. Nam ἐπαγομένων ἑαυτοὺς s. αὐτοὺς, quod Salmasio et Reiskio in men- tem venit, ne Græcum quidem est. Cf. Abresch. Diluc. Thuc. 7. Quod autem subito mutatum est subjectum pronomine non addito, in eo ap. Thuc. nihil est offensionis. I. 13. Ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνες μάλ- λον ἐπλωίζοντο, τὰς ναῦς κτησάμενοι, τὸ ληστικὸν ἀφῆ- ρουν, ubi ἀφῆρουν non de Græcis universis, sed de Corinthiis, de quibus in antecedd. sermo fuit, intelli- gendum est, quod nolim adeo offensionis fuisse Ever- sio, ut οἱ Ἕλληνες ejici juberet. I. 51. Οἱ Κερκυραῖοι ἐφοβήθησαν, μὴ πολέμιοι ὦσιν (αἱ νῆες), ἔπειτα δὲ ἔγνωσαν, καὶ ὤρμισαντο (αἱ νῆες,) ubi male Portus, 'Postea illas agnoverunt, et in sedes suas recepe- runt,' quod non esset ὤρμισαντο, sed ὤρμισαν, quam scripturam noli contra omnium librorum auctoritatem Thucydidi obtrudere. II. 3. Φυλάξαντες ἐν νύκτα καὶ αὐτὸ τὸ περίορθρον (οἱ Πλαταιεῖς) ἐχώρουν ἐκ τῶν οἰκῶν ἐπ' αὐτοὺς (τοὺς Θηβαίους,) ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὔσι προσφέρωνται, καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται (οἱ Θηβαῖοι.) II. 79. Οἱ ἐκ τῆς Σπαρ- τῶλου ψιλοὶ—ἐπιτίθενται αὐθις μετὰ τῶν Χαλκιδέων ἱππέων καὶ τῶν προσβοηθησάντων τοῖς Ἀθηναίοις καὶ ἀναχωροῦσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) πρὸς τὰς δύο τάξεις, ἃς κατέ- λπον παρὰ τοῖς σκευοφόροις. Ubi quidem de hoc usu dubitarunt Kistemaker. et Bredov., quorum hic mi- nore interpunctione post Ἀθηναίους posita ἀναχωροῦσιν ad οἱ ἐκ τῆς Σπαρτῶλου referri voluit, qui modo Athe- nienses adorti essent, modo denuo se recepissent. Sed hoc in sequentibus demum dicitur, neque ullo modo cogitari potest, duos ordines ad impedimenta relictos esse τῶν ἐκ τῆς Σπαρτῶλου, qui cum ex urbe obsessa eruptionem facerent, si impedimenta in cam- pum portari quam in urbe servari maluissent, stultis- simi fuissent. Alia certa exempla qui desiderat, adeat 3, 16. init. 3, 52. init. 14, 47. init. (cf. etiam 7, 58. supra ap. Valck.) In iis, quæ deinde sequun- tur, Thuc. discernit atque sibi opponit καθ' ἑκάστους et ἅπαντας, quod probe animadvertendum est, cum etiam infra hoc discrimine opus sit. Hoc igitur sibi vult. Cum Hellenis filii et Thessali iis subjecti, qui primi Hellenes dicti sunt, cum reliquis populis se permiscuissent, factum est, ut hi quoque propter hanc ipsam consociationem atque consuetudinem magis magisque Hellenes dicerentur. Sed per lon- gum tempus non omnes simul hoc nomine appellati sunt, non fuit hoc generale et publicum omnium Græcorum nomen, sed nonnisi singuli populi ita dicti sunt, ita ut reliquis idem nomen non tribuerent,

A neque cum iis se unum quasi corpus efficere existi- marent. III. 63. (Οὐκοῦν χρῆν τὰ πρὸς ἡμᾶς μόνον ὑμᾶς ὑπάγεσθαι αὐτοὺς, καὶ μὴ * ξυνεπιέναι μετ' αὐτῶν ἄλλοις, quod vertitur, Oportebat igitur vos adversus nos tantum ducere ipsos Athenienses, neque una cum ipsis alios Græcos invadere,) pro ὑπάγεσθαι restitu- endum videtur ἐπάγεσθαι, cum illud non ita dicatur. De confusione præpositionum ἐπὶ et ὑπὸ in composi- tis v. Schæf. Melet. Cr. 104. (Lucian. 1, 439. Δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο, Secum duxerit, Ms. Bourdel. prave ὑπήγετο. Ἀπάγω et ἐπάγω conf. habes ad Pausan. 20.) Exquisitor, neque satis clara est significatio, qua ἐπάγεσθαι legitur 3, 10. Ἐπειδὴ ἐωρῶμεν αὐτοὺς τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δουλῶσιν ἐπαγομένους, ubi nescio quo jure (Scholia) velint esse σφίγγοντας, συσπῶντας. Notatne Suscipientes, Sibi proponentes?" Ern. Fr. Poppo Obs. Crit. in Thuc. Lipsiæ 1815. p. 188. Vertitur, Sed postquam animadvertimus, ipsos illam quidem cum Medo simultatem remissius exercere, sociis vero jugum servitutis imponere. At ἐπάγομαι hoc sensu nusquam usurpatur. Omnino recte inter- pretatus est Schol. per σφίγγοντας, συσπῶντας: ἐπα- γόμενους enim opponitur τῷ ἀνιέντας, ut vidit Valck. ad Scap. marg. sed, quod in Critico illo summo mi- raris, perperam vertit Asciscentes. Ἐπαγομένους hic proculdubio notat *Holding tight*, Ad se trahentes, ut Anglice dicitur *To hold a tight rein over a person*. Sic Xenoph. l. c. Πηγνύνει τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον. Eodemque modo Latini suum Adducere et Remittere usurpant. "Cicero per metaph. pulcrum verbi proprietatem indicavit in Lælio 45, 13. Quam commodissimum esse laxissimas habenas habere amicitiae, quas vel ad- ducas, cum velis, vel remittas: de Divin. 1, 123. In agro ambulanti ramulum adductum, ut remissus esset, in oculum suum recidisce. Liv. 9, 10. Cum apparitor verecundia majestatis Postumium laxè vin- ciret, Quin tu, inquit, adducis lorum, ut justa fiat deditio? Tacit. Ann. 12, 7. Adductum et quasi virile servitium; palam severitas, ac sæpius superbia. Adductius regnari, i. Severius, Tacit. Germ. 43. et Hist. 3, 7. Adductius quam civili bello imperitabat, quæ formula e re equestri et habenis adductis petita." Gesner. Thes. L. L. Plut. de Adul. et Am. Discr. 6, 251. Εὐδία γὰρ ἐπάγει νέφος, ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρῦν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιπαττόμενον τῷ * Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύνοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ μεριμνῶν, κατὰ Πίνδαρον. Schneider. ad Pindari Fragm. p. 74. atque ex eo Heynius Pindari verba hæc censent, Λυ- δίῳ θεῷ, καὶ λύνοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον καὶ με- रिμνῶν, sed ista Λυδίῳ θεῷ rectius, cum Wytttenbachio mox citando, Plutarcho ipsi tribueris. "Xylander e Codd. (imo e Cod.) recte σχοινίον μεριμνῶν legit. Porro emendandum recte censet, Λυσίῳ λύνοντι δὴ τὸ τῶν κ. τ. λ. ('ut sit emendandum, τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύνοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν, Solventi funem molestarum curarum.' Heyn. Nescimus quid sibi velit V. D. Xylandro tribuens lectionem, Λυσίῳ λύνοντι δὴ, tanquam si θεῷ καὶ delevisset, et δὴ inseruis- set, cum unico tantum hoc modo h. l. corrigendum censeret, Λυσίῳ θεῷ, καὶ λύνοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοι- νίον μεριμνῶν.) De Lysio deo cf. V. D. ad Apostol. 12, 35. Reiskius p. 143. Λυαίῳ probabat." Schnei- der. "Λυδίῳ legitur in editis, Λυσίῳ vero reperitur in Fragm. Pindari Ed. Oxon. 1697. p. 493. et ap. Plut. in Convivio Sept. Sap. 110. Forsan vero leg. Λυαίῳ: facile enim α et δ permutari potuerunt, et Lyæum pro Vino poni notissimum est, Horat. Epod. 9. Propert. 3, 5. atque sic legi placet Reiskio. Quia ta- men Λυαῖος simpliciter plerumque ponitur, et h. l. ad- datur θεῷ, sequi potius placet lectionem Λυσίῳ, ut et pro σχοινίων leg. videtur σχοινίον, et pro καὶ λύνοντι po- tius τῷ λύνοντι. Plane vero, probante Reisk. (et Xyl.) omittitur καὶ in Fragm. Pindari, ubi hæc leguntur, Λυσίῳ θεῷ λύνοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον. Loco articuli τὸ in Cod. Vulcobii legi- tur τῇ." Chr. Aug. Krigel. "Nil mutavi in Λυδίῳ, quod Codd. nil melius afferrent, quanquam mutandum

in *Λυσίω* vel *Λυαίω*. Utrumque jungit Plut. loco gemino huic, Sympos. 1. p. 613. Εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος Λύσιος ἐστὶ καὶ Λύδιος, μάλιστα δὲ ἀφαιρεῖται τῆς γλώττης τὰ χαλινὰ καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσι, ἀβέλτερον οἶμαι καὶ ἀνόητον, ἐν λόγοις πλεονάζοντα καὶ ἄποστερεῖν τῶν ἀρίστων λόγων, ubi item Λύδιος mutandum in Λυαῖος, (ut patet ex iis, quæ Plut. statim addit denominationis rationem innuens, Μάλιστα δὲ κ. τ. λ. et) ut jam suspicatus erat J. Pierson. Veris. 2, 8. Nam quod h. l. in Xylandri notula legitur:—“Pausan. Bæot. aliam affert causam, cur Bacchus Lydius dicatur,” operum est vitium, siquidem in Pausania 9, 16. *Λυσίου* mentio fit. Dei cognomina Bacchi Λύσιος et similia attigit Tayl. ad Lysiam adv. Theomn. 184. Λύσιος nunc malim, ut magis usitatum Plutarcho et omnino prosæ scriptoribus: v. c. Opp. Mor. 150. b. 671. e. 716. b. 1076. b. Pindari dictum e perduto carmine hæc una Plut. commemoratio servavit: hinc in Fragm. posuit Schneider. p. 74. Quod in Emendatione contextui Græco subjecta notatur præfixo nomine *Λυδίω*, Abest ab E. Venet. Voss. Mosc. 1, 2. Harl. 1., referendum erat ad particulam ante *μεριμνῶν*, quam item omisit Xyl. Ed. nam illud quidem *Λυδίω* in omnibus libris extat. Dictum Pindaricum haud scio an ita conceptum fuerit, *Λυεῖ τὸ δύστροφον μεριμνῶν σχοινίον*, Funem inique plexum.” Wyttēb. Non male V. D. conjecit *δυστρόφον*. Certe vulg. *δυσφόρων* nobis suspectum est. Phrasis τὰ *δύσφορα* prosæ scriptoribus et lambographo, (Eurip. Hec. 1085. ὦ τλήμων, ὡς σοι *δύσφορ* εἴργασται κακά, Alc. 620. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα *δύσφορα*), non Dithyrambographo et Lyrico convenit; et ipse Pindar. in uno tantum loco vocem *δύσφορος*, sed alio sensu, usurpavit, nempe Nem. 1, 85. Ἔστα δὲ θάμβει *δυσφόρῳ* Τερπνῶ τε μυχθεῖς, “Affectus erat et admiratione et voluptate,” Heyn. *Δυσφόρῳ* hic ponitur pro Gravi, inquit Damm. Lex. Pindar. Schol. **Δυσνημονίῳ*, πῶς δὲ ταῦτ’ ὀνυσομένην καὶ τερπνόν; ὅτι μὲν δρακόντων ἦν ἔφοδος ἐπὶ νεογνὰ τὰ τέκνα, *δύσελπις* ἐγένετο” καθὼς δὲ εἶδεν αὐτοὺς ἀγχομένους ὑπὸ Ἡρακλέους, ἐτέρφθη. Διὸ ἐξεπλάγη *δυσφορῶν* ἅμα καὶ τερπόμενος. Ὁ δὲ νοῦς, οὕτως· ἔστη δὲ ὁ Ἀμφιτρυῶν ἐκπλήξει βαρυτάτῃ καὶ τέρψει πολλῇ συγκαταθείς. Ὁμηρος (Il. Z. 484.) Δακρύσεν γελάσασα, καὶ ἐν ἄλλοις, (Od. T. 471.) Τῇ δ’ ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἔλε πόρτα. Nostro quidem iudicio parum recte *δυσφόρῳ*, Portatu difficili, jungeretur cum *τερπνῶ*, Jucundo, nec facile nobis persuaseris ita h. l. scripsisse poetam. Quid enim aliud significare potest *δυσφόρῳ* θάμβει, quam Stupore molesto, gravi, cujus impetum vix sustineri possit? At sensus est, Stetit mærore, anxietate stupidus. Lege igitur **δυσφρόνι*. Vox *δύσφορος* non legitur in Homero, Hesiodo, nec in Archilochi, Solonis, Simonidis, Mimnermi, et Tyrtæi Fragm. nec in Theocr. Bione et Moscho, nec in Callimacho; atque adeo eam Pindaro abjudicandam censemus. Idem Pindar. Ol. 2, 92. τὸ δὲ τυχεῖν, Πειρώμενον ἀγωνίας, Παραλύει *δυσφρόνων*, Liberat a curis. “*Δυσφορῶν* Bodl. β’. γ’. sed alterum in marg. *δυσφροσύναν* παραλύει, Pal. C. et Goett. e Schol. arripuit.” Heyn. Ubi Schol. V. τῶν δυσκόλων φροντίδων: et R. Τὸ δὲ πειρώμενον ἀγωνίας, ἦτοι ἀγωνιζόμενον, κατορθῶσαι τὸν ἀγῶνα καὶ νικῆσαι· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τυχεῖν· παραλύει καὶ ἐκβάλλει τὸν νικήσαντα τῶν *δυσφρόνων*, ἦτοι τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν ἢ *δυστυχιῶν*· ἢ γὰρ τῆς νίκης λαμπρότης λήθη τῶν ἐμπροσθεν τίθησι. Εἰκότως δὲ *δυσφρόνα* τὰ ἀλγεινὰ λέγει, ἢ τὴν *δυστυχίαν*· ἢ τε γὰρ *δυστυχία* καὶ ἡ λύπη καὶ τὸν συνετώτατον τοῦ λελογισμένου κατάγει. Quæ cum ita sint, in Fragm. illo Pindarico ap. Plut., Καὶ λύνοντι τὸ τῶν *δυσφρόνων* σχοινίον *μεριμνῶν*, scr. *δυσφρόνων*. Sed, ut verum fateamur, nec τὸ τῶν *δυσφρόνων* σχ. *μεριμνῶν*, ut e Codd. corrigunt VV. DD., nec τὸ τῶν δ. σχ. καὶ μ., ut olim legebatur, nobis arridet. Verba καὶ *μεριμνῶν* vel pro Plutarchi ipsius glossa habenda videntur, vel potius pro Librariorum glossa e margine in textum perperam recepta; pro *δυσφρόνων* malimus *δυσφροσυνῶν*, errorem e compendio scribendi ortum credentes; pro καὶ λύνοντι, cum Krigelio, legamus τῷ λύνοντι, quis enim credat Plut. sic scripsisse,

A ut hodie legitur, τῷ *Λυδίῳ* θεῷ καὶ λύνοντι, cum sermonis leges postulent vel τῷ καὶ λύνοντι, vel τῷ λύνοντι sine καί? Hunc igitur in modum locus hic refingatur: “Ὡς περ ἀντιταττόμενον τῷ *Λυσίῳ* θεῷ, τῷ—*Λύοντι* τὸ τῶν *δυσφροσυνῶν* σχοινίον κατὰ Πίνδαρον. Seneca ap. Schneider. Lex. Σχοινίον, Negotiorum cate-nam abrumpere. *Δυσφροσυνῶν* recte reposuimus, cum in Bacchi historia satis nota sit vox, Simonid. Fr. 121. ap. Athen. 447. Οἶνον ἀμύντορα *δυσφροσυνῶν*, et cum λύνω junxerit Hesiod. Th. 526. (non Scut. ut in Gaisf. Indice,) Τὸν μὲν ἄρ’ Ἀλκμήνης καλλιφύρου ἀλκιμος υἱὸς Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ’ ἀπὸ νοῦσον ἀλαλκεν Ἰαπετιονίδην, καὶ ἐλύσατο *δυσφροσυνῶν*. Theognis 1187=1139. Schæf. Οὐ τις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγει, οὐδὲ βαρεῖαν *Δυστυχίαν*, εἰ μὴ Μοῖρ’ ἐπὶ τέρμα βάλοι· Οὐδ’ ἂν *δυσφροσύνας*, ὅτε δι’ θεὸς ἄλγεα πέμψει, Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλούμενος προφύγοι.]

[Ἐπάγω. Plut. Pompeio 45. Μέγιστον δ’ ὑπῆρχε πρὸς δόξαν καὶ μηδενὶ τῶν πώποτε Ῥωμαίων γεγονὸς, ὅτι τὸν τρίτον θρίαμβον ἀπὸ τῆς τρίτης ἡπείρου κατήγαγεν· ἐπεὶ τρίς γε καὶ πρότερον ἦσαν ἕτεροι τεθριαμβευόντες· ἐκείνος δὲ τὸν μὲν πρῶτον ἐκ Λιβύης, τὸν δὲ δεύτερον ἐξ Εὐρώπης, τοῦτον δὲ τὸν τελευταῖον ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσαγαγὼν, τρόπον τινὰ τὴν οἰκουμένην ἐδόκει τοῖς τρισὶν ἐπῆχθαι θρίαμβοις. Ubi nota de triumphis dicta κατήγαγεν—εἰσαγαγὼν—ἐπῆχθαι. Postrema illa vertuntur, Quasi de orbe terræ tribus triumphis invectus est visus. Quid valet hic ἐπῆχθαι? Au est i. q. Duxisse, ut ap. Latinos Ducere aliquem in triumpho? Plin. 7, 43. “Lucius Metellus primus elephantos duxit in triumpho.” Noster supra post Budæum notat ἐπάγεσθαι de iis proprie dici, qui vinctum quippiam post se trahunt. Vide et nos infra. Ergo et de triumphis usurpari potest. Sed de hac quæstione amplius cogitandum.]

[Ἐπάγομαι ἐς φιλίαν, ἐς συμμαχίαν. Appian. 1, 319. Καρχηδόνοι δὲ καὶ Σύφαξ, πενθανόμενοι, ἐγγνώσαν ἐν τῷ παρόντι ὑποκρίνασθαι τε Μασσανάσσην, καὶ ἐς φιλίαν ἐπαγαγέσθαι, μέχρι ὅτου Σκιπίωνος ἐπικρατήσαιεν. Corrigit Schweigh. ὑποκρ. τε Μασσανάσσην, vel potius ὑποκρ. τε, καὶ Μασσανάσσην ἐς φ. ἐπαγαγέσθαι, cujus et hæc sunt verba:—“Ὑπαγαγέσθαι sic Aug. ὑπαγαγέσθαι, Ven. Vratisl. Sic omnium consensu Pun. 342, 60. ἐς φιλίαν ὑπήγετο, et Syr. 543, 18. Γαλάτας ἐς συμμαχίαν ὑπήγετο, Socios sibi adjunxit, In societatem ascivit. Sic et Mithr. 725. 17. cum vulgo ἐς συμμαχίαν ἐπήγον legeretur, ex Aug. et Ven. ὑπήγον revocavi. Sed et ibi teneri ἐπήγον poterat; nam utrumque æque recte dicitur. Sic Pun. 340, 12. in τοὺς μὲν ἐς φιλίαν ἐπαγόμενος conspirant omnes. Et ap. Polyb. 4, 84. ἐπαγαγέσθαι εἰς φιλίαν καὶ συμμαχίαν, et passim alibi. Quod vero ap. Nostrum Pun. 454, 72. legimus, Γολδόσσην εὐθύς ἐς συμμαχίαν ἐπήγετο, id diversi paululum generis videri potest; hoc enim dicit, Gulussam Scipio statim in belli societatem secum duxit.” Sed nobis dubitare liceat, primum an Græce dici possit ὑπαγ. ἐς φιλίαν, deinde an idem sonarent ἐπαγαγέσθαι et ὑπαγαγέσθαι ἐς φιλίαν. Ἐπάγεσθαι enim est Allicere aliquem, Blanditiis ad se perducere; at ὑπάγεσθαι notat Dolis aliquem capere, deceptumque suæ potestatis facere, ut in Ὑπάγω mox ostendetur. Secundum hanc igitur normam corrigenda sunt loca omnia a Schweigh. commemorata, in quibus ὑπαγ. pro ἐπαγ. legatur. Grammaticis tamen ἐπάγομαι est i. q. ἀπατῶ et γοητεύω. Hes. Ἐπαγωγὰ ἐπαγόμενα, τὰ ἐπαχθέντα, ἐφοκὰ, καὶ ἀπατητικά. G. Lecapen. ap. Matthiæ Lectt. Mosq. 1, 60. Γοητεύω τὸ ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω. Γοητεύω καὶ τὸ διὰ μαγανείας ἐπάγω, ἀφ’ οὗ * γόνος καὶ γοητεία τὸ πρᾶγμα. Duplici autem vitio laborat h. l. Unum est in τὸ διὰ μαγανείας ἐπάγω, pro quo leg. ἐπάδω, ut ap. Libellum de Constr. Verb. in Hermannii Gr. Gr. 367. Γοητεύω τὸ ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω, αἰτιατικῇ. Γοητεύω, καὶ τὸ διὰ μαγανείας ἐπάδω, δοτικῇ. Et Phavor. Γοητεύω τὸ ἀπάγομαι, leg. ἐπάγομαι, καὶ ἀπατῶ, καὶ φενακίζω, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Καὶ γοητεύω, τὸ διὰ μαγανείας ἐπάδω, δοτικῇ συντάσσεται. Alterum est in γόνος, quod a v. γοητεύω, ut hic traditur, derivari nequit. De v. Γόνος Significationibus Commentationem Philologicam pereruditam scripsit Fr. Gul. Sturz., quam

habes insertam Novis Actis Societ. Lat. Jenens., ab Eichstädtio editis, T. 1. p. 65—78. Lecapenī locum V. D. adduxit p. 69. sed neque vitiosum istud τὸ διὰ μαγγανείας ἐπάγω correxit, et verba, ἀφ' οὗ γόνος καὶ γοητεία τὸ πρᾶγμα, omisit. Quoniam autem modo huic morbo occurrendum sit, parum intelligimus. Non enim γόνος pro γόνος scribi potest, quia γόνος a γοητεύω non descendit: imo rectius γοητεύω a γόνος deduxeris: γόνος, ἦτος, γοητέω, γοητεύω. Etym. M. 726. Ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω, λωβῶ λωβεύω, οὕτω σῶ * στεύω.]

[Ἐπάγω. Tittmanni Technoll. Mss. Ἐπάγω καὶ τὸ ἐπάγομαι ἤτοι ἐπισύρω καὶ ἐφέλκομαι. Λέγεται δὲ τὸ μὲν ἐπάγω ἀντὶ τοῦ τοῖς προτέροις ἐπιφέρω ἕτερον τὸ δὲ ἐπάγομαι λέγεται ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων, καὶ ἐλκόντων τι δεδεμένον ὅπισθεν αὐτῶν. Phavor. Ἐπάγω καὶ ἐπάγομαι, ἤτοι ἐπισύρω, καὶ ἐφέλκομαι. Λέγεται δὲ τὸ ἐπάγω, ἀντὶ τοῦ (adde τοῖς προτέροις) ἐπιφέρω ἕτερον· ἐπάγομαι δὲ, ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων καὶ ἐλκόντων τι διδόμενον (l. δεδεμένον) ὅπισθεν αὐτῶν. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. Gr. Gr. 360. Ἐπάγει· τὸ ἐπιφέρει μετὰ τὸ πρῶτον καὶ ἄλλο τι, ἢ λόγον, ἢ ἕτερόν τι δευτέραν σχέσιν ἐμφαίνον· ἐπάγει καὶ τὸ ἐπιτίθησι καὶ προστρίβεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὥς καὶ Λουκιανός· Ἐπήγες γάρ μοι πολλὰς πληγὰς ἐν τῷ βίῳ. Idem artic. extat in Phavor. nisi quod ap. eum est δοτικὴ καὶ αἰτιατικὴ συντάσσεται, pro ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, et Λουκιανός· ἐπήγες μοι, pro ὥς κ. Λ. ἐπήγες γάρ μοι. Luciani autem locus non reperitur in Indice Luciano sub vv. Bíos, Ἐπάγω, et Πληγή, et forte ne in ipso quidem Luciano reperietur. Nam Librarii in sua socordia, sæpissime propria nomina, quamvis inter se prorsus diversa, permutarunt. Exemplum grave hujus rei præbebit ipse auctor hujusce Libelli de Constr. Verb. ibid.: Διάγει, τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, ὥς παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐλθὼν, διήγεν ἡσυχῇ· διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει, μεταβατικῶς αἰτιατικῇ, ὥς καὶ Λιβάνιος· Δῆγχε μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. Phavor. Διάγει· τὸ διατρίβει, ἀμετάβατον, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· Μετὰ δὲ τὴν μάχην εἰς Ἰταλίαν ἐλθὼν, διήγεν ἡσυχῇ· διάγει καὶ τὸ διαβιβάζει, μεταβατικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται, οἷον, Διάγει τὸ στράτευμα ὁ στρατηγός, καὶ Λιβάνιος, Δῆγχε μὲν οὖν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοὺς Πέρσας τὸ στράτευμα. At in Xenophonte hodierno nihil tale reperitur, teste Sturz. Lex. Xenoph. a nobis supra in Διάγω citato. Cf. notata in Ἀπάγω ad Suidæ, Zonaræ, et Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσθ. verba, Ἀπάγον· ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Ubi pro Εὐριπίδης leg. videtur Ξενοφῶν. Phavor. Ἐπάγεσθαι, καὶ ἐπισύρεσθαι, καὶ ἐφέλκεσθαι, ταῦτ' σημαίνουν· λέγεται γὰρ κυρίως ἐπὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐρχομένων, καὶ ἐλκόντων τι δεδεμένον ὅπισθεν αὐτῶν. Ἐπάγει· λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λόγον εἰπὼν, εἰτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἄγῃ, καὶ ὅταν ἄγῃ τις τι κατὰ τινος, καὶ ἐπάγεται λόγος ἕτερος ἐφ' ἐτέρῳ, δηλονότι, ἐπάγεται τις δούλον ἐπὶ ἐνεργείᾳ, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ ἐφ' αὐτῷ ἄγει, ἡγουν μεθ' αὐτοῦ. Lucian. Philops. 9. Ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον, διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, quod vertitur, Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint.]

[Ἐπάγω. Suid. Zonar. et Hes. Ἐπήγετο· ἐπεφέρετο. Xenoph. Sympos. 8, 34. Μαρτύρια ἐπήγετο." Tittmann. Cf. de h. Xenoph. l. nos supra. Hes. Ἐπήγαγεν· ἐπήνεγκεν. Suid. Ἐπήκτο· ἐπηκολούθει. Hes. Ἐπάγω· ἐπιφέρω. Ἐπάγει· ἐπιφέρει, ἐνποιεῖ, θηρεύει. Venatores sc. ἐπάγουσι κύνας: hinc ἐπακτὴρ est κυνηγός, Venator." Kust. "Inf. Ἦχθαι· τεθηρεῦσθαι. Cf. Barnes. ad Od. T. 445." Albert. Vide nos supra. Pro ἐνποιεῖ Is. Voss. ἐμποιεῖ corrigat. Wakef. autem ad marg. pro ἐνποιεῖ, θηρεύει legi jubet, ἐνποιεῖ, ἀθροίζει, minus feliciter. In Schowii Hes. est hæc glossa, quæ in edito desideratur: Ἐπάζονται ἐπιφέρουσι, βαστάζουσιν. Ap. eund. Hes. ἐπήγεν et ἤτησεν permutantur: Ἐπαγίνηκεν ἤτησεν, ubi Is. Voss. ἐπήγεν restituit.]

[Ἐπαγομένοις· αἰχμαλωτιζομένοις, ἢ ἐπιφερομένοις, Zonar. Hinc sua sumsit Phavor.: Ἐπαγόμενος· αἰχμαλωτιζόμενος, ἢ ἐπιφερόμενος. Ubi confunduntur Ἐπάγομαι et Ἀπάγομαι. Vide Ἐπαγωγή.]

A ["Ἐπάγω, Induco, Adduco, Infero, Immitto. 3 Reg. 8, 46. Ἐπάξεις ἐπ' αὐτοὺς sc. χεῖρα, Manum illis inferes, vel etiam ὄργην, Iram, possumus subintelligere. Cf. Es. 26, 21. Gen. 6, 17. Ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ γῆν. Cf. 2 Petr. 2, 5. Exod. 32, 20. Ἐπήγαγες ἐπ' αὐτοὺς ἁμαρτίαν μεγάλην, Magni peccati illos reos fecisti. Vide et Jud. 9, 24. Jos. 23, 15. Ἐπάξει Κύριος ἐφ' ὑμᾶς πάντα τὰ ῥήματα τὰ πονηρὰ, Omnia mala super vos venire faciet Dominus, vel, Omnia mala immittet vobis. Ezech. 5, 17. Ῥομφαίαν ἐπάξω ἐπὶ σέ, Gladium super te venire faciam. Vide et Ezech. 6, 3. 11, 8. Lev. 22, 16. Ἐπάξουσιν ἐπ' αὐτοὺς ἀνομίαν πλημμελείας, Peccati ex ignorantia commissi reos se facient. Cf. Elsner. ad Act. 5, 28. p. 383. Exod. 32, 33. Ἐπάξω ἐπ' αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν, Reos illos peccati illorum peragam, vel, Puniam in illis peccata. Es. 10, 12. Ἐπάξει, sc. τὴν χεῖρα, ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν μέγαν, Manum inferet animo magno. Es. 24, 21. Ἐπάξει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ τὴν χεῖρα, Inferet Deus exercitui cælorum manum. Es. 26, 14. Διὰ τοῦτο ἐπήγαγες, sc. χεῖρα, καὶ ἀπώλεσας, Propterea manum intulisti et perdidisti. Es. 26, 21. Ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὄργην ἐπὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, E sanctuario immittet iram incolis terræ. Es. 1, 25. Ἐπάξω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ σέ, Manum meam tibi inferam. Vide et Amos. 1, 8. Zach. 13, 7. Es. 42, 25. Ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς ὄργην θυμοῦ αὐτοῦ, Immittet illis iram animi sui. Cf. 2 Macc. 7, 38. Sir. 2, 4. Πᾶν, ὃ ἐὰν ἐπαχθῇ σοι, δέξαι, Quicquid tibi fuerit illatum, vel, Quicquid tibi adversi acciderit, suscipe." Biel. Thes.]

[Ἐπάγω. Dionys. H. Art. Rhet. 3. p. 246. Κἂν εἰ ἐπιστήμης τινὸς ἐπιβολὸς (l. ἐπήβολος) εἴη, οἷον ἱατρικῆς, ἢ ῥητορικῆς, ἢ φιλοσοφίας, θετικῶς ἐπάγοντα τὸν ἐν τούτοις ἐπαινον, εἰς ὅσα τούτων ἕκαστον χρήσιμον, quod vertitur, Apposite, ut debet, laus ex iis inducenda erit.]

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitruv. Archit. 10, 5.: In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea; eam autem Græci ἐπάγοντα, nostri Artemonem appellant. ["Wrat. Apagonta. Significat Referentem, Reducentem." Schneider.]

Ἐπαγωγή, Importatio, ut Thuc. 5. ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδείων. Citatur ex Eodem ἐπαγωγή συμμαχίας, pro Auxilii asciscendi modus, vel Ipse actus asciscendi auxilium, [3, 82. Ἐπεὶ ὕστερόν γε καὶ πᾶν, ὥς εἰπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἕκαστα· τοῖς τε τῶν δῆμων προστάταις τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις τοὺς Λακεδαιμονίους· καὶ ἐν μὲν εἰρήνῃ οὐκ ἂν ἐχόντων πρόφασιν, οὐδ' ἐτοίμων παρακαλεῖν αὐτοὺς· πολεμουμένων δὲ, καὶ ξυμμαχίας ἅμα ἑκατέροις τῇ τῶν ἐναντίων κακώσει, καὶ σφίσι αὐτοῖς ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσποιήσει, ῥαδίως αἱ ἐπαγωγαὶ τοῖς νεωτερίζειν τι βουλομένοις ἐπορίζοντο, quod vertitur, Facile dabatur occasio et facultas arcessendi socios auxiliares.] || Item ἐπαγωγή, Invasio hostilis, ap. eund. Thuc. exponitur, Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. ["Thuc. 7, 4. Δι' ἐλάσσονος γὰρ πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων ἐφορμήσειν σφᾶς, καὶ οὐχ ὥσπερ νῦν ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος τὰς ἐπαγωγὰς ποιήσεσθαι, ἣν τι ναυτικῶ κινῶνται. Prorsus aberrant Interpretes vertendo, Se ituros contra hostes. Valla, Sese recepturos. Acacius, Naves moliri. Fefellit hyperbiasmus; ordo enim: Τῷ δὲ Ν. ἐδόκει τὸ Πλημ. κ. τ. καὶ εἰ τεχισθείη, ῥάων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσσεσθαι, καὶ τὰς ἐπαγωγὰς (αὐτῶν) ποιήσεσθαι οὐχ ὥσπερ νῦν ἐκ μυχοῦ τοῦ λιμένος· δι' ἐλάσσονος γὰρ ἐφορμήσειν σφᾶς πρὸς τῷ λιμένι τῷ τῶν Συρακουσίων, ἣν τι ναυτικῶ κινῶνται, Syracusani nempe. Ita ἡ κατὰ θάλασσαν ἐπαγωγή τῶν ἐπιτηδείων, 5, 82. et 7, 24. Οὐ γὰρ ἐτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων· οἱ γὰρ Συρακούσιοι ναυσὶν αὐτόθι ἐφορμούντες ἐκάλουν· καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίνοντο αἱ ἐσκομιδαί. Ubi prorsus ut in loco præsentī habemus ἐπαγωγήν τῶν ἐπιτηδείων, ἐφορμεῖν, et αἱ ἐσκομιδαί. Sed et v. ἐπάγειν eadem in re fere proprium: 7, 60. Καὶ ξυνελθόντες οἱ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, πρὸς τὴν παρούσαν ἀπορίαν τῶν τε ἄλλων, καὶ ὅτι τὰ ἐπιτήδεια οὐτε αὐτίκα ἐτι εἶχον· προτέμψαντες γὰρ ἐς Κατάνην ὥς ἐκπλενόμενοι, ἀπέειπον μὴ

ἐπάγειν' οὔτε τοιοῦτον ἐμελλον εἶναι, εἰ μὴ ναυκρατή-
σουσιν. Themist. Or. 18. p. 224. Καὶ οἶτον καὶ ὄφον
ἐπάγειν. Et hinc ἐπακτὸς σῖτος, Thuc. 6, 20.: 7, 28.
Πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἐδεῖτο ἡ πόλις. Herod. 7, 102.
ἐπακτὸν ἀρετὴν dixit, ut πλοῦτον ἐπακτὸν, Eurip. in
Stob. Tit. 68. p. 423. et Nicostratus 424. uxorem
προῖκα ἐπάγεσθαι. Tum ἐφορμεῖν ἐκ τοῦ μυχοῦ, ut 3,
107. Αἱ νῆες ἐκ θαλάσσης ἐφόρμου. Ceterum an
ἐπαγωγὴ itidem Græcis usitatum sit pro Invasione et
hostili impressione, nondum didici. Citat quidem
Steph. Thes. e Thuc. ea pro significatione, Διὰ τὴν
τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴν, sed quod e male inspecto
5, 82. descriptum suspicor, ubi legimus, Ἡ κατὰ θά-
λασσαν μετὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων.
Et quod attinet ad 7, 34. Διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐ-
κέτι ἐπαγωγὴν διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, Cod. Cass.
habet *ἐπαναγωγὴν, quomodo et posset videri suo
in exemplari legisse Schol. explicans, δευτέραν *ἀνά-
πλευσιν. Quanquam is sic potuit receptam lectionem
explanare, ratione habita τοῦ ἔτι. VII. 7. "Ὅπως
στρατιὰ ἔτι περαιωθῇ. Verbum ipsum de pedestribus
copiis videbis positum 7, 5. et ἐπάγειν ἐς τὸ πέλαιος,
8, 10. ubi Interpres reddit, Conari in altum elicere.
Ἐπαγωγὰς et ἀναχωρήσεις opponit Dionys. H. 8.
p. 534." Abresch. Diluc. Thuc. 663. De hoc τοῦ
ἐπάγειν sensu plura diximus supra, multaque cita-
vimus exempla. Quod vero ad ἐπαγωγὴν attinet, id
quidem sumi posse pro Invasione et hostili im-
pressione, satis testantur sequentia hæc exempla.
"Ἐπαγωγὴ, Adductio exercitus in hostem, Progres-
sio in hostem, Impressio in hostem facta, 10, 21, 7.
Ἐκ δὲ τούτου τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, καὶ
τὰς ἀποχωρήσεις ἔδει συνεθίζεν ἐν πάσαις ταῖς κινή-
σεσιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δεινῷ τῷ τάχει προσάγειν,
ἐφ' ὅσον συζυγούντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν,
ἅμα δὲ καὶ τὰ διαστήματα κατὰ τοὺς οὐλαμούς τηρεῖν:
11, 15, 7. (Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, χωρὶς παραγγέλματος,
ἐπαρθέντες ταῖς διανοίαις ἐπὶ τῷ τῶν εὐζώνων προτερή-
ματι, καταβαλόντες τὰς σαρίσσας, ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς
ὑπεναντίους" ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν προάγοντες
ἦσαν ἐπὶ τῇ τῶν τάφρων χεῖλος, τὰ μὲν οὐκ ἔτι διδόντος
τοῦ καιροῦ μεταμέλειαν, ὥστε ἐν χερσὶν ὄντας τῶν πο-
λεμίων ἀναστρέφειν, τὰ δὲ κ. τ. λ.) 18, 14, 12. (Οὐ μὴν
ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐπιπέδους συγκυρῶντας τις τύπος, μὴ
πάν ἅμα τὸ σφέτερον στρατόπεδον ὑπὸ τὴν ἐπαγωγὴν
τῆς φάλαγγος καὶ τὸν ἕνα καιρὸν ὑποβάλλῃ, βραχέα δὲ
φυγομαχίῃ κατ' αὐτὸν τὸν τοῦ κινδύνου καιρὸν" εἰθεώ-
ρητον γίγνεται τὸ συμβησόμενον, ἐξ ὧν ποιῶσι Ῥωμαῖοι
νῦν.) Commissio exercituum, 5, 54, 1. Μετὰ δὲ ταῦτα
ποιησάμενων τῶν δυναμέων τὴν ἐπαγωγὴν, (Cœpta est
pugna committi,) 12, 18, 6. ('Ἄλλ' οὐ φησιν, ἀλλὰ
συμπεπυκνέναι τούτους τοῖς Μακεδόσι κατὰ τὴν ἐπαγω-
γὴν.) Ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν, 5, 54, 1. (l. c.) 11,
22, 11. ('Ἀποσχὼν δὲ περὶ στάδιον τῶν ὑπεναντίων, τοὺς
μὲν Ἰβήρας τηροῦντας τὰς τάξεις τὸν αὐτὸν τρόπον ποιεῖ-
σθαι τὴν παραγωγὴν παρήγγειλε:) 11, 23, 3. ('Ἐπεὶ δὲ
τούτους μὲν οὐ πολλὸν συνέβαινε τῶν πολεμίων ἀπέχειν,
τοὺς δ' Ἰβήρας ἐν τῇ κατὰ πρόσωπον πλευρᾷ τύπον
ικανὸν ἐπὶ διεστάναι, τῷ βιάδην ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν,
προσέβαλλον τοῖς κέρασιν ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς τῶν
ὑπεναντίων ὀρθίαις ταῖς Ῥωμαϊκαῖς δυνάμεσι, κατὰ τὴν
ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν,) i. q. τὴν ἐφοδὸν ποιεῖσθαι, 11, 23,
2. (et 11, 22, 10. Τὰς μὲν ἀρχὰς ἐπιβαλεῖν μετωπηδὸν
ποιοῦμενος τὴν ἐφοδὸν.) Lex. Polyb. Adde 11, 15, 4.
Καὶ τοὺς μὲν φυλαγγίτας αὐτοῦ παρεκάλει θαρρύνει καὶ
μένειν, ὥς ἂν παραγγεῖλῃ ποιεῖσθαι τὴν ἐπαγωγὴν
ἀναμῖξ, Donec signum eis daret hostem conjunctim
invadendi.]

Ἐπαγωγὴ, Pellacia et illecebræ. Plato de Rep.
2. de circulatoribus loqueus et maleficis. [Timæi
Lex. Ἐπαγωγαί' ἀγωγαὶ δαίμονος φαῦλος ἐπὶ τινα γε-
νόμεναι, ubi Ruhnk. :—"Genus quoddam θαγωγίας,
vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγὴ, cum ψυχοπομποὶ γόητες,
ut eleganter dicuntur a Synes. de Insomn. 150. c.
precibus, incantamentis, et fallacium illiciorum su-
surris dæmonas, in aliorum perniciem, ab inferis evo-
cant. Quod luculente describit Plato Polit. 2. p.
424. c. Ἀγύρται δὲ καὶ μάντις, ἐπὶ πλουσίων θύρας
ἰόντες, πείθουσιν, ὥς ἔστι παρὰ σφισι δύναμις ἐκ θεῶν
ποριζομένη, θυσίαις τε καὶ ἐπωδαῖς, εἴτε τι ἀδίκημά του

γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ
ἐορτῶν, καὶ ἐάν τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ, μετὰ συμ-
κρῶν δαπανῶν ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψει, ἐπαγωγὰς
τισὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς, ὥς φασι, πείθοντές σφι-
σιν ὑπηρετεῖν. (Vide nos supra 468. b.) Ad q. l. re-
ferenda sunt hæc Phrynichi Προπαρ. Σοφ. (27.
Bekker.) Ἀκεῖσθαι, καὶ ἐξακεῖσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ θε-
ραπεύειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς ἐκ γοητείας
καὶ μαγανείας ἐπηγμέναις. Οὕτω Πλάτων ἐν Πολι-
τείας δευτέρῳ. ('Proprie ἀκεῖσθαι, ut iāsθαι, est
Læsa reficere et reparare; hinc in universum Sarcire
et reparare, tunc in universum Sarcire et expiare,
nostrum, *Wieder gut machen*. Vide T. H. ad Thom.
M. 26. et Wessel. ad Herod. 5, 91. Βλάψαι scriben-
dum esse pro βλάψει, Muretus quoque monuit.
Constructio est enim, πείθουσιν ὥς ἔστι παρὰ σφισι
δύναμις,—ἀκεῖσθαι,—καί,—βλάψαι. Sic et Ficinus
vertit, Persuadent se vim habere a diis,—expian-
di,—et nocendi. Ceterum Cod. Reg. exhibet δίκαιον
ἀδίκῳ. Ἐπαγωγὰς τις καὶ καταδέσμοις, artes ma-
gicas intelligit Plato, quibus non solum deos cogi,
verum etiam totius naturæ ordinem ac leges confundi
ac tolli posse veteres credebant. Ἐπαγωγαὶ sunt
Incantamenta et fallaciæ ejuscunq̃ generis, quib-
us dii ita captari et irretiri putabantur, ut, ad quod-
cunq̃ magi vellent, cogi possent; ἐπαγωγὸν enim
vocatur, Quidquid conciliandi, movendi, vel suadendi
atque etiam alliciendi pelliciendique vim habet, v.
Tim. p. 45. d. Xenoph. Mem. 2, 5, 5. Econ. 13, 9.
Achill. Tat. 1, 9. al. Suid. Ἐπαγωγὰ' ἀπατηλὰ, πι-
θανὰ, ἐφοκκά. Phrynich., loco mox citando. Cete-
rum male, si quid video, Ruhnk. I. l. Genus quoddam
θαγωγίας vel ψυχαγωγίας intelligit. Κατάδεσμοι
sunt Vincula s. Ligaturæ magicæ: v. Vales. ad
Euseb. de Laud. Const. 689. c. et Valck. ad Theocr.
41. Ast.) Legg. 11. p. 683. f. Ἐὰν δὲ καταδέσειν, ἢ
ἐπαγωγὰς, ἢ τισιν ἐπωδαῖς, ἢ τῶν τοιούτων φαρμακειῶν
ὠντινωτοῦν δόξῃ ὁμοίος εἶναι βλάπτουσι, ubi Cornario
in Eclogis p. 1010. post ὠντινωτοῦν deesse videtur
χρεῖαις. H. Steph. intelligit τισιν e præcedd. Neu-
ter bene. Lege, ἢ ἐπωδαῖς τις τῶν τοιούτων φαρμα-
κῶν ὠντινωτοῦν. Comparanda etiam illa Platonis
Legg. 10. p. 674. c. Τοὺς δὲ τεθνεώτας φάσκοντες
ψυχαγωγεῖν, καὶ θεοὺς ὑπὸ ψυχροῦνται πείθειν ὡς θυσίαις
τε, καὶ εὐχαῖς, καὶ ἐπωδαῖς γοητεύοντες. Hac in re
legitima verba sunt ἐπάγειν et ἐπαγωγὴ. Apollon.
R. 4, 1665. Ἐνθα δ' αἰοιδῆσιν μειλίσσετο, θέλγει δὲ
Κῆρας Θυμοβόρους, Αἰδαο θόας κύνας, αἱ περὶ πᾶσαν
Ἥερα δινεύουσιν ἐπὶ ζωοῖσιν ἀγόνται. (Schol. διὰ τῶν
φαρμάκων τοῖς ζωοῖσιν ἐπάγονται. 'Αοιδῆσι absque
ν, sic C. D. E. bene. Tum μέλπε δὲ Κῆρας lectio
est quatuor Reg. Cæs. et Mediceæ. In solo E. vulg.
θέλγει reperi, quod et in Guelferb. esse videtur. Edd.
etiam Ald. et Bas. μέλπε præferunt: recte omnino.
Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena est.
Fraudis notio illi verbo inest, ut supra 147. 436.
667. 894. et alibi passim. Non deliniendæ, non fal-
lendæ, non sopiendæ erant Parcæ, sed invocandæ et
in Talum incitandæ. Brunck.) Maneth. 4, 362.
Τὸν συνετὸν κατιδὼν διὰ τετραδὸς ὄβριμος Ἀρης οὐκ
ἀγαθὸν τελέσει, βλαβερὸν δ' ἐπὶ πᾶσιν ὀρίζου Σκυλμοῦς
* ὑποφανεῖς, φαντάσματά τ', ἡδ' ἐπαγωγὰς, Καὶ διε-
γείρονται νεκρῶν * θάμβησιν ἔχοντες. (Vide Dorv.
ad Char. 645=727. notantem, Maneth. sæpissime
ita per imperativum lectorem docere.) Lucian. de
Merc. Cond. 700. Ὑπέσχοντο καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς
ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. ('Ἐπαγωγὰς
sic J. Fl. Ald. Fr. A. et W. Ἀπαγωγὰς, B 2. H. S.
P. Ald. Ἐπαγ. margo. Reitz. 'Cum legerem semel
et iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες,
ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρησίμον εἰδέναι, μαντείας καὶ
φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς,
καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς
ἐχθροῖς, diu frustra hæsitavi; neque enim persuadere
mihi potui, eam significare posse Abductionem in
hostes, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tan-
dem Ed. Flor. habens diserte ἐπαγωγὰς, h. l. mihi
dedit liquidum, eamque vocem esse omnino hic γνή-
σιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui
se in potentiorum convictum committerent, quia nil

aliud fructuosi scirent, promississe dominis suis præ-
sagia et veneficia, necnon amoris conciliationes, et
damna hostibus, sive malorum aversiones in hostes.
Solebant namque veteres quicquid mali ominis esset,
id omne in hostium capita ut recideret, precari.
Eodem prorsus modo Lucian. de simili, vel potius
multo pejori hominum genere, in Pseudom. 5.: 'Εν
δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γῆς, τῶν
μαγείας καὶ ἐπὶ δὲ θεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ
χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς,
καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. Est
ergo ἐπαγωγή vel generatim Cujuscunque noxii et
damnosi imprecatio, vel Ipsa malorum illatio. Hes.
'Επαγωγή' συμφορὰ, πειρασμός, ἦτοι τὸ ὅπως οὖν κακὸν
ἐπαγόμενον, atque iisdem plane verbis id habet Suid.
Jens.) Orig. c. Cels. 7. p. 378. "Ἀπερ ποιοῦσιν οἱ
δὲ ἐπὶ δὲ καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ
ἐπάγεσθαι δαίμονας ἐφ' ἃ βούλονται. Liban. Opp.
T. 1. p. 900. d. Καὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδούμενος,
κάκειθεν ὀλέθρους τοῖς οὐδὲν αὐτὸν ἀδικοῦσιν ἐπάγων
ἄνθρώποις, νεκροὺς ἐνόχλων, καὶ ψυχὰς οὐκ ἔων ἐν τοῖς
αὐτῶν μένειν ἤθεσιν. Schol. Eurip. Alc. 1118. Ψυ-
χαγωγοὶ τινες γόντες ἐν Θετταλίᾳ οὕτω καλούμενοι,
οἵτινες καθαροῖς τισὶ καὶ γοητείαις τὰ εἰδῶλα ἐπάγουσι
τε καὶ ἐξάγουσιν' οὗς καὶ Λάκωνες μετεπέμψαντο, ἥνικα
τὸ Πανσανίου εἰδῶλον ἐξετάραξε τοὺς προσιόντας τῷ
ναῶ τῆς Χαλκιοίκου, ὡς ἱστορεῖ Πλούταρχος ἐν ταῖς
'Ομηρικαῖς Μελέταις. (Blomfield. ad Æsch. Pers.
693.:—'Æschylus scripserat tragiædian, cui titulus
Ψυχαγωγοί, de qua hæc habet Phrynich. Ms. Bibl.
Coisl. 469.', p. 73. Bekker., 'Ψυχαγωγός' οἱ μὲν
'Ἀλεξανδρεῖς τὸν τῶν παίδων ἀνδραποδιστὴν οὕτω κα-
λοῦσιν, οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων
γοητείας τισὶν ἄγοντας. Τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ
Ἀισχύλου τὸ δῶμα, Ψυχαγωγός. Sed nusquam
alibi hujus fabulæ titulum in singulari elatum offendi.
Lege Ψυχαγωγοί.' Imo nihil mutandum. Vide nos
supra p. ccclviii. n. 2. et 130. n. 3.) Alio loco Phry-
nich. (Προπαρ. Σοφ. 27. Bekker.) 'Ἀπαγωγή' δηλοῖ
μὲν καὶ ἕτερα, λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ ἀποδιοπόμνησις,
ἐπαγωγή δ' ἐστὶ κατὰδεσμοί, καὶ τοιαῦται γοητεῖαι φαρ-
μάκων, καὶ ἐπαοιδῶν, καὶ δαιμόνων προτροπαί. Hes.
'Επαγωγή' τὸ ὅπως οὖν κακῶς ἐπαγόμενον. (Lege κα-
κὸν e Suida, Zonara, et Etym. M. ap. quos legitur,
'Επαγωγή' —, ἦτοι τὸ ὅπως οὖν ἐπαγόμενον κακόν.
Κακὸν ex Hes. tacite affert Jens. cujus verba supra
dedimus.) Idem: *Ἰπποκράτης διὰ φαρμάκων εἰώθασί
τινες ἐπάγειν τὴν ἑκάτην ταῖς οἰκίαις. (Sic et Salmas.
et Schneider. mox citandus. Editum est, τῇ ἑκάτῃ
τὰς οἰκίας. Vide nos supra 554. a. ubi notavimus,
verborum ordinem *Ἰπποκράτης postulare.) Eandem
vim habent ἐπιπέμπειν et *ἐπιπομπή. Eurip. Phœn.
817. τῶν δ' κατὰ χθονὸς Αἴδας Καδμείους ἐπιπέμπει.
Vide T. H. ad Lucian. Deor. Dial. 3. p. 208. (Et
ἐπὶ ἡλυσίᾳ, de quo vocabulo v. Nostrum. H. in Cer.
227. κὺ μιν, ἔολπα, *κακοφραδίῃσι τιθήνης, Οὐτ' ἄρ'
ἐπὶ ἡλυσίᾳ δηλῆσεται, οὐθ' *ὑποταμόν. Οἶδα γὰρ ἀντί-
τομον μέγα φέρτερον ὑλοτόμοιο, Οἶδα δ' ἐπὶ ἡλυσίᾳ πο-
λυπήμονος ἐσθλὸν *ἐρυσμόν. Ubi v. Ruhnk.) 'Επα-
γωγή contraria est ἀπαγωγή. Phrynich. (l. c.) De
magica animarum evocatione multa collegerunt
Elmenhorst, ad Arnob. 1. p. 25. Herald, ad Tertull.
Apol. 105. et Jac. Gothofred. ad L. ix. Cod. Theo-
dos. Tit. xvi. p. 132." "Wytttenb. ad Plut. S. N. V.
p. 56. ('De magica animarum evocatione multa
multa, quorum in primis consulendi sunt De la Cerda
ad Virg. Æn. 6. p. 840. Davis. ad Cic. Tusc. 1, 16.
Reisk. h. l. Mem. Acad. Inscript. T. 2. p. 28.))
Schæf. Mss. Theophr. Char. 16. περὶ δεισιδαιμονίας:
Καὶ πυκνὰ δὲ τὴν οἰκίαν καθάραι. "Cod. Palat. hæc
addit: Καθάραι δεῖν, ὡς ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγήν
γεγονέναι. In vv. δεῖν ὡς Censor Edit. Sieben-
kees. in Ephem. Univers. Jen. Nr. 336. p. 357. θεῖω
latere suspicabatur; sulphur enim constat veteres in
purgatione adhibuisse, v. Eurip. Hel. 872. Ovid. de
A. A. 1, 2, 329. Coraius vero et Schneider. δεινὸς
eruerunt, quod post illos Blochius quoque recepit;
sed δεινὸς salvo et sensu et sermonis ratione abesse
potest: accedit quod hæc quoque verba ab aliena
manu inculcata esse patet. 'Επαγωγή refertur ad
magicam dæmonum evocationem. Male, si quid

A video, Coraius intelligit Lunæ incursum: 'Une atta-
que d'Hécate, h. e. cette influence maligne, que la
Lune étoit supposée exercer sur les hommes, ainsi
que les terribles effets, qui en étoient la suite, et du
nombre desquels étoit la maladie connue sous le nom
d'épilepsie ou mal-caduc.' Bene contra Schneider.:—
'Ad ἐπαγωγήν pertinet locus Hesychii in Ὀπωτήρῃ:
Διὰ φαρμάκων εἰώθασί τινες ἐπάγειν τὴν ἑκάτην ταῖς
οἰκίαις. Ceterum est hoc novum superstitionis ge-
nus, cum putat homo timidus, invidi alicujus vel
inimici sibi hominis veneficio in domum inductam
esse Hecaten: quare omnem domum lustrat diligen-
ter. Quæ fuerint indicia inductæ Hecates, non me-
mini legere traditum a scriptoribus.' Astius. Imo ei
satis clara erunt indicia inductæ Hecates, qui legerit
quæ nos supra 198. a—248. c. manu larga dedi-
mus.]

[Επαγωγή, "Ordo militaris. Arrian. Tact. p. 65.
(Ὑπὲρ δὲ τῶν πορείων, ὅσας ποιεῖται τὰ στρατόπεδα,
ἐκεῖνα χρὴ ἐνθυμῆσθαι, ὅτι ἡ μὲν τις ἐπαγωγή ἐν ταῖς
πορείαις, ἡ δὲ παραγωγή καλεῖται. Καὶ ἐπαγωγή μὲν
ἐστίν, ἐπειδὴν τάγμα τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἐπῆται, οἷον
ἡγουμένης τετραρχίας αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ταύτῃ ἐπι-
τεταγμέναι πορεύονται' ἢ αὖ ξεναγίας ἡγουμένης αἱ
λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπονται' ἐνὶ τε λόγῳ, ἐπειδὴν τοῦ
προηγούμενου τάγματος τοῖς οὐραγοῖς οἱ τοῦ ἐφεξῆς τά-
γματος ἡγεμόνες συνάπτωσιν.)" Wakef. Mss. "Addit
Ælian. 35. ἐπαγωγή ὀρθία, verum sicut Arrian. ita
quoque habet Suid. (v. Ἐπαγωγή. Ἐκ τῶν Τακτικῶν
'Επαγωγή πάλιν ἐστίν, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσῃ-
ται, οἷον τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ πᾶσαι τετραρ-
χίαι ὑποτάσσονται, ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ
ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι, καὶ καθόλου, ὅταν συντάγμα
συντάγματι ἐν πορείᾳ ἐπῆται, ὥστε τοῖς προηγούμενου
συντάγματος οὐραγοῖς τοὺς τοῦ ἐξῆς συντάγματος ἡγε-
μόνας συνάπτειν.) Auctorque Onomastici veteris mili-
taris." Blancard.]

'Επαγωγή, Ordinum series et consecutio deinceps
continuata ut in exercitu composito agmine proce-
dente, cum ordines deinceps alii post alios procedunt.
C E quo ἐπαγωγή dicta est Argumentatio quæ e con-
cessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui
semel se interrogandum præbuit. A Cic. et Fabio
Inductio appellatur. Aristot. Top. 1. Ἐπαγωγή, ἡ
ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἐφοδος. Vide B. C.
375. et 376. ["Rhetor. Inductio, Heyn. Hom. 8,
419. Jambl. V. P. 8. (Ἐπαγωγῆς δὲ ἐνεκα ταῦτα ἐλεγε
πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς ἐαυτῶν.)"
Schæf. Mss. Vide Kuster. et Kiessl. ad h. l. "Ἐπα-
γωγή, Aristot. Rhet. 1, 2. Inductio oratoria, differens
a syllogismo, vel enthymemate, estque modus probandi
faciendæque fidei. Unde putem τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα,
quod Dionys. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quæ fit rerum ordine
narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum:
quare etiam jungitur τὸ ἱστορικόν, adeoque eo efficitur
simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem
suaviter, Das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers. Aristot. etiam
cum παραδείγματι componit. Nempe quod in ἀνα-
λυτικοῖς dicitur ἐπαγωγή, id in rhetoricis παράδειγμα.
D Cf. Suid. in h. v. qui compilavit Diog. L. Plat. 53.
54. ubi hæc sunt, quæ huc pertinent: Τὸ παραδείγμα
ἐστὶ ρητορικὴ ἐπαγωγή. Ἐπαγωγή ἐστὶ, ἡ διὰ τῶν κα-
θέκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρὶόδος, vel, ὁ λόγος ὁ διὰ τῶν
καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστοῦμενος, Oratio,
quæ per singularia universale demonstrat et confir-
mat. Theophr. Coryd. Ἐκθεσ. Ῥητορ. in Fabric.
Bibl. 13, 662. Ἐπαγωγή λόγος ἐστὶν ἀπὸ τῶν καθέ-
καστα καὶ γνωρίμων τι τῶν καθόλου ἄγνωστον συνάγων
ὅθεν καὶ ἐπαγωγή εἴρηται ἐπὶ πολλοῖς τοῖς κατὰ μέρος
ἀπρηθρημένοις καὶ ὁμολογουμένοις ὀλίκον τι ἐπάγουσα.
Ap. Cicer. de Invent. 1, 31. Inductio, quam vocat,
latius patet, et inprimis Socraticam demonstrandi
methodum complectitur. Idem Top. 10.: 'Hæc
e pluribus perveniens quo vult, appellatur Inductio,
quæ Græce ἐπαγωγή nominatur, qua plurimum est
usus in sermonibus Socrates.' Secundum Rufinian.
26. (p. 215.):—'Fit hæc e rerum similium collatione,
vel argumentorum, salva tamen similitudine. Rerum,
ut Virg. (Æn. 2, 379.) Improvisum aspris veluti qui

sentibus anguem Pressit humi nitens. Et Cicero pro Roscio (45.) comparat occupationes Jovis Optimi Maximi Syllæ rebus gestis propius. Argumentorum autem, ut Lucilius, Nam si tu fluctus, undasque e gurgite salso Tollere decreris, venti prius Hæmatium, Ventum, inquam, tollam t. c. q. i. l. 'R. Steph. ventum prius Hæmatium tu, Ventum, inquam, tollas. Et sic Dousa l. c. Neuter tetigit gravissimum ulcus, cui hac ratione medemur, ventum prius Emathium tu, Ventum, inquam, tollas. Emathium ventum vocat Thracium, latius sumto Emathiæ nomine. Pari errore in Cornelii Severi carmine ap. Senecam Suasor, 7. p. 49. vett. Edd. Hæmatio habent pro Emathio. Quid in literis l. c. q. i. l. lateat, aliis divinandum relinquo. Pithæus pro illis posuit etc. et sic omnes quærendi molestia liberavit.' D. R. Vir doctus edidit t. c. q. i. l. : non, ut in nota habet, l. c. q. i. l. Quintil. 5, 10. p. 226. : 'Est argumentorum locus e similibus : Si continentia virtus, utique et abstinencia ; Si fidem debet tutor, et procurator. Hoc est ex eo genere, quod ἐπαγωγὴν Græci vocant, Cicero ἰνδuctionem.' Fortunat. Rhet. p. 67. Pith. : 'Ἐπαγωγὴν est oratio, quæ de rebus non dubiis capit assensionem ejus, cum quo instituta est.' Ernest. Lex. Rhet. Eust. p. 1302. Εἰτα πιστούμενος * ἐπαγωγικῶς διὰ δρυτόμου, καὶ κυβερνήτου, καὶ ἡνίοχου τὸ πάντα βουλῇ καὶ τέχνῃ κατορθοῦσθαι, πρῶτος γὰρ φασιν Ὁμηρος τῇ κατὰ φιλοσόφους ἐπαγωγῇ ἐνταῦθα χρᾶται, ἡγουν τῇ τοῦ καθόλου πιστώσει ἐκ μερικῶν, φησὶν. Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἢ ἐ βίρηφι, Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ Νῆα θοῇν ἰθύει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνίοχοιο καὶ ὡς μὲν ἐστι κυβερνήτου σοφία καὶ βουλευτικὴ μηχανή, πᾶς οἶδεν' ἐστι δὲ τέχνη καὶ δρυτόμου, τὸ κατὰ φύσιν τὰς τῶν ζῴων φασὶν ἀρμονίας κόπτειν, καὶ μὴδε πρὸς ἀντίπνοιαν ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς πνεῦμα, ὡς ἂν ὠθούμενα πνεύματι, κατακλᾶται τάχιον' σοφίας δὲ εὐρημα καὶ οἱ σφῆνες' βουλὰς δὲ * ἡνιοχικὰς ὁ γέρων ἐνταῦθα κατωτέρω παραδώσει τῷ υἱῷ. Aristot. Eth. 1, 7. Τῶν ἀρχῶν δὲ αἱ μὲν ἐπαγωγῇ θεωροῦνται, αἱ δὲ αἰσθήσει, αἱ δὲ ἐθισμόντινι, καὶ ἄλλαι δὲ ἄλλως. "Ἐπαγωγῇ cognoscimus principia mathematica, ut hoc, Quæ ad idem sunt æqualia, inter se sunt æqualia : αἰσθήσει pleraque principia naturalia, ut, Ignem esse calidum, Aquam frigidam : ἐθισμόντινι principia morum ; non enim fieri potest, ut aliquis eam, quæ de virtutibus agit, recte intelligat doctrinam, qui non prius honestis insueverit actionibus." Wilkinson. Idem Aristot. ib. 6, 3. Ἐκ προγινωσκομένων δὲ πᾶσα διδασκαλία ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς (Analyt. Poster. 1, 1.) ἐλέγμεν ἢ μὲν γὰρ δι' ἐπαγωγῆς, ἢ δὲ συλλογισμῶν ἢ μὲν δὴ ἐπαγωγῇ ἀρχὴ ἐστὶ καὶ τοῦ καθόλου. ὁ δὲ συλλογισμὸς ἐκ τῶν καθόλου εἰσὶν ἄρα ἀρχαί, ἐξ ὧν ὁ συλλογισμὸς, ὧν οὐκ ἐστὶ συλλογισμὸς ἐπαγωγῇ ἄρα. "Ἀρχὴ ἐστὶ τῷ καθ. Argyr. alij legunt ἀρχῆς ἐστὶ. Nobiscum Andr. qui sic παραφράζει hanc periochen : Ἡ μὲν οὖν ἐπαγωγὴ καθάπερ ἀρχὴ ἐστὶ καὶ τῶν ἀναποδεικτῶν ἀρχῶν, αἱ καθόλου μὲν εἰσὶ, γινώσκονται δὲ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα, Est ergo Inductio tanquam eorum principiorum, quæ non demonstrantur, principium, et quæ universalia quidem sunt, a singularibus cognoscuntur tamen." Wilkinson. Zonar. atque ex eo Phavor. : Ἐπαγωγὴ ἢ (ἢ in Zonara male deest) ἀπὸ τῶν μερικῶν ἐπὶ τὰ καθόλου ἐφοδος, ἢ λόγος διὰ τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ (αὐτοῖς, Phavor.) ἀληθὲς οἰκειὺς ἐπιφέρει. Lege αὐτῷ. Suid. : Ἐπαγωγὴ ἐπαγωγὴ ἐστὶ λόγος διὰ τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον αὐτῷ ἀληθὲς οἰκειὺς ἐπιφέρει, quæ verba, ut et cetera omnia quæ sequuntur, e Diog. L. 3, 53. sumta sunt, ap. quem legatur ἐαυτῷ. Locum satis prolixum idem Suid. affert ex Alex. Aphrod. in Topica 1. p. 47. Habet et hunc locum : Ἐπαγωγὴ. Περὶ Πλάτωνος φησιν (Diog. L. 3, 47.) Ἀναγκαῖον ἡγασάμην ὑπογράψαι καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἐφοδὸν τῆς ἐπαγωγῆς. In Diog. L. continuo sequuntur hæc : Ὡς οἶόν τε στοιχειωδῶς καὶ ἐπὶ κεφαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀμοιρεῖν αὐτοῦ τῶν δογμάτων τὴν περὶ τοῦ βίου συναγωγὴν. "Intelligit eam partem sequentis tractatus, quæ Platonis continet placita, quam partem cur appellet ἐπαγωγὴν, viderint alii. (Vertitur ap. Suid. Inductionis vim : ap. Diog. autem, Persuasionis aut

A Inductionis vim.) Ego lego ἀγωγῆς, et ἐφοδὸν τῆς ἀγωγῆς explico, Seriem doctrinæ Platonice, s. Summam paucis verbis certo ordine comprehensam. Ἐφοδὸν appellant Græci in ratione disputandi Argumentorum seriem s. dispositionem ; nam et διάταξιν pro eodem dicunt." Is. Casaub.]

[Ἐπαγωγὴ, "Inductio, et peculiariter, Inductio pœnarum, Malum illatum, Adversitas, Captivitas, item, Animi elatio, Fastus. Deut. 32, 36. Ἐκλελοιπότης ἐν ἐπαγωγῇ, Deficientes in captivitate. Al. Es. 14, 17. Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ, sc. ὄντας, οὐκ ἔλυσε, Illos, qui in captivitate erant, non dimisit. Sir. 40, 11. Ῥομφαλα, ἐπαγωγαί, λιμὸς, Gladius, Captivitates, Fames. Theod. Prov. 27, 10. Sir. 2, 2. Ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς, In tempore retributionis. Vide et Sir. 5, 9. Sir. 5, 10. Οὐδὲν γὰρ ὠφελήσει ἐν ἡμέρᾳ ἐπαγωγῆς, Nihil enim utilitatis habebis in die retributionis. Suid. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων, Dies retributionis, sic dictus, quod nobis afferat mercedem vita ante acta dignam. Sir. 23, 12. Πληθθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, Implebitur enim calamitatibus domus ejus. Sir. 3, 27. Ἐπαγωγὴ ὑπερηφάνου, Elatio superbi. Sir. 10, 14. Παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς, Dehonestavit Dominus fastum. (Cf. Ernest. infra.) Hes. Ἐπαγωγὴ συμφορὰ, πειρασμός, ἦτοι τὸ ὅποσόν (imo ὅπως οὖν) κακῶς ἐπαγόμενον, (l. κακόν, ut supra monuimus,) Calamitas, Tentatio, vel Quodcunque malum, quod in aliquem inducitur." Biel. Thes. "Ita passim Patres, in primis M. Eremita." D. Heins, "Glossæ Mss. in Sirach. Ἐπαγωγῆς ἀνταποδόσεως. Hes. * Ἐπαλογῆς σπουδῆς, ἀνταποδόσεως." Albert. "L. * ἐπαλλαγῆς, cum quo Hes. ἐπειγῶλῆς confudit, Nam prior interpretatio, σπουδῆς, pertinet ad ἐπειγῶλῆς, (Hes. Ἐπειγῶλῆ, καὶ ἐπειξίς ἢ σπουδή,) at posterior ad ἐπαλλογῆς. Hallucinationem hanc Hesychii jam observarat Bentl. Ep. ad Mill. (p. 36.)" Kust. "Cf. Kust. ad Suid. v. Ἡρώτα. Ἐπαλλαγὴ deest in Lexicis. Habet Herod. 1, 74. Glossæ Mss. in Sirach. Ἐπαγωγῆς ἀνταποδόσεως. Quod voluit forte Hes."

C Albert. Hes. Ἐπαγωγὰς αἰχμαλωσίας. "Male forsitan pro ἀπαγωγὰς." Kust. "Es. 14, 17. ubi vulgo legitur, Τοὺς ἐν ἀπαγωγῇ οὐκ ἔλυσε, Rom. et aliæ Edd. habent τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ. E quo et similibus locis fluxit sine dubio hæc et sequens glossa." Heins. "Vide ibi Vitringam, Hesychii glossam excitantem. Adde Jens. Lectt. Lucian. 205. Ἐπαγωγὴ redditur etiam αἰχμαλωσία ab Etym. Suida, et Cyrill. Lex. Ms. qui addit, ἦτοι τόπος συναγομένων κακῶν." Albert. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms. : Ἐπαγωγὴ συμφορὰ, αἰχμαλωσία, Zonar. Ἡμέρα ἐπαγωγῆς τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. "Supple e Suida (l. c.), παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τ. β. Sæpius ap. Sirachidem." Tittmann. Suid. : Ἐπαγωγὴ πειρασμός, ἢ ζημία, αἰχμαλωσία, ἦτοι τὸ ὅπως οὖν ἐπαγόμενον κακόν. Βουλόμενος γὰρ ὁ Ὀριγένης μηδὲν ἔασαι ἀνερμήνευτον, εἰς ἐπαγωγὴν ἐαυτὸν περιέβαλεν ἀμαρτίας, Se ipse in peccati tentationem conjecit. Etym. M. : Ἐπαγωγὴ πειρασμός, ἢ ζημία, ἢ αἰχμαλωσία, ἦτοι τὸ ὅπως οὖν ἐπαγόμενον κακόν. Gud. : Ἐπάγωγῃ ζημία, ὄργῃ, ἀνταπόδοσις, συμφορὰ, ἐκμαλωσία, παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. Lege ἐπαγωγὴ — αἰχμαλωσία. Zonar. : Ἐπαγωγὴ συμφορὰ, πειρασμός, ζημία, ἢ αἰχμαλωσία, ἦτοι τὸ ὅπως οὖν ἐπαγόμενον κακόν. "Phavor. Ἐπαγωγὴ συμφορὰ, πειρασμός, ἦτοι τὸ ὅπως οὖν (perperam pro ὅπως οὖν editum est) κακῶς (l. κακόν) ἐπαγόμενον. E Sir. 3, 28. Ἐπαγωγὴ τοῦ ὑπερηφάνου οὐκ ἐστὶν ἰασις' φυτὸν γὰρ πονηρίας ἐρρίζωκεν ἐν αὐτῷ, quæ ego sic verto, Calamitates arrogantem non corrigunt ; nam altius ipsi vitium inhæret. Hic sensus Gr. verbis videtur esse aptior illo, quem expressit Germanice Lindius, Das Uebel des Uebermüthigen ist unheilbar, der Keim der Bosheit hat schon in ihm gewurzelt. Est etiam glossa Ms. in Sir. Ἐπαγωγῆς ἀνταποδόσεως, e Sir. 5, 8, ubi ἡμέρα ἐπαγωγῆς eadem est, quæ v. 7. ἡμέρα ἐκδίκησεως, nempe Calamitates, Res adversæ, quas Hebræi pœnis divinis annumerabant. Ergo sic et glossa ἀνταπόδοσις intelligendum, ut in Ps. 93, 2. Ἀπόδος ἀνταπόδοσιν τοῖς ὑπερηφάνοις, et Es. 63, 4. ubi est ὀργή, Vindicta, et Theodoret. ad h. l. Καίρως

ἐστι καὶ τοὺτους δοῦναι ὧν ἐπλημμέλῃσαν δίκας, et ad 61, 2. explicat τῆς κρίσεως τὴν ἡμέραν." Ernest. Gloss. SS. Suidæ et Phavorini p. 46. Cf. Biel. supra, aliter Sirachidis 3, 28. verba explicantem. "Ἐπαγωγὴ, 'Abductio in carcerem, 5, 27. Sed leg. ἀπαγωγὴ, et præcedit ἀπαγαγεῖν." Ernest. Sic nos correximus: vide 5, 27, 5. n." Lex. Polyb.]

[Ἐπαγωγὴ. Hes. Ἐπαγώνη αἰφνίδιος. Κασάνδρα. "L. ἐπαγωνίας." Is. Voss. "Κασάνδρα, i. e. In Cassandra." Salmas. "Ἐν Κασσάνδρᾳ, Lycophro sc. ut videtur." Pric. in Ind. Auct. "Sed non extat ibi; nec intelligo quid velit Hes. Suspiciatus sum leg. forte, Ἐπαγωγὴ αἰφνίδιος, quod exemplum sit adji-ciendum superiori v. Ἐπαγωγὴ, quomodo 1 Thess. 5, 3. αἰφνίδιος ὄλεθρος: cf. Prov. 1, 27. Tum Κασάνδρα ad aliud referendum, quod excidisse videtur. Cogita, lector. Phavor. distinguit post ἐπαγώνη. Reiskius legit, Ἐπαγωγὴ αἰφνίδιος καταφορά." Albert. Hesychii Codex habet: Ἐπάγων, . . φνίδιος κασάνδρα. "Duas literas expunxit: prima scriptura, si bene video, fuit, Ἐπάγων ἡφνίδιος κ." Schow. "Lego, Ἐπαγωγὴ αἰφνίδιος, *κακανδρεία." Toup. Emendd. 4, 356.]

[Ἐπαγωγὴ. Plut. Consol. ad Apollon. 6, 405. Καὶ μήποτε τοῦδε εἰκὼν ἢ ὁ περὶ ἡμᾶς ἀήρ, ἐν παρ' ἐν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγὰς ζωῆς τε καὶ θανάτου, καὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως. Quod vertitur: Ac mihi imaginem ejus rei præbere videtur aër, quo circumdamur, alternis vicibus diem ac noctem præstans, inducensque vitam et mortem, somnum et vigiliam.]

[Ἐπαγωγὴ, Accessus, Adventus, Appropinquatio. Artemidor. 1, 2. "Ὅσα δὲ τῶν γιγνομένων οὐδ' ἡντιναοῦν ἐπιδέχεται διωρίαν, μηδὲν ὑπερθεμένου τοῦ ὅστις ἐστὶν ὁ διοικῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπαγωγὴν αὐτῶν, (ἡ ψυχὴ) οὐδὲν ὄφελος ἡγουμένη τῆς προρρήσεως ἡμῖν, κ. τ. λ. "Quisquis ille tandem est, qui nos percipiendi futurorum adventui idoneos facit." Reisk. Idem Artemid. 1, 44. Δεινὸν δὲ πᾶσι τὸ ὑπὸ τίνος κατανοεῖσθαι τὰ σπλάγχνα· πραγμάτων γὰρ πονηρῶν καὶ δικῶν ἐπαγωγὴν σημαίνει, καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει. "Ἐπαγωγὴν, Accessum, Adventum, Appropinquationem," Reisk. pro vulg. ἐπαγωγὸν, probante Reiffio.]

[Ἐπαγωγὴ, "Diod. S. 1, 201. (de tauro carnivoro, sensu peculiari, Τὴν δὲ τῆς τριχὸς ἐπαγωγὴν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐναντίαν.)" Schæf. Mss. Vertitur, Pili, contra quam ceteris bestiis, illi exstant. "Pilum, contra ac cetera animalia, in caput versum habet, s., ut Plin. (8, 21.), Pilo in contrarium verso, rectius vertetur." Wessel. Sed talis usus exempla desiderantur.]

[Ἐπαγωγὴ et ἀπαγωγὴ, conf. ad Max. Tyr. 9, 3.: "Ἐπεῖτα εἰς τὸ δικαστήριον παρελθὼν, *ἀντερρήτορενε τοῖς λέγουσι, καὶ λόγους διεξέειπε μακροῦς, ἀπολογίαν εὖ μάλα εἰς ἐπαγωγὴν δικαστῶν συγκεimenήν, ἐξευμενιζόμενος μὲν τὸ δικαστήριον τοῖς προοιμίοις, πείθων δὲ τοῖς διηγήμασιν, ἀποδεικνύς δὲ τεκμηρίοις, καὶ πίστεσι, καὶ εἰκάσμασιν, ἀναβιβάζόμενος δὲ καὶ μάρτυρας τῶν πλουσίων τινὰς καὶ ἀξιοχρέων ἐν Ἀθηναίοις δικασταῖς, κὰν τοῖς ἐπιλόγοις ἰκετεύων, καὶ ἀντιβολῶν, καὶ δεόμενος, καὶ πον καὶ δάκρυα ἐν καιρῷ ἀφίεις." Ita edidit cl. Vir e Cod. Harl. pro ἀπαγωγὴν. Nescio quo sensu sumserit vocem ἐπαγωγὴν, sed recte habere ἀπαγωγὴν minime dubito. Mentem auctoris non male exprimit Heinsii versio, A calumniis animos judicum averteret." Markl. Sic ἀπάγω dicitur de eo, qui judices vel auditores a causa præsentē ad aliena seducit. Vide Reisk. Ind. Gr. Demosth. et notata in Ἀπάγω. Ἐπαγωγὴ et παραγωγὴ, conf. ad Arrian. Tact. 66.: "Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίνεταί, εἴτε κατ' ἐπιγωγὴν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἥτοι ἐν *μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἡ στρατιὰ βαδιεῖται, ἢ ἐν *διπλεύρῳ, ἢ ἐν *τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ. "Εἴτ' ἐν ἐπαγωγῇ: atqui de ἐπαγωγῇ præcessit. Quare nihil dubito, quin παραγωγὴ substitui oporteat. Vide Ælian. 35." Blancard. "Παραγωγὴ, Inductio, Top. 10. Genus argumentationis Socraticum, de quo vide de Inv. 1, 31. ubi egregium inductionis exemplum Æschinis Socratici profertur. Sed Turnebus et Lambinus corr. ἐπαγωγὴ, quod nos recepimus in textum." Ernest. Ind. Gr. Cicer.]

Ἐπαγωγός, ὁ, ἢ, ut ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, Inducens voluptatem, vel Inductivus voluptatis, i. e. Vim habens inducendi voluptatem. Item Inductivus, i. e.

Persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exp. etiam Blandus, Pellax, Illecebrosus. A nonnullis additur et Invitabilis, e Gellio. Hac voce frequenter utitur Thuc. ut 5, (85.) p. 192. "Ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι. Et 6, (8.) p. 200. Καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἐγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τὰ τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ. Et 4, (88.) p. 150. Διὰ τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφορκὰ dicit, [4, 108. Καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφορκὰ καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, Schol. ἐπαγωγὰ,] quod convenit cum Eustathii expositione, dicentis (p. 1765.) ἐπαγωγὸν esse *ἐφελεκτικὸν καὶ ἡδύ. Citatur e Plut. Poplicola genitivo junctum hac in significatione, ἐπαγωγὰ δῆμον γράμματα, Ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ. [Locus est c. 2. Πρέσβεις γὰρ ἦκον ἀπὸ Ταρκυνίου γράμματα κομιζόντες ἐπαγωγὰ τοῦ δῆμου. "Ἐπαγωγὰ πολλὰ καὶ φιλάνθρωπα διαλέγεσθαι πρὸς τινα, 2, 757. et ita etiam 4, 399. ubi accus. cum πρὸς non additur. Ἀνέγνω ἐπιστολὴν, ἔχουσιν ἐπαγωγὸς ὄχλου προκλήσεις, 3, 830. Λόγος ἐπαγωγὸς οἰκτου, 4, 612. Διελέχθη Βρασιδῆος ἐπαγωγὰ τοῦ δῆμου." Reisk. Ind. Gr. in Plut. Vitas Paral-lelas. "Ἐπαγωγός, Alliciens. Τὰ ἐν τῷ καλῷ καὶ ὠφελίμῳ τὸ ἐπαγωγὸν ὑφ' ἡδονῆς καὶ γλυκὺ μῦθον ἔχοντα, 6, 505. Μορφῆς ἐπαγωγὸν εἶδος, 9, 82." Idem Ind. Gr. in Plut. Mor. Demosth. 1368., Καὶ ἄλλους ἐπαγωγὸς λόγους, οὓς ἂν τις δεόμενος ἐκ πονηρῶν πραγμάτων εἶπεν ἂν. "Phrynich. 140. Holwell. Select. Dionys. 329. Jacobs. Anth. 7, 247. 11, 387. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 58. (in Ἐπάγω citatus.) Dionys. H. 2, 1049. 1058. Abresch. Lect. Aristæn. 6. ("Καὶ μειδίᾳ πάνν ἐπαγωγόν. Illud μειδίᾳ ἐπαγωγόν est quoque Luc. Dial. Mer. 6. Ἀλλὰ μειδίᾳ ἡδύ καὶ ἐπαγωγόν, et Deor. Dial. 20, 11. Καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν.") Jacobs. Exerc. 1, 145. Bergl. ad Alciph. 254. (ex Heliodoro 2. p. 109. afferens, Αἰγύπτιον γὰρ ἄκουσμα καὶ διήγημα πᾶν, Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγότατον, Omnis enim Ægyptia narratio Græcorum aures maxime allicit.) Ad Phalar. 247. Wyttenb. Ep. Cr. 49." Schæf. Mss. "Plato 2, 40. c. Voluptates putant τὸ ἐπαγωγὸν γοῖτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι. Athen. 1. p. 28. f. (ex Antiphane,) "Ἔστιν ὅσον χρηστὸν, ἐπαγωγὸν πάνν, (ubi ἐπαγωγὸν 'speciatim dicitur Quod vim habet pelli-ciendi et incitandi ad Venerem, ut ex eo, quod sub-jicitur, apparet,' Lennep. l. c.) 10. p. 446. c. (ex Eodem,) Καὶ γὰρ ἐπαγωγόν, ὡ θεοί, τὸ σχῆμά πως τῆς κύλικος ἐστίν, ἀξίον τε τοῦ κλέους τοῦ τῆς ἐορτῆς: et 11. p. 494. d. (ubi eadem verba afferuntur.) Emend. Thuc. 382, 96. 4 Macc. 8, 14. Ἀκούσαντες ἐπαγωγὰ. Herod. 181. M. Anton. 3, 2. Χρὴ καὶ τὰ τοιαῦτα παραφυλάσσειν, ὅτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα τοῖς φύσει γινόμενοις ἔχει τι εὐχάρη καὶ ἐπαγωγόν, οἷον ἄρτου ὀπτωμένον παραρρήγγνται τινα μέρη." Valck. ad Scap. marg. "Epiphani. Hær. 24, 2. (p. 69. Ἀφραϊνόντων δ' ἂν εἴη τοῦτο ἐπαγωγὸν τὸ πιστεύειν τῇ μανιῳδαὶ αὐτοῦ φλυαρίᾳ, συνετοῖς δὲ *εὐθύλεγκτος καὶ ληρώδης ὁ τοῦτον λόγος καὶ ἡ γνώμη, πῶς εἰς ὑπερβάλλουσιν καὶ ἄπειρον κακοτροπίαν ἐξετόπισε τὴν ἑαυτοῦ γνώμην.") Routh. ad Hederici marg. Geopon. 12, 17, 3. Ἡ κράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγός, Deducit brassica mulieribus menses. "Ἐπαγωγός, Vim movendi et suadendi habens, Utilis. Memor. 2, 5, 5. Σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ἢ ἀποδίδοσθαι: cum πρὸς, Æcon. 13, 9. Τοῖς δούλοις ἢ θηριώδης παιδεία πάνν ἐστίν ἐπαγωγός πρὸς τὸ πείθειν διδάσκειν, Multum confert." Lex. Xenoph. Dionys. H. de Comp. Verb. 16. p. 204. "Ὅταν μὲν ὦραν ὡφews εὐμόρφου καὶ κάλλος ἡδονῆς ἐπαγωγὸν ἐπιδείξασθαι βούληται. "Ἐπαγωγός h. l. est δεινὸς ἐπάγειν, s. simpliciter ἐπάγων, Afferens, quæ significatio nou protrita. Sic Æschyl. ap. Strab. 4. p. 192. Μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. Thom. M. (vide infra.) Vulgari significatione Rhetor de Isocr. 541. R. Καίτοιγε ἀνθρώπος ἐστίν, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ ἐπαγωγός ἡδονῆς τῶν ἀκρωμένων Ἰσοκράτης, quomodo Heliodor. (l. c.)" Schæf. Cf. Lucian. Imag. 14. Ὅρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν. Glossæ: Ἐπαγωγός Blandicus, Pellax, Ilix. J. Poll. 2, 63. Λέγοντο δ' ἂν ὀφθαλμοὶ—ἡδεῖς, ἐπαγωγοί, ἐπέραστοι, (Lucian.

Bis Accus. 20. Τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημὰ ἔστιν, ὅτι οὕτως * ἐταιρικῶς ἐσκενασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὤψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε :) 4, 72. de tibicinibus, Γλυκὺ δὲ πνεῦμα, γοερὸν, λιγυρὸν, ἐπαγωγόν, γοῶδες, θρηνώδες, (ubi vertitur Illecebrosus :) 3, 71. de amato, Καλὸς, ὑπέρκαλος, πάγκαλος, ἐπέραστος, ὠραῖος, ἐπαγωγός, προσαγωγός: 1, 248. Οἶνος γλυκὺς, ἥδύς, ἐπαγωγός, πότιμος, ἀνθοσμίας: 6, 15. Καὶ ὁ μὲν οἶνος, —ἥδύς, ἐπαγωγός, γλυκὺς: 4, 20. Ἐπὶ δὲ τοῦ ῥήτορος εἴποις ἄν—ἥδύς, γλυκὺς, ἐπαγωγός: 2, 117. Εἴποις δ' ἄν φωνήν—ἡδεῖαν, ἐπαγωγόν: 4, 31. Ἐρεῖς δ' ἄν—δημοτελεῖς λόγους παρασχέσθαι, ἐπαγωγούς, ἡδεῖς, γλυκεῖς. Hesych. Ἐπαγωγίον· ἀνηρτισμένον. “L. Ἐπαγωγόν.” Is. Voss. Zonar.: Ἐπαγωγὰ ἀπατηλά. Suid.: Ἐπαγωγὰ ἀπατηλά, πιθανὰ, ἐφορκά. Διεκελεύετο ἐπαγωγοῖς λόγους αὐτοὺς παύειν ὧν δρᾶν διαρροῦνται. Tittmanni Cyrill. Lex. Ms.: Ἐπαγωγὰ ἀπατηλά. “Phrynich. Eccl. 140. Thom. M. 11. (vide Ἀγωγός.)” Schæf. Mss. et 331. Ἐπαγωγός· οὐ μόνον ὁ ἔλκων εἰς εὐνοίαν, ὅπερ καὶ ἀγωγὸς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κομιστής. Ἐν δὲ τοῖς θηλυκοῖς, (“non solis, sed et aliis generibus, uti Lexica satis docent,” Oudend.) ἐπὶ μὲν τοῦ ἔλκειν εἰς εὐνοίαν, ἀγωγὸς καὶ ἐπαγωγός, ἐπὶ δὲ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς, ἀγωγή καὶ ἀπαγωγή, καὶ ἐπαγωγή. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ (imo ἐβδόμῃ c. 24. ut notant Interpr.) Οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων· ἡγουν τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Pro vet. lect. διέπλοι Witter. Heins. Torren. corrigunt διέκπλοι. “Atque ita citavit Kuhn. ad Ælian. V. H. 7, 8. Wasse διέσπλοι. Sed ἔσπλοι, ut vulgo in Thuc. 459. hic habet Leid. pr. An illud δι natum ex ἐτι, quod ibidem additur? Dein τῆς ἐπαγωγῆς ap. Thuc., cujus exemplum protulit forsitan Thom. ut probet (probaret), ἐπαγωγὴν dici ἐπὶ τῆς κομιδῆς καὶ φορᾶς: sed crediderunt alii, eum citasse, ut doceret ἐπαγωγὸν quoque vocari τὸν κομιστήν: quare explicationis gratia adjectum a sciolis, ἡγουν τοῖς, Leid. pr. τοῦ, κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια. Verum tum hoc exemplum post κομιστῆς poni debuisset. Quo sensu an usquam occurrat, dubito. Turbata hic opinor multa, nec tamen sine Thomæ errore.” Oudend. “Hæc multiplici vitio laborant,” inquit Duker. ad Thuc. l. c. “Uterque Ms. τῆς ἐπαγωγῆς.” Bernard. “B. Leid. pr. τῆς ἐπαγωγῆς, uti reponendum in contextu.” Idem in Addendis. Sed tum e contextu ejiciendum erit, ἡγουν τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια.]

[* Ἐπαγωγῶς, Suasibiliter. J. Poll. 4, 24. de rethore, Πθανῶς, ἡδέως, * γλυκῶς, ἐπαγωγῶς, * εὐθυρρήμονως.]

[* Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ. Polyb. 31, 13, 5. Βραχέα περὶ τούτων κοινολογησάμενος, καὶ φήσας, εὐεπάγωγος εἶναι πρὸς τὸ κριθῆν, Ille paucis rem omnem exponere, ac dicere, in eorum judicio facile se acquieturum. “Εὐεπαγωγὸς vulgo edebatur; rectius vero, retracto accentu, εὐεπάγωγος scribetur, ut fecit Ernest. Lex. Polyb.” Schweigh. Εὐεπάγωγος habet Schneider. Lex.]

Ἐπαγωγεύς, unde in plur. Ἐπαγωγεῖς, ap. J. Poll. dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες: [8, 101. Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες, ἦσαν δὲ προκὸς ἐρανικαί, ἐμπορικαί. “C. A. ἐκμήνους—ἦσαν δὲ προκὸς—ἐμπορικαὶ ἐναντικαί, leg. καὶ ναυτικαί, Agebant autem de dote, de ære collatitio, de mercatorum, et nauticorum causis: vide s. 63. (Ἐμπορικαὶ δὲ, sc. δίκαι, καὶ ἔμμηνοι, αἱ τῶν ἐμπόρων, ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου.)” Kuhn. Vide Sigon. de Rcp. Athen. 3, 1. 4, 3. Salmas. de Modo Usur. 691. “Ms. προκὸς, ἐρανικαί, ἐμπ. Et certe ita distinguendum est, licet tam Sigonius illam voculam omittat, quam Interpretres noster, qui Fere etiam interpretatur, ne nos non satis ludat. Actum scilicet et ap. Ἐπαγωγέας etiam de dote fuerit.” Jungerm.]

Ἐπαγωγίον, ον, τὸ, Præputium, pro quo male in VV. LL. Præcipitium. Dioscor. 3, 25. Καὶ ἐπαγωγή παίδων ῥηχθέντα παρακολλᾷ. Ubi Marcellus annotat ἐπαγωγή Præputia significare, ita dicta quod ducantur et reducantur. Idem Diosc. 4, 247(=157.) Χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγωγή ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς

λειποδέρμων, Ruellio interprete, Valet ad integendam colis glandem iis qui natura, non circumcisione curti sunt. Marcellus autem interpr. sic, In apellis, sed non circumcisione, præputiis utilis est. [Saracen. vertit, Valet et ad integendam colis glandem, si modo alia e causa quam circumcisione nudata fuerit.] Ego ἐπαγωγίον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo utitur Paulus hac ipsa de re, cum dicit, Περιετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπᾶσθω, 1. Cor. 7, 18. [Vide Ἐπισπᾶω.]

[* Ἐπαγωγικός, ἡ, ὄν, i. q. ἐπαγωγός, Vim pellacem, magnumque lenocinium habens. Dionys. H. de Comp. Verb. 4. p. 56=26. Μετατίθημαι τῆς λέξεως ταύτης τὴν ἀρμονίαν, καὶ γενήσεται μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδὲ ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον. “Ἐπάγεσθαι ἀκοᾶς, Delinire aures. Dionys. H. Compos. 3. Unde ἐπαγωγικὸν πλάσμα est Ratio dicendi, s. Compositio ad animos tenendos accommodata, 4. p. 26.” Ernest. Lex. Rhet. “Ἐπαγωγή, Aristot. Rhet. 1, 2. Inductio oratoria, differens a syllogismo vel enthymemate, estque modus probandi faciendæque fidei. Unde putem τὸ ἐπαγωγικὸν πλάσμα, quod Dionys. Comp. 4. p. 26. Herodoto tribuit, esse compositionem eam, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum: quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter, *Das unterhaltende, einladende im Vortrage eines Schriftstellers.*” Idem ibid. “Cum quo (Dionysii) loco comparandus ille T. 6. p. 1006. Μετὰ τοῦτο τῆς συστροφῆς ὑπτία γάρ ἐστι, καὶ ἐπαγωγικὴ, καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν ἡ δ' ἐναγώνιος, στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολῳῶδες. (‘Pro ἐπαγ. supra legitur ὑπαγ. p. 964. perperam hic in exemplari scriptum ἐπαγική, omissa tertia syllaba.’ Sylb.) Ubi Reisk. ἐπαγωγική perperam interpretatur:—(‘Bene si habet, significabit Attractiva rerum a proposito alienarum, vel Secum ferens, veluti grandes quasdam sarcinas, res alienas, ἐπαγομένη πολλά συρφετώδη, γέμουσα πολλῶν τὴνάλλως ἐπαγομένων καὶ παρελκόντων.’ In Versione est: Humi enim pæne repit et serpit, ac sententiis circumfluit. Sic vertit Ernest. Lex. Rhet. v. “Ὑπτίος: ‘Ὑπτία λέξεις, καὶ ἐπαγωγική, καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασι, Dictio velut humi extensa, sententiisque circumfluens, *Gedehnter, weitschweifiger Vortrag.*’) Jam videamus quæ sequuntur p. 964. Διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνήν, ἀλλ' * ὑπαγωγικήν τινα καὶ πλατείαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ρέοντες ποταμοὶ ποιοῦσιν, ἐγκαλλωπιζομένην. Ὑπαγωγικήν Reiskio genuinum videtur, interpretanti, ‘Seductivam, h. e. Sinuosam, In recessus excurrentem, vel Lectores seducentem,’ (consulue jubenti Sylburgii notam, quam supra dedimus: Schneidero (in Lex.) adeo placet, ut etiam p. 1006. ὑπαγωγική scr. censet. Mihi cum ὑπαγωγική nihil aliud esse possit, quam deivὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα, corrigendum videtur ἐπαγωγικήν. Tum scribe ἐγκολπιζομένην. Cf. Sylburg. (cujus hæc sunt verba:—‘In exempl. est ἐγκαλοπεζομένην, mendose. Si quis ἐγκολπιζομένην malit, fruatur suo judicio. Infra sane ἐκεκοπυμένη λέξις est p. 174.’) Alciph. Ep. 1, 18. Ἐν τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων, οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ.” Schæf. ad Dionys. l. c. p. 34. Plurima nobis hic sunt notanda. Primum utranque lect., et ἐγκαλλωπιζομένην et ἐγκολπιζομένην, rejiciendam omnino censemus: illam quidem, quia τῷ ἐγκαλλωπιζομαι ap. Græcos nullus alius inest sensus, quam Mibi placeo, Glorior, Ostento me, (‘Themist. Or. 28. in. Ἄλλ' οἱ μὲν κυδρῶνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ, καὶ ἐγκαλλωπιζονται, καὶ ἐναβρόννται.’ Schæf. Mss. ‘Cass. Dio 9). Φύσει τε γὰρ πάντες ἄνθρωποι καὶ ἐγκαλλωπιζονται ταῖς παρὰ τῶν πολιτῶν εὐεργεσίαις.’ Wakef. Mss. Plut. de Sol. Anim. 10, 16. Ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις νεαρὰ καὶ ἄθικτα πρὸς τὸν λόγον ἐγκαλλωπίσασθαι καταλείπων, quod vertitur, Quibus suam exornent disputationem, cum rectius e constructione sententiæ verteretur, In quibus sibi placeant ad disputandum:) et quia τὸ ἐγκαλλωπιζομαι,

cui semper inest notio ornamentis, h. l. ubi orationis vitia recensentur, prorsus ineptum est, et denique quia in ἀγκῶνας—ἐγκαλλωπιζομένην duplex est metaphora. Quod autem ad alteram attinet lect., a Schæfero probatam, ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένην, in ea quoque duplex metaphora cernitur, quæ nullo modo tolerari potest. Quid plura? Lege, non cum Reiskio, καὶ πολλὰς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ ποιοῦσαν, (καὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος) ἐγκαλλωπιζομένην, sed nobiscum, ποιοῦσαν, sine ἐγκ. quod pro glossmate habendum est. Nam ποιοῦσιν post propterea auctoris sensum efficiendum bene subaudiri potest, et in locutione πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν nemo erit qui Græcitatem desiderarit, vel aliquid ad sententiæ rotunditatem postularit. Quid autem est πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν, nisi ἐγκολπιζομένην? per quod verbum Librarii, ut nos arbitramur, veteres illam dictionem explicuerint, deinde recentiores e margine in textum receperint. Huic autem sententiæ non adversatur, quod hoc modo elegantior lectio ἐγκολπιζομένην contra canonem communem interpretamentum esset vulgationis phrasis, πολλὰς ἀγκῶνας ποιοῦσαν. Nam elegantior lectio sæpe falsa est. “Soph. El. 1171. Θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἡλέκτρα, φρόνει. Fingamus legi, Οιδίπους, φρόνει. Interpr. certatim πεφυκῶς reponerent, comparantes Ant. 996. Φρόνει βεβῶς αὐτὸν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Hoc trionibus argumento sit, elegantiorum quam appellant lectionem, non semper esse veriorum.” Elmsl. ad Eurip. Med. 156. Iterumque idem V. D. ad Med. 328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοῦ πόνων κεχρήμεθα:—“Ingeniosa quidem est Musgr. conjectura, Πόνος μὲν, ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα; sed vulg. scriptura sensum præbet, quem nequeo non suspicari ab Eurip. profectum esse. Quid ingeniosius Musgravi conjectura, αὐτὰν παραβῶμιον ap. Soph. (Ed. T. 184.)? Ea tamen, simul ac metricæ rationes istius carminis explicatæ sunt, falsa esse deprehensa est.” Sed, ut ad Dionysii loca revertamur, omnino recte Schæf. in priore, Ὑπτία γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασιν, Reiskii interpretationem vocis ἐπαγωγικὴ rejecit; recte quoque in posteriore, ἀλλ' ἐπαγωγικὴν τινὰ καὶ πλατεῖαν, vulg. scripturam, etsi a Reiskio et Schneidoro pro sana habitam, damnavit, cum ἐπαγωγικὸς ipsi nihil aliud sit quam δεινὸς ὑπάγειν τὴν γαστέρα. (At cf. v. Ὑπαγωγή. “Ὑπαγωγαί, Quintil. 6, 3, 300. ad Jocos gratos, et veluti boni stomachi documenta refert. Burmann. ad h. l. Fraudes interpretatur. Gesnerus de Receptu quodam accipi posse arbitratur, qui διώξει opponatur, cum paulatim subducimus et recipimus nos, h. e. non contradicimus, et locum cedimus. Hesych. Ὑπαγωγή ὑποχώρησις.” Ernest. Lex. Rhet. Vide Thuc. ap. Nostrum in Ὑπαγωγή.) Sed idem Schæf. minus recte in his Dionysii locis ἐπαγωγικὸς intellexit, scribens id pro ἐπαγωγὸς poni, i. e. Qui vim pellacem magnumque lenocinium habet. Nam ἐπαγωγικὸς ap. Dionys. jungitur cum τῷ ἱστορικὸς et τῷ πλατὺς, et τῷ ὑπτιος, opponitur autem τῷ ὀρθός, τῷ ἐναγώνιος, τῷ στρογγύλος, et τῷ πυκνός. Cum igitur Dionys. dixit, Καὶ γενήσεται μοι οὐκέτι ἐπαγωγικὸν τὸ πλάσμα, οὐδ' ἱστορικὸν, ἀλλ' ὀρθὸν μᾶλλον καὶ ἐναγώνιον, h. l. ἐπαγωγικὸν, neque est i. q. ἐπαγωγόν, (“Ratio dicendi s. Compositio ad animos tenendos accommodata,” ut interpretatur Ernest. Lex. Rhet. v. Ἐπάγεσθαι,) nec “Compositio ea, quæ fit rerum ordine narrando, et fere inductione quadam rerum gestarum, quare etiam jungitur τὸ ἱστορικὸν, adeoque eo efficitur simul oratio probabilis, fide digna, tenensque lectorem suaviter,” ut Idem scribit in v. Ἐπαγωγή, (ubi duas diversas interpretationes jungit,) sed Compositio velut humi extensa, ut historica, non erecta, ut oratoria, et quæ in orationibus politicis et judicialibus adhiberi solet, maxime serviens exaggerationi, vehementiæ etc. Inest voci ἐπαγωγικὸς notio extensionis, loquacitatis, nimix verborum copix, tarditatis, languoris, remissionis, cum τὸ πλάσμα ὀρθὸν καὶ ἐναγώνιον, dictionis acutam expeditamque brevitatem, rotunditatem, concinnitatem, alacritatem, robur, nervos, et vim habet, spiritumque prodit oratoris

A affectu concitati. Neque aliter interpretari licet hæc Dionysii verba, Ὑπτία γὰρ ἐστὶ καὶ ἐπαγωγικὴ καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασιν, ὥσπερ εἰσὶν αἱ τῶν ἱστορικῶν, ἡ δ' ἐναγώνιος στρογγύλη τ' εἶναι βούλεται, καὶ συγκεκροτημένη, καὶ μηδὲν ἔχουσα κολπῶδες, ut patet e vv. ὑπτία—καὶ περιβρέουσα τοῖς νοήμασιν, cum quibus jungitur vocabulum ἐπαγωγικὴ, et e vv. ἐναγώνιος, στρογγύλη—καὶ σ. κ. μ. ἔ. κ. quibus id opponitur. Idemque dicendum de tertio illo loco, Διώκει δ' ἐκ παντὸς τρόπου τὴν περίοδον, οὐδὲ ταύτην στρογγύλην καὶ πυκνὴν, ἀλλ' ἐπαγωγικὴν (sic enim scr. pro vulg. ὑπαγ.) καὶ πλατεῖαν, καὶ πολλοὺς ἀγκῶνας, ὥσπερ οἱ μὴ κατ' εὐθείας ῥέοντες ποταμοὶ, ποιοῦσαν. Sensum quidem h. l. vidit, sed vulg. scripturam male secutus est Ernest. Lex. Rhet.:—“Ὑπαγωγικὴ περίοδος, Periodus dilatata, πλατεῖα, extensa longius. Contraria est στρογγύλη καὶ πυκνὴ, Rotunda et constipata. Dionys. de Vi Dic. Demosth. 4. p. 964. et 1006. ubi vulgo legitur ἐπαγωγικὴ. Sed bene Sylburg. illud probasse videtur; et Reisk. quoque explicat Seductivam, h. e. Sinuosam, In recessus excurrentem, et κολπῶδη, ut mox. Nam τὸ ἐπαγωγικὸν alium sensum habet.” Quarendum autem restat, quomodo voci ἐπαγωγικὸς inesse possit notio extensionis, atque adeo languoris? An quia ἐπαγωγή, unde ἐπαγωγικὸς formatur, est Inductio oratoria, ἡ διὰ τῶν καθ' ἑκάστα ἐπὶ τὰ καθόλου πρόοδος, e pluribus nempe perveniens quo vult? Non credimus. Rectius forsitan deduxeris ab ἐπαγωγή, “Ordinum series et consecutio deinceps continuata, ut in exercitu composito agmine procedente, cum ordines deinceps alii post alios procedunt, e quo ἐπαγωγή dicta est Argumentatio, quæ e concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum, qui semel se interrogandum præbuit,” quæ sunt verba Nostri in Ἐπαγωγή. At ἐπαγωγικὸς Sexto Emp. 110. est ab ἐπαγωγή, Inductio oratoria: “Ὅταν οὖν λέγωσι, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν, Σωκράτης δ' ἄνθρωπος, Σωκράτης ἄρα ζῶν, ἐκ τῆς καθόλου προτάσεως τῆς, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν, τὴν κατὰ μέρος πρότασιν συνάγειν βουλόμενοι, τὴν, Σωκράτης ἄρα ζῶν, ἡ δὴ βεβαιωτικὴ τῆς καθολικῆς προτάσεως ἐστὶ, κατὰ τὸν ἐπαγωγικὸν τρόπον, ὡς ὑπεμνήσαμεν, εἰς τὸν *διάλληλον ἐμπίπτουσι λόγον, τὴν μὲν καθολικὴν πρότασιν δι' ἐκάστης τῶν κατὰ μέρος ἐκ τῆς καθολικῆς συλλογιστικῶς.]

[* Ἐπαγωγικῶς, Inductive, Per inductionem, Singula æstimando percurrendoque. Vide Eust. in Ἐπαγωγή citatum. “Schol. Pind.” Wakef. Mss. “Sext. Emp. 110. (Ἡ πρότασις τοίνυν αὕτη, πᾶς ἄνθρωπος ζῶν, ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βεβαιούται: paulo post, Τὴν μὲν, οὐδεὶς ἄνθρωπος τετράπους, πρότασιν ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βουλόμενοι βεβαιοῦν.)” Kall. Mss.]

[* Ἐπαγωγίμος, ὁ, ἡ. Plut. Lysandro 17. Τὸν τε Λύσανδρον ἐλοιδοροῦν, καὶ διεμαρτύραντο τοῖς Ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους. Quod vertitur, Et Lysandrum sunt insectati, et testato denuntiaverunt Ephoris rejiciendum, quasi exitiales quasdam pestes introductas, aurum et argentum. Omnino cf. Suid.

D Ἐπάρατοι. * ἐπαγωγοί, καὶ ἐπάρατοι, ἐπικαράτατοι. Zonar. Ἐπάρατος ἐπαγωγὸς, καὶ ἄξιος κατάρας, καὶ ὁ ἐπικαράτατος. “Ὑπαγωγὸς, suspecta hæc interpretatio Kustero. Sed ferri potest. Forte epim eo loco, ad quem hæc glossa pertinet, aliquis ἐπάρατος dicitur, quod fuit ἐπαγωγός. Sæpissime enim sententia totius loci, non significatio verbi propria exponitur in Glossariis. Suid. ipse, Ἐπαγωγὰ ἀπατηλά.” Tittmann. Modo ἐπαγωγίμος sensu scribas, glossa hæc sana erit. Ἐπαγωγίμος enim sensu peculiari est Execrabilis, ut e Plut. loco satis patet. Vide supra, 900. d. At ἐπαγωγὸς nihil aliud significare potest, quam ὁ κομίζων, (ut ap. Thom. M. 331. e Thuc. 7, 24. Οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τοῖς ἐπαγωγοῖς τῶν ἐπιτηδείων, ἡγουν, τοῖς κομίζουσι τὰ ἐπιτήδεια, de q. l. vide nostra in Ἐπαγωγός,) et Blandus, sensu activo.]

[* Ἐπακτέον, “Cic. Ep. ad Att.” Wakef. Mss. “Lucian. 2, 11. ad Dionys. H. 5, 239.” Schæf. Mss.] Ἐπακτός, ὁ, ἡ, Adventitius, h. e. ἀπὸ ξένης ἐπαχθεῖς, Translatitius, οὐκ ἐγγώριος, et Profectitius, ut, Ἡμεῖς

γὰρ τὴν ἔωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἐαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτὴν. Herod. 7, (102.) Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, Virtus vero aliunde accessit, a sapientia utique studio absoluta et legis severitate. Bud. E Soph. citatur ἐπακτός ἀνὴρ pro Externus vir, (Ajac. 1295. ἐφ' ἣ λαβὼν ἐπακτὸν ἀνδρ' ὁ φυτύσας πατήρ,) et ex Eurip. ἐπακτός πημονή, (Hippol. 318.) Et e Plut. Fabio, Λέγεται πόλεμος ἐπακτός ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, et exponitur, Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτός ὕμβρος, Imber procellosus et impetuosus, teste Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι, Intercalati dies, de qua signif. verbi ἐπάγειν paulo ante dictum est. Lingua vernacula Epactam appellat rationem vulgare qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, ut Bud. testatur. [“ Epactæ, sic vocantur dies, quibus lunarem annum excedit solaris, de quibus Isidor. 6, 17.:—“ Epactas Græci vocant, Latini Adjectiones annuas lunares, quæ per undenarium numerum usque ad tricenarium in se resolvuntur,” revolvuntur et sententia postulat et habent primæ Edd. “ Quas ideo Ægyptii adjiciunt, ut lunaris emensio rationi solis æquetur. Luna enim juxta cursum suum vigintinovem semis dies lucere dignoscitur, et fiunt in annum lunares dies cccliv. remanent ad cursum anni solaris dies undecim, quas Ægyptii adjiciunt. Unde et Adjectiones vocantur: absque his non invenies lunam quota sit in quolibet anno et mense et die. Istæ epactæ semper xi. Kal. April. reperiuntur in eadem luna quæ fuerit eo die. Continentur autem circulo decemnovennali: sed cum ad xxix. epactas pervenerit, qui est circulus decemnovennalis jam sequenti anno non addes super viginti novem, undecim, ut decem annunties detractis triginta, sed inde reverteris ut undecim pronunties.” Gesner. Thes. L. L.] Idem ἐπακτὸν ὄρκον interpr. Jusjurandum delatum, et ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλον ἐπαγόμενον, Ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. ad Demon. (T. 1. p. 20.) “Ὁρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχροῦς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων. [Harpocr. e Gronovii Ed.: Ἐπακτός ὄρκος· ὃν αὐτὸς τις ἐκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἰρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ἰσοκράτης Ἄπολλωνιάτης ἐν ταῖς Πρὸς Δημόνικον Παραίνεσιν. Ἔστι δὲ ὄρκον τρία εἶδη, ἐπώματος, καὶ * κατώματος, καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός· εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἀπλοῦν, δεῖ γὰρ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ὀρκίζοντος, αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωεῖν τὸν ὀρκιζόμενον. “ Ἐπακτός ὄρκος, est autem ὄρκος Jusjurandum, quem quis sibi defert, i. e. Spontaneus. Lysias in Orat. ad, vel adversus Chærestratum, et Isocr. Apolloniatas in suis ad Demonium Monitis. Sunt vero ejus tria genera, ἀπώματος et κατώματος; et qui ἐπακτός appellatur. Hunc autem non esse simplicem; oportet enim ei quod proponitur ab eo qui jusjurandum defert respondere iisdem verbis eum cui defertur.” Valde nova nec vera hæc ἐπακτοῦ ὄρκου expositio non immerito lectori videatur, cum vix ullus inveniri possit, qui in dubium vocandum putet an ἐπακτός ὄρκος sit Qui ab alio defertur. Neque tamen negari potest, quin Harpocratonis menti assentiatur mea interpretatio; nam αὐτῷ recte a me scribi, non αὐτῷ, ut sit pro ἐαυτῷ, ostendit Suid. cum ap. eum legatur ἐαυτῷ, et hujus expositionis totius verba sint ap. eum ista, “Ὁν ἂν τις αὐτὸς ἐκὼν ἐαυτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἰρεῖται. Illa autem, ὃν ἂν τις αἰρῇται, nam ita scr. est, sicut præcedit ἐπάγεται, (de hac emendatione silet Kuster. qui edidit αἰρεῖται,) vel ὅντις αἰρεῖται, una voce reddo Spontaneus, cum et Voluntarius reddi, ut opinor, queat. Recte autem ap. eund. Suid. corrigitur illa expositio hac proxime sequente, “Ἄλλοι δὲ τοῦναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Quibus verbis subjungitur mentio illorum trium generum jusjurandi, (“Ἔστι δὲ ὄρκον τρία εἶδη, ἀπώματος, κατώματος, ἐπακτός.) Sed quod ad posteriorem hanc ἐπακτοῦ ὄρκου expositionem attinet, quam et ego multo meliorem, imo solam bonam esse judico, jam ap. eundem Lexicographum præcesserat, antequam περὶ τοῦ αὐθαίρετου intelligi debere diceretur. Hæc enim ibi

A præcedunt: Ἐπακτός ὄρκος· ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει. (Zenob. 3, 80. Ἐπακτός ὄρκος· ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. Hesych. Ἐπακτός ὄρκος· οὐκ ἐγγώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπιγγόμενος, ἢ ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος. Cf. Diogen. 4, 60. apud quem, ut ap. Zenob., est, ὃν ἕτερος ἐπάγει. Zonar.: Ἐπακτός ὄρκος· ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, ἢ ὃν ἂν τις αὐτὸς ἐκὼν ἐαυτοῦ, i. ἐαυτῷ, ἐπάγεται, τουτέστιν, ὃν ἀναίρεται. “L. ἂν αἰρεῖται. Cf. Phavor.” Tittmann. Imo leg. ἂν αἰρῇται, e præced. ἐπάγεται. Etym. M.: Ἐπακτός ὄρκος· ὃν ἂν τις ἐκὼν αὐτὸς ἐαυτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν, ὃν αἰρεῖται, i. ὃν ἂν αἰρῇται, ἄλλοι δὲ τοῦναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Εἰσὶ δὲ ὄρκον τρία εἶδη, ἀπώματος, κατώματος, ἐπακτός.) Jam vero et ipse Isocr. locus, s. Apolloniatæ, s. alius, ut antea dictum fuit, qui tempore Dionysii Hal. vixit, ad amplectendam posteriorem hanc ἐξήγησιν, rejiciendam priorem, quod pace Harpocratonis, magui alioqui viri, dictum sit, compellere nos videtur. Ibi enim ita eum monet, Jusjurandum epactum admittite, duabus de causis, vel ut teipsum turpi crimine liberes, vel ut amicos e periculis eripias. Nam hic observandum est dici προσδέχου, Admitte: atqui quomodo quis jusjurandum spontaneum, non autem ab alio delatum, admittere diceretur? Illud vero διὰ δύο προφάσεις libenter aliter interpretarer, quam, Duabus de causis, cum hæc verba respondeant potius Græcis istis, διὰ δύο αἰτίας, et quæ subjunguntur illis verbis, διὰ δύο προφάσεις, non tam sint duæ causæ, propter quas jusjurandum admitti debet, quam duæ res, quæ cum accidunt, præ aliis ad jusjurandum admittendum impellere dicunt. (Cf. Vales. infra.) In illis porro Harpocratonis quæ sequuntur verbis, ubi de tribus jusjurandi generibus loquitur, desidero verbum, ad quod illud εἶναι referri possit. Præterea vereor ne aliud quam ἀπλοῦν ipse scripserit. In sequenti autem et ultima hujus observationis periodo lego τῷ προτεινομένῳ, s. τοῖς προτεινομένοις, pro τὸν προτεινόμενον, ut ostendere vel mea hujus loci interpretatio potest.” H. Steph. Diatr. Τὸν προτεινόμενον, quod recepit Vales., est in Ed. 1620. et in Phavorino, pro quo Jac. Gronov. dedit τῶν προτεινομένων. In Ed. 1683. legitur, ut Noster proponit, τῷ προτεινομένῳ. Ed. 1620. sola, ut videtur, cum Phavorino, pro δεῖ exhibet δεῖν, quod præcedenti infin. εἶναι melius convenit. “Ἀπώματος, sic habent Mss. Par. itemque Harpocr. et Etym. (et Phavor.) At priores Edd. minus recte ἐπώματος, quam lectionem tamen Maussacus ad Harpocr., quod miror, præ altera probat et amplectitur. Scr. enim hic esse ἀπώματος, vel e voce sequenti κατώματος manifestum est. Cum enim Suidas diversas jurisjurandi species hic recenseat, et inter eas Affirmativi mentionem faciat, non potuit nec debuit jusjurandum Negativum, id enim Græcis est ὄρκος ἀπώματος, vel ἀπωμοτικός, ut speciem priori oppositam, omittere. Glossæ: Abnutivum, Ἀπωμοτικόν. Adnutivum, Κατωμοτικόν. Sic Græci semper τὸ ἀπωμοτικὸν et κατωμοτικὸν, vel ἀπομόσαι et κατομόσαι, inter se opponunt. Vide Suid. v. Ἀπομόσαι, et v. Νῆ τὴν ἱερὰν κεφαλὴν. Hinc autem apparet Nic. Blancard. τὸ ἀπώματος, quod priores Edd. Harpocr. habebant, male in sua Ed. in ἐπώματος mutasse, idque nulla auctoritate MStorum, sed solo judicio Maussaci fretum, quæ licentia in veterum auctorum editoribus nullo modo ferenda est.” Kuster. Ἐπώματος etiam Jac. Gronov. edidit. “Quæ autem hic afferuntur jurisjurandi species tres ἐπώματος, sic enim legi debet, non ἀπώματος, κατώματος et ἔπακτος non conveniunt tribus aliis, quas vulgo afferunt Jurisconsulti nostri e Triboniano, nimirum Judiciali jurejurando, Voluntario, et Necessario.” Maussac. “Longe ab Harpocr. dissentit Suid., Hesych. et quem ad verbum exscripsit Zenobius in Proverbiis, J. Pollux 179. (4, 30.) Ὀρκίσαι δὲ, καὶ ὄρκους ἐπάγειν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν. Κατώματος videtur fuisse Species jurisjurandi per nomen deorum. Sic Aristoph. Eccl. p. 728. (v. 158.) Μὰ Δεῖ, ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τῷ θεῷ κατώματος. (Ran. 305. ΔΙ. κατόμωσον. ΞΑ. νῆ τὸν Δία. ΔΙ. Καῶθις κατόμωσον. ΞΑ. νῆ Δεῖ. ΔΙ. ὁμωσον. ΞΑ. νῆ Δία.) Et alibi legitur sic,

Κατὰ τῶν ἱερῶν τῶν τελείων ὁμνύναι. Ἀπομόσασθαι est Dejerare ap. Andocidem p. 16. Suid. in Νη τὴν ἱερὰν κεφαλὴν: Τὸ νῆ κατωμοτικὸν ἐστὶν ἐπὶ ῥήμα, τουτέστι, μεθ' ὅρκου βεβαιωτικόν· ὥσπερ τὸ μὰ ἁπωμο-
τικόν, μεθ' ὅρκου ἀρνητικόν. Idem ait in Μά. Non assentior Harpocr. in iis, quæ de ἐπακτῷ ὅρκῳ dicit. Nam Isocr. verba aliud suadent: "Ὁρκον ἐπακτὸν προσ-
δέχου διὰ δύο προφάσεις, ἡ σαυτὸν αἰτίας αἰσχροῦς ἀπο-
λύων, ἡ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων, Jusjuran-
dum delatum omnino suscipe in duobus casibus, (v. H. Steph. supra,) quod quidem jusjurandum Jcti Exat-
tum appellant s. Delatum, D. de Jurejur. Græci δι-
δόναι ὅρκον dicunt. Antiphanes ap. Stob. Serm. 112.
"Ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται. In Har-
pocr. τὸν προτεινόμενον suppl. ὅρκον. Hoc est, quod Latini dicunt Verbis conceptis jurare. Gellius:—
"Censor agebat de uxoribus solenne jusjurandum. Verba ita erant concepta, Et tu ex animi tui senten-
tia uxorem habes." Festus in Præjurationes. Notavi ad Liv. 3. Livius 7. initio: "Super lectum stans ferro intento, nisi in quæ ipse concepisset verba, ju-
raret se patris ejus accusandi causa concilium plebis nunquam habiturum, se eum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus—adjurat in quæ ada-
ctus est verba." Æsch. Eumen. p. 286. (v. 432.) Ἄλλ' ὅρκον οὐ δέχαιτ' ἄν, οὐ δοῦναι θέλει. Aristot. Rhēt. 1. in fine. Glossæ: Abnutivum, Ἀπωμοτικόν. Adnutivum, Κατωμοτικόν. Jusjurandum itaque ap. Græcos, si Grammaticis credimus, duplex omnino fuit voluntarium et involuntarium, ἐκούσιος καὶ ἐπα-
κτός. Ἐκούσιος in duas species subdividitur, ἁπωμ. et κατωμοτικόν, Abnutivum et Adnutivum, s. Affirmati-
vum et Negativum. Jurisjurandi delati exemplum insigne est ap. Eurip. Med. (729. Elmsl.) "Ὀμνυ πέ-
δον γῆς, κ. τ. λ. Eustath. ad Il. A. p. 92. et Suid. Ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μὰ (τὸν Δία,) κατωμοτικὸν δὲ τὸ νῆ. Seneca in Proœmio Controv. 3. "Jura, sed ego jus-
jurandum dabo; jura per patris cineres, qui incon-
diti sunt." Mox Deferre et facere conditionem dicit. Chrysost. Hom. 16. ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, Jura-
mentum deferre." Vales. "Facciolat. ad Isocr. 18. Lobeck. Ajax. p. 409. 444. Thom. M. 905. Wakef. Trachin. 491. Longus 78. Villos. Aristoph. Fragm. 255. Dionys. H. 1, 359. Heyn. Hom. 5, 31. Valck. Hippol. p. 198. Bergl. ad Alciph. 98. Eldik. Susp. p. 11. Toup. Opusc. 1, 101. 2, 301. Lucian. 1, 267. ad Herod. 550. 580." Schæf. Mss. Vide et Abresch. in Ἐπαγωγῇ citatum. Plotin. de Pulcr. p. 36. ἐπα-
κτὸν καλὸν, ubi Creuzer. —"Similiter Noster 556. b. Τοῦτο τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἐπακτὸν ἐστὶ τοῖς σώμασι, et hoc ipso libro p. 52=56. Καὶ γὰρ ἐπακτὰ πάντα ταῦτα. Et mirifice delectatur Idem hoc vo-
cabulo, quod ipsum ut Plotinianum annotat Suid. vel, unde is sua sumsit Grammaticus: Ἐπακτὸν ἐπα-
γόμενον, ξένον, σφοδρόν. Ἐπακτὸν τῇ ψυχῇ φησὶ Πλω-
τῖνος τὴν ἀρετὴν, ἐκείνῳ δὲ, ὅθεν μιμησαμένη (editum est μιμησαμένην) ἔχει, σύμφυτον· ἄλλ' εἰ μὲν οὐ μετα-
λαμβάνει ἢ ψυχῇ, τὸ αὐτὸ ἦν τῷ ἀφ' οὗ, νῦν δὲ ἕτερον μὲν ἐκείνα, ἕτερον δὲ τοῦτο. (Lege ἐκείνο, ut in Ed. Mediol. vertitur: Plotinus dicit, virtutem, qua ani-
ma prædita est, esse adventitiam, eandem vero insi-
tam esse ei, unde anima eam accipit, dum se ad illius imitationem componit. Si enim anima virtutem ali-
unde non haberet, non foret diversa ab eo, unde eam habet. Jam vero inter illud et hanc differentia intercedit.) Cf. Suidar. (Ἐπακτὸν ξένον, ἐπαγόμενον, σφοδρόν.) Virtutem item ἐπακτὸν novit, sed diverso sensu, Demaratus ap. Herod. 7, 102. Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι, ubi Valck. exponit διδασκτὸν, cui oppositum sit τὸ ἐν φύσει. Recte: Pindarus enim Olymp. 9, 152. opponit inter se τὸ φύς et διδασκαίς ἀρεταῖς, cf. Ol. 10, 106. Alciph. 1, 24. dixit ἐπακτοὺς πυροὺς pro eo quod ap. Demosth. Leptin. p. 37. Wolf. est ἐπεῖσα-
κτον σίτον, Adventitium frumentum. Hermias in Phædr. Plat. p. 131. opponit ζωὴν ἐπίκτητον et σύμ-
φυτον. Ita Cic. pro Domō 5. Nativum malum et delatum: de Harusp. Resp. 9. Ipso hujus gentis domestico nativoque sensu. Propert. 1, 2, 4. pere-
grina mœra naturæ mercatumque cultum et pro-

pria bona opponit." Hesych. Ἐπακτὸν ἔξωθεν. ('Adde ad supplendam sententiam, ἐπηγμένον.' Ku-
ster. 'Ita sc. in v. seq. Ἐπακτὸς ὄρκος· οὐκ ἐγγώ-
ριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος. Sic ἐπαχθὲν vel ἐπη-
γμένον, supplet Abresch. Posses etiam ex ipsa glossa subaudire. At ἐπεῖσαχθὲν addit Cyrill. Lex. Ms. Suidas ἐπαγόμενον explicat, et ξένον. Glossæ: Ἐπα-
κτος· Adhibitus. Malim Ἐπακτός. Κακὸν ἐπακτὸν est in Philem. Fr. v. 158. ut ἀρετὴ ἐπακτός ap. Herod. 7, 102. Albert. In Herodoti loco, quod miramur, Schweigh. corruptam lect. ἐπακτος pro ἐπακτός re-
petiit. Vide Æm. Porti Lex. Ionic.) Ἐπακτοῦς ἐπη-
γμένους. Ἐπακτῶν ἔξωθεν προσγινομένων, ἢ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν, ἢ τῆς πέτρας, ἀκτὴ γὰρ, ἢ πέτρα, καὶ ὁ αἰ-
γιαλός. "Confunduntur hic Ἐπακτῶν et Ἐπ' ἀκτῶν: nam prior interpretatio pertinet ad Ἐπακτῶν, quod est ab ἐπακτός, idque ab ἐπάγω, posteriores ad Ἐπ' ἀκτῶν, In litoribus." Kust. Zonar.: Ἐπακτός ὄμβρος· σφοδρός. ("Item Suid, et Phavor.: consentit Cy-
rillus." Tittmann.) Ἐπακτὴ ἐκ τῆς λεπτῆς ψήφου τῆς σελήνης ἀριθμουμένη ἡμέρα. Sic et Phavor. Cf. Nostrum et nostra supra. Glossæ: Ἐπακταί· Stipatores.]

Ἐπακτώ, τῷ, pro Obstruo, Obturo, in VV. LL. affertur e Schol. Aristoph. sed legendo in illis ἐπακτῶ-
σαι pro πακτῶσαι, ut declarabitur in πακτώ. [Vide et Ἀπακτώ.]

Ἐπακτῆρ, ἦρος, ὁ, Venator. Eust. (ad Il. P. p. 1098.) Ἐπακτῆρες δὲ οἱ θηραταί, ὡς αἰεὶ τι ἐπαγόμε-
νοι, οἷον κύνας, ἢ ὕπλα, ἢ ὡς ἐπαγόμενοι τοῖς θη-
ρίοις, ἡγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντες, τὸ γὰρ ἐπάγειν, πολεμικὴ πολλάκις λέξις, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Κωμικός, εἴρη-
ται δὲ περὶ τούτων καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα: [ad Od. T. p. 1871. Ἐπακτῆρες δὲ, οἱ κυνηγοί, καὶ ὡς μὲν ἐκ τοῦ ἐπάγειν ἢ λέξις γίνεται, δηλοῖ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· διττὴ δὲ τῆς λέξεως ἔννοια, ἢ γὰρ διότι ἐπάγονται κύνας, ὅθεν καὶ συνθέτως κυνη-
γοὶ λέγονται, ἢ ὅτι ἐπὶ τοῖς κυσίν, ἡγουν μετὰ τοὺς κύνας, ἄγονται εἰς θήραν, διὰ τὸ ἐκείνους προϊέναι, ὡς δηλοῖ τὸ, ἴκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν—κύνες ἦσαν, ὡν παράφρασις τὸ, Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν.] Hesych. autem habet: Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. [Apollon. Lex.: Ἐπακτῆρες· θηρευταί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Pseudo-Did. ad Il. P. 135.: Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι τοὺς κύνας. Schol. Ven. ad Il. I. c.: "Ἄνδρες ἐπακτῆρες· κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. "Heyn. Hom. 7, 312. 559." Schæf. Mss. Zonar.: Ἐπακτῆρ· ὁ κυνηγός. Suid.: Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας, ἢ ἐπάγεσθαι ὑπὸ τῶν κυνῶν, * προέλκονται γὰρ οἱ κύνες τοὺς κυνηγέτας ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Ὀμηρος πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν. Locus integer est, Od. T. 435. Οἷδ' ἐς βῆσαν ἴκανον ἐπα-
κτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν. Verba autem hæc sumsit Suid. e Schol. Soph. Aj. 7. Εὐ δὲ σ' ἐκφέρει· ἔξω τῆς σκηνῆς τοῦ Αἴαντος ἐπάγεται σε ἢ βάδισις τοῦ Αἴαντος, δίκην κυνὸς εὐοσφρήτου ἀπὸ τοῦ ἰχνους, ζητοῦντα, εἰ ἔνδον γέγονεν ὁ Αἴας· προέλ-
κονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' δ' καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγόμενους ὑπὸ τῶν κυνῶν. Ὀμηρος πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν. Etym. M.: Ἐπακτῆρες· οἱ κυνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας. Lycophr. 109. Αἰθῶν ἐπακτῆρ καρχαλῶν ἀγρεύματι, ubi Schol. διὰ πυρός, ὁξὺς κυνηγός, τῇ θήρᾳ χαίρων, λέγει δὲ ἀγρεῦμα τὴν Ἑλένην. Hesych.: Ἐπάγει· θηρεύει· Ἐπάγεσθαι, Secum ducere, sc. contra feras, Cyn. 6, 25. Τὸν κυνηγέτην, τὰς κύνας ἐπαγόμενον." Lex. Xenoph. Plura vide in Ἐπάγω. "Hic (canis,) quem Speurhont vocari dixi, verbo tenus Inquisitorem significet, sed Plinius Ipsum venato-
rem, qui ab eo ducitur, Inquisitorem vocavit, Græci ἐπακτῆρα. Hom. Od. T. (I. c.) Οἷδ' ἐς βῆσαν ἴκανον ἐπακτῆρες, πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν Ἰχνη ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν. Hes. Ἐπακτῆρες· κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπά-
γοντες, καὶ δίκτυα, καὶ δόλους. Sed quomodo pos-
sunt dici ἐπάγειν τοὺς κύνας, qui ipsi a canibus du-
cuntur? aut quid ad inquisitorem pertinent retia, aliaque, quibus seorsim præerat δικτυαγωγός? Melius

sane Schol. Soph. (l. c.) Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν. Sed doctissimus Grammaticorum Hes. ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν, non ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι voluit derivari ἐπακτῆρα. Itaque sic canis ipse potius dicendus erat. Quod τῷ πάνυ Scaligero quoque in mentem venit, cum ἐπακτῆρα pro Cane vertit in Martialis illo, (14, 200.) domino venatur vertagus acer, θηρῶ τῷ κτήτορι δ' ὄξυς ἐπακτήρ. Quanquam male Vertagus pro Cane inductore accepit. Verum ἐπακτήρ semper pro Inquisitore, vel συνεκδοχικῶς pro Venatore ponitur. Ut vice versa Segusius canis, qui sequentem ducit." Vlitius Comment. ad Gratii Cyn. p. 182. Duo hic sunt peccata, quorum unum est Hes. erroris accusatum esse, cum V. D. ejus verba parum perceperit, alterum autem Schol. Soph. laudatum esse, cum culpa quam laude dignior sit. Nam Hes. cum scripsit, 'Επακτῆρες' κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, non per ἐπάγοντες intellexit Canes, qui κυνηγῆτην sequentem ducunt, (quod si Lexicographus sibi voluisset, ἐπαγόμενοι vocem mediam usurpasset, Post se ducentes, ut ap. Grammaticum, Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, Post se trahunt,) sed sensus est, 'Επακτῆρες sunt Venatores, qui canes ducunt, i. e. immittunt, ut Virg. G. 3, 371. Hos non immissis canibus, non cassibus ullis, Punicæve agitant pavidos formidine pennæ. Clare dixit Apollon. Lex. οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Vide et Eust. supra. Finem Hes. glossæ, 'Επακτῆρες' κυνηγοί, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους, de qua Vlitius dixit, 'Quid ad inquisitorem pertinent retia, aliaque, quibus seorsim præerat δικτυαγωγός?' corruptam esse vidit Jens. Lucubr. Hes. 85. qui ulcus persanavit legendo eis δίκτυα καὶ δόλους. Idem Hesychio ἐπάγειν τοὺς κύνας eis δίκτυα καὶ δόλους, quod Apollonio Lexicographo ἐπάγειν ταῖς τῶν θηρίων κοίταις. Quod autem ad Schol. Soph. attinet, Προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα, παρ' ὃ καὶ ἐπακτῆρας θέλουσιν ἔνιοι αὐτοὺς καλεῖσθαι, ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν, quem Vlitius laudat hæc scribentem, proculdubio Græculus iste contra Græci sermonis leges peccavit, cum hoc vocis ἐπακτήρ etymo tribuendo eam passivo sensu sumat. Sed ubi sunt voces in ρ desinentes, quæ passivam significationem sibi asciscunt? Formantur enim e vocibus in ης, (ut ἀγρευτῆς ἀγρευτήρ, ἀγρώστης * ἀγρωστήρ, ἀρότης ἀροτήρ, βώτης βωτήρ,) quæ semper sunt activæ. Amplectenda est igitur Hesychii etymologia. Callim. H. in Jov. 77. ἐπακτῆρας δὲ * Χιτώνης Ἀρτέμιδος, Schol. κυνηγέτας. "Sic ἐπακτήρ de Venatore ap. Nicandr. Th. p. 45. (v. 668. Τὴν μὲν ἐπὶ σκοπέλοις Φαλακράϊοισιν ἐπακτήρ Κρύμνης ἄμ πεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἥδ' ἵνα θ' ἵππου Λειμῶνες, σκυλάκεσιν Ἀμυκλαίοισι κελεύων, Κυνζήθμον κυνὸς οὐλον ἐπήϊσε θυμολέοντος.) Ideo ἐπακτῆρας dici Venatores tradunt Critici ad Soph. (l. c.) ὡς ἐπαγομένους ὑπὸ τῶν κυνῶν, ac, ut ante dixerant, προέλκονται γὰρ τοὺς κυνηγέτας αἱ κύνες ἐπὶ τὰ ἐπαγόμενα. Quanquam non Venatores solum, sed Piscatores ἐπακτῆρες etiam dicti, ut ap. Apollon. R. 1, 625. (καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο, Πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν, Νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο,) ubi Schol. 'Επακτῆρες' ἀντὶ τοῦ ἀλιεῖς. 'Επὶ νήσου κυνηγούς οὐ δεῖ λέγειν. (Schol. e Cod. Par. Ἡ περιτυγχόντες ἀλιεῖς, οὓς νῦν ἐπακτῆρας καλεῖ, σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τοὺς κυνηγούς, ἔσωσαν τὸν Θόαντα.) Quæ etiam glossa in Nicandri Schol. legitur, ad locum supra adductum. (Imo verba, quæ in mente habebat V. D., extant non ad l. c., sed ad v. 824. 'Επακτῆρες γὰρ οἱ ἀλιεῖς.) Idem nempe, qui ἰχθύος ἀγρευτῆρες a Theocr. vocantur 21, 6. aut ἀγρωστῆρες etiam, sicut a Nicandro Alex. p. 163. (In Indice Schneideri non indicatus est locus, in quo reperitur ἀγρωστῆρες. Habet tamen idem Schneider. et in Lex. suo vocabulum ἀγρωστήρ tanquam in Nicandri Alex. obvium. Vide nostra in Ἀγρωστήρ. Est in Alex. 473. δολόεντα μαθοῦς ἀγρώστωρος ὁρμήν.) ac ideo illa, quod ἄγρα etiam de Piscium captura dicatur, ut ap. Theocr. 21, 31. et

NO. V.

alibi rursus, ἐξ ἁλὸς ἄγρα, 7, 60." Spanhem. "Ammon. 81. ('Επακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.) Toup. Opusc. 1, 476. Jacobs. Anth. 10, 90." Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 72. Θηρητῆρες λύκους ὄλεσαν, θύνους ἀλιεῖς, Ἀγρευτῆρες οἷς, τρήρνας ἔλον δονακῆς, Ἀρκτον ἐπακτῆρες, καὶ μορμύλον ἀσπαλιῖς: 400. Ἄνδρες ἐπακτῆρες: 536. Αὐτὰρ ὄγ' ἀντία κεχαρημένος ὤκυσ ἐπακτήρ: 2, 24. Ἀρκνας αὐτε βρόχους τε καὶ ἀγκύλα δίκτυα πρῶτος Ἰππόλυτος μερόπεσιν ἐπακτῆρεσσιν ἔφηνε: 36. Οἷη δ' ἐν σκοπέλοις ἐπακτῆρεσσιν πάσασθαι Τερπωλή. In soluta oratione non usurpatur.]

'Επακτρεῖς, Venatores, iidem qui et ἐπακτῆρες. Hesych. [Ἐπακτῆς ("l. Ἐπακτρεῖς," Bruno,) παροιμία, Δοῦναι μὲν εἰς ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μὴ καὶ οἱ κυνηγοί, ἐπακτρεῖς. "Sumtum est ex aliquo Comico. Monebat viros auctor adagionis, ut uxores ex ordine piscatorum ne caperent, etsi filias ut piscatoribus nuptum demus, propter difficultates conditionum reperiendarum, concedit." Casaub. ad Theophr. Char. 5. "Eloca venatorum in familiam tuam filiam, inde vero laud ducito uxorem. Ita et Rabbinii loquuntur, Nec dant nuptui, nec ducunt uxores de familia publicanorum." Kuhn. ad J. Poll. 1, 82.]

'Επακτῆς, ἴδος, ἡ, et ap. Nicand. Ἐπακτρον, οὐ, τὸ Navigiolum, Navigium piscatorium: nam ἀλιάς exponitur a Græcis Lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano, quam ἀλιάδα vocat Plut. (2, 203. 208.), ipsumque adeo Plut. ἀλιάδα et ἀλιεντικὸν πλοῖον pro eodem ponere docet Bayfius. Hesych. censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἀλιάδας quod iis utantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehendantur et ἀλιεῖς, i. e. Piscatores. Xenoph. Hell. 1, (1, 7.) Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἦκεν ἐκ τῶν Κλαζομένων σὺν πέντε τριήρεσιν καὶ ἐπακτρίδι, [all. ἐπακτρίσι.] In VV. tamen LL. exponitur ἐπακτῆς, Navis oneraria. HINC Ἐπακτροκέλης, (ὁ,) Navigium prædatorium, Suid. Etym. Eust. ita dictum quod sit inter ἐπακτρίδα et κέλητα. [Eust. 1539. "Οτι δὲ καὶ πλοίου εἶδος τι ὁ κέλης, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, Πέντε κέλητας * πεντασκάλμους, ἐνθα ὅρα καὶ ὅτι σκαλμὸς διὰ τοῦ λ' ἔτι δὲ δηλοῖ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας οὕτως, Ἐπακτρίδες, αἱ ἀλιάδες, ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοὶ ἐπακτροκέλης δὲ, πλοῖον ληστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἃ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστι: 1871. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπακτρεῖς ἐλέγοντο οἱ κυνηγοί, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ἐν Ῥητορικῷ Λεξικῷ, ὅτι, Ἐπακτρίδες, αἱ ἀλιάδες, ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ κυνηγοί: ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς ῥηθείσης ἐπακτρίδος καὶ ἐπακτροκέλης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον πλοῖον ληστρικὸν, προεδήλωται: 1038. Εἰ δὲ καὶ χρῆσις ἦν ἐπὶ Ὀμήρῳ κέλητος, δι' οὗ ληστρικὸν ἐσημαίνετο πλοῖον, οὐ σύνθετον ὃ ἐπακτροκέλης, ἀναλυόμενος αὐτὸς εἰς ἐπακτρίδα καὶ εἰς κέλητα, περὶ ὧν διείληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδυσσεΐαν, κ. τ. λ. E Lexico illo Rhetorico sua integriora sumsit Hesych.: Ἐπακτρίδας τὰς ἀλιάδας, ἐπακτρεῖς γὰρ οἱ ἀλιεῖς, καὶ καθόλου οἱ κυνηγοί, καὶ ἐπακτροκέλης δὲ, εἶδος πλοίου. Etym. M.: Ἐπακτρεῖς οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τὰς κύνας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναὺς ἡ ἀλιάς * ἐπακτρία, καὶ ἐπακτῆς, ἐπακτρίδος. Etym. Gud.: Ἐπακτρεῖς οἱ κυνηγέται, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας, ἐντεῦθεν καὶ ἡ ναὺς ἡ * γαλέα (l. ἀλιάς) ἐπακτρεῖς (l. ἐπακτῆς,) καὶ ἐπακτοκαλλῆς (l. ἐπακτροκέλης) ἐν συνθέσει. Ἐπακτροκέλης εἰς τὸ κέλλω. Κέλλω σημαίνει δύο, τὸ προστάσσω καὶ τὸ βαδίζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κέλλης, καὶ ἐπακτροκέλης, ἐστὶ δὲ εἶδος πλοίου ληστρικοῦ, ὃ ἐστὶ γαλαῖα, l. ἀλιάς. Scribe κέλης, ἐπακτροκέλης. Etym. M. Κέλης—ὁ δὲ Ὀρίων λέγει, ὅτι κέλης λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὅθεν καὶ κέλευθος, παρὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐξώκειλεν, ἀντὶ τοῦ ἐξέβαλεν, ἔρριψεν, καὶ ἐπακτροκέλης (l. ἐπακτροκέλης,) ἐστὶ δὲ εἶδος πλοίου ληστρικοῦ, ὃ ἐστὶ γαλιά, l. ἀλιάς. Idem: Ἐπακτροκέλης συνετέθη ἐκ τε κέλητος καὶ ἐπακτρίδος, πλοῖα δὲ ἦν βραχέα ληστρικά, ἡ μὲν ἐπακτῆς, ἐκ τοῦ (leg. e Cod. Leidens. ap. Ruhnk. ad Vell. Patere. 317. εἰς τὸ) κατάγειν τὰ συλῶμενα, ὃ δὲ κέλης, εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν, κουφώτατος γὰρ ἦν, πρῶτος δὲ δοκεῖ εὐρηκεῖν τὴν ἐπακτρίδα Μίνως. Idem: Ἀκατος τὸ μικρὸν πλοῖον, παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω, ἡχα, ἡγμαί, ἡκται, * ἄκτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ α, ἄκατος, ἡ περιάγουσα καὶ διακομίζουσα, ἐξ οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν ἀκίτιον, ὃ τινες μὲν ἐπακτρίδα, τινὲς δὲ πορθμίδα,

VOL. I.

3 M

τινὲς δὲ *κάραβον ὀνομάζουσιν. *Ἡ ἀπὸ τοῦ ἀκτῆ γίνεται ἄκατος, ἢ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς *πορθμὴν λέγομεν, τὴν μὴ *πελαγοδρομοῦσαν. Οὕτω Μεθόδιος. Cum v. πορθμὴ pro Navigio nusquam alibi legatur, scr. πορθμίδα, ut etiam ante dixerat Etym. Suidas et Zonar.: 'Ἐπακτρίς' εἶδος πλοίου. 'Ἐμβάντες γὰρ (δὲ, Zonar.) εἰς τὰς ἐπακτρίδας, καὶ τὰς (τὰς in Zonara deest) δρομάδας ὀλκάδας, τὸν ὄρμον περιενόστησαν. Idem et Zonar.: 'Ἐπακτροκέλης' πλοῖον ληστρικόν, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλῃτος, ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν, quæ verba extant in primo Eust. loco supra citato, et, ut e secundo Ejusdem loco conjicere est, ex Ælio Dionysio deprompta sunt, Δικῶν 'Ονόματα in Bekkeri Anecd. Gr.: 'Ἐπακτροκέλης' πλοῖον εἶδος πειρατικοῦ. Glossæ Mss. Mich. Apostolii: 'Ἐπακτροκέλης' Nomen alicujus navis piraticæ. Thom. M.: Κέλῃς ὁ μονόζυξ ἵππος, καὶ κέλῃς πλοιάριόν τι, ταῖς ναυσὶν ἐφελκόμενον, ὅπερ καὶ κελήτιον λέγεται, ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ ληστρικόν πλοῖον, ubi Ms. B. κέλλης, ut in Etym. Gud. supra citato perperam scribitur: Oxon. ἐκπακτ. quod solita huic voci in Mss. est menda, notante Oudend. utque in Hes. olim legebatur. J. Poll. 1, 82.: Κέλῃτες, κελήτια, ἐπακτρίδες (C. A. ἐπακτῆρες), ἐπακτροκέλῃτες, βάρεις, πορθμεῖον, πορθμῖς, ἀλιάς. "Calcagn. de Re Nautica: E levi impulsu Epactridas appellavimus, et paulo his graviore e celetibus et epactridibus constructas Epactroceletes. Sed mihi videtur inter ἐπακτροκέλῃτες et βάρεις, ita enim legendum (pro vulg. βαρεῖς,) comma ponendum. Βάρεις autem pro Navigiis usurpasse veteres, e Lexicographis sat notum: (vide supra clxxiii. b. ccxii. b. cccxxii—xxv. a.) Confirmat hanc scripturam et Salmantic. Ms. Schotti, qui βάρις habet, quod perinde est, et Ionice dictum, quemadmodum αἱ βάρις ap. Herod. Euterpe 41. quarumque constructionem docet ibid. 96. Glossulæ vett. Herodoti: Βάρις· ναῦς. Βαρεῖα vero ναῦς mox a Polluce recensetur, eo quo voluit loco, ut et s. 103." Jungern. "Βαρεῖς non est in C. A. nec in Cod. Salmasii: deinde accentus ad penultimam est trahendus, βάρεις. Extat tamen etiam βαρις, βαρίδος. Dein pro πορθμῖς C. A. πορθμία, quod habet etiam Salmas." Kuhn. Vulg. lectio ἐπακτροκέλῃτες βαρεῖς etiam hinc rejicienda est, quod vox ἐπακτροκέλης secundum Grammaticos formetur ex ἐπακτρίς et κέλῃς. Jam vero ἐπακτρίς secundum Calcagn. e levi impulsu dictum est, et κέλῃς "celeritate, unde nomen invenit, omnes naves vincebat," inquit Ruhnck. ad Vell. Paterc. 317. afferens Etym. verba, supra citata. Quomodo igitur ἐπακτροκέλῃτες ab J. Poll. βαρεῖς dici potuerunt? Harpocr.: 'Ἐπακτροκέλης' Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχον, εἶδος δὲ ἐστὶ πλοίου σύνθετον ἔχον τὴν κατασκευὴν, ἐκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλῃτος, ἣν δὲ ὡς ἐπίπαν ληστρικόν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ Κατὰ Πολυνέκτου Δοκιμασίᾳ. Æschini locus est p. 180. 'Ἄλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ ληστήρια, ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλῃτα ἐμβιβάζει, ταῦτα ἐστὶν ἐκάστῳ Ποινῇ, ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τοὺς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλέγειν τὸν δῆμον. Schol. 'Ἐπακτροκέλῃτα' κέλῃς δὲ καὶ ἐπακτρίς εἶδη πλοίων εἰσὶ, καὶ ἐξ αὐτῶν σύνθετον ἐπακτροκέλης, ληστρικὸν πλοῖον. Ammon.: Κέλῃς καὶ ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλῃς μὲν γὰρ ἐστὶ πλοιάριόν τι μικρόν. 'Ἐπακτροκέλης δὲ κακοῦργον καὶ ληστρικόν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλῃτος. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχον· 'Ἄλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναί, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ ληστήρια, ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλῃτα ἐμβιβάζει. 'Ἐπακτῆρες δὲ (adde οἱ, e canone nostro supra 515. c.) κνηγέται καλοῦνται. "Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Ap. Æschinem pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin utrumque junxerit Orator, Καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι. Nihil ad Atticas Veneres exactum magis, aut cum Æschini scribendi colore conveniens. Is in Or. c. Ctes. bis eandem elegantiam posuit, 275. Καὶ μηδὲν μικρόν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, 281. Μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. Vett. Edd. (Ammonii) ἐκπακτροκέλῃτα. Vox mendose etiam vul-

gatur ap. Æschin. (ἐπακτροκέλῃτα,) Hesych. et in Basilii Patricii Naumach. ap. Fabric. B. G. 8, 141. Apud Etym. exponitur *γαλία. (Sylburg. in Indice, 'Γαλία, vulgo Galéa, τριήρης, 502, 44.' Nos supra pro γαλία, s. ut in Etym. Gud. γαλέα, scripsimus ἀλιάς. Sed nunc nihil mutandum censemus. Γαλέα enim frequens est vox recentissimis scriptoribus, ut legere est in Ducangii Gloss. Gr.) Cf. Ammon. Philosoph. ad Aristot. de Interpr. f. 23. b." Valck. Aristotelis verba occurrunt c. 2. p. 53.: "Ὅνομα μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ σημαντικὴ κατὰ συνθήκην, ἄνευ χρόνου, ἥς μὴδὲν μέρος ἐστὶ σημαντικὸν κεχωρισμένον· ἐν γὰρ τῷ *Κάλλιππος, τὸ ἵππος οὐδὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ σημαίνει, ὥσπερ ἐν τῷ λόγῳ τῷ καλὸς ἵππος· οὐ μὴν οὐδ' ὥσπερ ἐν τοῖς ἀπλοῖς ὀνόμασιν, οὕτως ἔχει καὶ ἐν τοῖς συμπελεγμένοις· ἐν ἐκείνοις μὲν γὰρ οὐδαμῶς τὸ μέρος ἐστὶ σημαντικόν· ἐν δὲ τοῦτοις βούλεται μὲν, ἀλλ' οὐδενὸς κεχωρισμένον· οἷον ἐν τῷ ἐπακτροκέλης, τὸ κέλῃς οὐδὲν τι σημαίνει καθ' ἑαυτό." "Quod ait Ammon. (Grammaticus) medium esse inter ἐπακτρίδα, Navem sc. onerariam, et κέλῃτα, Navigium perniciosissimum, id non de magnitudine intelligas, verum quod utrique usui, tam velocitati, quam prædæ ferendæ consulat. Ita fere Etym. M. 'Ἐπακτροκέλης' συνετέθη ἐκ τε κέλῃτος καὶ ἐπακτρίδος, πλοῖα δὲ ἦν βραχεὰ ληστρικὰ, ἢ μὲν ἐπακτρίς, ἐκ τοῦ (l. εἰς τὸ) κατάγειν τὰ συλῶμενα, ὁ δὲ κέλῃς εἰς τὸ διώκειν καὶ φεύγειν, κουφότατος γὰρ ἦν." Tayl. ad Æschinis loc. Errat ergo Calcagn. supra scribens ἐπακτρίδα e levi impulsu appellatam esse, cum sit ab ἐπάγειν, Vehere. "Ἐπακτρίς, Actuaria navis. Vide Bayf. de R. N. 606. in Gronov. Thes. T. xi. Morus in Indice propter Hes. et Etym. proprie quidem dicit esse Cymbam piscatoriam, deinde videri etiam significare Navem piraticam." Lex. Xenoph.] "Ἐπίταρις, ἔδος, ἢ, Actuaria navis. Gell. 10, 25.: 'Ἐπιτάριδας vel *ιστόπους Græci vocant, quas Latini Actuariæ naves. "Ita quidem VV. LL. Sed ἐπακτρίδας pro ἐπιτάριδας ap. eum reponi et ita in quibusdam Edd. legi, sciendum est." [In Ed. Bipont. legitur:—"Navium autem, quas reminisci tunc potuimus, appellationes hæc sunt: Gauli, Corbitæ Caudiceæ, Longæ, Hippagines, Cercuri, Celoces, vel, ut Græci dicunt, Celestes, (v. Ruhn. ad Vell. Paterc. 317.) Lemhi, Oriæ, Lenunculi, Actuariæ, quas Græci ἐπικώπους vocant vel *ἐπιβάτιδας, Prosumiæ, vel Geseoretæ, vel Horiolæ, Filatæ, Scaphæ, *Pontones, Vætitιæ, Hemiolιæ, *Phaseli, Parones, Myoparones, Lintres, Caupuli, Camaræ, Placidæ, Cydarum, Ratarιæ, Catascopium." Vides ἐπικώπους pro Nostri ιστόπους. Ἐπικώποι vero sunt Naves militares et bellicæ, ut ostendit Scheffer. de Mil. Nav. 2, 2. p. 64. Pro ἐπιτάριδας autem legitur ἐπιβάτιδας, de quo militarium et bellicarum navium genere nihil locutus est idem Scheffer. "Ulpian. in L. 1. s. 12. D. de Exercitoria Actione: Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, *ἐπιβάδες sunt. Bayfius: Epibades, dictæ, ut opinor, quasi Epibatides, ad epibatas solum, i. vectores, trajiciendos. Et fortasse leg. ap. Juriscons. Epibatides. Vide Actuariæ naves in Navis. Epibatæ, Milites classarii dicuntur, h. e. Milites in navibus merentes." Gesner. Thes. LL. "Ἐπιβατηγῶι, Naves eadem, quæ Vectoriæ, i. e. Vectorum ductrices, juncto nomine ex ἐπιβάτης, Vector, et ἄγω, Duco. Ulpian. (l. c.) Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, ἐπιβατηγῶι suut, et plerosque mandare scio, ne vectores recipiant, et sic, ut certa regione, et certo mari negotietur. Epibategoe ergo vel Epibategi scribendum, Latinis si literis scribere placeat." Idem. E Gellio legendum est in Ulpiani loco, non ἐπιβατηγῶι, sed ἐπιβάτιδες. Gellio Noster ἐπακτρίδας pro vet. et corrupta lect. ἐπιτάριδας restitui volebat. At ἐπακτρίς est Cymba piscatoria et Navis piratica; non Actuaria navis, ἐπικώπος, i. e. Navis militaris et bellica, de qua una Gellius loquitur. "Ἐπακτρίς, Toup. Opusc. 2, 170. Brunck. Androm. 847. Jacobs. Exerc. 1. 66." Schæf. Mss. Pro ἐπακτρίς autem Nicander et ἐπακτρον usurpavit, Ther. 823. ἐπεὶ μογεροῦς ἀλιῆας Πολλάκις *ἐμβρύζασα κατεπρήνιζεν ἐπάκτρων, ubi Schol. ἐκ τῶν ἐπάκτρων δὲ,

ἄγον ἀλιευτικῶν πλοίων, ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοί. Tradunt Grammatici vocem ἐπακτροκέλης compositam esse ex ἐπακτρῖς et κέλης, sed tum intelligendum est ἐπακτροκέλης contracte dici pro ἐπακτριδοκέλης, (vide nos supra 116. n. 2.) nisi quis id deducere velit ex ἐπακτρον.]

Ἐπακτικός, ἡ, ὄν, Illex, Illecebrosus. Ἐπακτικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, Diosc. pro, Ignari suavitatem ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικός ἐν τῇ ὁσμῇ. [Suid. Phot. et Zonar. Ἀγωγόν. ἐπακτικόν. "Heliodor. Æth. 162 (=137. Ἐπακτικὸν γάρ τι καὶ πρὸς ὁρώντων ἐῖς εὐνοιαν τὸ κάλλος.)" Wakef. Mss.]

[Ἐπακτικός, Stimulandi vim habens. "Athen. 18. (Ἐπακτικὸν γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον πρὸς Ἀφροδισίων πληθος.)" Schæf. Mss. Vide Lenner. in Ἐπαγωγὸς citatum.]

[Ἐπακτικός, sensu passivo et SS. Patribus peculiari de calamitatibus illatis. "2 Petr. 2, 1. de impiis dicitur, Καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχυνὴν ἀπώλειαν. Quædam enim sunt quæ sibi homines accessuunt, quædam ὑπὸ Κυρίου ἐπαγόμενα, ut calamitates quibus exercere suos solet, quæ et ἐπακτικά nonnunquam SS. Patribus dicuntur. Athanas. Epist. de Interpr. Psalmorum: Οἱ δὲ ἐπακτικά ἀπαγγέλλουσιν, ὡς ὁ ἐβδόμηκοστός ἔννατος, ὁ ἐξήκοστός ἔκτος." D. Heins. Exerc. SS. 580. Sed vox hæc hoc sensu passivo contra Gr. linguæ analogiam usurpatur, cum propriè activam sibiumat significationem.]

Ἐπακτικός, ut ἐπακτικοὶ λόγοι, Habentes ἐπαγωγήν, i. e. Inductionem, de qua paulo ante dictum est. Et argumentatio duplex erat, una συλλογιστικὴ, altera ἐπακτικὴ, Quæ fiebat per inductionem. [Suid. v. Ἐπαγωγή ex Alex. Aphrod. in Topic. 1. p. 47.: Ἡ ἐπαγωγή καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται· καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δεῖξις, συλλογιστικὴ, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἐπακτικὴ. Cf. Ἐπαγωγικός.] HINC Adv. Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Utendo inductione. Aristot. περὶ Φυσ. Ἀκρ. 4. Οὕτε δὴ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, Si sigillatim æstimemus, ut interpr. Bud. cujus Comm. vide 376. Idem in Lexico ἐπακτικῶς exponit Singula æstimando percurrendoque, et ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς, ab Arist. pro eodem dici scribit. [Cf. Ἐπαγωγικῶς.]

"Ἐπηγμένως, Serio, Diligenter, * κατασπουδαζόντως. Ita VV. LL. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto; licet et ap. Hesych. ita scripta sint. Nam pro ἐπηγμένως scribendum puto * ἐπειγμένως, et κατεσπουδασμένως pro κατασπουδαζόντως, sic tamen ut de hujus adverbii potius quam de illius emendatione dubitem. ["Hes. Ἐπειγμένως * σπευδόντως, post v. Ἡ πέφαται. Cogitabam aliquando, Ἐπειγομένους κατασπουδαζομένους, ex Odyss. O. 49." Albert. qui per Nostri v. l., (quæ perspicuitatis ergo nos semper mutavimus in VV. LL. i. e. Vulgaria Lexica quæ in usu erant ante Thesaurum editum,) perperam intellexit illud Vet. Lex., quod hic sæpe in partes suas vocat. "Schol. Oripian. H. 1, 59. (Ἐπειγομένης σπουδαίαις.) Pseudo-Did. ad II. Π. 304. (Προτροπάδην ἐπειγμένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες τὰ νῦτα.) Od. Π. 51. (Ἐσσυμένως ἐπειγμένως.)" Wakef. ad marg. Ἐπάγω et ἐπείγω confusa supra habuimus.]

"Ἐπηγεύς, ἑὼς, ὁ, Ductor, VV. LL."

[* Ἀντεπάγω, Refero, Gl. Reduco in aciem adversus aliquem, Contra eo. "Arrian. Exp. Alex. 2. p. 75. Diod. S. 19. p. 717. Lucian. Tox. 638. Schol. Aristoph. Nub. 1282." Scott. App. ad Thes. Thuc. 4, 124. "Ἐπειτα δὲ καὶ ὁ Βρασίδας καὶ ὁ Περδίκκας, προελθόντων προτέρων ἀπὸ τοῦ λόφου μετὰ τῶν ἱππέων τῶν Λυγκηστῶν ὀπλιτῶν, καὶ ἐτοίμων ὄντων μάχεσθαι, ἀντεπαγαγόντες καὶ αὐτοὶ ξυνέβαλον, Cum ipsi vicissim suas copias adversus eos produxissent, confixerunt. "Nicet. Eugen. 7, 159. Nicet. Paphlag. p. 27. f. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boissonad. Mss. "Vicissim induco, Clem. Alex. 372 (=445. Ἡ μὲν γὰρ ἀγάπη τῇ πρὸς τὴν πίστιν φιλὰ τοὺς πιστοὺς ποιεῖ· ἡ δὲ πίστις, ἑδρασμα

ἀγάπης, ἀντεπάγουσα τὴν εὐποιαν.)" Wakef. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 630. Diod. S. 2, 383." Schæf. Mss.]

"Ἀντιδιεπάγω, Irritum facio, Cesso, VV. LL. "nescio unde," [e Dionys. H. Ant. Rom. 1118. ubi v. Sylburg. Port. et Reisk. p. 1292.]

[* Ἐνεπάγω. Æsop. Fab. 149. p. 82. Ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερος· εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. Καὶ σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα. "Heusinger. in Ind. dicit esse imperfectum passivi pro ἐνεπήγγντο. Non assentior, malimque derivare ab ἐνεπάγομαι, Adorior. H. Steph. Thes.:—"Citatur etiam ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις e Plut. pro Congrediuntur cum hostibus." Schæf. Vide nostra in Ἐπάγω. Recte omnino Schæferus verbum ἐνεπήγετο ab ἐνεπάγομαι, Adorior, derivat; nam præcessit πόλεμον—σαλπίσας, quod ad v. ἐμπηγγύνω nullo modo trahi potest.]

"Κατεπάγω, affertur pro Induco, Invito, Infero."

[Aristoph. Eq. 25. "Ὡς περ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ, εἶτα δ' ΑΥΤΟ, κατεπάγων πυκνόν. "Hic κατεπάγειν est τὸ ΑΥΤΟ τῷ ΜΟΛΩΜΕΝ, deinde τὸ ΜΟΛΩΜΕΝ τῷ ΑΥΤΟ adjicere, et ita celeriter efferre alternatim, ut tandem in unum verbum coalescant." Seager. Mss. Vide Eustath. Hexaem. p. 9. in Μανδραγόρας citatum. "Plut. S. N. V. 8, 179. (Οὐ πάσι κατεπάγει τὴν τιμωρίαν ὁμοίως.)" Schæf. Mss. "Ambigo utrum hoc, an κατεπείγει Basil. Ed. præferam. Neutrum est incongruum, neque vi caret." Reisk. "Voss. Harl. Ald. Bas. κατεπείγει. Sed vulgata magis et e Gr. consuetudine est, et e mente auctoris. Sic semper Græci. Plato LL. 9. p. 663. Ἐπάγη δίκην τῷ τοιούτῳ. Julian. Or. 2. p. 90. ἐπάγειν δίκην. Chrysost. 2, 665. τὴν τιμωρίαν ἐπάγειν, et alibi sexcenties." Wyttenb. "Κατεπάγω τὴν τιμωρίαν, i. q. Injungo pœnam." Schneider. Lex.]

[* Προσεπάγω, Subjungo, Addo etiam. "Valck. ad Herod. 235." Schæf. Mss. "Athen. 216. (Ὁ γὰρ Ἀντισθένης καὶ προσεπάγει τῇ ψευδογραφίᾳ, Augēt etiam fabulosam narrationem.) Eust. in Od. O. p. 327, 49." Scott. App. ad Thes. "Cyrill. c. Julian. 335. (Προσεπάγει δὲ τοῖς, ὅτι καὶ κ. τ. λ. His subjungit.) Clem. Alex. (283.)" Wakef. Mss.]

"Συνεπάγομαι, Una mecum duco. At vero συνεπάγω redditur Colligo, Constringo, Adduco, in "VV. LL." [Eunap. 46. Ὁ δὲ ἐπόμενος, ὥς περ ἐπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπάγετο. "Dionys. H. 1, 271. Gronov. Diatr. Stat. 343. Ed. Lips. Bast. Lettre 124." Schæf. Mss. "Schol. Pind. Anton. Lib. 172. Schol. Theocr. 1, 7." Wakef. Mss. "Plut. περὶ Ψυχῆς, ap. A. Gell. 1, 3. (Χείλων ὁ παλαιὸς, ἀκούσας τινὸς λέγοντος, μηδένα ἔχειν ἐχθρόν, ἠρώτησεν εἰ καὶ μηδένα φίλον ἔχει· νομίζων ἐξ ἀνάγκης ἐπακολουθεῖν καὶ συνεπάγεσθαι φίλῃς καὶ ἀπεχθείας.) Clem. Alex. Quis dives salvetur 642=109. Segaar. (Εἰτά πον καὶ νύκτωρ ἐπὶ λωποδυσίαν ἐξιόντες συνεπάγονται.)" Boissonad. Mss. Diod. S. ap. Munth. Spec. Defectus Lexicorum 552. Vide et Lucian. 2, 259. D. Cass. Dion. 268, 72. 1215, 15.]

[* Συνεπακτῆρ, ἦρος, ὁ, Venationis comes s. socius. Eust. ad Od. A. p. 440=1689. Τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐξιόντα τὸν ἄνδρα συχνάκῃς ἐπὶ θύραν, ὑποπτέυει ἐκείνη, καὶ καλέσασα τὸν συνεπακτῆρα, ἐρωτᾷ τί ποιεῖ ὁ Κέφαλος συχνάκῃς ἀποδημῶν;]

Κατάγω, Deorsum ago, s. duco, quasi κάτω ἄγω. Ego uno verbo interpretor Deduco; nam ut Plut. in Numa (15.) Ἀλλ' ἐκείνους μὲν καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας, sic a Virg. de magicis artibus itidem loquente dicitur, Carmina vel cælo possunt deducere lunam. Et ut κρόκην κατάγειν dicitur a Luciano, et ab aliis πηνίον κατάγειν etiam, sic a Lat. Deducere fila vel stamina. Convenit autem cum illo Plut. loco, hic ejusdem in Fabio (imo, Numa 8.) Καὶ γὰρ ἐκείνος ἀετόν τε δοκεῖ πρᾶναι φωναῖς τισιν ἐπιστήσας καὶ καταγαγὼν ὑπεριπτάμενον. Ap. Nicarch. Epigr. (31.) Ὡς Ἐρμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, Deducit ad inferos, s. Descendere facit. Hinc καταγόμενοι ἀπὸ γένους ex-

ponitur, A genere descendentes. Et ap. Plut. Numa, A Καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, Ad hunc deduci stemmata, q. d. descendere. Bud. in Lex. κατάγειν τὸ στέμμα interpr. Ab origine gentis deducere. Idem in Comm. 381. dicit κατάγειν esse Deducere a capite ad finem, hunc ipsum locum afferens. Idem Bud. ibidem scribit κατάγειν pro Deorsum agere, theologicum esse verbum oppositum τῷ ἀνάγειν. [Vide Καταγωγὸς et Καταγωγικός.] || Κατάγειν τὴν ναῦν, sub. εἰς λιμένα, eodem respectu dicitur pro Appellere navem s. Applicare, contrario autem a Latinis Subducere navem; sicut et cum ἀνάγειν τὴν ναῦν et ἀνάγεσθαι dicantur qui e portu solvunt, contra Lat. Ad mare descendere. Eodem autem respectu quo dicitur κατάγω τὴν ναῦν, dicit Plut. in Themistocle, Εἰωθυίαν ὦραν τὸ πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσαν. Idem in Solone, Κατάγοντες σαγήνην. Pass. κατάγομαι, Appello in portum s. applico, καταπλέω, ut ἀνάγομαι, Solvo e portu, ἀναπλέω. Vide Eust. 138. et alibi. Observavi tamen et κατάγειν εἰς θάλασσαν, sed nequaquam relatum ad navigationem. Herod. 3. Ὡς καὶ τὰ ρεῖθρα τῶν διὰ τοῦ πεδίου ποταμῶν ρέοντων αἵματος πλεῖον ἢ ὕδατος κατάγειν εἰς θάλασσαν, Adeo ut plus sanguinis quam aquæ in mare devolverent. Sed et Archimedes ap. Athen. 5. dicitur mirabilem illam navem εἰς θάλασσαν καταγαγεῖν, In mare deduxisse, vel devolvisse. Accipitur κατάγω pro Deduco, generalius etiam sumto. Dicitur et κατάγειν πομπὴν a Synesio Epist. 40., Καὶ ὅταν κατάγῃς ἐπὶ τῷ Λιβυκῷ τροπαίῳ πομπὴν ἐπινίκιον, Lat. dicitur Ducere pompam, non Deducere. Sic et Ducere triumphum, quod Plut. κατάγειν θρίαμβον, in Fabio, Καταγαγεῖν λέγεται θρίαμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους, quod alii expouunt Reportasse: [Marcello 22. Ἐνισταμένων δὲ τῶν ἐχθρῶν τῷ Μαρκέλλῳ πρὸς τὸν θρίαμβον, ἐπεὶ καὶ πράξεις τινὲς ὑπολιπεῖς ἦσαν ἐτι περὶ Σικελίαν, καὶ φθόνον εἶχεν ὁ τρίτος θρίαμβος, συνεχώρησεν αὐτοῖς τὸν μὲν ἐντελῆ καὶ μέγαν εἰς τὸ Ἀλβανὸν ὅρος ἐξελάσσει, τὸν δὲ ἐλάττω καταγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν: T. Graccho 1. Καὶ θρίαμβους δύο καταγάγοντι.] Itidemque ap. Eum in Lycurgo, Καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, Qui e bello aurum reportavit. Citatur autem ex Herod. κατάγω στρατὸν pro. Castra moveo.

Κατάγω, Reduco. Quam signif. ex eo esse ortam puto, quod qui κατάγονται, Appellunt, sint reduces. Plut. Camillo, Καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς εαυτὴν, Qui urbem in pristinum statum reduxit. Sed κατάγω dicitur peculiariter Reduco domum ab exilio, Reduco in patriam, quæ signif. frequentissima est ap. Thuc. Xen. Pausan. Thuc. 1, (111.) Φεύγων ἐπεισεν Ἀθηναίους εαυτὸν κατάγειν. Ibid. (26.) Τάφους τε ἀποδεικνύντες καὶ ζυγγένειαν, ἣν προῖσχομενοι, ἐδέοντο σφᾶς κατάγειν. At cum genitivo φυγῆς affertur ex Isocr. Τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, Ab exilio populum reducerunt. Thuc. autem κατάγειν junxit cum ἐπὶ dativum habente, 2, (95.) Καὶ Φίλιππον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ πολέμιον ὄντα μὴ καταγάγοι ἐπὶ βασιλείᾳ, pro Non reduceret in regnum, vel Non restitueret. Sic κατάγεσθαι dicuntur qui reducuntur in patriam.

Κατάγομαι, Deversor, Hospitor. Quod a Cicerone dicitur etiam Deducor, in Verr. (1, 25.), Parum laute deversari dicit, ad Philodamum deduci jmbet: [1, 24. Deducitur iste ad Janitorem quendam hospitem, comitesque ejus item apud ceteros hospites collocantur. "Valck. Anim. ad Ammon. 201. (e Suida v. Ἰδιόξενος: Πρόξενος δὲ, ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται. Cf. Phot. et Eust. ap. Kuster.) Ad Xenoph. Eph. 283." Schæf. Mss.] Ἄσхин. (c. Ctes. 616.) Καὶ narrat τῷ αὐτῷ ἐν Ὁρεῶν κατήγον. Plut. in Amat. Nairr. Eἰς πανδοκεῖον τι κατήχθη. Vide Bud. Comm. 381.

[Κατάγω, "Charito 702. Musgr. Rhcs. 833. Wakef. Phil. 303. 305. Jacobs. Anim. 154. Cattier. 80. Brunck. Aristoph. 2, 99. Porson. Med. p. 74. Heyn. Hom. 5, 8. 192. Lobeck. Ajac. p. 247. Κατάγομαι, Charito 81. Dorv. 441. Aristoph. Fragm. 223. Dionys. H. 1, 126. 5, 12. Kuhn. ad Pausan.

47. Apoll. Dysc. 46. 'Teuch. ad Xenoph. Eph. 205. Kæn. ad Greg. 77. Κατάγω χορὸν, Dioscor. 16. Κατάγω exules, ad Diod. S. 1, 668. 2, 83. 306. Porson. Med. p. 74. Κατάγω εἰς πάτραν, Eurip. Phœn. 432. ubi v. Valck. p. 159. a. ad Phalar. 216. cf. Brunck. ad Eurip. Med. 1014. Orest. p. 174. Musgr. Med. 1015. Or. 149. ad Xenoph. Eph. 161. ad Diod. S. 1, 290. Lex. Herod. 176. Reduco domum, in patriam, in regnum, Act. Traj. 1, 97—99. 233. Valck. Diatr. 254. Appello in portum, Xenoph. Eph. 21. 26. ad Diod. S. 1, 707. ubi κατήχθη conf. cum κατηνέχθη. (Vide Ἀνάγω.) In portum deveho, Wessel. ad Herod. 215. Κατάγω ναῦν, ad Herod. 455. ad Diod. S. 2, 464. Ruhnck. ad Vell. 317. (vide Etym. M. in Ἐπακτρὶς citatum.) Dionys. H. 3, 1394. Κατάγω ἐμπόρους, Polyb. 2, 417. ('Captivos abduco mercatores, nempe, mari captos, 5, 95, 4. adde 1, 83, 7. Scilicet κατάγειν ναῦν est Navim mari captam ex alto ad littus deduco, 4, 6, 1. 16, 6, 10, sic τὰ κατηγμένα πλοῖα, Naves captæ quæ in portum erant deductæ, 15, 2, 2. et οἱ κατηγμένοι, 3, 28, 3.' Lex. Polyb. 'Κατάγω, Abduco, Abigo. Hist. 4, 8, 33. Κατήγεν, εἴ τι που λαμβάνοι ἀπ' Ἀθηναίων πλοῖον. Subduco naves e mari ad terram. K. A. 5, 1, 6. Εἰ πλοῖα κατάγοιμεν: 5, 1, 7. Οὓς ἂν καταγάγωμεν, nempe nautas cum navibus subductos: 5, 1, 10. Hist. 5, 1, 25. Τὰς ἐκ τοῦ Πόντου ναῦς Ἀθηναῖοι ἐκώλυε καταπλεῖν, ἐς δὲ τοὺς εαυτῶν ζυμμάχους κατήγεν, Navigare permittebat, jubebat. Etiam Hist. 4, 8, 33. huc refertur potest. Lex. Xenoph.) Κατάγω νίκην, Dionys. H. 1, 571. 3, 1491. ('Κατάγω, Domum reduco, Domum reporto, Κατάγοντες εἰς τὰς πατρίδας εἰρήνην ἀντὶ πολέμου, 5, 105, 2. Κάλλιστον θρίαμβον καὶ καλλίστην νίκην τῇ πατρίδι κατάγων, 11, 33, 7. Pulcerrimam triumphi materiam patriæ attulit.' Lex. Polyb.) T. H. ad Thom. M. 188. ('Aristotelem ostendit Clemens Str. 5. p. 700. μέχρι σελήνης κατάγειν τὴν πρόνοιαν.') Κατάγω de lana, Valck. Anim. ad Ammon. 117. (vide Κάταγμα et Nostrum supra.) Filum deduco, ad Timæi Lex. 153. (vide Κάταγμα.) Καταγήοχα, ad Mærin 147. (vide Ἀγω, et Εἰσάγω.) Schæf. Mss.] "Καταγήοχα, Deduxi, Attice pro "κατήχα." ["Notione maxime propria et nativa, Κατήγε τὴν πτέρναν τῆς μηχανῆς ἐντὸς τοῦ τείχους, Caudam machinæ deorsum agebat, deorsum adducebat, 8, 8, 2." Lex. Polyb. Geopon. 11, 1, 10. "Ὡς περ διὰ σχοίνου ἀπὸ ὕψους κατάγει εαυτὴν, Seipsam velut per funiculum ex alto demittit. Etym. Gud.: Κατάγαγε κατάβαλε. "Ἔστι κατάγω, ὁ β' ἀόριστος κατήγον, καὶ διὰ τὸ μὴ εἶναι τὴν παραλήγουσαν φύσει μακράν. Κατάγεται τὸ ἱστίον, Schol. Apollon. R. 1, 567. "Quamplurima sunt verba, quorum significatio propria aut æque propria, atque aliæ vulgo notæ, rarissime occurrit, secundariæ atque tropicæ passim, ut Evenire pro Emergere, Horat. Od. 4, 4, 65. Deprimere et Deducere, De loco suo pressum sursum tollere, ap. Cic. et Gratium. Vide Gronov. Obs. 2, 13. Casaub. in Athen. 2, 8. Davis. ad Cic. de Fin. 5, 30. ut καθέλκειν et κατάγειν Chrys. T. 1. Op. P. 1. D. V. 521. D. 576. extr. et 577. B. Theoph. Sim. Hist. 3, 6." Abresch. Diluc. Thuc. 582. ubi plura alia verborum, sensu primario et minus usitato sumtorum, legi possunt exempla. Plut. Cimone 10. Τρόπον τινὰ τὴν ἐπὶ Κρόνου μυθολογουμένην κοινωνίαν εἰς τὸν βίον αὐθις κατήγεν, Quasi fabulosam illam, quæ Saturni regno fuit, rerum communioem in orbem reduxit: 6, 616. "Ὡς περ εἰς λιμένα σκάφος ἀσφαλὲς καταγόντες, ubi Reisk. reposuit ἀσφαλῶς, de delphinis, Arionem in terram exponentibus. "Κατάγεσθαι ἐκ, κατάγειν et κατάγεσθαι τὸ γένος ἐκ. Theophran. Chronogr. 136. Οἱ δὲ Μαυροῦνιοι ἐκ τῶν ἐθνῶν κατάγονται, οὓς ὁ Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ἐκ τῶν Φοινίκων χώρας—ἀπήλασεν: adde 220. c. Niceph. Bryen. 4, 1. Chrysost. Opusc. 2, 197. D. 217. A2. 665. A2. ἀνέλκειν τὸ γένος ἐκ Niceph. Bryen. 1, 21. et ἐλκειν τοῦ γένους τὴν σειρὰν Præfat. 5. τὸ γένος Theoph. Simoc. Hist. 7, 16." Abresch. Diluc. Thuc. 24. "Καταφέρειν τὸ γένος ἀπὸ est in Anonymi Prolegom. Rhet. ap. Fabric. B. G. 9, 593. Κατάγεσθαι quoque,

scripsit Chrys. Opp. 6, 364. c. Διαβαίνειν τὸ γένος εἰς τὸ αἰμά τινος est ap. Phot. Bibl. 420." Idem in Addendis p. 818. "Triclin. El. 1233. Οἱ ἐκ Πέλοπος κατάγομενοι." Valek. ad Scap. marg. Cf. Nostrum supra. Ælian. V. H. 13, 6. "Οτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνων γίνεσθαι, καὶ τὸν μὲν ἕτερον πινόμενον εἰς ὕπνον κατάγειν εὖ μάλα βαθύν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύν. J. Poll. 7, 29. Καὶ πήρα, καὶ πήρινον κατάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα, τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα. Τῶν δὲ νέων τις Κωμικῶν Ἐπιγένης ἐν Ποντικῷ ἔφη τρεῖς μόνους Σκώληκας ἔτι τούτους δ' ἔμ' ἔασον καταγαγεῖν: 1, 101. Καταγαγέσθαι, κατάραι, καταπλεῦσαι: 73. Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, *ἐγκατάγεσθαι, ἐνδαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναυλίσαι, ἐναυλίσασθαι, καταλῦσασθαι, καταυλίσασθαι, σκληρῶσαι, κατασκληρῶσαι. Mæris: Καταγῶγιον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς κατάλυμα καὶ καταλύνειν, Ἑλληνικῶς. "Scriptores erotici veterum exemplo κατάγεσθαι frequenter adbibuerunt. Xenophonti Ephesio restituit Hemsterh. Obs. Misc. V. 6. T. 2. p. 351." Pierson. Thom. M.: Καταγῶγιον καὶ κατάγεσθαι, ὡσαύτως καὶ καταλύνειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων. "Κατάγεσθαι ap. purissimos scriptores est καταλύνειν, Deversari. Ap. Lucian. in Macrob. 471. est καταχθεῖς, quod Schol. interpretatur ξενοδοχηθεῖς. Xenoph. in Sympos. Κατάγονται αἰεὶ παρά σοι οἱ κράτιστοι Λακεδαιμονίων. (Hic verbi κατάγω usus in Lex. Xenoph. desideratur.) Æschyl. Καὶ παρ' αὐτῷ κατήγου ἐν Ὀρεῶ, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες." Bos. Verba, quæ Æschylo tribuit Bos., sunt Æschinīs. Vide supra, ubi æ accuratius citata sunt. Hesych. Κατάγειν' ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, ἢ καταλῦσαι. Καταγαγεῖν' καταφέρειν. Καταξόμενα' καταλυσόμενα. Phot.: Κατάξεται' καταλύνει. Phot. Κατάγεσθαι' τὸ καταλύνειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Glossæ: Κατάγομαι' Deduco. Καταγόμενοι' Reduces. Κατάγω' Deduco, Aplico, Adveho. Κατάγει' Præponderat, Obducit. Καταλύνω' κατάγομαι, Devertor. Κατάγω' proprie de iis usurpatur, qui navi vehuntur; καταλύναι autem, qui curru, ut tradit Schol. Thuc. 1, 136. Καταλῦσαι μὲν, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀχουμένων ἐπὶ ἄρματος' κατάγειν δὲ, ἐπὶ νεώς: atque ex eo Suidas v. Καταλῦσαι. Ælian. V. H. 7, 17.: Ἀφικόμεν, εἶπεν, ὥστερανεὶ πρὸς πανδοκέα ἀγαθόν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων. Suidas: Κατάγονται' ξενοδοχοῦνται. Καὶ ἐν αὐτῷ κατάγονται, καὶ ξενίον τυχόντες ἐπανήλθον. Idem: Κατάγειν. "Ἄνδρας περιφανεῖς *στεφροφορεῖν, καὶ στεφάνους κατάγειν, τέκνων αὐτοῖς ἀπολωλότων. Κατάγειν, καὶ τὸ τοὺς πεφευγότας εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας ἀποκαθιστᾶν. Ὁ δὲ ἐπειρᾶτο κατάγειν τοὺς ἐκπεπωκότας, Ξενοφῶν (K. A. 1, 1, 7. "Plenius 1, 2, 2. Τοὺς φυγάδας κατάγοι οἴκαδε: 7, 3, 8. et Ages. 2, 21. Hist. 1, 1, 20. κατάξιν αὐτοὺς, Effecturos esse ut iis liceret: 2, 2, 12. τοὺς φυγάδας κατὰξαντας, margg. καθέντας: 4, 4, 15. 5, 2, 9." Lex. Xenoph.) Κατήχθη' ἐς τὴν πατρίδα ἐπανῆκε. Κατήχθη τε γὰρ ὁ Ἀντίπατρος, καὶ ἔτυχε γάμου περιφανοῦς καὶ πλοῦτον, καὶ παῖδας ἔσχε, καὶ ἐς γῆρας ἀφίκετο εὐποτόν τε καὶ ἀξιόζηλον. "Κατάγομαι, Devertor aliquo, hospitandi gratia, vel Commorari alicubi. Καταγομένων εἰς τὴν οἰκίαν, 1190, 25. 1218, 19. Μηδεπώποτε ὡς τούτον κατάγεσθαι, Hospitio ejus nunquam ulterius, 1242, 12. Κατήγετο παρὰ τούτῳ κάκεινος, 1242, 14." Reisk. Ind. Gr. Demosth. Fragmentum Lexici, ab Hermanno in Gr. Gr. 348. editum: Κατάγεσθαι καὶ καταίρειν ἐπὶ νηὸς, ὅταν ἀπὸ πελάγους εἰς λιμένα ἔρχηται' ἀνάγεσθαι δὲ καὶ ἀπαίρειν, ὅταν ἀπὸ λιμένος πρὸς πέλαγος. Παράδειγμα τοῦ καταίρειν παρ' Ἀριστείδῃ. Πολλοὶ γὰρ ἂν πελάγῃ περάσαις, καὶ πολλοὺς ἂν εἰς τόπους καὶ λιμένας ἀγάγαι. Τοῦ δὲ ἀπαίρειν παράδειγμα παρὰ τῷ αὐτῷ. Οἱ κυβερνῆται καὶ πρὶν ἀπαίρειν κἀνήνται στοχαζόμενοι περὶ τῶν πνευμάτων. Τὸ δὲ κατάγεσθαι καὶ ἀνάγεσθαι διπλὴν ἔχουσι τὴν σημασίαν' μίαν μὲν, ἣν εἵπομεν, δευτέραν δὲ, τὸ μὲν κατάγεσθαι ἀντὶ τοῦ ξενιζεσθαι παρά τινος, τὸ δὲ ἀνάγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναστρέφεσθαι. Ἀπὸ τούτων γίνονται ὀνόματα καταγωγῇ, ἢ ξενία καὶ ὁ κατάπλους, ἀναγωγή δὲ, ὁ ἀνάπλους καὶ ἡ ἀναστροφή. Idem p. 350.: Καταγαγεῖν λέγεται καὶ τὸ καταβαλεῖν ἄνωθεν κάτω. Καταγαγεῖν καὶ τὸ ἀνακαλέσασθαι τινα ἐπὶ ἐξορίας, ὡς παρ' Ἀφρονίῳ. Ἀθηναῖον γὰρ ἐλῆλα-

μένον κατήγαγον τὸν Ἀμύνταν. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann. l. c. 360.: "Ἀγω' τὸ παιδεύω καὶ διδάσκω, αἰτιατικῇ. Καὶ ἀνάγει ὁ κυβερνήτης τὴν ναῦν, ὅταν ἀπὸ λιμένος ἐπὶ πέλαγος ἀφῇ. Ἀνάγω καὶ τὸ ὑπομνήσκω, οἶον, Ἀνάγει τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ ἑαυτοῦ, δοτικῇ. Ἀνάγω καὶ τὸ εἰς ὕψω ἄγω, αἰτιατικῇ. Κατάγω' τὸ εἰς λιμένα τὴν ναῦν ἐνορμίζω, αἰτιατικῇ, ὡς καὶ Δημοσθένης. Καὶ ἐπὶ Θετταλίας τὰς ναῦς κατάγοντες, ἐνέτυχον Ἡρακλεῖ. Κατάγει καὶ τὸ μεταβιβάζει κυρίως ἀπὸ φυγῆς καὶ ὑπερορίας εἰς πατρίδα. Titmanni Technoll. Mss.: Ἀνάγω' τὴν ναῦν ἐπὶ *ἀναπλεύσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, ὅταν τῷ λιμένι προσίσχη. Κατάγω καὶ ἐπὶ ἐλαττώσεως μεγέθους ἀξιομάτων καὶ καθαιρέσεως, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγω, (aliquid vitii hic latet. An leg. οὗ τὸ ἐναντίον ἀνάγω? Ἀνάγω enim est Ad honores eveho. Vide Nostrum in Ἀνάγω.) Ἀνάγομαι δὲ παθητικῶς τὸ ἀναπλέω, ἦτοι τὸ ἐκ λιμένος εἰς πέλαγος πλέω, οὗ τὸ ἐναντίον κατάγομαι. Λέγεται δὲ τὸ κατάγομαι καὶ ἐπὶ τοῦ καταγωγίου, ἀντὶ τοῦ καταλύνω. Eust. 138.: "Οτι ὥσπερ ἀναβαίνειν, οὕτω καὶ ἀνάγεσθαι, τὸ ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, οὗ τὸ ἀνάπαλιν, καταπλέειν τε καὶ κατάγεσθαι, ὡς ἂν γῆς κειμένου καὶ οὕτως ἀναβαινομένου τῷ πλεομένῳ ὕδατος, διὰ τὸ ὑποῦ κεῖσθαι, καθὰ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ Ὑψοῦ ἐν νοτίῳ δηλοῖ ὁ ποιητής: 624. Τὸ δὲ καταξέμεν, ἡγουν καταγαγεῖν, φκείωται τῇ ἡμεοέσσει Τροία' ὁ γὰρ ἐκεῖθεν ἦκων εἰς τὸν ναύσταθμον, καταβαίνειν καὶ κατάγεσθαι καὶ κατέρχεσθαι λέγεται κατὰ *κυριολεξίαν' ἀκολουθῶς δὲ πάλιν ὁ ἐκεῖθεν πλέων, καὶ μὴ εἰς πλεόν γινόμενος τοῦ *κατωφορεῖσθαι, ἀναβαίνει καὶ ἀνάγεται ὥσπερ καὶ ἀναπλέει, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρήθη. (Cf. Hes. in Ἀναγωγή citatum.) Αὐτὰ δὲ καὶ τὸ κατὰ τοὺς παλαιούς σφαιροειδὲς τῆς θαλάσσης ἐμφαίνει, δι' οὗ κυρτουμένης τρόπον τινὰ, ἀναβαίνει ναὺς ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἀναπλέει, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως: 968. Τὸ δὲ ὕψι ἐπ' εὐνῶν ὀρμίσομεν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ὑψοῦ ἐν νοτίῳ φησὶν, ἐρρήθη διὰ τὸ ὑπερυψῶσθαι τὸ *παραγίαλον ὕδωρ τῆς ὑποκειμένης ψάμμου ἢ γῆς' ὅθεν καὶ ἀναγωγή ὁ ἀνάπλους, καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὄρου ἀναπλέειν, κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλέειν καὶ προσορμίζεσθαι: 1495. Ἰστέον δὲ ὡς ἐκ τοῦ Κατήγαγε φρόνιν, ὡς προσεχῶς ἐρρήθη, ἔλαβον ἀρχὴν οἱ μετ' Ὀμηρον λέγειν, Κατήγαγεν ὁ δεῖνα θριάμβον, ἡγουν προῆλθε μετὰ θριάμβον, (vide Plut. supra citatum; adde Cass. Dion. 75, 100. Θρίαμβόν τε ἀπ' αὐτοῦ κατήγαγε, E quo triumphavit:) 1888. Ἐν τούτοις δὲ, (ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἀριστοί,) κεῖται καὶ τὸ κατάγειν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς ἄγειν' συβώτης γὰρ τρεῖς σιάλους κατάγει, [ὡς εἴρηται] ἔως δὲ καὶ ἄλλως, ὡς ἀπὸ ὄρους κατάγει. Apollon. Lex.: Κατάγει' ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἀπάγει. "Mallem κατάγειν, ut habetur in Hes. et ex Apollonio, quamvis contra fidem Ms. Codicis, affert Albert. Nusquam enim in Homero κατάγει, sed Il. E. 26. Δῶκεν ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. (Pseudo-Did. Κατάγειν' ἄγειν. Διὰ τοῦτο ἐμφαίνει, ὅτι ἐν κοιλοτέρῳ τόπῳ ἦν τὸ ναύσταθμον.) Idem occurrit Il. Φ. 32." Villosion. "Act. 16, 11. Ἀναχθέντες, v. nauticum est, et hac in re proprium. Naves, quæ e portu in altum provehuntur, dicuntur ἀνάγεσθαι: quæ contra e mari in portum devehuntur, vulgo κατάγεσθαι et Atticis dicuntur καταίρειν. Lege Bos. Exerc. SS. 87. Albert. Obs. 271. Aoristum 1. ἀναχθῆναι hunc in sensum frequentat Luc. Atticistis hac in re minus probatum." Select. e Valck. Schol. in N. T. 1. 532. Bekkeri Λεξ. ῥητορ.: Κατάγειν τὰ πλοῖα' ληστεύειν, ἐπεὶ οἱ λησταὶ ἐκδησάμενοι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα καταγοῦσιν εἰς τοὺς οἰκείους λιμένας καὶ ληστεύουσιν. Suid. et Phot.: Κατάγειν τὰ πλοῖα' Δημοσθένης ἐν ἡ' Φιλιππικῶν, ἀντὶ τοῦ ληζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἔαν τοὺς πλεόντας ὅποι (ὅπου, Phot.) βούλονται πλεῖν, (Anglice dixerimus, To proceed on their voyage, to the place of their destination,) ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεία χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν. Harpocr.: Κατάγειν τὰ πλοῖα' Δημοσθένης ἐν ὁγδόῳ Φιλιππικῶν. Κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ ληζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἔαν τοὺς πλεόντας ὅπου βούλονται (l. βούλονται, e Suida et Photio. Et sic Salmas. mox citandus habet) πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεία χωρία τοῖς ληστεύουσι κατὰ-

γεν, ὡς καὶ Λυκούργος ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ. Cum Aldus ediderit βιάζεσθαι καὶ κακοῦν, nec aliter legatur in Ms. Mediceo, non intelligo, cur Mausaeus mutaverit prius verbum in ληΐζεσθαι, quod et sequuntur recentes Edd. sine ulla justa causa, (forte quia in Suida, qui Harpocratonis verba descripsit, est ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν.) Nam vides egregie Harpocr. velle innuere, quousque se extendat signif. hujus locutionis ap. historicos, nempe ut a cursu cogant deflectere, et in potestatem portumque piratarum deducant. Quod notabilius est, in Ms. Mediceo non legitur eis τὰ οἰκεία χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν, etsi illa sint commoda, sed omittitur v. οἰκεία, et quidem doctissime, vel ut iste dativus notet illuc abigere captas naves, ut sint commodo et lucro praedonibus, vel ut χωρία τοῖς ληστεύουσι dicatur, ut ap. Stephanum in v. "Αβαι ostendi recte dictum, "Αβαι πόλις Φωκεῦσι." Jac. Gronov. "Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν, — Λυκούργος ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους. Demosth. ἐν τῷ Περὶ Εἰρήνης in fine (63. Reisk.) Καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα, supple παρακεχωρήκαμεν, (vel ἔωμεν, cum Reiskio.) Et in Or. Περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ, quam hic designat Harpocr.: Καὶ Διοπίθης ἀδικεῖ κατάγων τὰ πλοῖα. Item ἐν τῷ Περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον Συνθηκῶν (217. "Ἔστι γὰρ που ἐν ταῖς συνθήκαις, τὴν θάλατταν πλεῖν τοὺς μετέχοντας τῆς εἰρήνης, καὶ μηδένα κωλύειν αὐτοὺς, μηδὲ κατάγειν πλοῖον μηδένα τούτων" ἐὰν δέ τις παρὰ ταῦτα ποιῇ, πολέμιον εἶναι πᾶσι τοῖς τῆς εἰρήνης μετέχουσιν. Οὐκοῦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὑμεῖς μὲν ἐναργέστατα ἴστε τοῦθ' ὑπὸ τῶν Μακεδόνων γεγενημένον" εἰς τοῦτο γὰρ παρνομίᾳς ἦλθον, ὥστε εἰς Τένεδον ἅπαντα τὰ ἐκ τοῦ Πόντου πλοῖα κατήγαγον: ad Læptin. 480. "Ἀς ἀπάσας εἰς τοὺς ὑμετέρους λιμένας κατήγαγεν. "Κατάγειν τὰ πλοῖα, Piraticam exercere, Naves ex alto ad litus deducere, cogere invitas ad appellendum ad oram tuam, non quo ipsæ tendebant, sinere procedere, s. ut illinc summas merces, quibus tu ipse indigeas, e. c. species annonarias, s. ut cogas tibi certa vectigalia dependere: 1207, 27. simpliciter est Aliquo abducere navi, Eis Χῖον ἐπέτρεψαν τὰ χρήματα καταχθῆναι, Pervehi, Devehi, pro simplici ἀχθῆναι, 941, 23. 942, 8. Reisk.) Sic Dionys. 7. p. 446. Ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀντίταται πειρατήριον στείλαντες κατήγαγον. Livius in simili dixit Devehere p. 153. Locus Lycurgi est initio orationis, Καταχθεῖς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Polyb. p. 84. Τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλεόντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις καταγόντων ὡς αὐτοὺς: et 275. (Vide Lex. Polyb. et Lex. Xenoph. supra.) Et Polyæn. 1. de Polycrate: Πολυκράτει Σαμῖφι καταθέοντι τὴν Ἑλληνικὴν θάλατταν ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, 1. καὶ τὰ (neque aliter e Mss. legit Casaub. et nuperus Polyæni editor Corai.) Polyb. 5. p. 434. Καὶ πλεύσαντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἐληΐζοντο καὶ κατήγον τοὺς ἐμπόρους. Casaub., Mercatores ad terram deducunt, et 690. τὰ κατηγμένα πλοῖα, In quibus erant commentus Romanorum, Quibus potiti erant Carthag. ut dicit 689. (Cf. Lex. Polyb. supra.) Hyginus Poët. Astron. de Delphino: Navicularii spe praedæ inducti navem avertere voluerunt. Strabo 4. Πραττόμενοι τοὺς ἀναπλέοντας καὶ τοὺς καταγομένους, Vectigal ab ascendentibus et descendentibus exigentes. Ἀνάγειν etiam Strabo saepe. Sic 5. Εἰσπλεῖ καὶ ἀνάγεται μέχρι τῆς Ῥώμης, Subvehitur. Et 17. Τελωνῶν τῶν καταγομένων καὶ ἀναγομένων, Quæ importantur et exportantur. Εἰσαγωγεὺς et ἔξαγωγεὺς eodem libro. Ἀνάγειν Thuc. saepe lib. 2." Vales. "Verba Demosthenis Or. ad Polyclem, Βυζάντιοι καὶ Καλχηδόνιοι κατάγουσιν τὰ πλοῖα, non recte Interpretes accipiunt. Nec melius Aristotelis Econ. 2. de iisdem Byzantiis, Ἐν σιτοδείᾳ γεγόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου. Non enim κατάγειν τὰ πλοῖα est Naves deducere, aut Exceptare. Nec etiam recte Harpocr. interpretatur, ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἔᾶν τοὺς πλεόντας, ὅπου βούλονται, πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεία χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν. Quæ expositio nullo modo convenit duobus illis auctorum locis, quæ attulimus. Byzantii cum laborarent annonæ caritate et pecuniae inopia, naves

frumento naves, quæ e Ponto Athenas, aut in alias Græciæ regiones navigabant, eas ad suos portus appellere, et frumentum ap. se divendere cogebant. Illud igitur est, quod dicit Harpocr., μὴ ἔᾶν τοὺς πλεόντας, ὅπου βούλονται, πλεῖν, Non permittere mercatoribus, quo velint, suas importare merces, sed cogere invitos, quod portarent, ubi nollent, exponere, et vendere. Non tamen animo prædandi hoc faciebant, sed ut in necessitate ipsi potius haberent, quam illi, ad quos ea invehere destinaverant naviculatores. Nam et Byzantii ap. Aristot. mercatoribus, quorum τὰ πλοῖα κατήγον, Naves ad suos portus ac navalia adducebant, ægre id ferentibus, non solum pretii tardius soluti usuras dextantes solvebant, τόκους ἐπιδεκάτους, sed etiam ultra legitimum pretium, quo frumentum suum distraxerant, decimam pendijubebant ab his qui emerant. Ut si quis decem drachmīs modium frumenti a mercatore emisset e venditionis pacto, undecim solveret. Quarum solutionem si differret, τόκους ἐπιδεκάτους præstare debebat, h. e. in decimam sortis partem. Sic enim intelligenda hæc Aristot. verba: Ἐν σιτοδείᾳ δὲ γεγόμενοι καὶ ἀποροῦντες χρημάτων, κατήγαγον τὰ πλοῖα τὰ ἐκ Πόντου, χρόνου δὲ γενομένου; τῶν ἐμπόρων ἀγανακτούντων, ἐτέλουν αὐτοῖς τόκους ἐπιδεκάτους, τοῖς δὲ ὠνούμενοις τι ἔταξαν χωρὶς τῆς τιμῆς δίδοναι τὸ ἐπιδέκατον. Quæ perperam accepta viris eruditissimis. Κατάγειν τὸ πλοῖον est proprie ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἄγειν, In navalia deducere vel subducere naves. Inde κατάγειν τὰ πλοῖα dicebantur, qui mercatores ad sua appellere adigebant, cum id facere possent. Byzantii transeuntes per Bosporum naves frumentarias in annonæ caritate ad se diverti, et frumentum venum exponere compellebant, non ut eas spoliarent, sed ut suæ necessitati succurrerent, emto inde frumento, quo carebant, usuris etiam pretii non soluti constitutis, quia et numaria inopia premebantur." Salmas. de Modo Usur. 219.]

[Κατάγω, Deduco aquam. Suid.: *Κορβανᾶς παρὰ Ἰουδαίοις ἱερὸς θησαυρός. Πλάτος τὸν ἱερὸν θησαυρὸν εἰς καταγωγὰς ὑδάτων καταναλίσκων, παραχρὴν ἐκίνησε· κατῆγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων, καὶ παραστήσας στρατιώτας, πολλοὺς ἀπέκτεινε. Sic edidit Kust. sicque verborum ordo postulat, at in Ed. Mediol. est *Κορβωνᾶς. Zonar.: *Κορβωνᾶς τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ *δωροδοχεῖον, τὸ γαζαφυλάκιον, γὰζα γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις ὁ πλοῦτος καλεῖται. "Infra rectius, Κορβανᾶς ὁ θησαυρός. Matth. 27, 6." Tittmann. "Joseph. B. J. 2, (9, 4.) p. 789 (=167.) Μετὰ δὲ ταῦτα παραχρὴν ἐτέραν ἐκίνει (Πλάτος), τὸν ἱερὸν θησαυρὸν, καλεῖται δὲ Κορβωνᾶς, (sic vulg. sed Ms. Lips. et Lug. Bat. Κορβανᾶς, ut ediderunt Hudson. et Havercamp.) εἰς καταγωγὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων· κατῆγε δὲ ἀπὸ τετρακοσίων σταδίων. Hinc Suid. sua descripsisse apparet." Kust. "Sectionem totam laudat Euseb. H. E. 2, 6. ubi κατῆι legit." Hudson.]

[Κατάγω δάκρυα. Jer. 9, 17. Καταγαγέτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν δάκρυα, Deducant oculi vestri lacrymas.]

[Κατάγω. Synes. Hymn. 6. p. 86. Σὲ γὰρ ἀρχὰν γενέτας ἔδωκε κόσμους Κατάγειν ἐκ νοερῶν σώματι μορφάς. Vertitur, Ut deduceres corporibus formas ex intellectualibus.]

[Κατάγω, "Deduco, Dejicio, Deturbo, Facio descendere. Ps. 30, 22. Καταχθείσαν εἰς Αἶδον, Deturbetur in infernum. Gen. 39, 1. Οἱ κατήγαγον ἐκεῖ, Qui illum eo deducebant. Gen. 42, 38. Κατέξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς Αἶδον, Descendere facietis senectutem meam cum dolore in sepulcrum. Vide et 1 Reg. 2, 6. 3 Reg. 2, 6. Ps. 55, 7. Ἐν ὀργῇ λαοὺς κατάξεις, In ira populos deturbabis. Vide et Ps. 54, 25. Amos. 9, 2. Abd. v. 3. et cf. Bos. Proleg. in lxx. Intt. c. 3." Biel. Thes. Eurip. Med. 983=1004. ΠΑΙ. Θάρσει· κᾶτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαί' ἐγώ. "Schol. Ἄλλους κατάξω τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν *προοδύρεται, ἀσήμεως δὲ, ὑπὲρ (sic Matthiæ pro vulg. ὑπὸ) τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν· τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Αἶδον. Recte κατάξω explicat

Grammaticus. Plenius Eurip. Alc. 24. "Ἡδὲ δὲ τὸνδε Ἀθανάτοιν εἰσορῶ πέλας Ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αἴδου δόμους Μέλλει κατάζειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῇ ἔννοια, cum alio sensu Medæ verba accipiat Pædagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duport. teste Barnesio, 'Ἄλλ' οὐς κατάζω, Sed quos ego liberos perdam. Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reisk., qui addit:—' Forte quoque καταλείψω leg. est pro κατάζω, quod, quamvis videatur Medæ sententiæ congruere, non tamen convenit Pædagogi responso. Et ne ipsi quidem Medæ sententiæ respondet κατάζω, nisi velis per κατάζω εἰς Αἴδου interpretari, quod durum et insolens est. Nam κατάγειν alias et proprie est In patriam reducere.' Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse." Elmsl. Quod Reisk. de hoc usu verbi κατάγειν tanquam insolenti, pro Facio descendere in infernum, dixit, ex Eurip. ipso Elmsl. jam refutavit. Vide et Nostrum supra. Cf. Paul. ad Rom. 10, 6. ubi κατάγω τῷ ἀνάγω opponitur: Μὴ εἶπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν, ('Christum e cælis in has terras deducere,' Schleusner.) "Ἡ, Τίς καταβήσεται εἰς τὸν ἄβυσσον; τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Vide Plut. in Numa ap. Nostrum supra: Sapient. 16, 13. et Schleusner. Lex. v. 'Ἀνάγω. Suid.: Γοητεία δὲ, ἐπὶ τῷ ἀνάγειν νεκροὺς δι' ἐπικλήσεως. Vide Sturz. de Vocabuli Γόης Signifi. Comment. Philol. in Novis Actis Societatis Lat. Jenensis, ab Eichstädtio editis, 1, 72. Zonar.: Γοητεία, φαρμακεία, καὶ μαγεία ἢ δι' ἐπικλήσεως ἀνάγουσα τὸν νεκρόν. Punctum post μαγεία ponendum est; quæ enim id sequuntur, ad articuli caput Γοητεία pertinent. Vide et quæ notavimus in 'Ἀνάγω et 'Ἀναγωγῇ.]

[Κατάγω εἰρήνην, εὐνομήν, πλοῦτον, ὑγίειαν. Orph. Hymn. 40=39. "Ἐλθε, μάκαιρ', ἀγνή, καρποῖς βρίθουσα θερείαις, Εἰρήνην κατάγουσα, καὶ εὐνομήν ἐρατεινήν, Καὶ πλοῦτον πολυόλβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν: 67. 'Ἰητὴρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παῖαν, Θέλων ἀνθρώπων * πολυαλγέα πῆματα νοῦσων, 'Ἠτιόδωρε, κραταίε, μόλοις κατάγων ὑγίειαν, Καὶ παύων νοῦσους χαλεπὰς, θανάτοιο τε κῆρας.]

["Κατάγω, proprie Deduco aliquem e loco vel regione altiore et sublimiore in depressionem, Deorsum duco. Etiam simpliciter Deduco, Duco, sine ullo ad locum altiore respectu. Act. 9, 30. Κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισαρείαν, Deduxerunt eum Cæsaream: 22, 30. Καταγὰν τὸν Παῦλον, Paulum deductum: 23, 15. 20. 28. Plutarch. Cic. 367. e." Schleusner.]

Καταγωγῇ, ἢ, Appulsus in portum, Applicatio. Aristides, "Ἐτι δὲ αὐτοῖς οὖσιν ἐν πλῶ, καὶ μικρὸν πρὸ τῆς καταγωγῆς. || Est etiam Reditus exulum in patriam, κάθοδος εἰς τὴν πατρίδα. || Item, Mansio et deversorium. Statio, ap. Herodotum (5, 52. 6, 35.) et Appian. inquit Bud. Sic Herodian. 4, (1.) Οὗτε γὰρ καταγωγῆς ταῖς αὐταῖς ἐχρῶντο, οὔτε συνεισιτῶντο ἀλλήλοις. Est præterea καταγωγῇ ap. Lucian. Sedes, i. e. Locus sedendi, Bud. [Lucian. 2, 562. 'Ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγὴν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, κακ τοῦ πλοίου ἐς αὐτὴν μετασκευασάμενοι, ἡγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι, ubi F. G. "Καταγωγὴν, Sedem, Deversorium." Vide J. Poll. 1, 99. infra. "Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo Res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque e navi subduxissemus, emimus. Imo καταγωγῇ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt, et eo sarcinas deposuerunt ipsi Ἀγοράζοντες, h. e. In forum urbis profecti. Hes. Ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβεσθαι. Aristoph. Lys. p. 860. (v. 633.) Ἀγοράσω τ' ἐν ταῖς ὀπλοῖς ἐξῆς Ἀριστογείτονι. Thuc. 6, p. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἡγοράζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Schol., perinde ut Hes., interpretatur. Herod. Melpom. 78. "Ἐχων δ' ἂν ταύτην Græcam vestem, ἡγοράζε: 164. Καὶ μὲν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καταμαθόντες ἀγοράζοντα, κτείνουσι: Euterpe 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναικες ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, etsi hic vertant, Negotiantur. (Adde Salmas. de Usur. 339.)" J. G.] || Καταγωγῇ, Vesti-

menti quoddam genus secundum nonnullos Grammaticos, quod ab Hesychio καταγωγῆς appellatur, cui et alia significat hæc vox. [Vide Καταγωγῆς. Idem Hes.: Καταγωγῇ κατάλυσις, κατάλυμα, πανδοκεῖον, οἶκημα. Suid.: Καταγωγῇ παρὰ Ἡροδότῳ (II. cc.) πανδοκεῖον. Καταγωγῆς ἀναπαύλης, δεξιῶσεως. 'Ο δὲ εἰς τινος πανδοκῆως ἐλθὼν, ἡξίον τυχεῖν καταγωγῆς, ὃ δὲ ἐδέξατο, καὶ πῦρ ἐξέκαυσε. Petiit ut hospitio exciperetur. Vide et Phot. in Καταγωγίον citandum. J. Poll. 1, 73., Φέρε δὴ καὶ περὶ οἴκου φράσωμεν οἶκος, οἰκία, οἰκῆσις, οἰκητήριον, * ἐνοικητήριον, καταγωγῇ, καταγωγίον, ὑποδοχὴ, κατάλυσις, κατάλυμα, καταλυτήριον, ξενὼν, αὐλὴ, ἐνδιαίτημα, τάχα δὲ καὶ καλύβη, καὶ σκηνή: 99. Χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἐστὶ προσχεῖν, ἀκτὴ, ἡῶν, αἰγιαλὸς, χηλὴ, ὕφορμος, ὄρμος, λιμὴν, ἢ καταγωγῇ. ('Καταγωγῇ' significat modo Ipsum portum, modo Navium appulsus et subvectionem in portum: Thuc. 6, 42. "Ἦνα μῆτε ἀναπλέοντες ἀπορῶσιν ὕδατος, καὶ λιμένων, καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐν ταῖς καταγωγῆς, Schol. explicat de Portu, ἐν λιμένι, sed mihi posterior ibi magis quadrare videtur explicatio.' Kuhn. Versio Lat., In deversoriis, ad quæ appellerent. Cf. Lucian. supra, et Xenoph. in Καταγωγίον citandum. 'De v. καταγωγῇ vide J. Poll. 1, 99., quæ uti hic τῷ ὁρμίζεσθαι juncta, sic κατάγεσθαι in Aristide 1, 44. adde p. 41. et 212. Schol. expl. per λιμὴν, quod præcedit. Kuhn. mallebat sumere pro Navium appulsu et subvectione in portum. Et potuisset Schol. exponere κατάπλους, ἐλλιμενίσσειν.' Abresch. Diluc. Thuc. 612. Eustath. 1519. Τὸ δὲ ἀμφιδυμοὶ καθ' ἱστορίαν εἴρηται καὶ αὐτὸ, δηλοῖ δὲ τοὺς οἷον διδύμους, διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχειν εἰσόδους, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, καταγωγῆς.) 102. Τα δὲ ὀνόματα, καταίρουσι μὲν, καταγωγῇ, κατάπλους, κάταρσις ἀναγομένοις δὲ, ἀναγωγῇ, ἔκπλους, ἀπαρσις. (Ubi vertitur, Appulsus.) 3, 58. Τὸ μέντοι ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν, ξενοῦσθαι, καὶ ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν, ξενῶνα: 9, 39. Καὶ πον καὶ ἐργαστήριον, καὶ καταγωγῆς, Tabernæ. Glossæ: Καταγωγῇ ἐπὶ τῶν καταπλεόντων, Advectionio. Γένους καταγωγῇ Procreatio, Prosapies. Vide Nostrum et Abresch. in Κατάγω. "Ad Charit. 441. Heyn. Hom. 5, 233. Ad Mærin 75. ad Diod. S. 1, 333. (de Siculis, 'Τῆς μὲν γὰρ Κόρης τὴν καταγωγὴν ἐποιήσαντο περὶ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν τοῦ σίτου καρπὸν τετελεσιουργῆσθαι συνέβαινε. Videtur καταγωγῆς vocabulum solenne hac in re fuisse. Veneris quidem certe καταγωγὴν Erycini, cum suam in urbem eam redire sibi persuadebant, observabant, καταγωγῆς propterea eum diem appellantes, quemadmodum eum, quo in Africam abire putabatur, ἀναγωγῆς ap. Athen. 9, 11. Atque haud scio, an huc pertineat Hes. Κοραγεῖν τὸ τὴν Κόρην ἀπαγεῖν, ut sacrum sit verbum, quo raptam abductamque Proserpinam designant. Ipsa solennitas a Proserpina Κόρη, Syracusis Κούρεια, seu, quod verius, Κόρεια dicebatur, Plutarcho Dion. 982. e. auctore, quo nomine et ludi per Arcadiam erant, obiter memorati a Criticis veteribus ad Pind. Olymp. 7. extr.' Cf. Nostrum in Κοραγέω. Hes. Κορεῖα θεραπεία, καλλονή, ἢ θυσία τῇ Κόρῃ τελομένη, ubi confunduntur ἡ κορεῖα, et τὰ Κόρεια. Vide Nostrum et nostra in Ἀναγωγῇ.) Ad Timæum 231. ('Lex. Rhet. Ms.' in Bekkeri Anecd. Gr. 304. 'Σηκός ὁ σηκὸς σημαίνει ποτὲ μὲν περίφραγμα, ποτὲ δὲ τὴν ἑπαυλιν καὶ τὴν καταγωγὴν τῶν προβάτων, ἄλλοτε δὲ τὸ ἡρῶν τῶν σωματῶν, ἄλλοτε δὲ τὴν ἐλαίαν τὴν πολύκλαδον. E quo in Etym. M. 711, 5. pro παραγωγῇ scr. καταγωγῇ: pro πολύκαρπον, πολὺκλαδον.' Ante Ruhn. scripserat Sylburgius, 'Usitatus καταγωγῇ.') Schæf. Mss. Longus 4, 1. p. 107. "Ἡδὲ οὖν τοῦ θέρους ἀπώντος, καὶ τοῦ μετοπίου προσιώντος, παρεσκεύαζεν αὐτῷ τὴν καταγωγὴν ὁ Λάμων εἰς πᾶσαν θέας ἡδονήν. "Herod. 397. Καταγωγῆς μὲν νυν σταθμῶν τοσαῦτα εἰσι ἐκ Σαρδίων ἐς Σοῦσα ἀναβαλόντι. Diod. S. (I. c.) Philostr. V. S. 534. Δότε—Πολέμωνι καταγωγὴν. Vulgares hæc hujus nominis signifi. Rarior, neque notata Lexicographis, qua de stabulis dicitur bestiarum. Lex. Rhet. Ms. ap. Ruhn. (I. c.) Rarissimam, itemque in Lexicis neglectam, reperi in Thoma M. 784. Ἐστὶ δὲ μῖς,

ἢ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χεῖλους καταγωγή.” A Schæf. Dicitur et pro eo quod Anglice dixerimus Barracks, Quarters, Cass. Dio 19, 31. Καὶ οἱ μὲν ἐς τὰς καταγωγὰς σφῶν, οἱ δὲ ἐς τὰς οἰκίας ἐσπηδήσαντες ἐφόνευσαν πολλοὺς κ. τ. λ. Vertitur, Ita incensi milites partim in hospitia sua, partim in ædes civium irruptione facta. Cf. Καταγωγήον. Idem Dio 502, 82. Τοῦτο μὲν γὰρ, ἐνοίκιον ἐνιαύσιον πασῶν τῶν τε ἐν τῷ ἄστει καὶ τῶν ἐν τῇ ἄλλῃ Ἰταλίᾳ οἰκίων, ὧν μὲν ἐμεμισθώκεσάν τινες, ὅλον, ὧν δὲ αὐτοὶ ὥκουν, ἐξ ἡμισείας, πρὸς τὴν τῆς καταγωγῆς ἀξίαν, ἐσέπραξαν, Pro ædium æstimatione: 710. Καὶ διὰ τοῦτο κἂν ἄλλοθι πού ὁ αὐτοκράτωρ καταλύει, τὴν τοῦ παλατίου ἐπὶ κλησιν ἢ καταγωγή αὐτοῦ ἴσχει, Domicilium: 1366, 17. Ὁμολόγητο δὲ παρὰ πάντων, τῶν ἐν τῇ Θράκῃ τότε γενομένων, ὅτι καὶ καταγωγαὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια αὐτῷ πάντα δημοσίᾳ παρεσκευάσθη. Lucian. de Merc. cond. 32. “Υποτος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν” τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται καὶ τὸ ζεύγος περιμένεις, ἐστ’ ἂν οὐκ ἔτ’ οὐσης καταγωγῆς, τῷ μαγεύρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ * συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Ubi vertitur, Cum jam non amplius sit vecturæ copia. Ponitur et pro Aquæductus. Vide Κατάγω, Deduco aquam.]

Καταγωγήον, (τὸ,) Deversorium, καταγωγή ap. Lucian. [Philops. 35. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγωγήον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας κ. τ. λ. et Lucio s. Asino 26. Αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καταγωγήον τῶν ληστῶν μνῦσας, Receptaculum latronum, Schol. οἰκίαν. “Καταγωγήον, ph. de loco, sed in urbe Rom., sensuque præcipuo, cum gen. pers. προελθεῖν ἐκ τοῦ τῶν μονομάχων καταγωγήον, E gladiatorum deversorio, 1, 16, 8. (1, 17, 15.) ἐν τῷ τῶν μ. καταγωγίῳ, ib. 12. εἰς τὸ τῶν μ. καταγωγήον, 1, 15, 17. τὰ τῶν μ. καταγωγή ἀνοίξας, 7, 11, 14. sed de militibus Germanis, ἐπανήλθον εἰς τὸ ἑαυτῶν καταγωγήον, In suum deversorium, 8, 8, 19. extra urbem Rom.” Irmisch. Herodian. Ind. Gr. Anglice dixeris, Barracks, Quarters. Vide Cass. Dion. in Καταγωγή citatum. “Κορπίες. Obs. 18. cf. Brunck. Poët. Gn. 186. ad Diod. S. 1, 333. Schol. ad Aristoph. Plut. 394. (Τὸπος ἦν ἐν Ἀθήναις κρημνῶδης Κόρακες καλούμενος, διὰ τὸ κοράκων εἶναι καταγωγήον, εἰς ὃν τοὺς κακούργους ἔριπτον ὑπὸ κοράκων ἀναλωθσομένους· ἐλήφθη δὲ εἰς παροιμίαν τὸ, Ἐς κόρακας.)” Schæf. Mss. “Ap. Longum. 2. (imo 1. p. 3.) legitur, Καὶ ἡ θάλασσα προσέκλυεν ἐν ἡϊόνῃ ἐκτεταμένη ψυχαγωγήον μαλθακῆς (sic.) Corrigit h. I. Jungerm., quem ego liberali assero causa manu; ψυχαγωγήον enim Locus ille dicitur, qui adeo vel arte vel a Natura ornatus est, ut prætereuntes quasi attrahere videatur, et clamet in herbas, ut loquitur Petron. Sat., Talis humus Venerem molles clamavit in herbas, Candidiorque dies secreto favit amori. Nec moror alios legentes clinavit; eo enim modo Somnos invitare Horat. Epod. 2. fontibus tribuit, Fontesque lymphis obstrepunt manantibus, Somnos quod invitet leves. Nam et loci allicere dicuntur. Festus: Lectus, dictus vel a collectis foliis ad cubitandum, vel quod fatigatos ad se alliciat. Talemque locum, qui allicit, ψυχαγωγήον vocat Longus. (H. I. sic edidit Villos., Καὶ ἡ θάλαττα προσέκλυεν ἡϊόνι ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ, in nota hæc scribens:— ‘Sic leg. et edendum censeo cum Valck., ut ἐκτεταμένη referatur ad ἡϊόνι. Dutens, Mollii observationem secutus, edidit, ἐπ’ ἡϊόνι, ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ. Quidam meus amicus, vir doctiss. emendare conabatur, προσέκλυεν ἐπ’ ἡϊόνος ἐκτεταμένης κυματῶν μαλθακῇ, Leni fluctuum allisione, de q. v. conferendum suadebat T. H. ad Lucian. 1, 174. Legitur, ἐν ἡϊόνι ἐκτεταμένης ψυχαγωγίας μαλθακῆς, in Edd. Flor. Moll. et in priore Par. necnon et in tribus Mss. R. ad quorum tamen tertii oram ascriptum est ψάμμω μαλθακῇ. Male in Ed. Commel. ψυχαγωγήο, et in Ed. Jungerm. ψυχαγωγήον, pro ψυχαγωγίας, qui error inde ortus est, quod compendium Ed. Flor. quo ψυχαγωγίας depingitur, is, ut fere fit, non assecutus est qui curavit Commelinianam Edit., quam ubique in suo textu sic κατὰ πόδα sequitur Jungerm., ut Mollianam prior Par. Editor, quod et sæpius a posterioribus Edd. factum nollem. Boden edidit, pro-

σέκλυεν ἐπ’ ἡϊόνος ἐκτεταμένη ψάμμω μαλθακῇ.) Et Ælian. V. H. 3, 1. καταγωγήον eodem plane sensu, Tempas Thessalicas describens: Ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθημένοις ἄλσῃ τέ ἐστὶ ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὥρᾳ θέρους καταφυγεῖν ὕδοιπόροις ἡδιστα καταγωγία, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως ψυχᾶσθαι. (Paulo post legitur, Παρ’ ἐκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διατριβαὶ εἰσιν αἱ προειρημέναι, καὶ αἱ ἀνάπανται.) Interpres per τὸ Receptacula vim Gr. vocis non expressit, nec habent Latini vocem, quæ ei respondeat. Nam ἀγωγή vocatur Omne illud, quod nos ad aliquid faciendum inducit, quod nos agit. Ita Plato de LL. 1, p. 25. ἀρετὴν vocat τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσὴν καὶ ἱερὰν, τῆς (sic) πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην. Ψυχαγωγήον autem nihil est aliud, quam ψυχῆς ἀγωγήον, vel, ut Greg. Nyss. loquitur, ψυχῆς καταγωγήον. Locus est in Epist., quam de iis scriptis: qui Hierosolymam ibant, sed sensu longe diverso: Θεοῦ * προσεγγισμὸν τοπικὴν μετὰ στασις οὐ κατεργάζεται· ἀλλ’ ὅπου περ ἂν ἦς, πρὸς σε ἵξει ὁ Θεός, ἐάν γε τὸ τῆς ψυχῆς σου καταγωγήον τοιοῦτον εὐρεθῇ, ὥστε ἐνοικῆσαι τὸν Κύριον καὶ ἐμπεριπατῆσαι. Atque ita Plutarch. Bibliothecam Luculli, τῶν Μουσῶν καταγωγήον vocat, quia scilicet Bibliotheca illa ita erat ornata, ut Musas ipsas attraheret: locus est in ejus Vita, “Ἡ τε χρῆσις ἦν φιλοτιμοτέρα τῆς κτήσεως, ἀνειμένων πᾶσι τῶν βιβλιοθηκῶν, καὶ τῶν περὶ αὐτὰς περιπάτων, καὶ σχολαστηρίων, ἀκωλύτως ὑποδεχομένων τοὺς Ἕλληνας, ὥσπερ εἰς Μουσῶν τὴν καταγωγήον, Veluti in Musarum hospitium.” Cuper. Obs. 2, 14. p. 232. Ed. Lips. 1772. At si καταγωγήον, ut V. D. putabat, in Plutarchi loco Bibliotheca illa dicitur, quia ea ita erat ornata, ut Musas ipsas attraheret, non recte vertit, Hospitium. Sed, ut verum fateamur, Cuper. acute nimis de καταγωγίῳ disseruit, iudice etiam Oudendorpio ad Thom. M. 11., a Schæf. Mss. indicato. Bekkeri Anti-Atticista: Καταγωγήον· ἀντὶ τοῦ κατάλυσιν. Phot.: Καταγωγήον· τὸ κατάλυμα, καὶ καταγωγή, ἢ κατάλυσις, καὶ κατάγεσθαι, τὸ καταλύειν. Οὕτως φασὶν Ἀττικοί. Thom. M.: Καταγωγήον καὶ κατάγεσθαι, ὡσαύτως καὶ καταλύειν, κατάλυμα δὲ οὐδεὶς εἶπε τῶν δοκίμων. Vide Bos. in Καταγωγή citatum. Mæris: Καταγωγήον καὶ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα καὶ καταλύειν, Ἑλληνικῶς. “Καταγωγήον a Mæride inter Atticas voces numeratur. Nullum tamen ejus exemplum occurrit in Lexicis. (Imo Noster eam ap. Lucian. legi monuerat.) Scilicet a præstantissimis scriptt. usurpatam esse constat, quos inter Xenoph. 923. (Πο. 3, 12.) Ὅποτε γε μὲν ἀφορμὴ ὑπάρχοι, καλὸν μὲν καὶ ἀγαθὸν ναυκλήροις διοδωρῆν καταγωγήον περὶ λιμένας πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι, καλὸν δὲ καὶ ἐμπόροις ἐπὶ προσήκοντας τόπους ὦν ἢ τε καὶ πράσει, καὶ τοῖς εἰσαφικνουμένοις δὲ δημόσια καταγωγία. Bis, ut vides, nomeu illud ibi legitur. Eo quoque utitur Macho Comicus ap. Athen. 337. d. πῶς ἂν οὖν ἐνταῦθ’, ἔφη, Δύναιτο (καὶ) καταγωγήον ἐξευρεῖν τις, οὐ καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο; Recte igitur Mæris, qui hæc vocab. Atticum esse tradit.” Salier. “Vox καταγωγήον usurpata Thucydidi 3. p. 210. Platoni Phædro 1230. Antiphani ap. Stob. Floril. Grot. 511. aliisque inprimis scriptt. eroticis, qui veterum exemplo κατάγεσθαι etiam frequenter adhibuerunt. Xenophonti Eph. restituit T. H. Obs. Misc. V. 6. T. 2. p. 351. Καταλύειν etiam occurrit ap. scriptt. Atticos, (ap. Plat. Timæo non longe ab initio;) et κατάλυσις, Plat. Protag. 220. d. Eurip. El. 393. Machon. ap. Athen. (l. c. Bekkeri Anti-Atticista: Κατάλυσιν· καὶ ταύτην ἐπαιτῶνται. Ἀντιφάνης Ἀδώνιδι.) Κατάλυμα vero ap. scriptt. vere Atticos non reperitur, et a Pollucis Codd. nonnullis (nempe, Labb. et Antv.) 1, 73. abest, (loco in Καταγωγή citato,) qui tamen eam vocem videtur non plane improbasse, (cf. Select. e Schol. Valck. in N. T. 1, 73.); sed ibidem καταλύσασθαι, e præced. καταλύσασθαι ortum, (Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιατηθῆναι, καταλύσαι, ἐναυλίσαι, ἐνανυλίσασθαι, ἀνδαιτῆσθαι, καταλύσαι, ἐναυλίσαι, ἐνανυλίσαι, κατασκευάσαι,) cum Codd. C. A. (imo, cum Cod. C. A.: per hæc sigla apud Kuhn. semper intelligi debet Cod. Antverp. vide Heinsiusii Præf. 37. a.

omnino debet deleri. Mæridis loco usus est Wetsten. A ad Marc. 14, 14." Pierson. Nobis quidem v. κατα-
λίσσασθαι, quæ solo in Cod. Antv. non extat, minime
suspecta est, præsertim cum præcedant verba ἐναυ-
λίσσαι, ἐναυλίσσασθαι. V. ἐναυλίζομαι legitur in
Auctore Rhesi 518. et in Plutarcho 1, 426. 2, 784.
3, 64. 465. 4, 59. 5, 515. adde 9, 3. "Ἐπειτα φεύγον-
τες ἀργαλέον ἀγῶνα κιθαρωδῶν ἐντευξέσι καὶ σπουδαῖς
προεὶλημμένον, ἀνέξενον οἱ πλείους, ὥσπερ ἐκ πολε-
μίας, εἰς τὸν Ἑλικῶνα, καὶ κατηνύλισαντο παρὰ ταῖς
Μούσαις. J. Poll. 3, 59. Καὶ τὸ καταγῶγιον, ξενῶναι
Πλάτων. Hes. Ξενία· κατάλυμα, ἢ καταγῶγιον. Ξε-
νῶν· κατάλυμα, ἢ μεγῶν* λέγων. In Schowii
Cod. est μεγῶν λέγων. F. I. κατάλυμα ἢ καταγῶ-
γιον. Vide Interpr. ap. Albert. "Legō, ἢ μέγαρον,
ἀνώγειον. Hes. Μέγαρον· πολυτελὲς οἶκος, ἢ ὑπέρων.
Ἵπερῶν· ἀνώγειον. Room for entertaining of
company, rectius dixisset, entertaining company.
Vide Kuhn. ad J. Poll. 1, 73. Sed f. l. δ καὶ ἀνδρῶνα
ἔλεγον." Toup. Emendd. 4, 242. Suid. et Phot.
Ξενίαν· καταγῶγιον, κατάλυμα. "Sed utrobique
Ξενία scribendum est." Schleusner. Recte: nam
Zonar., Ξενία· καταγῶγιον, κατάλυμα, * ξεναγωγία.
J. Poll. 4, 124. de partibus theatri, Ἡ δὲ δεξιὰ (θύρα)
τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγῶγιον. Zonar.: Κατα-
γῶγιον· τὸ κατάλυμα, τὸ οἶκημα. "Anacr. (92.
Παρὰ τὴν σκίην, Βάθυλλε, Κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον.
Ἀπαλὰς σείει δὲ χαίτας Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ· Παρὰ
δ' αὐτῷ ἐρεθίζει Πηγὴν ῥέουσα Πειθούς· Τίς ἂν οὖν
ὀρῶν παρέλθοι Καταγῶγιον τοιοῦτο;)" Wakef. Mss.
"Καταγῶγιον, Deversorium, eleganter positum est
de loco, ubi arbor proceræ, umbrasque sit, et gar-
rulus fons. Cf. Ælian. (l. c.) Theopompus ap. Athen.
531. de Cotye, Thraciæ rege: Καὶ περιῶν τὴν χώ-
ραν, ὅπου κατῖδοι τόπους δένδρεσι συσκίους, καὶ καταρ-
ρύτους ὕδασι, τοῦτους κατεσκεύασεν ἐστιατόρια." Fischer.
Glossæ: *Καταγωγεῖον· Deversorium, Deverticulum.
Καταγῶγιον· Deverticulum, Applicatio, Deversorium.
Etyim. M. Κατάλυμα· τὸ καταγῶγιον, ξενοδοχεῖον,
παρὰ τὸ καταλύω, τὸ τελῶ τὴν ὁδόν, τοῦτο δὲ ποιοῦσιν
εἰς τὸ καταγῶγιον πορευόμενοι. Πάλῃ ἀπὸ τῆς Πα-
λαίστρας θυγατρὸς Πανδόκου οἰκοῦντος ἐν τριόδῳ, καὶ
τοὺς καταγομένους παρ' αὐτῷ ἀναιροῦντος· ὃν Ἑρμῆς
καταχθεὶς ἐφόνησεν ὑποθήκη τῆς Παλαίστρας· ἀφ' οὗ
καὶ τὰ τῶν ξένων καταγῶγια πανδοκεῖα λέγουσιν.]

[*Καταγωγεῖς, ὥς, ὁ, i. q. πανδοκεῖς, "Qui quem-
libet hospitio excipit. Schol. Il. B. 494. ("Ἐχει δὲ
αὕτη ἡ πόλις λιμένας, τοὺς μὲν βλέποντας ἐπὶ τὴν
Ἴλιον, τοὺς δὲ καταγωγεῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης.)"
Wakef. Mss. Sed. leg. *καταγωγούς, ut in Schol.
Ven., ap. quem idem articulus extat.]

[*Καταγωγός, ὁ, ἢ, Qui deducit. Jambl. de Myst.
2, 6. p. 48. Ἀλλὰ μὲν ἡ γε τῶν ψυχῶν θεά, τῶν μὲν
ἀχράντων, καὶ ἐν ἀγγέλων τάξει ἰδρυμένων ἀναγωγός
ἐστὶ καὶ ψυχῆς σωτήριος, ἐπ' ἐλπίδι τε ἱερᾷ ἐκφαίνεται, καὶ
ὧν ἡ ἐλπίς ἡ ἱερὰ ἀντιποιεῖται, ἀγαθῶν τούτων παρέχει
τὴν δόσιν· ἡ δὲ τῶν ἐτέρων καταγωγός ἐπὶ τὴν γένεσιν
ὑπάρχει, φθείρει τοὺς τῆς ἐλπίδος καρπούς, καὶ παθῶν
πληροὶ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι.
Vertitur, Animæ impuræ ad genesin detorquent
spes.]

[*Δυσκατάγωγος, Difficilis deductu, et *Εὐκατάγω-
γος, Facilis deductu, ὁ, ἢ. Philo de Telorum Constr.
in Mathem. Vett. 53. Τὰ μὲν γὰρ μακρατονώτερα
(l. * μακροτ.) τούτων *μακροβολεῖν, καὶ εὐκατάγωγα
εἶναι, ταῖς δὲ πληγαῖς ὑπάρχειν ἀσθενῆ, καὶ ἀπρακτά·
τὰ δὲ βαρυτονώτερα, δυσκατάγωγά τε εἶναι, καὶ μὴ
λίαν μακροβολεῖν. Paulo post: Καὶ γὰρ τούτων
τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκατάγωγους τε γίγνεσθαι,
(καὶ) τὸν λίθον μὴ ἐπὶ πολλὸν τόπον παραπέμπειν,
τοὺς δὲ μακροτέρους εὐκατάγωγους μένειν, μὴ κατατου-
μένους (κατακρατουμένους) δὲ ὑπὸ τοῦ τόνου, τὴν ἐξαπο-
στολὴν ὁμοίως ἀσθενῆ καὶ τούτους ποιεῖσθαι. "Ubi
facile navis deducitur, Eudocia p. 113. (Λιμένα γὰρ
ἔχει εὐκατάγωγον, ἰδρυμένη ἐπὶ Χερρόνησῳ.) Eust.
ad Dionys. P. 195. (Λέγει δὲ αὐτὴν εὐορμον· λιμένα
γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἰδρυμένη ἐπὶ Χερρόνησῳ.)"
Wakef. Mss.]

"Καταγωγίς, (ἡ,) Hesychio est σκευὸς πεντηρικόν,
"item ἱμάτιον ποῖον περὶ πῆχυν γυναικεῖον, κράσπεδον,

"necnon παρανάλωμα." [Pro περὶ πῆχυν Soping.
*περίπηχυν, Salmas. παράπηχυν velit. Cod. exhibet
ε
πῆχυν. "Scribendum procul dubio est παράπηχυν,
ut VV. DD. emendarunt." Schow. J. Poll. 7, 49.:
Καὶ ἴδια δὲ γυναικῶν, ἐπωμῖς, *διπλοῖδιον, ἡμιδιπλοῖ-
διον, καταστικτός, καταγωγίς, καὶ ἐπίβλημα, καὶ χιτῶν,
πέπλος, καὶ τὰ ὅμοια, ubi vertitur Fimbria. "Hic
puto distinguendum, καταγωγίς, καὶ ἐπίβλημα καὶ
χιτῶν, ut nobis hæc τῆς καταγωγίδος diversos usus
exponant. De ea veste et Hes. meminit, ubi vide an
forte παράπηχυν sit scr. una voce. Sic certe J. Poll.
4, 118. ubi etiam vulgo παρὰ πῆχυν λευκόν. E Ms.
non incommode reponebamus, παράπηχυν λευκόν."
Jungerm. Adde J. Poll. 7, 53. Τὸ δὲ παράπηχυν,
ἱμάτιον ἦν τι λευκόν, πῆχυν πορφυροῦν ἔχον παρυφα-
σμένον. Etiam in Hes. παραπῆχυν editum est, et sic
Schowii Cod. pro παράπηχυν: Παραπῆχυν ἱμάτιον, τὸ
παρ' ἐκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν, sed Παράπηχυν
restituit Salmas., ut legitur in Phot. ubi idem arti-
culus paulo integrior extat. Ceterum in ejusdem
Hes. glossa, Καταγωγίς ἱμάτιον ποῖον, παράπηχυν,
γυναικεῖον, καὶ σκευὸς πεντηρικόν, καὶ κράσπεδον, καὶ
παρανάλωμα, postrema ista vox παρανάλωμα Musuri
ingenio debetur; nam Cod. teste Schowio habet,

ε
πλώμα. Non male Musurus; sed, cum præcedat v.
κράσπεδον, malimus παράλωμα, (nisi quis præferen-
dum censeat περίβλημα, quod tamen a Cod. scriptura
nimis recedit.) Cf. Hes. Παραλώματα· τὰ ἐξώθεν τῶν
μυτέρων σκεπάσματα, ubi Cod. μρών κεπάσματα.
Vide quæ fuse de hac corrupta glossa diximus supra
ccclxv. a.]

[*Καταγωγίς, ἡ. "Philo Mathem. 74." Schneider.
Lex., imo 75. Verba sunt hæc: Εἶχε γὰρ ὁ κύλινδρος
*σωληνίδιον ἐν αὐτῷ πλατὺ πεποιημένον, εἰς δὲ ἐνηρμό-
ζετο *τόρμιον χαλκοῦν ἀνειμένον ἐκ τῆς *διώστρας, ὃ
παραγενόμενον ἐπέστρεφεν ἐφ' ἐκάτερα τὸν κύλινδρον
ὀχοῦμενον ἐν κνώδαλιν· ἔστω δὲ κύλινδρος μὲν, ἐφ' οὗ
α', *σωλήνιον δὲ, ἐφ' οὗ τὸ β'· τὴν δὲ καταγωγίδα οὐκ
εἶχεν εὐρεῖν, (ubi vertitur *Catagygidem :) 76. Ἡ δὲ
καταγωγίς περιεβέβλητο περὶ τὸν ὀνίσκον οὕτως, ὥστε
ἐκ μὲν τοῦ ἄνω μέρους ἐπισπώμενον ἐφ' αὐτὸν τὰς σκυ-
τάλας ἀγαγεῖν τὴν χεῖρα, ἐκ δὲ τοῦ κάτω μέρους ἐπι-
σπώμενον, τὰναντία κατάγειν καὶ ἐκτοξεύειν. Vide et
Heron. ἐν *Βελοποιίοις 124. 125. et 127. Διὸ ἀντὶ
τῆς καλουμένης ἐπὶ τοῦ ἐπάνω θεωρήματος καταγωγίδος,
ἄξονα ἐπέθηκαν τῇ σύριγγι ἐπὶ τοῦ ὀπίσω αὐτῆς ἄκρου
πλαγίῳ στρεφόμενον *εὐλύτως. Ap. eund. Heron. v.
καταγωγὴ sumitur sensu in Lexica nondum recepto,
nempe pro Adductio, Intensio, ut et κατάγω, pro Ad-
duco, Intendo: 125. Καὶ ταῖς χερσὶ κατέχοντες τὰ
τρυφχψ ἄκρα τῆς καταγωγίδος ἐπέρειδον τὴν γαστέρα ἐπὶ
τοῦ χψ *κοιλιάσματος, καὶ βιαζόμενοι τῷ ὅλῳ σώματι διώ-
θουν τὴν *διώστραν, καὶ κατῆγον τὴν *τοξίτιν νεურὰν, δι'
ἧς συνέβαινε κάμπτεσθαι τοὺς α β γ δ ἀγκῶνας τοῦ τόξου·
ὅταν οὖν ἔδοξεν αὐτάρκης ἡ καταγωγὴ γεγενῆσθαι, ἐπιτι-
θέντες τὸ βέλος ἐπὶ τὴν τοξίτιδα, ἀπέσχαζον τὴν χεῖρα
σπαράξαντες τὴν σχαστηρίαν, καὶ συνέβαινε τὴν ἐξαπο-
στολὴν τοῦ βέλους βίαιαν γίγνεσθαι. Vertitur:—

D "Manibus apprehensis Catagogidis extremitatibus,
τρυφχψ ventrem cavitati admovebant, et toto corporis
impetu Diostram impellebant, arcus nervum addu-
centes, unde fiebat necessario, ut Arcus Ancones, s.
brachia, αβγδ curvarentur. Ubi vero satis vide-
batur illis intendisse, telum *epitoxitidi imponebant,
hinc manu remissa, per schasteriæ amotionem, eve-
niebat ut valida ipsius teli fieret emissio." Et p.
126. Ἐκάλουν δὲ τὸ ὄλον ὄργανον *γαστραφέτην,
ἐπειδὴ περ διὰ τῆς γαστρὸς ἡ καταγωγὴ τῆς τοξίτιδος
ἐγίγνετο, Propterea quod ventris impulsu nervus in-
tenderetur: 127. Τῆς οὖν τῶν ἀγκῶνων βίας ἰσχυρὰς
γενομένης, δεῖ καὶ τὴν καταγωγὴν ἰσχυρὰν γενέσθαι,
διὰ τὸ δεῖσθαι βίας πρὸς τοὺς ἀγκῶνας κατὰγεσθαι,
"Rebus igitur ita paratis, validam existere brachio-
rum vim necesse fuerat, et ideo ut adduci possent,
magnam esse violentiam adhibendam:" 128. Ἐκ γὰρ
τῶν ἄκρων τῆς διώστρας τῶν πρὸς τῷ *χελωνάρῳ ὅπλα
ἐξάψαντες ἀπεδίδσαν εἰς τὸν εἰρημένον ἄξονα, ὧν ἐπὶ
λουμένῳ (l. *ἐπιειλουμένῳ) ἐγίγνετο ἡ καταγωγὴ·

ἐπὶ δὲ τῶν μειζόνων, καὶ οὕτως συνέβαινε βίᾳ κατάγε-
σθαι τοὺς ἀγκῶνας, ὅθεν * πολυσπάσφ κατήγον· ἐξά-
ψαντες τὸ μὲν ἐν μάγγανον τοῦ πολυσπάστου πρὸς τῇ
χελονίῳ (l. χελωνίῳ) τὸ δὲ ἕτερον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς
σύριγγος πρὸς τῇ ἄξονι, ἥτοι τῇ ὀνίσκῳ, καὶ τὰς ἀγομέ-
νας ἀρχὰς τοῦ πολυσπάστου ἀποδόντες· εἰς τὸν ἄξονα
ἐπέστρεφον αὐτὸν, καὶ οὕτως συνέβαινε τὴν καταγωγὴν
εὐχερεστέραν γίγνεσθαι· βραδυτέραν δὲ διὰ τὸ τὰ τοῦ
πολυσπάστου κῶλα πλείονα ὄντα, εἰς ἓνα τόπον τὴν
* ἐπείλῃσιν ποιεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐμβραδύνειν. “E
partibus enim diostræ, quæ ad chelonarium sunt,
funes alligabant, easque ad jam dictum axem refere-
bant, quibus involutis ipsa diostræ adductio efficie-
batur. In majoribus autem, eo quod vis esset ma-
jor, et brachiorum attractio operosior, polyspasto
trahabant. Alligantes enim alterum ejus manganum
chelonario; alterum vero ad syringæ summitatem,
quæ ad axem est s. suculam, ductarium polyspasti
funem ad axem referentes, convolvebant: unde fie-
bat, adductionem faciliorem quidem esse, at tardi-
orem; id siquidem tarditatem facit, quod plura poly-
spasti membra sunt, quæ unico loco advolvuntur.”]

Καταγωγικός, ap. Areop. opponitur ἀναγωγικῶς,
Mystico. B. Com. 381. [Vide Ἀναγωγικός.]

Κάταγμα, ατος, τὸ, a κατάγω significante Deducere
nendo, Quod netur, Glomus, Bud. Καὶ πηνίον κατά-
γειν, ὅθεν κάταγμα τὸ μήρυμα, J. Poll. In VV. LL.
male cum hoc confunditur κάταγμα a κατάγω, Frango.
[Pollucis locus parum accurate hic citatus infra pro-
feretur. Ammon.: Κάταγμα καὶ κάταγμα διαφέρει.
Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετρι-
μένον· κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα.
“Hujus observationis emendatam scripturam debe-
mus Scaligero; et quia observatio non est inelegans
aut protrita, juvat ei inhæsisse. Ab ἄγειν, in veteri
lingua Frangere, ἄγμα, Fractum. Eust. ad Od. A. p.
32, 16. “Ἀγειν λέγεται καὶ τὸ κλῆν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ
σύντριμμα. Hinc κάταγμα Ammonio τὸ κατεαγὸς καὶ
συντετριμένον. Vide Hesych. in Ἄγμα. Vetus
Auctor ἄγματα ἀμφορέων ap. Suid. (et Zonar.) qui
ἄγμασι exponit κλάσμασι, τροπαῖς, ubi leg. crediderim
τρούπαις: sic ἄγματα ἄρτον dici potuerunt Lucilio ap.
Nonium v. Interfici p. 449. Fragmenta panis. (“Ἀ-
γμασι etiam ap. Hes. legendum pro Ἀγλάμασι· κλά-
σμασιν. Τροπαῖς, quod etiam ap. Suid. legitur, quid
sibi velit, nescio, nisi aliquo loco de ventis dicatur.”
Tittmann. Lege τρούπαις. Corrigendus quoque auctor
Συναγ. Λεξ. χρῆσ. in Bekkeri Anecd. Gr.: “Ἀγμασι
κλάσμασι, τροπαῖς. Noster in Ind.:—“Ἀγλάμασι legi-
tur ap. Hes., expositum κλάσμασι, Fragmentis, sed f.
scr. ἄγμασι.” Male pro ἄγμασι, ab ἄγμα. Kuster.
“I. q. ἄγμασι pro ἀκλάμασι, a κλῆν.” Is. Voss. Flor.
Ed. habet ἀγλάμασι. Vide Albert. ad v. Ἄγμα.)
Hes. Βάγος· κλάσμα ἄρτον ἢ μάξης, alibi τρύφος. (“Βά-
γος, cum Æol. β-pro *ἄγος, Fragmentum.” Wakef. ad
marg. Vide infra.) Ap. Eund. in Ἀκτὴ: Ἀκτὴν δὲ
τὸ τελευταῖον τοῦ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν εἶωθεν Ὀμη-
ρος διὰ τὴν *κάταξιν. Pleniori forma optimæ Glossæ:
Κατέαγμα· Fragmentum. Observa mecum Suidæ
errorem, qui ad Αἰάγμα ascripserit, θρήνος καὶ σύν-
τριμμα, cum posterius, absque ulla dubitatione, ad
Ἐάγμα debuisse referri, quod a Kustero non videtur
animadversum. Laudanda hac in parte diligentia
Phavorini, Αἰάγμα, θρήνος, διὰ διφθόγγον, ἔαγμα δὲ,
τὸ σύντριμμα, διὰ τοῦ ε φιλοῦ, (vel potius ejus, cujus
verba Phavorinus interpolata compilavit, i. e. Zo-
naræ, ap. quem legi possunt hæc: Αἰάγμα· ὁ θρήνος,
ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. Falletur, si quis pu-
tet Phavorinum Zonaræ Codice usum esse integriore
quam qui a Tittmanno editus est. Nam Phavorinum
glossas a se descriptas interpolare solere nos alibi
plus semel monuimus.) Porro Fracta s. potius
Tracta lanea κατάγματα etiam dicebantur. Ammo-
nius: Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἔλκυσμα.
Quod in prioribus Edd. legebatur ἔργον ἔλκυσμα, id
e perversa pronuntiandi ratione fuerat ortum. Ζαί-
νειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, junxit Plato in So-
phista p. m. 99. Κατάγειν i. e. quod Latine dixeris
Deducere, (ut et Noster in Κατάγω docuit.) Hesychio
Κατάκτρια· ἐριουργός, quæ, interprete Catullo, 64,

312. ‘deducens fila supinis Formabat digitis.’ (No-
ster in Ind.:—“Κατάκτρια, as, ἡ, Hesychio est
* ἐριουργός, Sacrifica. Ad verbum sonat Deductrix,
vel Fractrix, a v. κατάγω.” Pro ἐριουργός Salmas.
recte legit ἐριουργός, et sic Albert. ‘Quod ad
Theocr. vulgatum fuit Scholium, “Ἐριθοι· οἱ, imo αἱ,
ὑπουργοί, ἡγουν ἱερουργοί, sine vitii suspitione D.
Heins. attulit L. T. 384. b.: vocem ἱερουργοί in
ἐριουργοί mutandam viderunt Salmas. Is. Voss. et
Toup. Hemsterhusius vidit etiam vocem ὑπουργοί
mutandam in ἰσουργοί, alterum in ἐριουργοί, monuit-
que idem vitium ap. Hesych. in Κατάκτρια Salma-
sium emendasse, et reperiri in Galeni Gl. Hippocr.
v. “Ἀτρακτον.” Valck. ad Adonias. 373. Galeni glos-
sam sic Franzius edidit, “Ἀτρακτον· οὐ μόνον τὸν εἰς
τὸ ἱερουργὸν χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξύλον τοῦ βέλους,
nihil præter hæc annotans, “Τὸν εἰς τὴν ἱερουργίαν
Ms. D. et Ms. S. et Chart.” Sed recte vertit Eustach.
Ad lanificium utilis. Similiter ap. Timæi Lex. infra
habebis ἱερὸν pro ἐρίον. “Κατάκτρια, ad Herod. 376.”
Schæf. Mss.) Non est, quod hanc deducendi s. de-
volvendi potestatem pluribus asseram. Κατάγματα
ἐρίον sunt Tracta lanea, docente Scal. ad Tibull.
143., qui copiose hanc rem illustrat. Quæ Linden-
brog. ad Catal. 316. et Salmas. in Tertull. de Pallio
208. notarunt, paucula tantum sunt. Κάταγμα exem-
plis firmavit Arnald. Lect. Gr. 77. quibus adde Plat.
Politico 126. Ad hunc forte Platonis locum referen-
da Timæi nota in Lex. Plat. Ms. in Bibl. Coisl. 479.
Κάταγμα· ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Emenda, ἐρίον
κλάσμα, quamvis etiam in Timæi loco legi posset
σπάσμα. Ap. Suid. in v. κατάσπασμα ἐρίον emenda-
vit Kust., et ante Kust. Æm. Portus. Hes: Κατά-
γματα· μήρυμα ἐρίον, ἢ κατασπάσματα. Mendose
vulgatur καταπ. et μήρυματα.” Valck. Μήρυμα
etiam Albertii Cyrill. Lex. Ms. habet, et sic J. Poll.
7, 29. ubi Interpr. tamen reponunt μήρυμα. Hes.:
Μήρυγμα· σπείραμα, ἢ ἐκτεινόμενον. Lege cum No-
stro in Μήρυγμα, τὸ ἐκτεινόμενον. “L. * σπείρωμα.”
G. “Phot. tamen et Suid. Μήρυμα· σπείραμα, κά-
ταγμα, νῆμα. Mich. Psell. in Versibus Politicis Mss.
(p. cxvii. Tittmann.) Μήρυμα, νῆμα, κάταγμα.” Al-
bert. Recte se habet v. σπείραμα: v. Nostrium in
Σπείραμα. Hes.: Μήρυγμα· κάταγμα, ἢ σπάσμα
ἐρίον. Olim legebatur *Μήρισμα. “An Μήρυγμα,
a μῆρῳ, μῆρῳ?” G. Salm. “Μήρυγμα e serie
lit. Vulgatus est Μήρυμα.” Kust. Is. Voss. “Cf.
Μήρυγμα, quod et ap. J. Poll. 7, 29. ubi Interpr.
μήρυμα corrigunt, idemque reponunt nostro loco.”
Albert. “Tracta lanea, τὰ ἐλκύσματα, μῆρῳματα.
Græci etiam σύρματα dixerunt, sed de filis proprie
argenteis, unde * συρμάτινον et * συρματηρόν, Vesti-
mentum filis argenteis textum et opertum, ap. infimæ
Græciæ scriptt.” Salm. ad Tertull. l. c. “Μήρισμα.
Frustra corrigunt μήρυγμα. Est enim a * μῆριζομαι.
Bion. Epithal. Achill. et Deid. μαρίζετο Δηϊδαμείᾳ.”
Toup. Emendd. 3, 435. “C. Vat. 11. μερίζετο.”
Gaisford. qui edidit παρίζετο. “Pro μαρίζετο G.
Canteri correctionem, παρίζετο, admisi, a variis pro-
batam. Vera lectione inventa, suam nollem Heskin.
memorasset. Παρίζετο edidit Br.” Valck. Mæris:
Κάταγμα, Ἀττικῶς μήρυμα, Ἑλληνικῶς. “Μήρυγμα
habent Ed. Huds. et Leid. sed Coisl. et Reg. μήρυμα,
quam scribendi rationem probat Valck. ad Ammon.
(l. c.)” Pierson. Μήρυγμα habet et Etym. Gud.: Μή-
ρυγμα· ἀπὸ τοῦ (l. τοῦ τὸ) τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως
εἰς (τὸ) μείον καὶ ἑλαττον ἔλκεσθαι, οἱ δὲ μόρημα, ἐπεὶ διὰ
πόνου ἐργάζεται (l. ἐργάζονται), μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν,
ὅθεν καὶ μόρτοι (μορτοί) οἱ ἄνθρωποι. At Etym. M., Μή-
ρυμα· ἀπὸ (τοῦ τὸ) τῆς ὑποστατικωτέρας ὑπάρξεως εἰς τὸ
μείον καὶ ἑλαττον ἔλκεσθαι, οἱ δὲ μόρημα, ἐπεὶ διὰ πόνου
ἐργάζονται, μορεῖν γὰρ τὸ πονεῖν, et Zonar.: Μήρυμα·
τὸ ἔλκυσμα, κυρίως δὲ τὸ ξαινόμενον (supple ἐρίον et Pro-
clo ad Hesiod. p. 124. a. Μήρυσσασθαι· ἐπισπεύσασθαι
ὑφάναι, μήρυμα δὲ κυρίως τὸ ξαινόμενον ἐρίον, νῦν δὲ
ποιήσασθαι εἶπεν.) Ἀπὸ δὲ τούτου σημαίνει καὶ τὸ
κλώθω. Ἀπὸ τοῦ (τὸ) τῆς ὑποστατικῆς ὑπάρξεως εἰς (τὸ)
μείον καὶ ἑλαττον ἔλκεσθαι. Οἱ δὲ μόρημα (A. μόρμα),
ἐπεὶ διὰ πόνου ἐργάζεται (l. ἐργάζονται), μορεῖν γὰρ
τὸ πονεῖν, καὶ μῆρυσσασθαι ἀντὶ τοῦ ὑφάναι καὶ κλώσαι,

'Ησιόδος ("Ε. κ. 'Η. 536.) Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μῆρυσασθαι. Καὶ μήρυμα, τὸ νῆμα. Τοῦ Ψελ-
λοῦ Μήρυμα, νῆμα, κάταγμα· φωλεὸς, μυωξία, (p. cxvii.
male μυοξία.) Idem Zonar.: Μήρυμα ὁ ἐστὶ τὰ ἄρ-
μενα συνάγω, (Odys. M. 170. 'Ανστάντες δ' ἔταροι
νεὸς ἰστία μῆρυσαντο.) 'Απὸ τοῦ μέρος μερῶν καὶ μῆρύω,
ὡς πλῆθος πλῆθῶς. Καὶ μήρυμα, τὸ νῆμα· καὶ μῆρύ-
σασθαι, ἀντὶ τοῦ ὑφάναι καὶ κλῶσαι. 'Ησιόδος· Στή-
μονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μῆρυσασθαι. Μήρυγμα
quoque reperitur in Nicandri Ther. 162. Τῇ μὲν γάρ
τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἔρπει 'Ατραπὸν ὀλκαίην
(ἰθεῖαν corrigit Benti.) δολιχῶ μῆρύγματι γαστρός,
Schol. Οἰονεὶ τῷ ὀλκῷ, ἢ τῷ βαδίσματι, καὶ *ἐπι-
σπασμῷ, ἀπὸ τοῦ μῆρύσεσθαι: 264. Τῶν ἦτοι σπείρσιν
ὁ μὲν θοὸς ἀντία θύνει 'Ατραπὸν ἰθεῖαν δολιχῶ μῆρύ-
γματι γαστρός, Schol. Τὸ δὲ θοὸς ἀντία θύνει ὁ ἔχis,
ἀντὶ τοῦ τρέχει ὀρθῶς καὶ συντόμως, τῷ μῆρύγματι,
ἡγουν τῷ ἐπισπασμῷ, ἢ τῷ βαδισμῷ τῆς γαστρός. Pri-
orem locum e posteriore interpolatum arbitratur
Schneider., quem omnino vide p. 221. Huc refer
Hesychii, Suidæ, et Photii glossam: Μήρυγμα· B
σπείραμα. Ceterum Noster formam μήρυγμα pariter
atque μήρυσμα agnoscit. "Fragmenta panis vulgo
Græcis erant κλάσματα ἄρτου, in lingua veteri ἄγμα-
τα quoque dicebantur, et κατάγματα. "Αγειν enim
idem ac κλᾶν, Frangere, *ἄγος, Fragmen, Æolice
Ἰάγος, unde ap. Hes. Βάγος· κλάσμα ἄρτου. V. κλάω,
κλῶ, produxit κλώθω, Glomero, unde κλώσμα, Filum
glomerando deductum et tractum; κάταγμα quoque
dictum, α κατάγω, significante nonnunquam Lanam
digitis subigendo frangere. Κατακρίαν expingit Ovid.
M. 6, 20." Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 283.
Κατακρία ex h. l. in Editoris discipuli, Wassenberghii,
Indicem relatum est. Sed proculdubio Valck. κατα-
κρίαν vel scripsit, vel scribere voluit, ut ad Ammon.
l. c. "Pro eo, quod hic ἔριον est, alibi dicitur κλῶ-
σμα, vel ἔριον κλάσμα, prouti Timæus in Lex. Plat.
Atticum interpretatur κάταγμα. Nimirum ἔρια κατά-
γειν est Fila supinis digitis deducere, s. Lanam mol-
lire trahendo, vel Deducere pollice filum, quæ repe-
riuntur ap. Ovid. M. 2, 411. 3, 36. Catull. 64, 312." C
Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 557. Timæi Lex.:
Κάταγμα· ἔριον σπάσμα καὶ μήρυμα. "Cod. Ms.
mendosissime, Κάταγμα· ἱερὸν πλάσμα καὶ μήρυμα.
Bene et emendat Phot. et Suid., qui Timæum des-
cripserunt: Κάταγμα· ἔριον κατάσπασμα, ἢ μή-
ρυμα, nisi quod ap. Suid. levi vitio, quod Port. et
Kust. sustulerunt, κατάσπασμα scribatur. Glossa
fluxit e Politico 180. e. Τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μη-
κυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος, λέγομεν εἶναι κατάγμα τι.
(Ad h. Plat. locum respexit J. Poll. 7, 209. In Photii
loco editum est ab Hermanno, Κάταγμα· κατάσπα-
σμα, ἢ μήρυμα. "Scr. ἔριον κατάσπασμα, ut habet
apographum Ruhnkenii ad Tim. 153. e quo hæc
glossa est descripta." Schleusner.) Soph. Trachin.
695. Τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ρίψασά πως Τῆς οἶδς,
φ' προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα. (Schol. Τὸ γὰρ κάταγμα·
τὸ γὰρ ἔριον τοῦ προβάτου, μετὰ τὸ χρίσαι τὸν πέπλον,
ἔρριψα ὑπὸ τόπον καταλαμβάνομενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου·
τὴν γὰρ αὐγὴν ἀκτῖνα ἡλιώτιν εἶπεν. "Ἡ κάταγμα, τὸ
αἶγεον μήρυμα." Arnald. Lect. Gr. 1, 2. conjicit
τοῦ ἔριον μήρυμα." Hœpfner. Sed vulgatum recte se
habet.) Ap. Platon. etiam est κατάγειν, quod Latini
Deducere filum dicunt. Sophist. 152. e. Καὶ πρὸς
γε τούτοις ἐτι, ξαίνειν, καὶ κατάγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ
μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνοντα ἐπιστάμεθα.
Lex. S. Germ. Ms. (in Bekkeri Anecd. Gr. 404.)
"Ἀνθος· τὸ χρῶμα, καὶ τὸ βάμμα τοῦ ἐρίου. Φερεκρά-
της Δουλοδιδασκάλῳ Ταχὺ τῶν ἐρίων καὶ τῶν ἀνθῶν
τῶν παντοδαπῶν κατάγομεν, ubi scr. Τὸ τραχύ τ. ἐ.
(In Bekkeri Ed. est Ταχὺ—κατάγωμεν.) J. Poll. 7, 29.
Καὶ πήρα, ("de πόρων, quod Ms. pro πήρα habet,
quærendum." Jungerm. "In C. A. καὶ πείρα, super-
scripto πόρων, quod et C. V. habet, forte πόρος,
Filorum transitus." Kuhn. au ἔριον?) καὶ πῆνιον κα-
τάγειν, καταγαγεῖν, κάταγμα· τὸ δ' αὐτὸ καὶ μήρυμα.
Τῶν δὲ νέων τις Κωμικῶν 'Επιγρῶν ἐν Ποντικῷ ἔφη·
τρεῖς μόνους Σκόλῃκας ἐτι τούτους δ' ἔμ' ἔασον καταγα-
γεῖν. Καὶ κροκνιδίζειν (δὲ V. D. prætermisit) Φιλύλ-
λιος εἶπε· Τὸ κάταγμα κροκνιδίζουσιν αὐτὴν κατέλαβον,

A (sic et Jungerm. probante etiam Lederlino, quos
vide: vulgo legitur sine sensu, καὶ κροκνιδίζουσιν δὲ Φι-
λύλλιος εἶπε τὸ κάταγμα, Κροκνιδίζουσιν κ. τ. λ.) ὅπερ
ἐστίν, ἐκλέγουσαν τὸ τραχύ. ("Εκλέγειν τὸ τραχύ
est quod Catullus indicat Argon. 315.: Atque ita
decerpens æquabat semper opus dens, Laneaque ari-
dulis hærebant morsa labellis, Quæ prius in tenui
fuerant extantia fila. Vultque idem Ped. Albinova-
nus El. in Mæcen. Obitu 74. Lenisti morsu lenia
fila parum. Vide ibid. Jos. Scal.' Seber.) Vide
Aristoph. Lys. 583. (Καὶ νῆ Δία τὰς γε πόλεις, ὅπο-
σαι τῆς γῆς τῆσδ' εἰσὶν ἄποικοι, Διαγιγνώσκουν ὅτι ταῦθ'
ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα κείται Χωρὶς ἕκαστον· κᾶτ'
ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κάταγμα λαβόντας, Δεῦρο ξυνά-
γειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἓν· κάπειτα ποιῆσαι Τολύπην
μεγάλην· κᾶτ' ἐκ ταύτης τῷ Δήμῳ χλαῖναν ὑφῆναι.
Schol. Κατάγματα· τὰ τῶν ἐρίων κατασπάσματα οὕτω
ἐκάδουν.) Simplex ἄγμα pro κάταγμα veteribus usi-
tatum fuisse, ex Hes. in v. et Eust. ad Od. A. p.
1399. intelligitur. Sed de his plenissime disputavit
Valck. ad Ammon. (l. c.) Ruhnck. Bekkeri Συναγ.
Λεξ. χρῆσθ.: "Ἄγμα· σύντριμμα, καὶ τὸ κατεργασμένον
ἔριον. Eust. l. c.: Δῆλον δὲ ὅτι ἄγειν λέγεται καὶ τὸ
κλᾶν, ὅθεν καὶ ἄγμα τὸ σύντριμμα, καὶ τὸ κατεργα-
σμένον ἔριον, τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τραχινίαις (l. c.)
κάταγμα: 1414. 'Ιστέον δὲ ὡς ἡ τολύπη καὶ ἄγμα λέ-
γεται, τὸ καὶ κάταγμα παρὰ Σοφοκλεῖ· εὐρηται γοῦν ἐν
Λεξικῷ 'Ρητορικῷ, ὅτι ἄγμα, οὐ μόνον σύντριμμα, ἀλλὰ
καὶ κατεργασμένον ἔριον.] "Ἄγμῃ, Hesychio ἐστία,
"Focus." ["L. "Ἀγμᾶτα· ἔρια." Wakef. ad marg.
"Scribe ἡ στία, vel στεία, Calculus, unde ἀγμικόν,
Vinum, quod in locis calculosis nascitur." Perger.]
"Ἀγμικόν, Hesychio est ἄκρατον, Immixtum et in-
"temperatum, Merum s. Purum." ["In Ed. Schr.
post hanc glossam altera sequitur, *Ἀγμικόν· ἄκρα-
τον, ubi Is. Voss. *Ἀγμιον corrigebat. At, cum in
nulla Ed. hæc reperiantur, textum inepto addita-
mento liberavi." Albert. Ceterum cum 'Ἀγμῇ ἐστία,
Is. Voss. confert Hesychii "Ἀχραν· τὴν οἴκησιν, καὶ
τὴν ἐπὶ τοῦ σίτου λεπτὴν καλάμην. "Nescio unde
afferat," inquit Noster. "Lego "Ἀκνηστίν." Perger.
"Cogitabam "Οχλῆσιν, sed nimium recedit." Albert.
Plura vide in "Ἀχνα. "Κάταγμα, Heyn. Hom. 6, 228.
Schol. Aristoph. Plut. 621. Kuster. Aristoph. 127. a.
(e Photii Lex. affertens, Λαμπάδιον· 'Αριστοφάνης
'Αχαρνεῦσιν, ἔρια οἰσπητρά. Οἱ μὲν τὸ λεπτὸν *ἐρί-
διον, φ' καταδεῖται τὰ κατάγματα, de qua glossa v.
et eund. Kust. ad Suid.; Toup. Emendd. 4, 154.;
et Schleusner. Cur. Nov. in Phot. qui Albertii con-
jecturam *κερίδιον probat." Schæf. Mss.]

[*Κατακτέον. Vide Κατανακτέον.]

"Κατάκται, auctore J. Poll. 7. c. 3. (s. 16.) dici
"possunt οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι. Quibus
"verbis significare videtur Eos, qui in deversoria
"deducunt hospites; nam κατάκτης Deducorem;
"sonat, παρὰ τὸ κατάγειν." Vertitur ibi, Qui in
cauponas deducuntur, Deducitii nominantur. Silent
omnes Pollucis Interpretes. Locus integer est: Οἱ
μὲν δὴ πάντα πιπράσκοντες, καλοῦντ' ἂν πανδοκεῖς, καὶ
πανδοκεῦτριά, καὶ τὸ χωρίον πανδοκεῖον, καὶ τὸ πρᾶγμα
πανδοκεῖν, καὶ *πανδοκεῖα. Οἱ δὲ εἰς τὰ πανδοκεῖα
καταγόμενοι, κατάκται ἂν λέγοντο. Μαλλον δὲ οἱ
πάντ' αὖ πωλοῦντες, παντοπῶλαι, καὶ ὁ τόπος, παντοπω-
λεῖον.] "Κατάκτης, ου, ὁ, Deducor, unde paulo
"ante κατάκται. Significat etiam Fractor."

[*Κατακτός, ἢ, ὄν, Deducilis, Pensilis. Vide infra
Κατάγω, Frango.]

[*Ἀντικατάγω, Vicissim introduco. "Timæus
Locrus 4, 17. (in Platonis Opp. 10, 22. Bipont.
'Ἀνάγκα ὦν ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι,
ubi vertitur, Necesse est vicissim introduci æqualem
motum ejus, qui consumtus est.)" Kall. Mss.]

[*Ἐγκατάγω, "Deduco in domum, coloniam, etc."
Lex. Hederic. J. Poll. 1, 73. (ap. Schneider. Lex.
23. per errorem.) Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι,
ἐγκατάγεσθαι, ἐνδαιτηθῆναι, καταλῦσαι, ἐναλίσσαι,
ἐναυλίσασθαι, καταλῦσασθαι, καταλίσασθαι, σκηνῶσαι,
κατασκηνώσαι. "Salmas. pro καταλῦσαι legit κωδα-
λίσσαι, quod non intelligo." Kuhn. Forte Salm. scri-
bere volebat καταυλίσαι. "Ἐγκατάγεσθαι, Dever-

sari alicui, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. 2, 623. fine, ("Εφη δὲ Νικόλαος, ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι, καὶ μακρὰν ὁδὸν διεξιούσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαι τε καὶ ἐναυλί-
ζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ *ἐναριστᾶν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίοις δὲ τόπους ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μὲν τοι ταῖς ἐαυτῶν ἐνοικεῖν ἐστίας· οὕτω καὶ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ πλεον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν, καὶ τὸ ἐκείνων χρῆσιμον κατασχόντας, ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρίαν ἐστὶν ἀνελ-
θόντας φιλοσοφεῖν.") Schweigh. Mss. "Hæc aucto-
r. 417. unde ea Suid. descripsit." Kust.]

*Επικατάγομαι, Post alium applico. Dicitur a Thuc. navis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, 4. (3, 49.) Ἡ δ' ὑστέρᾳ αὐτῆς ἐπικατάγεται, pro ἐπὶ τῇδε κατάγεται, Post appellitur. Bud. ["Jacobs. Anth. 10, 415. Heyn. Hom. 6, 467." Schæf. Mss. "Defero in, Schol. ad Il. N. 543. (Ἐπὶ δ' ἀσπίς ἐάθη· ἐπικατήχθη δὲ αὐτῇ ἡ ἀσπίς, ὅστις *ἐπικατηνέχθη, παρὰ τὸ ἐπεσθαι.) Polyæn. 393 (=137. Παραχρήμα δὲ καὶ *Συννιόθεν ὁ στόλος ἅπας ἐπικατήγετο.) Cass. Dio 310, 8. (Τῶν δὲ δὴ στρατιωτῶν τινες τὰ ὅπλα ἀφῆ-
ρέθησαν, καὶ διὰ τοῦθ' οἱ λοιποὶ *ἀνωρμίσαντο αὐτοῖς, ἕως πᾶσαι αἱ νῆες ἐπικατήχθησαν.)" Wakef. Mss. Jo-
seph. A. J. 898.: "Ὁ δὲ ἐπαναχθεὶς τοῖς ἀμφὶ τὸν Ἡρώδην, καὶ δεξιῶ χρησάμενος τῷ πλῶ, τοσόνδε ἀπε-
λείπετο τοῦ Ἡρώδου, ὥστε τὸν μὲν ἐντυχεῖν Γαίῳ, ὁ δὲ ἐπικατάγεται, καὶ τὰς ἐπιστολὰς ἀπεδίδου.]

*Παρακατάγω, UNDE *Παρακαταγωγή, ἡ, Luctæ species. "Heyn. Hom. 8, 502. Pierson. ad Mærin. 91. (ex Eust. 1450. afferens, Τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης οἱ μὲν *μεταπλάσμων, οἱ δὲ παρακα-
ταγωγήν ὀνομάζουσι.)" Schæf. Mss. Vide Ἀγκυρίζω.]

*Προκατάγω, Ante deduco in portum, aut hospitium. Lucian. 1, 640. MIK. Καίτοι, τί οὐ διανήχο-
μαι κατ' αὐτοῦς; οὐ γὰρ δέδία μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνι-
γῶ, ἥδη τεθνεῶς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περιμένον, C
ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ταὶ προκαταχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτόν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, *συνανάσπασον. "Diu me vox hæc torsit: video tandem quid significet. Κατάγομαι est Deversari, Hospitio excipi. Uterque Interpretes aliter et intellexit et vertit." M. du S. Imo sensus est, Quin forte sic transnataando citius quam vos deferar.]

*Προκαταγωγή, ἡ, Deductio in portum ante facta, Occupatio portus. Arrian. de Exp. Alex. 1, 18, 8. p. 39=69. Αἱ δὲ τῶν Περσῶν νῆες ὑστερήσασαι, ἐπειδὴ ἔμαθον οἱ ναύαρχοι τῶν ἀμφὶ Νικάνορα τὴν ἐν τῇ Λάδῃ προκαταγωγήν, πρὸς τῇ Μυκάλῃ τῷ ὄρει ὠρμίσθησαν.]

*Προκαταγέτης, ου, ὁ, UNDE *Προκαταγέτης, ἡ. Dionys. Epigr. 1. Καλλιόπεια σοφὰ, Μουσῶν προ-
καταγέτι τερπνῶν, Καὶ σοφὴ *μυστοδότα, Λατοῦς γόνε, Δήλιε, Παιὰν, Εὐμενεῖς πάρεστέ μοι.]

*Προσκατάγω. Philo in Mathem. Vett. 74. "Ὅτε δὲ καταχθεῖ ἐπὶ τὸν τεταγμένον τόπον τὸν πληροῦντα τὴν διάστασιν τοῦ βέλους, καὶ τὸ βέλος ἐπιτιθεῖ αὐτόματον, ἐπὶ προσκαταχθεῖ μικρὸν πάλιν πρὸς τινα ὑπερέχοντα
τόρμον χαλκοῦν, τὰναντία πρόσκοψαν τὸ ὑπερέχον τῆς σχαστηρίας, ἀπέσχασε τὴν χεῖρα, ἡ *συγκαταγωγή τῆς *τοξίτιδος, καὶ ἡ *ἀπόσχασις οὕτως ἐγένετο. Post-
quam vero demissa fuerit ad constitutum locum, qui distantiam teli implet, et telum impositum fuerit sua sponte, ac præterea paululum demissa fuerit ad modiolum quendam æreum supereminens, pars supe-
reminens schasteriæ in contrarium allisa, una cum deductione toxitidis manum abducebat, et abductio fiebat hunc in modum.]

Συγκατάγω, Una reduco, Adjuvo in reducendo exule, vel Reducentes adjuvo. Sic Isocr. περὶ Ζεύ-
γους, (T. 3. p. 144. Auger.) Εἰς τίνα δ' ἡ πόλιν ἡ φίλον, ἡ ξένον, οὐκ ἤλθετε, δεησόμενοι συγκαταγαγεῖν ὑμᾶς; [In Augeri Ed. est ἐπὶ τίνα.] Sic Æsch. περὶ Παρκρ. de patre suo loquens, συγκατήγαγε τὸν δῆ-
μον. [Locus Æschinis non indicatus est in Reiskii Ind. Gr. Vide Plutarch. 9, 341. 406. Idem Pompeio

43., Καὶ προπέμπουσαι μετὰ μεζονος δυνάμεως συγκα-
τήγον εἰς τὴν Ῥώμην, Romam eum majore frequentia
reducerunt. Plato Epist. 7. T. 11. p. 113. Bipont., Καὶ δὴ καὶ τοῦτω τῷ συγκαταγαγόντε αὐτὸν φίλῳ, ἐκ
τούτων τε καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὴν κάθοδον ὑπηρεσίας ἐγε-
νέσθη ἐταῖρῳ. "Diod. S. Pausan. Aristid. 114. Joseph. 650, 3." Wakef. Mss. Aristoph. Thesm. 339. Eustath. 1644, 18. Οἱ καὶ Πελοπόννησον ὑστερον
ῥῆκσαν, συγκατάγοντες τοὺς Ἡρακλείδας.]

[* Συγκαταγωγή, ἡ. Vide Προσκατάγω.]

Μετάγω, Transfero, Traduco. Interdum, Dimo-
veo. Herodian. 3, (5, 2.) Πρῶτον δὲ πᾶσαν τὴν ἀρχὴν
Ῥωμαίων εἰς ἐαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν καὶ
βεβαιῶσαι ἠθέλησε. Ibid. (3, 8, 10.) Χρημάτων δὲ
ἐπιθυμεῖν διδάξει, καὶ μεταγαγὼν εἰς τὸ ἀβροδιαίτον,
[ubi Irmisch. edidit χρ. τε.] Plut. de Primo Frigido
μετάγειν et μετοικίζειν copulavit. || Μετάγειν, Sequor
cum exercitu, inquit Bud., citans hæc e Xenoph.

K. Π. 7, (4, 5.) Ἐπεὶ ἤκεν ὁ Ἀδούσιος, μετάγειν αὐ-
τὸν ἐκέλευσεν ἥπερ ὁ Ὑστάσπης *προφύγετο. ["Sequi
converso itinere." Lex. Xenoph. "Μετάγω, Trans-
fero: Μεταγαγεῖν τὴν ἐκκλησίαν (ἐξ Αἰγίου) εἰς Σι-
κυῶνα, 5, 1, 9. Transloco: Μεταγαγεῖν τοὺς ἄνδρας
μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν εἰς Ἡμαθίαν, 24, 8, 4." Lex. Polyb.

"Μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν
ἄσκησιν ἐπὶ τοὺς λόγους, 1, 441. "Ὅπως μετάγειν τινὰ
τῇ φιλίᾳ πρὸς αὐτὸν, 5, 530. Δεῖ μετάγειν καὶ διαβι-
βάζειν ἐπὶ τὰ ὁμοειδῆ τὸ χρῆσιμον, 6, 122. Τὰς κρί-
σεις ἐπὶ τὰ ἔργα μετάγειν, 6, 313. Εἰ καὶ προσέοικε
μετάγειν τινὰ εἰς ἕτερον τόπον ὁ θάνατος, οὐκ ἔστι κα-
κὸν, 6, 412. Τὴν κενὴν δόξαν ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν
θεάτρων εἰς τὰ συμπόσια μετάγων, 8, 436." Reisk. Indd.
in Plutarch. "Μετάγω, Jacobs. Anth. 10, 239.

Μετάγω sc. ἐμαυτὸν, Albert. Peric. Crit. 94. Diod. S. 1, 130. ad 231." Schæf. Mss. "Μετάγω, Inter-
pretor, In aliam transfero linguam, i. q. μεθερμηνεύω.
Prolog. Sir.: "Ὅταν μεταχθῇ εἰς ἕτεραν γλῶσσαν." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Aq. Ps. 90,
10. Οὐ μεταχθήσεται πρὸς σε κακὰ, Non transferentur
ad te mala." Biel. Thes. Soranus de Sign. Fract.,
in Cocchii Chirurg. Vett. 48., Ῥινὸς μὲν οὖν καταγεί-
σης σημείωσις γίνεται ἡ σκολιῶσις, ἐνίῳτε καὶ ἀποθρᾶνε-
ταί τι μέρος αὐτῆς, καὶ διὰ τῶν δακτύλων μετάγεται,
Quæ digitis movetur: 51. Παρέπεται δὲ ὄγκος εἰς ὃ
διαστρέφεται, κοιλότης δὲ ἔξ οὐ μετάγεται, Unde tra-
ducitur. Cass. Dio 37, 84. Καὶ τὰ δικαστήρια ἀπὸ
τῆς βουλῆς ἐπὶ τοὺς ἱππέας μετῆγε. Glossæ: Μετάγω
Redigo. Hesych.: Μετάγει· μεταδιώκει, μετακινεῖται.

"Bis legitur in N. T., nempe de equis, qui freno in
eorum ora injecto circumaguntur et reguntur, Jacobo
3, 3. et de navibus, quæ a gubernatore per parvum
gubernaculum reguntur et diriguntur, ibid. v. 4. ubi
est i. q. κυβερνᾶν, (Ἰδοὺ, τῶν ἵππων τοὺς χαλινούς εἰς τὰ
στόματα βάλλομεν· πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ
ὄλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν. Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα
τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα,
μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου, ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ
εὐθύνοτος βούληται.)" Schleusner. Lex. in N. T.

Cum priore versu confer quæ Noster habet in Μετα-
γωγός. Tittmanni Technoll. Mss.: Μετάγω· τὸ
μετατίθημι. Libellus de Constr. Verb. ap. Hermann.

Gr. Gr. 360.: Μετάγει τὸ μεθίσταται, καὶ μετάγει τὸ
("Cod. καὶ pro τὸ," Hermann.) διαβιβάζει, (μετάγειν
et διαβιβάζειν a Plutarcho supra citato conjuncta
sunt,) καὶ μετακινεῖ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν· καὶ με-
τάγει τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερα. Hinc sua sumsisse
videtur Phavor.: Μετάγω· τὸ μετατίθημι. Μετάγει·
μεθιστᾷ, καὶ μεταβιβάζει, καὶ μετακινεῖ, αἰτιατικῇ συν-
τάσσεται. Ὅσον· Μετάγει τὸ δεξιὸν κέρας ἐπὶ θάτερα,
ἀντὶ τοῦ μεθιστᾷ. Μετάγει σε τῆς γνώμης, ἢ τῆς ὁρμῆς,
ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖθαι. Aristæn. 1, 25.]

*"Metagon, ontis, μετάγων, nomen canis, e fera
et cane geniti, et paulatim in diversum quoddam genus
transeuntis, a μετάγω, quia Transferre significat, vel
quia Sequi, Persequi, et Investigare, (quam posterior-
em rationem secutus est Schneider. Lex.) nam Hes.
μετάγει interpretatur μεταδιώκει, Grat. in Cyneg.
209. 221. 264." Forcellin. Lex. "Gesner. a *Me-
tagonio Libyæ canes hos denominatos esse ariolator,
ut sint Libyci canes, quos laudat Nemesian. Quo-

D

modo tamen Metagontes inde formari possint, non video. Steph. Byz., a quo illud petiit ὁ δεινός, posuit τὸ ἔθνηκον, *Μεταγωνίτης. Unde fiunt Metagonitæ, non Metagontes. Sed vox hæc pura puta Græca est, ut *Ancones, (de quo vocabulo V. D. egerat 126—30.) et sexcenta id genus alia formarunt (in Addendis, servarunt) Latini. Intelligit enim Canes semiferos, qui e fera et cane geniti paulatim in diversum quoddam genus coalescunt. Aperte hoc infra ostendit, cum Hagnonem dicit e Thoë semiferam prolem finxisse, cui et hic statim Metagontem assignat. Et postquam talem etiam fœturam misceri hortatus est, subdit, Prodantque tibi Metagonta parentes. Itaque μεταγοντες dicti, quia multo tempore et fœtu μεταγεται καὶ συγκέκρται ἡ φύσις αὐτῶν, ut fere de canibus e vulpe semiferis loquitur Xenoph. c. 2. Sed et aliæ sunt tralaticii hujus generis species. Quarum primam e tigride et cane mixtam supra habuimus. Altera e thoë et cane, vel e vulpe, aut etiam cum lupo miscetur, ut infra dicam. Præterea λεοντομυγῆς addit J. Poll. Sed quod ex urso et cane novum genus, quod Urcanum vocat, formet Caius, exemplo et fide prorsus caret." Vlitius.]

Μεταγωγή, Translatio, Traductio. [Glossæ: Μεταγωγή· Evectio, Transvectio. Μεταγωγή, ἐπὶ ξένης, Transductio. Phavor., Μεταγωγή· καὶ διάβασις ἀπὸ τῶν διαιτῶν (l. διαιτητῶν) εἰς τοὺς δικαστὰς, quæ verba uude Phavor. depromiserit, nescimus. Joseph. I, 587. Καὶ διὰ τὴν εἰς Αἴγυπτον αὐτῶν μεταγωγήν πολλὴν ὠφέλειαν ἐκ τούτου τοῖς στρατιώταις γηγονέται. "Μεταγωγαὶ πραγμάτων, Rerum inversiones et translationes, methodus oratoria, in narrationibus utilis. Dionys. Jud. Isæi 15. p. 614. (Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις, πρὸς τὸ συμφέρον ὠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς, χωρίων ἀλλαγαῖς, πραγμάτων μεταγωγαῖς, τῷ τὰ κεφάλαια ἀνεστράφηται, κ. τ. λ.)" Ernest. Lex. Rhet.]

[* Μεταγωγεύς, ἑως, ὁ. "Irenæus p. 10=14. Cocchii Chirurg. Vett. 8. (Μεταγωγεύς Ἡλιοδώρου, Heliodori Adducens.) 28. (Μεταγωγεύς Ἱπποκράτους, Deducens Hippocratis.)" Kall. Mss. Epiphan. adv. Hæc. 31. p. 171., Λέγει δὲ αὐτὸς τε καὶ οἱ αὐτοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς ἔφην, καὶ Σωτῆρα, καὶ Χριστὸν, καὶ Λόγον, καὶ Σταυρὸν, καὶ Μεταγωγή, καὶ *Οροθέτην, καὶ *Ορον, ubi vertitur, Traductorem.]

Μεταγωγός, Translator, ap. Dionys. Areop. inquit Bud. Idem scribit, Didymum interpretantem illud Odysseæ A. (imo K. 32.) Αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνὶ ὤμων, annotare, τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κάλων, ἢ τὸ πηδάλιον. [Harpocr.: Ἀφεῖς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει· Ὑπερίδης ἐν τῷ Περὶ Ταρίχους πρώτῳ, παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα, καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων, ὑπέραι δὲ εἰσι ναυτικά· σχοῖνοι, αἷς μεταγεται τὸ κέρας. "Meminit hujus adagii Suid. (Ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνιέται τε καὶ διατείνεται, adde τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν, ἃ δεῖ μὲν ἔχειν, ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ, κρατούντων, Ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσιν, ἐπὶ τῶν τὰ ἀναγκαῖα μὲν παραλιπανόντων, τὰ περιττὰ δὲ προτιμωμένων. Phot.: Ὑπέρα· τὸ τοῦ κέρως τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνιέται τε καὶ διατείνεται τὸ σχοινίον· γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. "Eadem leguntur in Schol. Luciani D. M. 4, 1. Vol. 2. p. 138. Bipont.' Schleusner. Imo in Scholio illo absunt τὸ σχοινίον, deinde pro γέγονε δὲ legitur καὶ, tum est ἀφέντων pro ἀφιέντων. "In E. A. vitiose τοῦ κέρως, post γέγονε δὲ abfuit καὶ, et δὲ ἀνιέται μὴ· T. H. qui ᾧ ἀνιέται dedit pro vulg. ὁ ἀνιέται.) Anonymus Schol. (Pseudo-Did.) in Od. E. 260. (Ἐν δ' ὑπέραις τε, κάλους τε, πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ:) Ὑπέραι· τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένους κάλους, ἢ τὰς *τροχηλίας, (Eust. mox citandus: τοὺς *τροχήλους, Isidor. Orig. 19, 2. de partibus navium et armamentis, 'Trochleæ quasi flitæ, per quas funes trahuntur, Trochleæ autem vocatæ, quod rotulas habeant, τροχὸς enim Græce Rota dicitur: cf. Athenæum Mechanicum ap. Rigalt. ad Onosand. Strat. p. 47. Schol. Apollon. R. 1, 567.) Κάλους· τὰ σχοινία, δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατὰγεται ἡ

κεραία. Πόδας· τοὺς πόδας τοὺς κάτωθεν συνέχοντας τὴν ὀθόνην, ἢ τοὺς μεταγωγούς τοῦ κέρατος· ἕτεροι δὲ φασὶ σχοινία, οἷς συνέχεται ἀπὸ πῶρας καὶ ἀπὸ πρύμνας ἡ, l. ὁ, ἰστός· ἢ τὰ ἐκατέρωθεν δεδεμένα τοῖς ἀρμένους σχοινία. Eust. 1554. (imo 1534. Ὑπέραι δὲ λέγει σχοινία οἷς τὸ κέρας μεταγεται, ἢ μᾶλλον σαφέστερον, τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος ἐκατέρωθεν δύο σχοινία, οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μεταγούσιν. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίον ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστόν, ᾧ ἀνιέται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων, τὸ, Ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκουσιν, ἡγουν ἀφῖαι μὲν τὰ ἀναγκαῖα, προτιμωμένων δὲ τὰ μὴ προέργον· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἄλλως ὑπέραι φασίν, ἢ τὰ ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμένα σχοινία, ἢ τοὺς τροχήλους. Κάλους δὲ, οἷς τὸ ἰστόν συσπᾶται καὶ ἀνιέται· τὸ δὲ σαφέστερον οὕτω, κάλοι, τὰ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγοντα καὶ χαλῶντα τὸ ἰστόν, κληθέντα οὕτω παρὰ τὸ χαλᾶν.—Πόδες δὲ, τὰ κάτω δύο σχοινία, οἷς πρὸς πῶραν καὶ πρύμναν δεσμεῖται τὸ ἰστόν, καλοῦνται δὲ πόδες διὰ τὸ κάτω εἶναι, ἀπεναντίας ταῖς προρήθεισιν ὑπέραις ὡς οἶον ὑπερβην κεφαλαῖς τοιούτων ποδῶν, ἐξ ὧν ῥῆμα ποδῶ ποδώσω, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ Λυκόφρων, ἔνθα ποδῶτὰ λίνα τὰ ἰστία φησίν, v. 1014. Πῇ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ Θρηῖσαι, ποδῶτοῖς ἐμφοροῦμεναι λίνους. Οἱ δὲ παλαιοὶ φράζονται καὶ οὕτω πόδες πλοίου, σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην, ἢ οἱ μεταγωγοὶ τοῦ κέρατος, ἢ κατὰ ἄλλους, οἷς συνέχεται ἀπὸ πῶρας καὶ ἀπὸ πρύμνης ὁ ἰστός, ἢ τὰ ἐκατέρωθεν φασὶ προσδεδεμένα τοῖς ἀρμένους σχοινία.) Vales. Etym. M.: Ὑπέρα· τὸ ἐξηρητημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ᾧ ἀνιέται καὶ τείνεται τὸ σχοινίον, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι, ubi τὸ σχοινίον abjiciendum esse censet T. H. l. c., et sane abest a Luciani Schol., Suida, Eust.; et Zonara, ap. quem legitur, Ὑπέρα· τὸ ἐξηρητημένον τοῦ ἰστοῦ σχοινίον, ὃ (l. ᾧ) ἀνιέται καὶ ἐκτείνεται (quod Etymologo pro vulg. τείνεται restituere velimus, præcedens enim vox καὶ facile τὸ ἐκ absorbere potuit,) παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι. At agnoscit Phot. Sed vera lectio est τὸ ἰστόν, ut in Bekkeri Lex. rhetor., Ὑπερα (l. Ὑπέρα) τὸ τοῦ κέρως σχοινίον, ᾧ ἀνιέται καὶ διατείνεται τὸ ἰστόν, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατούντων. "Omnes fere Grammatici (ὑπέραν) similem in modum, et recte interpretantur. Quos 'funes, qui antennas ad malos destinabant,' Cæsar vocat de B. G. 3, 14., Græcus haud inepte ὑπέραις vertit. 'Opiferos funes' Stewech. ad Veget. aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. 19, 4. Ὀπίfera, funes, quæ cornibus antennæ dextra sinistraque tenduntur retroverso.' Caute Scheffer. de M. N. 145. 'Latinis sunt opifera, si Isidoro credimus.' Mihi hyperæ videntur in h. v. esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, Opis fera funis etc. Lege, Hypera, vel, pro more ejus ætatis, Hyfera, funis, qui a cornibus antennæ dextra sinistraque tenditur retroverso. Ὑπέραις, et proverbii inde ducti, meminit etiam Moschopol. π. Σχ. 138." T. H. Ceterum e supra dictis satis patet probum esse vocabulum μεταγωγός, quod inter dubia posuit Schneider. Lex.]

[Ἀντιμετάγω. "Onosand. Strat. 33. (Ἀντιμετάγειν εἰ δέοι λόχον, ubi vertitur, Traducere.)" Kall. Mss.]

[* Μετακτέον. Soranus de Sign. Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 51. Μετακτέον οὖν τὴν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης σημείωσιν, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ἥβης ὁσπῶν, Adducenda huc quæ de signis circa scapulam diximus, itemque et ad ossa pectinis.]

Παράγω, Produco, Profero, In medium adduco. Dem. (285.) Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς εἰσῆλθεν ἡ βουλὴ, καὶ ἀπήγγειλαν οἱ πρυτάνεις τὰ προσηγγελμένα ἑαυτοῖς, καὶ τὸν ἡκοντα παρήγαγον, In medium producerunt, Bud. [Dem. 805. Τίνα γὰρ παραγαγὼν εἰς τὸ δικαστήριον, ὧν ἡτιάτο, τούτων ἤρκε κατηγορῶν.] Luc. in Causaco, Τοὺς ἀνθρώπους εἰς βίον παράγειν. Idem, (Philopat. 13.) "Ἀνθρώπων ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε. [Geopon. 9, 1. Ἐλαίαν παρήχθαι φασὶν οὕτω, Productam esse.] Plato eis τὸ μέσον addidit, de

LL. 4. Διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, Τοῦτον παράγει εἰς τὸν δῆμον, Testem producit in medium, [464. et 335.] || Item Παράγω in altera significatione verbi Produco, ut παράγει χρόνον, in VV. LL. Producit tempus, i. e. Cunctatur. ["Diod. S. 1, 405. (Ὦν οἱ μὲν εἶλοντο γυνήσις τὴν συμμαχίαν, οἱ δὲ παρήγον ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, ἀντεχόμενοι τῆς ἰδίας μόνον ἀσφαλείας, καὶ παραδοκούντες τὸ τοῦ πολέμου τέλος,) Differabant: 2, 306. (Ἀεὶ δὲ προφάσεις τινὰς ποιούμενοι, παρήγε τὴν πρᾶξιν, Negotium protraxit.)" Valck. ad Scap. marg. Plutarch. 1, 128.] || Παράγω, Deduco. Plut. de Cratippo loquens, qui cum Pompeio jam victo Mitylenæ disserebat, Ὑποκατακλινομένου τοῦ Κρατίππου καὶ παράγοντος αὐτὸν ἐπὶ τὰς ἀμείνονας ἐλπίδας, Verbis et consolatione deducente ad meliorem spem, ut Bud. interpretatur. Sed ego malim hic interpretari Traducente quam Deducente. [Παράγειν πρὸς τὸ βέλτιον Idem dixit 6, 75.] Affertur ex eodem Plut. in Lycurgo, Παραγωγὴν ἄχρι τοῦ τόκου τὴν ἀνθρωπον, Cum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam παράγειν pro Deducere, i. e. Derivare, ut ap. Plut. Camillo, Παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, Aquam fossis in planitiem derivare. Item Deducere s. Derivare, ea signif. qua usurpant Grammatici; unde παράγωγα nomina et verba. Quint. 8, 6.: Vix illa quæ παραγόμενα vocant, quæ ex vocibus in usum receptis quocunque modo declinantur, nobis permittimus, qualia sunt Sullaturit et Proscripturit, atque, etc.

Παράγειν, Promovere, Provehere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, Chrysost. [Leg. προαγ. Vide infra.]

Παράγειν, Disserendo et disputando fallere, Alex. 1. Top. Item παράγειν Verba dare, et a proposito subdola oratione abducere, quo sensu ponitur παραγωγή a Demosth. [Idem Dem. 594. Ἐξαπατῶν δ' ὑμᾶς πειράσεται, πλάττων καὶ παράγων πρὸς ἕκαστα τούτων κακούργους λόγους, ubi Reisk. vertit Afferens. Vide eund. Reisk. infra.] Est etiam Oratione blanda vel muneribus perducere quo quis velit, h. e. Persuasione subdola obrepere. Sic Plato παράγειν ἀναπειθόντας dixit quod Hom. (Il. I. 496.) παρατρῶπῳ ἀνθρώποι. Hactenus Bud. Sic Thuc. 2, (38.) Τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται. Plutarch. in Amat. Narrat. (9, 102.) Οἱ τοὺς ἐφόρους ψευδέσι λόγοις παραγόντες. Sic in pass. voce, idem Thuc. 2, (64.) Ὑμεῖς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Et cum dat. λόγοις, ut in præced. exemplo, 1, (91.) Γνοὺς δὲ ἐκείνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μάλλον παράγεσθαι. In alio ejusdem libri loco (c. 34.) dativum ἀπάτη addit, ὥστε ἀπάτη τε μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. In his autem locis sub παράγειν latere puto significationem abducendi, ut sit παράγειν, Extra rectam viam ducere, et ita in errorem abducere. ["A recta via detorquere, In transversum agere, unde notio decipiendi. (Gl. Παράγω. Diduco.) Ταῦτ' ἴσως λέγων παράγειν ὑμᾶς ζητήσει, 487. Μὴ δὲ παραγόντων ὑμᾶς, 497. (Mss. ταρπτόνων, Valck. ad Scap. marg.) Ἄν τι φενακίζειν ἐγχεῖρη καὶ παράγειν οὗτος, 604. Λόγος, δι' οὗ προσδοκῶσιν ὑμᾶς παράξειν, 684. Ἀ νομιζῶ μνημονεύοντας ὑμᾶς ἀμεινον φυλάττειν, ἂν παράγειν καὶ φενακίζειν οὗτοι ζητῶσιν ὑμᾶς, 691. Τοῦτο γὰρ πλάττουσιν οὗτοι, καὶ παράγουσιν, i. e. καὶ διὰ τούτου παραγ. αὐτ τοῦτο γὰρ πλάττοντες παράγουσι, 987. 1128. 1129. Ἔτερα, ὅφ' ὧν παράγεσθε πολλάκις, 412." Reisk. Ind. Gr. Demosth. "Μὴ δὲ παραγόντων ὑμᾶς, h. e. παραγέτωσαν, ut paulo mox ζητούντων pro ζητείτωσαν. Ipsum παράγειν, sicut inde ductum παραγωγή, locum habet in cavillatione rhetorica, qua auditor subdole a proposito abducitur, unde sæpe juncta παράγειν et φενακίζειν. Male in marg. Ben. est ταρπτόνων, ex eoque corruptum ταρπτόνων in Par. 2. et Bav. Simile verbum 235. tetigi, ἀπάγειν." F. A. Wolf. in Demosth. Lept. 355. Vide Eundem in Ἀπάγω citatum.] Citatur et e Plut. Galba ἐλπίς παρήγεν pro Spes decipiebat, vel, Suspensos tenebat: Τοὺς δὲ στρατιώτας τὴν δωρεάν μὴ κομιζόμενους ἐν ἀρχῇ μὲν ἐλπίς παρήγεν, ὥς εἰ καὶ μὴ τοσοῦτον ἄλλ' ὅσον Νέρων ἔδωκεν ἀποδώσοντος. [Cf. Eurip.

Andr. 27. Ἐλπίς μ' αἰεὶ προσῆγε, σωθέντος τέκνον, Ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν κάπικουρήσιν κακῶν. Vide D'Arnaud in Διάγω citatum.] || At vero in Philostr. Epist. 19 (=20.) Οἱ δὲ ποιηταὶ τὰ δῶρα μύθους ἐποίησαν παράγοντες τὴν ἀλήθειαν ψυχαγωγία ψευσμάτων, puta παράγειν esse depravare, vel potius pervertere. [Veritatem in Olearii Ed.: Poëtæ vero fabulose dona finxerunt, veritatem proponentes, fabularum delinimentis involutam.] Ut autem hic expono παράγειν Pervertere, sic et Bud. ap. Antiphontem τὴν διάνοιαν παράγειν interpr. Pervertere et transversum agere, ubi ille dicit, Οἱ γὰρ θεοὶ οὐδὲν πρότερον ποιῶσιν, ἢ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν παράγουσι. [Verba hæc sunt Lycurgi c. Leocr. 159., non Antiphontis.] Sic Demosth. Οἵεται παράξειν ὑμᾶς ὅπου ἂν βούληται. Sic 1 ad Cor. 7, (31.) Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Bud. interpr. Transversos enim agit species hujus mundi. Vide paulo post in Παράγω significante Prætereo. Accipitur παράγειν et pro Pervertere, propriam servante significationem, unde παραγωγή, Perversio. [Isæus 289. "Ὅτι μὲν οὖν οὔτε περὶ τούτων οὐδὲν δίκαιον πεποίηκεν, οὔτε περὶ τῶν ἄλλων ἀληθὲς οὐδὲν εἶρηκεν, ἅπαντα δὲ πλεονεξία μεμηχάνηται διαβάλλων, καὶ τοὺς νόμους παράγων, καὶ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ παρὰ τὸ δίκαιον περιγενέσθαι ζητῶν, "Detorquens, Vitians prava s. recitatione s. interpretatione et applicatione." Reisk. Harpocr.: Κλιμάζει. Δειναρχὸς ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Συνηγορία, Αἰσχίνης κατὰ Δινίου, (lege Συνηγορία Αἰσχήνη, cum Valesio, quem citavimus supra 632. b.) "Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ· μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζει, ἢ ὅτι οἷον θλίβει καὶ βιάζεται. Sic edidit Jac. Gronov. Lege βλιμάζῃ—θλίβῃ—βιάζῃται, et sic legitur ap. Nostrom in Κλιμάζω, et in Ed. Lug. Bat. 1683. Porro in ipso articuli capite, lege Κλιμάζῃ. Cf. quæ ex Harpocr. protulimus in Ἀγῶ. Phot.: Κλιμάζει. Δειναρχὸς, "Ὅταν οὖν κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνει καὶ τρέπει, μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζειν ἀντὶ τοῦ θλίβει καὶ βιάζεται, ubi B. teste Hermannō, κλιμάζει—παράγει—παρακλίνει—θλίβειν. Lege, Κλιμάζῃ—κλιμάζῃ—παράγῃ—παρακλίνῃ—παρατρέπῃ—βλιμάζῃ—θλίβῃ—βιάζῃται. In Suida, ubi idem articulus reperitur, est παρακλίνῃ—παρατρέπῃ—βλιμάζῃ—θλίβει—βιάζεται, sed in eo quoque leg. θλίβῃ—βιάζεται, pro Κλιμάζει autem in articuli capite, Ms. Par. A. habet Κλιμακίζει, sed perperam, ut patet ex altera lect. βλιμάζει. "Loco Κλιμάζει (in articuli capite) scr. Κλιμακίζει." Schleusner. Zonar.: Κλιμακίζω τὸ ἀνατρέχω. "Malim ἀνατρέπω: quanquam ἀνατρέχω etiam Phavor. Vide Harpocr. qui παρατρέπει, (cum Suida; at Phot. τρέπει, sed, ut modo diximus, leg. παρατρ.) Non est enim dubium, quin ap. Harpocr. legendum sit κλιμακίζει." Tittmann. In J. Poll. 3, 155. pro, Καὶ πλαγιάζειν δὲ, καὶ κλιμακίζειν, παλαισμάτων ὀνόματά, Kuhnii et Jungerm. Ms. κλιμάζειν exhibet. Hesych.: Κλειμάζειν· παλαίειν, σκελίζειν, ἀπατῶν. "Scr. Κλιμάζειν, (quod contra literarum sententiam esset.) Vide Harpocr. qui Æschinem in voce laudat." Toup. Emendd. 3, 462. Decepit virum doctum vulgata ap. Harpocr. scriptura; non enim laudatur Æschines, sed Dinarchus, ut et supra monuimus. Falluntur vero Schleusner. et Tittmann., qui Harpocratiōni Κλιμακίζει pro Κλιμάζει restituendum censent. Vulgato eum Κλιμάζει unice favet altera lectio ab Harpocr. memorata Βλιμάζει, idemque dicendum est de Suidæ loco, in quo Ms. Par. A. Κλιμακίζει pro Κλιμάζει exhibet. Κλιμάζω enim et βλιμάζω permutteri potuit; item Κλίμαξ et κλίμα, v. ad Gregor. Cor. 562. 821. 932.; non κλιμακίζω et βλιμάζω. "Ms. κλιμάζειν pro vulg. κλιμακίζειν. Utrumque recte. (Utrumque verbum etiam Noster agnoscit. At κλιμάζειν falsa est lectio, quamvis vetus. Κλιμάζειν Græce dici nequit pro κλιμακίζειν. Illud formandum esset e κλίμα, non e κλίμαξ. Sed Dinarchus usurpasset vocem e κλίμαξ, non e κλίμα, compositam. Phot.: Κλιμακίζειν· σκελίζειν καὶ διαστρέφειν, ἔστι γὰρ τι καὶ *βασανιστικὸν ὄργανον, κλίμαξ καλούμενον, ὃ τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων διαστρέφει. Σκελίζειν

h. l. est Varicare, ut in Gloss. Philox. explicatur, h. e. Pedes diducere s. distorquere, quo sensu legitur ap. Quintil. 2, 3. (Schleusner.) Dubitat Harpocr. ne forte scribendum sit βλιμάζειν, et sane in Ms. vetustiss. parvum discrimen inter β, quod ut u pingitur, et κ quod itidem taliter, nisi prima lineola porrectiore, (vide Bast. Comment. Palæogr. 708. 721. 816. 906.) Tamen hic in nostro Ms. κλιμάζειν scriptum sine dubio dignosci potest. Annotavit hanc διττογραφίαν alias et Etym. in Βλιμάζειν: ("Ἄλλοι δὲ φασὶ κλιμάζειν τὸ διαστρέφειν, κλίμαξ δὲ ἐστὶν εἶδος ὄργανον *βασανιστικόν, ἢ βασανιστικοῦ ut in Phot., οἶον· Τῇ κλίμακι διαστρέφονται:—οἶον, τὰ μέλη στρεβλοῦμενοι, quæ verba jam alibi emendata dedimus.)" Jungerm. Secundum Harpocr., Dinarchi verba fuere hæc, "Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάξῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους: secundum Phot. et Suid., sic orator ille scripsit, "Ὅταν οὖν κλιμάξῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους. Sed illud καὶ παράγῃ proculdubio habendum est pro veteri glossa, quæ in textum Codicis, quo Harpocratio usus erat, e margine irrepserat; ab Harpocr. autem sua sumsisse Suid. et Phot. satis constat. Notam de interpolatione verborum καὶ παράγῃ sententiam omnino firmant sequentia hæc eorundem, Suidæ et Photii, loca:—Κλιμακίζειν· μέμνηται Δειναρχος ἐν τῇ Ὑπὲρ Αἰσχίνου Ἰσηγορίᾳ, (Phot. Εἰσηγορία, leg. ut VV. DD. monuerunt, Συνηγορία, vide nos supra 632. b.) λέγων· Οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους· ἐστὶ δὲ οἶον παράγει καὶ διαστρέφει, ἴσως ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὕσα ὄργανον *βασανιστικόν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. Adde Bekkeri Ἀεξ. ῥήτορ., Κλιμακίζειν· παράγει, διαστρέφει, ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὕσα ὄργανον *βασανιστικόν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων.] "Ἐκκλιμακίζει, Etym. M. exp. "παράγει, διαστρέφει, annotans, dictum esse ἀπὸ τῆς κλίμακος, quæ cum sit ὄργανον βασανιστικόν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων." [At ἐκκλιμακίζει ne Græcum quidem verbum est, cum ἐκ sensu prorsus careat. Lege κλιμακίζει. Vitiosum istud ἐκκλιμακίζει vel Etymologici interpolatoribus; vel Librariorum ingenio debetur, qui hæc pro novo articulo acceperint, atque adeo in capite, ut literarum ordo servaretur, Ἐκκλιμακίζει pro Κλιμακίζει scripserint, cum priori glossæ, cujus titulus est Ἐκ κλίμακος, ea plane jungenda sint.]

Παράγειν, verbum militare, Porro agere et promovere ordines ab altitudine in longitudinem, i. e. ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem et circumveniendo hostes. Xenoph. (K. Π. 2, 3. 9.) Παρυγγέλλοντα τὸν ὑστερον λόχον παράγειν—eis μέτωπον,—παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι eis μέτωπον,—οἱ πεμπάδαρχοι αὐτὴν παρῆγον: ["K. A. 3, 4, 3. Παρῆγον ἐξωθεν τῶν κεράτων: 4, 6, 4. Hist. 7, 5, 22. Παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους ἐπὶ μέτωπον: de Præf. Eq. 4, 9. Τὸ μέτωπον ὅπως μηκύνειν—οἱ πεμπάδαρχοι παράγοντες. Cf. Ἀσπίς." Lex. Xenoph.] || Παράγειν pro ἀπάγειν ex eodem Xenoph. citatur in VV. LL. ["Præterduco, Prætereo. K. Π. 5, 4, 20. Οὐ τὸ αὐτὸ ἐστὶ προσάγειν τε καὶ παράγειν, all. ἀπάγειν, quod in seqq. legitur. Vide Zeun. Hist. 4, 5, 11. Παρὰ τὴν πόλιν τῶν Κορινθίων τοὺς Ἀμυκλαεῖς παρῆγεν." Lex. Xenoph.]

Παράγειν, neutrali significatione, Transire, Prætereire, ut προάγειν, Præire, et προσάγειν, Accedere. Matth. 9, 9. Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκείθεν, Inde transiens, vel prætergrediens. Itidem v. 27. Καὶ παράγοντι ἐκείθεν τῷ Ἰησοῦ. Et 20, 30. Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, et alibi. Sic autem et in illo loco 1 ad Cor. 7, (31.) Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, quidam interpr. παράγει, Præterit, cum veteri Interpr., non cum Budæo, Transversos agit, aut cum Fabro Stapulensi et Alciato, Decipit, blanda nimirum specie homines alliciens. Ego prout vocem σχῆμα vertemus, ita in vertendo παράγει vel Budæum, vel e ceteris duobus alterutrum posse nos sequi existimo. In Epist. Joannis 2, 8. παράγομαι etiam usurpatur ut παράγω pro Prætereo, "Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, Quia tenebræ prætereunt. Et v. 17. Καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. Quem passivæ

vocis usum apud receptos linguæ Græcæ auctores extare non puto. ["Παράγω, (1.) proprie transitive, Circumduco, Transduco, Traduco, etiam Produco. Xenoph. Hist. 3, 1, 8. Παρήγαγε τὸ στράτευμα διὰ τῆς φιλίας χώρας, 7, 5, 22.: de Præf. Eq. 4, 9. (vide supra), 5, 6. (2.) Intransitive, ita ut subintelligendum videatur ἐμαυτὸν, Prætereo, Prætergredior, Transeo. Sic legitur in N. T. Matth. 20, 30. Ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, Ut cognoverunt Jesum prætereire, coll. Luc. 18, 36. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται. Marc. 15, 21. Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον. Respondet in Versione Alex. Hebraico רָבַע, Transiit, Præteriit. Ps. 129, 8. (3.) Discedo, Abeo, Digredior. Math. 9, 9. Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκείθεν, Illinc digressus Jesus: et 27. Καὶ παράγοντι ἐκείθεν τῷ Ἰησοῦ, Et illinc discedentem Jesum. Marc. 2, 14. Jo. 8, 59. Καὶ παρῆγεν οὕτως, Et ita evasit. Eodem modo רָבַע quoque usurpatur in V. T. quod Alexandrini mox per παράγειν, 1 Sam. 16, 9. 10. mox vero per ἀπερχεσθαι reddiderunt, v. c. Jos. 10, 29. 31. (4.) Ulterius progredior et proficiscor, Continuo iter meum, i. q. προάγω. Jo. 9, 1. Καὶ παράγων, Et ulterius progressus. (5.) Metaphorice, Evanesco, Desino, Muitor, Pereo, Intereo. 1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, Præsens enim rerum status plane mutabitur. Eandem signif. habet quoque medium παράγεσθαι. 1 Jo. 2, 8. "Ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, (coll. Rom. 13, 12.) et 17. "Ὁ κόσμος παράγεται, ubi pro παράγεται H. Steph. male legi vult παράγει. (Idem noster H. St. supra παράγεται h. l. pro passivo verbo perperam habet.) Ps. 144, 4. Sæpius non legitur in N. T. Hesych.: Παράγει· παρέρχεται, παραπέμπεται, ('pro παραπέμπω Eurip. El. 788. Καὶ ταῦθ' ἂμ' ἡγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν Παρῆγεν ἡμᾶς.' Wakef. ad marg.) φυλάσσεται, εἰσπορεύεται." Schleusner. Lex. in N. T. "Theophyl. ad 1 Cor. 7, 31. Παράγει· ἀντὶ τοῦ παρέρχεται καὶ διαλύεται. Hic (Hesych.) glossæ fons esse videtur." Ernest. ad Gloss. SS. Zonar.: Παράγει· ἀντὶ τοῦ παρέρχεται. Male Tittmann. in Ind., "Παράγεται, 1521." pro Παράγει, 1525. "1 Cor. 7, 31. Παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. Vere Grot. observavit, formam loquendi a theatro sumtam. Scena inversa cum aliam faciem ostendebat, dicebatur παράγειν τὸ σχῆμα τῆς σκηνῆς. Transtulit Paul. ad significandam inconstantem humanarum rerum speciem, quam in rem insignis est locus Eurip. Ion. 166. (Πάραγε πτέρυγας, Λίμνας τ' ἐπίβα τὰς Δηλιάδος, Alio confer alas.)" Select. e Schol. Valck. in N. T. 2, 219. "1 Reg. 16, 9. Παρήγαγεν Ἰεσσαὶ τὸν Σαμῶν, Transire faciebat Jesse Samma. 2 Reg. 15, 18. Πάντες οἱ παῖδες αὐτοῦ ἀνὰ χεῖρα αὐτοῦ παρῆγον, Omnes servi ejus ad manum ejus transibant. Ps. 128, 5. Ἡμέραι αὐτοῦ ὥσει σκία παράγουσι, Dies ejus tanquam umbra prætereunt. Cf. 1 Cor. 7, 31. Eccl. 11, 11. Πάραγε πονηρίαν ἀπὸ σαρκὸς σου, Transire fac, vel Depelle malum a carne tua, vel corpore tuo." Biel. Thes. Cum postremo loco cf. Clem. Alex. infra. Glossæ: Παράγω· Transgredi facio. "Neutraliter et reciproce, in re militari, Prætereo, de agmine, Οἱ Λακεδαιμόνιοι θεωροῦντες ἐκ τῆς πόλεως παράγουσαν τὴν δύναμιν, 5, 18, 4. In re nautica, Παρῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην, Romam advectus est, Romam appulit, Advenit, 23, 14, 1. Παράγουσιν ἐπὶ τὴν Βοῦν, 4, 44, 3. Cum Casaub. verti, Deflectunt Bovem versus. Ernestus, h. l. respiciens, ait, 'Nautæ dicuntur παράγειν, cum non recta cursum faciunt, sed per anfractus, cedentes ventis, fluctibus.' Imo vero nil aliud est παράγειν, nisi Navem admovere terræ. Cf. Παραγωγή." Lex. Polyb.]

["Παράγω, Duco, Deduco, Adduco. K. Π. 3, 3, 8. Ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι, παράγων αὐτοὺς per aciem suam, ἐπέδεικνυν αὐτοῖς: 8, 3, 8. in pompa ἐφέποντο σκηπτούχοι—ἵπποι παρήγοντο χρυσοχάλινοι. Leuncl. Præteera ducebantur. Saltem sequitur ἐπὶ δὲ τοῖς. K. A. 3, 4, 7. Τὰς μὲν—ὅπισθεν καταστήσας, τὰς δὲ εἰς τὰ πλάγια hostium παραγαγόντων. 7, 2, 5. Ὡς ἂν πλείστους δύνῃται, καὶ παραγαγόντα εἰς Πέρην. All. intransitive παραγαγόντας. 7, 6, 3. Ke-

- λέσει παράγειν legatos. Hist. 3, 1, 8. 7, 2, 23. Ιπ. 6, 6. Ιπρ. 5, 6. "Ἦν τε ἐσθηκὸς ἐπιδεικνύης τὸ ἱππικόν, ἦν τε παράγης: §. 7. qui vult videri paucos habere, Δεκάδας χρή—διαλειπούσας παράγειν, Unam post alteram ducere." Lex. Xenoph.]
- {Παράγω, Transveho. "3 Esdr. 5, 78. Eis τὸ παράγειν αὐτοὺς ἐκ τοῦ Λιβάνου ἔλλα, Ut transveherent ligna e Libano." Biel. Thes. "Παράγω, Affero, Adveho. 3 Esdr. 5, 55. ubi in textu Hebræo Esdr. 3, 7. est נ' זל." Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. "Παράγειν τὰ χορήγια εἰς τόπον τινα, Advehere, Convehere, commeatus, ut in parato et ad manum sint; 1, 18, 5, 3, 75, 6. Sic 5, 68, 2. n. pro, Χορηγίας παρείχον εἰς τοὺς κατὰ Γάζαν τόπους, haud dubie παρήγον scribendum." Lex. Polyb. "Παράγω, Navi vehe sarcinam aliquam minorem, obiter, velut accessionem quandam justi oueris, vel, si malis, Transvehere ex alio loco in alium. "Ὅτι ὀδοῦν κοντα κεράμια μόνα (sc. οἶνου) παρήγετο ἐν τῷ πλοίῳ, 934, 5. et 20." Reisk. Ind. Gr. Demosth.]
- [Παράγω, "Transeo, Heringa Obs. 143. Toup. Opusc. 1, 395. Παράγω, Heyn. Hom. 7, 391. Alciph. 352. Brunck. Androm. 26. Musgr. 27. Heyn. ad Apollodor. 632. Sallier. ad Mœrin 65. Act. Traj. 1, 246. Toup. Emendd. 4, 494. Wakef. S. C. 3, 172. ad Herod. 380. ad Charit. 256. 308. Diod. S. 1, 374. ('Λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόντες γεγονέναι, καὶ παράγειν, ὅτε βούλονται, νέφη τε καὶ ὄμβρους καὶ χαλάζας, ὁμοίως δὲ καὶ χιόνα ἐφέλκεσθαι. Haud scio an velit, Telchines carminibus et arte magica nubes, pluvias, grandinemque avertisse, quam artem venditabant Corinthi ἀνεμοκοῖται, Cleonis χαλαζοφύλακες, in Gallia seriore ævo Tempestarii ap. Agobard. L. contra Vulgi Opin. de Grandine 145., illi etiam, qui L. 4. de Malefic.: In agrestibus locis innocenter adhibebant suffragia, ne maturis vindemiis metuerentur imbres, aut venti grandinisque lapidatione quaterentur. Opportune Clem. Alex. Str. 6. p. 754. Ἀντίκα φασὶ τοὺς ἐν Κλεωναῖς Μάγους φυλάττοντας τὰ μετέωρα, χαλαζοβλήσειν μελλόντων νεφῶν, παράγειν τε φθαῖς καὶ θύμασι τῆς ὀργῆς τὴν ἀπειλὴν. Quæ optimi viri Seneca Q. N. 4, 6. explicabit:—Illud incredibile, Cleonis fuisse publice præpositos χαλαζοφύλακας, Speculatores futuræ grandinis. Hi cum signum dedissent, adesse jam grandinem, quid expectas?—Imo pro se quisque alius agnum immolabat, alius pullum. Protinus illæ nubes alio declinabant, cum aliquid gustassent sanguinis. Pro Interprete stat rudis adhuc antiquitas, arbitrata et attrahi imbres cantibus et repellit. Sed Interpretem illum, παράγειν pro Attrahere, Inducere, accipientem, Gr. L. indoles refutat. Παράγειν ap. Diod. S. nihil aliud significare potest quam Transire facere, i. e. Avertere, ut e Clem. Alex. loco satis constat. Cf. Eccles. 11, 11. ap. Biel. supra. Seneca l. c.: Nec minus ab hujus agello grando se avertebat, quam ab illo, in quo majoribus hostiis exorata erat. Ceterum nobiscum mirare Weselingium repetiisse illud vitium typographicum χαλαζοβλήσειν, quod Potterianam Clem. Alex. Editionem fœdat, pro χαλαζοβολήσειν.) Sensu grammaticorum ap. Zeun. ad Xenoph. Mem. 1, 1, 14. Cyr. 71. 523. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 20. cf. T. H. ad Lucian. 1, 175. Greg. Cor. 179. Brunck. Aj. 581. (adde Gloss.: Παράγεσθαι. Derivari. Παράγει. Derivat. Παρηγμένον. Derivatum. Παρηγμένα. Derivata. "Παραχθέν ἐκ τοῦ ἅπας, 61, 26. Παρηγμένον παρὰ ἐνεστῶτα, 144, 3. Sic, Παρήκται παρὰ τὸ, 664, 56: Παραχθέντα εἰς δε, Derivata in δε desinentia, 341, 35. Sylburg. Ind. Etym. M.) De nominum flexione et mutatione, Heindorf. ad Gorg. 157. Fischer. ad Weller. 1, 181. 243. 2, 42. 3, 13. 26. Brunck. Aristoph. 2, 69. 136. Heindorf. ad Phædr. 341. Παράγω, Heyn. Hom. 6, 81. ad Charit. 455. 555. Dawes. 356. Iphig. T. 478. et Musgr. id. Ion. 166. El. 789. Wakef. Eum. 112. Herod. 2. p. 13. Reiz. Wakef. S. C. 4, 7. Jacobs. Anth. 6, 148. Husehk. Aual. 162. Fischer. Descr. Lect. 798—99. p. vi. Philodem. 23. Wakef. S. C. 5, 7. Diod. S. 2, 341. 368. Παραχθεῖς ἐκ τοῦ νοῦ (terrore Panico,) Fac. ad Pausan. 3, 230. Lobeck. Aj. p. 289. Promoveo, s. Proveho, ad Dionys. H. 2, 776. Perverto,
- A Everto, Rubnk. ad Vellei. 266. Παράγω εἰς μέσον, Dionys. H. 2, 1025. Boissonad. in Phil. 511. Heyn. Hom. 6, 174. Removeo, Plutarch. Alex. 125. Schm. Disputando, dolosa, it. blanda oratione capio vel fallo, Heindorf. ad Phædr. 303. Adduco in judicium, Dionys. H. 3, 1393. Thom. M. 228. 314. (ubi T. H. affert e Clem. Alex. Str. 7. p. 868. Ἐπεὶ μὴδὲ τὸν Ἰωσήφ παράγειν τῆς ἐνστάσεως ἰσχυσεν ἢ τοῦ δεσπότητος γυνή,) 660." Schæf. Mss.]
- "Παρηγμένον, Deductum, Derivatum, a παράγω, "Jul. Rufin. παρηγμένον Figuram esse dicit, cum "videlicet e supra dicto verbo aliud derivatur, ut, "ultro Ipse gravis, graviterque ad terram pondere "vasto Concidit. Latine Derivationem dici tradit." ["Παρηγμένον, quasi Derivatum, s. Declinatio, cum unum verbum varie mutatum et flexum in una periodo usurpatur, ut, Justus, quod justum est, juste persequitur. Vide Turneb. et Capperon. ad Quintil. 9, 2. p. 542. Jul. Rufin. p. 32. explicat, Cum e supra dicto verbo aliquid derivatur. Latine Derivatio dicitur. Cf. Voss. Inst. Rhet. 5. p. 308." Ernest. Lex. Rhet. "Παραγόμενα, Quæ e vocibus in usum receptis quocunque modo declinatur, ut si Latini dicunt Sullaturire, h. e. Sullam desiderare. Cf. Cic. Ep. ad Att. 9, 10. et Quintil. 8, 6, 32." Idem.]
- [Παράγω. Thom. M. Παράγω τὸ εἰς μέσον ἄγω, καὶ παράγω, τὸ μεταπιέθω, καὶ παράγομαι, τὸ μεταπειθόμεναι, ὅθεν καὶ εὐπαράγωγος, ὁ εὐκόλως μεταπειθόμενος. Tittmanni Technoll. Mss.: Παράγω τὸ παρὶν φαίνομαι. Παράγεται καὶ περὶ τῆς γραμματικῆς λέξεως ἐκ λέξεως. Καὶ παράγεται, τὸ ἀπατάται. Cf. Phavor.: Παράγω τὸ παρὶν φαίνομαι, καὶ παράγω σε εἰς τὸ δικαστήριον. Παράγω σε ἀντὶ τοῦ ἀπατῶν (L. ἀπατῶ.) Ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην. Παράγει μὲν ὁ παρὶν, παράγεται δὲ κατὰ γραμματικούς λέξεις ἐκ λέξεως, καὶ παράγεται, τὸ ἀπατάται. Hermannii Libellus de Constr. Verb. 360.: Παράγει, τὸ εἰς μέσον ἄγει, καὶ παράγει, τὸ φενακίζει καὶ ἐξαπατᾷ. Suid.: Παράγεσθαι μεταπειθεσθαι. Θουκυδίδης. Κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μόνοις παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες ἀπαγγελοῦσι. L. 1, 91. ubi sic legitur, Γνοῦς δὲ ἐκεῖνος κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι, ἢ πέμψαι σφῶν αὐτῶν ἄνδρας, οἵτινες χρηστοί, καὶ πιστοὶ ἀναγγελοῦσι σκεψάμενοι. J. Poll. 4, 95. de Saltatore, Νεῦσαι, συναπονεῦσαι, μορφάσαι, παραγαγεῖν, τὴν κεφαλὴν διενεγκεῖν, περιενεγκεῖν, περιαγωγῇ χρῆσασθαι, τῶν χειρῶν περιαγωγῇ, πηδησαι, πυρραχίσαι. "In vulgatis, ubi παραγαγεῖν, τὴν κεφ. διενεγκεῖν, a rectius forte et distinguamus et emendemus, περιαγαγεῖν τὴν κεφ., διενεγκεῖν? περιαγ. scilicet, ut περιφέρειν. Est tamen et segm. 97. (Λυγισμὸν, παραγωγὴν καμψὴν, παραφορὴν,) παραγωγὴν ab isto, etiam in Ms. itaque nil mutandi temere auctor ego. Distinctionem tamen, ut dixi, mutarem. Vide vero de his vv. Rigalt. ad Artemid. 1, 78." Jungerm. J. Poll. 4, 21. de Rhetore, Οἷος παρακρούσασθαι, ἐξαπατῆσαι, παραγαγεῖν, παρακρούσαι, φενακίσαι, σοφίσασθαι: 8, 14. de Judicis laude et vituperio, Τὰ δὲ ῥήματα, ἀδικεῖν, παρانونεῖν, ῥαδιουργεῖν, ἀπατάσθαι, ἐξαπατᾶσθαι, παρατρέπεσθαι, παράγεσθαι, κ. τ. λ. 8, 150. Οὐκ ἐξηπατήθη, οὐ παρεκρούσθη, οὐκ ὑπῆχθη, οὐ παρήχθη: 9, 133. Καὶ τὰ ῥήματα, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν, σοφίσασθαι, ὑποστρέφασθαι, διαδύεσθαι, παράγειν, πλάττειν, παραλογίζεσθαι, κ. τ. λ. 4, 49. de Mercede, Τὰ δὲ ῥήματα, σοφίζεσθαι, γοητεύειν, ἀπατᾶν, ἐξαπατᾶν, παρακρούεσθαι, παράγειν, παρατρέπειν, ποικίλλειν, κακουργεῖν, πανουργεῖν, φενακίζειν, κ. τ. λ. 69. Ἐπὶ δὲ σύριγγος εἰποις, ἂν, παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος, ἂν, παράγειν, καὶ διασπείρειν τὸ πνεῦμα, ubi vertitur, Deducere in eam ab ore spiritum, deferre, dispergere anhelitum. "A. διὰ τὸ στόμα." Seb. "C. A. ἐπ' αὐτοῖς, et supra πνεῦμα scriptum στόμα, διὰ τοῦ στόματος παραφέρειν, παρασπείρειν, dein in margine, πνεῦμα." Kuhn. "Pro his, τὸ πν. δ. τ. σ. Ms. tantum τὸ στόμα habet." Jungerm. Vera lectio forte est, Παράγειν ἐπ' αὐτῆς τὸ πνεῦμα, διὰ τοῦ στόματος παραφέρειν καὶ παρασπείρειν τὸ πνεῦμα. Hesych.: Παρήγαγεν ἤνεγκεν, ἢ ἠπάτησεν. Soph. Antig. 293. Ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς Παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τὰδε, ubi Schol. ἠπατημένους. "Emend. Pausan. 554. Herod. 38, 12. Plato de Ll.

10. p. 885. b. Isæus 73, 7. Emend. Antipho 118, A 26. (Μὴ παραχρῆναι δὲ τὴν γραφὴν, οὐδεμίαν ἐλπίδα γ' εἶχε τούτου ζῶντος. 'Scaliger malebat παραχθῆναι, quod tantisper probabimus, donec melius aliquid inveniatur, quod inveniri vix posse videtur. Nulla spes reo erat, fore, donec ille adhuc superesset, qui nunc peremptus est, ut actio de peculatu sacrorum in forum minus induceretur. Παράγειν γραφὴν sub. eis τὸ δικαστήριον, tametsi dictio est minus usitata, ego quidem nunc non commemini eam usquam reperisse, proba tamen esse videtur, Producere ad tribunal causam, Inferre in forum.' Reisk. Antiphontem vero dictiones minus usitatas affectasse, jam alibi monstravimus.) Markl. Lys. 168, 6. Hyperides ap. Harpocr. Δωροξενία. Ἀνσίας ἐν τῷ Κατὰ Νικίου. Ἐξηγήσατο τοῦνομα Ὑπερίδης ἐν τῷ Κατ' Ἀρισταγόρας, οὕτω γράφων. Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἀρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι. Interpres, Producat. An Comparari?' Valck. ad Scap. marg. Oribas. de Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 54., "Ἐξεῖ δέ που τὴν τοιαύτην θέσιν, ἐὰν ἐπὶ τὰναντία παράγῃται τὰ ἐξέστωτα, τῶν θατέρων μερῶν ἀντρωθυμένων μετρίως, Si adversa adducantur quæ exciderunt. Theoph. Nonn. de Cur. Morb. 261. Φθεύονται μὲν οὖν ἐκ τοῦ τὰς ὕλας ἐμπροῆσαι πρότερον, ἢ καὶ ποταμὸν παρακείμενον παραγαγεῖν, ἢ ζεστόν ὕδωρ ταῖς καταδύσεσι καταχέειν, ἢ ὀξάλμην ταῖς σφηκίαις ἢ ἔλαιον ἐπιχέειν. Cum fluvius adjacens eo derivatur, Codd. A. et C. συναγαγεῖν, cum q. l. cf. Plutarch. ap. Nostrum supra.]

[Παράγω, "In esse produco. Lucian. (l. c.) Dionysius ἐν τῷ Περὶ ὄντος καὶ Παραδειγμάτων: Παραδείγματα δὲ φαμεν εἶναι τοὺς ἐν Θεῷ τῶν ὄντων οὐσιοποιούς καὶ *ἐνιαίως προϋφαστάς λόγους, οὓς ἡ θεολογία προορισμούς καλεῖ, καὶ θεῖα καὶ ἀγαθὰ θελήματα τῶν ὄντων *ἀφοριστικὰ καὶ ποιητικὰ, καθ' οὓς ὁ *ὑπερούσιος τὰ ὄντα πάντα καὶ προώρισε καὶ παρήγαγεν. Idem de Div. Nom.: Ἐπειδὴ πάντα πρὸς τὸ εἶναι παρήχθη διὰ τῆς αὐτῆς οὐσιοποιου ἀγαθότητος. Damasc. ἐν τῷ Περὶ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως: Ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει, ἀλλ' ὅπερ ποιεῖ, ἐκ τῆς προϋποκειμένης ὕλης ποιεῖ. ὁ δὲ Θεὸς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παρήγαγεν. Philoponus 1. contra Proclum, de Deo loquens: Ὁ γὰρ τὸν χρόνον αὐτὸν παράγων οὐκ ἂν δῆπον χρονικῆς παρατάσεως εἰς τὸ ποιεῖν τὰ ὄντα δέοιτο, i. e. ὁ ὑφιστῶν." Budæus Comm. 385. Cf. Παρακτικὸς, et Παραγωγή.]

[Παράγω ἐαυτόν. Plut. Solone 3. Τῇ δὲ ποιήσει κατ' ἀρχάς μὲν εἰς οὐδὲν ἄξιον σπουδῆς, ἀλλὰ παίζων πως ἔοικε προσχρήσασθαι, καὶ περιάγων ἐαυτὸν ἐν τῇ σχολάζειν, ubi vertitur, Atque in ea se exercuisse. "Probo παράγων, ut Anonym. Sic idem Solo dicitur μουσικῇ παραέμπων ἐαυτὸν, et Sympos. 3, 6. Νῦν παράγει καὶ κατευνάζει τὴν φύσιν." Bryan. Παράγων exhibet et Schneider. Lex.]

[Παράγω et διάγω conf. "K. A. 4, 8, 6. Duces itineris διήγαγον (Græcos) τρισὶν ἡμέραις, Ducebant per totam suam regionem, ἕως οὗ κατέστησαν, ibi all. παρήγαγον." Lex. Xenoph. Παράγω et προάγω. Hierocles 22, Οὐ γὰρ τύχαις ἐκληροῦτο τὴν τάξιν τὰ πάντα, οὐδὲ προαιρέσεως μεταβολαῖς, ἀλλὰ νόμοις δημιουργικοῖς διάφορα προήγετο, καὶ τὴν τάξιν ἀνάλογον ταῖς τῶν φύσεων ἀξίαις ἐλάγχανε. Cod. Medic. "pro προαιρέσεως plurali terminatione habet προαιρέσεων, quod magis videtur respondere τύχαις, quod præcessit. Pro προήγετο habet παρήγετο: prius tamen magis probarem, cum paulo ante p. 20. in eadem causa auctor adhibuerit verbum προελθεῖν." J. C. Wolf. Diss. Epist. 6. Παράγω et παραλογίζομαι. Hierocles. 114. Παραλογίσαιτό σέ τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν. "Medic. habet παραγάγη σε, quod præfero priori, quia hoc minus concinne cum proxime præcedenti διὰ λόγων videtur conjungi posse." Wolf. l. c. 29. Παράγω et ἀπάγω. Hierocles 116, Πᾶν δὲ τὸ τῆς ὁμοιώσεως παράγον μεγίστην ἡγοῖο ζημίαν. "Medic. ἀπάγον rectissime pro παράγων. Institutum enim Hieroclis est, ostendere, similitudinem divinam affectandam, id autem, quod ab ea nos avertat, sedulo evitandum esse. Eadem vox recurrit v. 27. (Τὸ τῆς θείας ὁμοιώσεως ἀπάγον.)" Wolf. l. c. 29. "Παράγειν habent Codd. nonnulli pro παρὰ γῆν, 4, 44, 7." Lex. Polyb.]

NO, V.

[*Παρηγμένως, sensu Grammaticorum. Apollon. Lex. Τανύηκες· ὅτε μὲν τὸ ξίφος, Τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, (Il. Π. 473.) *συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκὴν, τοῦτ' ἐστὶ, τὴν ἀκμὴν· ὅτ' ἂν (l. ὅταν) δὲ, Τανυηκέας ὄζους, (Il. Π. 768.) παρηγμένως, ἀντὶ τοῦ ναοῦς, ("sic Cod. ubi primam excidisse credo syllabam, et leg. ταναοὺς," Villos.) ὥσπερ ἐπὶ μὲν τοῦ, Κύδιστε, μέγιστε, κελαϊνεφές, (Il. B. 412.) σύνθετον ἀποδεδώκαμεν τὸ ὄνομα· ἐπὶ δὲ τοῦ, Κελαϊνεφές αἷμα, (Il. Π. 667. et alibi,) παραγωγόν.]

Παράκτης, Qui canes venatorum ducit venatum. Hes. [Παράκτης· ὁ τῶν κυνηγῶν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν ἄγων.]

Παρακτικὸς, ἢ, ὄν, q. d. Productivus, Qui vim habet producendi in lucem s. proferendi. A Budæo exponitur, Qui vim habet substantias creandi, in hoc Philoponi loco, de Deo loquentis, Καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἢ τῶν ζῶντων ζῶη, καὶ τῶν ὄντων οὐσία, πάσης ζωῆς καὶ οὐσίας ἀρχὴ καὶ αἰτία, διὰ τὴν αὐτῆς εἰς τὸ εἶναι τὰ ὄντα παρακτικὴν καὶ *συννοχικὴν ἀγαθότητα. Vide Comm. 385. [ubi ex eod. Philop. de lumine et umbra loquente, affertur, Πῶς ἂν οὖν τις τοῦτον ἔχων εἴποι, τὸ ἐν φωτὶ σῶμα τοῦ καθ' αὐτὸ μὴ ὄντος αἰτιόν τε καὶ παρακτικόν εἶναι. Vertit Budæus: Corpus soli expositum causam esse productricem umbræ et genitricem. Ceterum in priore loco, a Nostro post Budæum allato, sermo non est de Deo, ut tradit Noster, nec ita dixit Budæus. Confundit Noster h. l. cum alio ejusdem Philoponi loco, qui in Budæi Comm. proxime præcedit, et in quo de Deo loquitur Philoponius. Vide Bud. in Παράγω citatum.]

Παραγωγή, Productio, eo sensu quo παράγειν ponitur pro Producere, s. Producere in medium, s. Producere in rerum naturam. Vide Philop. verba in Procl. (de mundi æternitate L. 9.), ap. Bud. 385. [Locus est hic:—"Significat etiam ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ὑπόστασιν: Philop. Γένεσιν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ κόσμου μονὴν ψιλὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγήν ὀνομάζομεν."] || Item, Deductio, Derivatio, apud Grammaticos, sicut et παράγωγα dicuntur Vocabula derivativa, s. deductiva, Volunt item nonnulli παραγωγήν ab iisdem appellari, cum aliquid fini vocabuli adjicitur, ut cum usurpatur Dicier pro Dici. Vide Προσχηματισμός. || Παραγωγή, Deceptio. Demosth. (871.) Ὅτι λόγος ταῦτα καὶ παραγωγή τοῦ πράγματός ἐστιν. Et alibi (1014.) Ψευδόμενος δὲ καὶ παραγωγὰς λέγων. Bud. 385. Hinc εὐπαράγωγος, quod sequitur. ["Παραγωγή, Strophæ, Versutia forensis, Tricæ, Officiæ, Cavillatio, quibus a recta via, aut a re præsentē judex abducitur. Παραγωγὰς δὲ τοιαύτας τινὰς ἐρεῖ, 652. Παραγωγὰς, ἅς οὗτοι ποιήσονται, χαίρειν ἔατε, 693." Reisk. Ind. Gr. Demosth.] || Παραγωγή, Productio et traductio ordinum ab altitudine aciei, i. e. ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς παρατάξεως, εἰς τὰ ζυγὰ καὶ τὸ μήκος. Gaza Deductionem vertit. Vide B. || Παραγωγή, Perversio, vide in Ἐκβολή. ["Toup. Opusc. 1, 321. Herod. 466. Plut. Mor. 1, 96. ('Διδασκάλων παραγωγῆς ἀνηκουστία, 6, 40. Παραγωγὰς τὰς εὐπρεπεῖς ἐπὶ πράγμασι φανίλους μηχανώμενος, 6, 91, sed v. not. 49.' Reisk. Ind. Gr.) 'I. H. ad Aristoph. Plut. p. 406. Brunck. Soph. 3, 389. 508. ad Diod. S. 2, 304. ('Μάλιστα δ' Ἀντιγόνῳ δύσπρεσται τότε τὰ περὶ τὴν Εὐμένους προαγωγήν, καὶ τὸ μέγεθος τῆς περὶ αὐτὸν συνισταμένης ἐξουσίας. Προαγωγήν Basil. Leid. Reg. 1 Vat. In Edd. παραγωγήν. Προαγωγή unice huic loco congrua vox. Describitur ea Dignatio honorisque gradus. Ita ἡ παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγή Honorem exprimit, ad quem Alexander provexerat Peucestam, 19, 14, 46. Polybius 6, 6. Τεθραμμένοι ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἐξουσίαις καὶ προαγωγαῖς. Et Excerpt. 1437. Ὀντων δὲ τῶν πλείστων ἐπιφανῶν διὰ τὰς τῶν πατέρων προαγωγὰς. Sic enim oportuit; namque et ibi vitiosissimum παραγωγὰς. Joseph. A. J. 15, 1, 1. Ἐν προαγωγῇ τοῦτους ἐποιεῖτο, Eos ad honorem admovebat. Et 18, 6, 1. Βερνίκης τῆς μητρὸς τιμωμένης παρ' αὐτῆς καὶ προαγωγῶν ἡξικυίας τὸν υἱὸν, Quæ Berenicem matrem in honore habuerit, filiumque dignitate auxerit. Quod postremum cur Cocceius et Huds. in προαγαγεῖν converterint, reddiditque ipsi, quem vocant, contextu]

VOL. I.

3 O

contra scriptos omnes libros Havercampus, exputare non possum. Appian. B. C. 3. p. 935. Καὶ περὶ τῆς τῶν σφαγέων ἀθρόας προαγωγῆς ἐπέστελλεν. 'Παράγειν,' inquit Budæus Comm. 385., 'Ornare aliquem honoribus et augere, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς, i. e. Promovere, quod non semel Chrysost. dixit ἐν τῇ Περὶ 'Ιερῶς.' E Bud. autem sua sumsit Noster in Παράγω. Sed in hoc sensu semper scribendum est προάγειν, cum Wesselingio. Valck. tamen ad Scap. marg. sine corruptelæ suspitione scripsit, 'Παραγωγή, Fama et potentia, Vales. ad Exc. Polyb. p. 21.' Cf. notanda in Προαγωγή.) Fischer. ad Weller. p. 1, 86. 181. 318. 2, 31. 327. 3, 31. 173." Schæf. Mss. "Seductio, Stob. 316. (ex Jamblichio, Δεῖ γε μὴν τὸν προιστάμενον τῶν νόμων ἄρχοντα εἰλικρινῶς ἀποκαθαρμένον εἶναι πρὸς αὐτὴν τὴν ἄκραν τῶν νόμων ὀρθότητα, καὶ μὴτε παραγωγαῖς ἢ φενακισμοῖς ἐξαπατᾶσθαι δι' ἄγνοιαν, μὴτε βιαζομένους τισὶ συγχωρεῖν, μὴτε ἀδίκῃ προφάσει μηδεμίᾳ δελεάζεσθαι.) Hierocles 148. Mentis mutatio, Plato de Rep. 104. Deductio argumenti, Philo J. 1, 356. (Τὴν παραγωγήν τοῦ λόγου μιμησάμενος, ἐφαρμόσει τὸν τρόπον τοῦτον τῷ μελαγχολῶντι, ἢ κοιμωμένῳ, ἢ ἀποθνήσκοντι, ubi vertitur in Pfeifferi Ed., Quod vero de ebrio dictum est, pari modo potest accommodari ad atra bili furem, aut dormientem, aut mortuum.) Deportatio, Plut. 2, 12. Dilatio et amolito negotii, Plut. 3, 137." Wakef. Mss. "Deflexio a recta via. Herod. 1, 142. Γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσαρας παραγωγέων, Quatuor modos deflexionum a primo linguæ tenore, Quatuor dialecti." Schweigh. Mss. A. Gell. 11, 15.: Hoc enim fuit potius requirendum in istiusmodi figuræ tractatu, sicut requiri solet in Vinolento et Lutulento et Turbulento, vacuane et inanis sit ista hæc productio, cujusmodi sunt, quæ παραγωγὰς Græci dicunt, an extrema illa particula habeat aliquid suæ propriæ significationis. "Παραγωγή τῶν προβάτων, pro καταγωγή, 711, 5. (sed lege καταγωγή, cum Ruhnkenio, cujus verba in Καταγωγή dedimus.) Κατὰ παραγωγήν γεγόνος, 92, 30. Παραγωγή ἀντωνυμίας οὕτως, 643, 29. Παραγωγή Ἀττική, 8, 23. ποιητική, ut εμεναι pro ειν 21, 16. Παραγωγή διὰ τοῦ δε, 416, 21. Παραγωγή ἢ κατὰ γένη καὶ ἀριθμούς προιοῦσα, 762, 52. 763, 1. Ἡ παραγωγή significationem quandoque non mutat, 32, 18." Sylburg. Etym. Ind. Glossæ: Παραγωγή. Diductio, Traductio. "Παραγωγή, 1. Deductio. K. A. 5, 1, 10. Τοῖς πλοίοις ἐχρήσαντο εἰς παραγωγήν, Suorum tractum. 2. Productio s. Traductio ex altitudine in longitudinem, quæ vel sinistra vocatur, quando lochiagi non amplius sunt in fronte, sed in sinistra phalangis parte, vel dextra, si sunt a dextra parte: v. Arrian. Tact. p. 66. Ælian. c. 36. et Suid. (infra.) Cf. Παράγω. De Lac. Rep. 11, 6. Αἱ παραγωγαὶ—λόγῳ δηλοῦνται, (καὶ) ἀραιαὶ τε καὶ βαθύτεραι αἱ φάλαγγες γίνονται, Angustæ et altiores. 3. Impulsus lenis. Hist. 5, 1, 8. Ne sentirent hostes, se eos subsequi navigando, Λίθων ψόφῳ τῶν κελευστῶν ἀντὶ φωνῆς χρωμένων καὶ παραγωγῇ τῶν κωπῶν, nempe remis sensim, non subito in aquam mittendis, quæ est perversa remorum agitatio." Lex. Xenoph. "Παραγωγή, Terminus tacticus, Adductio militum a tergo in frontem, ut novi ordines fiant: ἡ ἐκταξίς ἐφ' ἐκάτερον τῶν κέρατων, Directio aciei in alterutrum cornu, cf. Ἐκάτερος, fit vel διὰ παρεμβολῆς, vel διὰ παραγωγῆς τῆς παρὰ τοὺς οὐραγούς, 10, 21, 5. n. cf. Παραλλαγή. In re nautica ποιεῖσθαι τὴν παραγωγήν est Naves admovere terræ, 8, 7, 4." Lex. Polyb. Julius Afric. in Mathem. Vett. 312. Ἡ μὲν ἐπὶ τοῦ δεξιῶ κέρματος τετάχθω τῆς φάλαγγος πλάγια· ὥς εἶναι αὐτῆς τὸ μέτωπον, ἡγουν τοὺς λοχαγούς ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, ubi pro * λοχαγούς leg. λοχαγούς. Simile vitium e Zonara alibi sustulimus, apud quem p. 1416. reperitur * ξεναγωγία pro ξεναγία. Suid.: Παραγωγή· λέγεται, ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται, ἐκ τῶν εὐωνύμων τοὺς ἡγεμόνας ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν· κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παραγωγή· λέγεται· ἔαν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιά παραγωγή· εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν * μονοπλεύρῳ, ἢ * διπλεύρῳ, ἢ * τριπλεύρῳ, ἢ

Α τετραπλεύρῳ τάγματι βαδιεῖ (1. βαδιεῖται)· μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβῇ, διπλεύρῳ δὲ, ὅταν διχόθεν, τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν, τετραπλεύρῳ δὲ, ὅταν πανταχόθεν οἱ πολέμοι ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται. Ubi Kusterus conferri jubet Æliani Tact. c. 37. Sed Suidas respexit ad Arrian. Tact. p. 66.: Παραγωγή δ' ἐστίν, ἐπειδὴν ἡ φάλαγξ πάσα πορεύηται, τοὺς ἡγεμόνας ἢ τοὶ ἐκ τῶν εὐωνύμων, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν ποιησάμενοι, κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ποιήσεται, εὐώνυμος παραγωγή· καλεῖται· ἔαν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιά. "Ὅπως δ' ἂν ἡ πορεία γίγνεται, εἴτε κατ' ἐπαγωγήν, εἴτ' ἐν παραγωγῇ, ἢ τοὶ ἐν μονοπλεύρῳ τῷ τάγματι ἢ στρατῷ βαδιεῖται, ἢ ἐν διπλεύρῳ, ἢ ἐν τριπλεύρῳ, ἢ ἐν τετραπλεύρῳ· μονοπλεύρῳ μὲν, ἐπειδὴν ἓνα τόπον ὑποπτον ἔχῃ ὁ στρατηγός, διπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὴν δύο, τριπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὴν τρεῖς, τετραπλεύρῳ δὲ, ἐπειδὴν παντόθεν οἱ πολέμοι ἐπιστήσεσθαι πιθανοὶ δοκῶσι. Cf. Ἐπαγωγή. Ceterum Lexicon Tacticum in Bibl. Coisl. 512. eundem cum Suida articulum habet, nisi quod ibi est, τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα—εὐώνυμων μερῶν ἔχῃ—φοβηθῇ—καὶ τετραπλεύρῳ. Ibi quoque est βαδιεῖ pro βαδιεῖται. Suid.: Παραγωγὰς ἐξαπάταις. Σοφίσμασι δὲ καὶ παραγωγαῖς αἰεὶ τε καὶ καθήμεραν ἡμᾶς ἐκκρούοντες, κύριοι τῶν ἡμετέρων ἐκ τοῦ παραλόγου γεγένηνται. J. Poll. 4, 50. Παράκρουσις, παραγωγή, παρατροπή, φενακισμός: 9, 132. Ἀπάτη, ἐξαπάτη, στροφή, ὑποστροφή, διάδυσις, παραλογισμός, παραγωγή, πλάσμα, φενακισμός: 4, 97, de Saltatore, Λυγισμὸν, παραγωγήν, κάμψιν, παραφοράν. Vide Jungerm. in Παράγω citatum. Hes.: Παραγωγὰι· ἀπάται, χρήσεις, ubi Toup. Emendd. 4, 262. "Joseph. de Vita sua p. 4. Τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνήρεσκετο Πιστός, παραγενόμενος ὑπὸ 'Ιούστου τοῦ παιδός· καὶ γὰρ ἦν φύσει πῶς ἐπιφανής. Cod. Voss. ἐπιμάνης, recte. Quare leg. παραγόμενος ὑπὸ 'Ιούστου—ἐπιμάνης, Seductus a filio Justo, qui natura erat furori proximus." Soranus de Sign. Fract. in Cocchii Chirurg. Vett. 48. Γινόμενης δὲ περιοχῆς ἡ κοιλότητος κἂν ταῖς ἐξαρθρήσεσι, διακριτέον τὸ πρὸς τοῖς κορωνοῖς ῥαφανηδὸν γινόμενον κατάγμα, διὰ τοῦ κινεῖσθαι κατὰ τὴν διὰ τῶν δακτύλων παραγωγήν, Dum ope digitorum adducitur: paulo post, Ῥαφανηδὸν δὲ πρὸς τὴν ἐπέρεισιν τῶν δακτύλων κινούμενον ὑποπίπτει τὸ ὅστον, καὶ πρὸς τὴν παραγωγήν διὰ τῆς ψάσεως τρίζον, Ac dum adducitur, contactu stridet: 51. Πρέπεται δὲ ὄγκος εἰς ὃ διαστρέφεται, κοιλότης δὲ ἐξ οὗ μεταγεται, κίνησις δὲ πρὸς τὴν διὰ τῶν χειρῶν παραγωγήν καὶ ψόφος, καὶ * συνέρεισις τοῦ μήκου, Insequitur vero tumor qua parte divertit, et locus concavus fit unde traducitur, ac motus a manu fortasse appositione et fragor et impressio longitudinis: Oribas. de Fract. 57. Διὰ ταῦτα μὲν οὖν χρὴ τῶν ὁσῶν τὴν παραγωγήν ποιεῖσθαι διεσπῶτων, αὐτὸ δὲ διὰ τοῦτο πάλιν οὐχ οἷόν τε καλῶς ἐργάσασθαι χωρὶς ἀνατάσεως, Distantium ossium commissuram. ("Cum sermonem hunc integrum Galeni de Fracturis e L. 6. Methodi c. 5. inseruerit quoque suæ collectioni Nicetas particula xlv. interpretamentum ibi hoc oræ ascriptum est in nostro Cod. antiqua manu fortasse autographum, Παραγωγή ἐστίν ὁστού ἢ ὁσῶν μεταγωγῇ, διεστραμμένου ὁστού κατὰ ἀνάκλασιν, εἰς τὸν τόπον τὸν κατὰ φύσιν, Adductio est ossis vel ossium translatio, ossis perversi ob fracturam, in naturalem sedem." Cocch.) Paulo post sequitur, Ἐπειδὴν δὲ ἰκανῶς διαταθῇ καὶ μηκέτ' ἢ κίνδυνος ἀλλήλοις ἐνερεῖδοντα παράγεσθαι, Ne adducta collidantur. "Παραγωγὰς sunt Adductiones, ut ossium παραγωγὰς, cum ossa adducuntur aut coaptantur. L. de Art. 599 (=479.) Αἱ παραγωγὰς τοῖς θένανσιν, cum volis manuū ossa adducuntur, coaptantur, quod repetitur in Mochlico (507.) Sic de Fract. (554=463.) Παραγωγώτερα τὰ ὁστέα, Ossa facilius adducuntur, tractantur, Ossa repositu faciliora. Quæ verba ibid. explicare videtur Hipp. cum dicit, * Ἐνακούοντα δὲ τῆς * κατατάσιος μαλλον, Intensioni magis cedentia." Foës. Œcon. Idem Hippocr. de Art. 479, 3. Τὸν δὲ ἀγκῶνα πρὸς τὸ στήθος παράγειν: 480, 15. Ἐκπέσει δ' ἂν ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου σχήματος, ἢ ἀπὸ τοῦ μεγάλα χανέοντα, παραγαγεῖν τὴν γένυν ἐπὶ θάτερα: Mochl. 506, 47. Αἶρειν γὰρ οὐ δύνανται, οὐδὲ παράγειν ἔνθα καὶ ἔνθα.]